GILLIAN

FLYNN

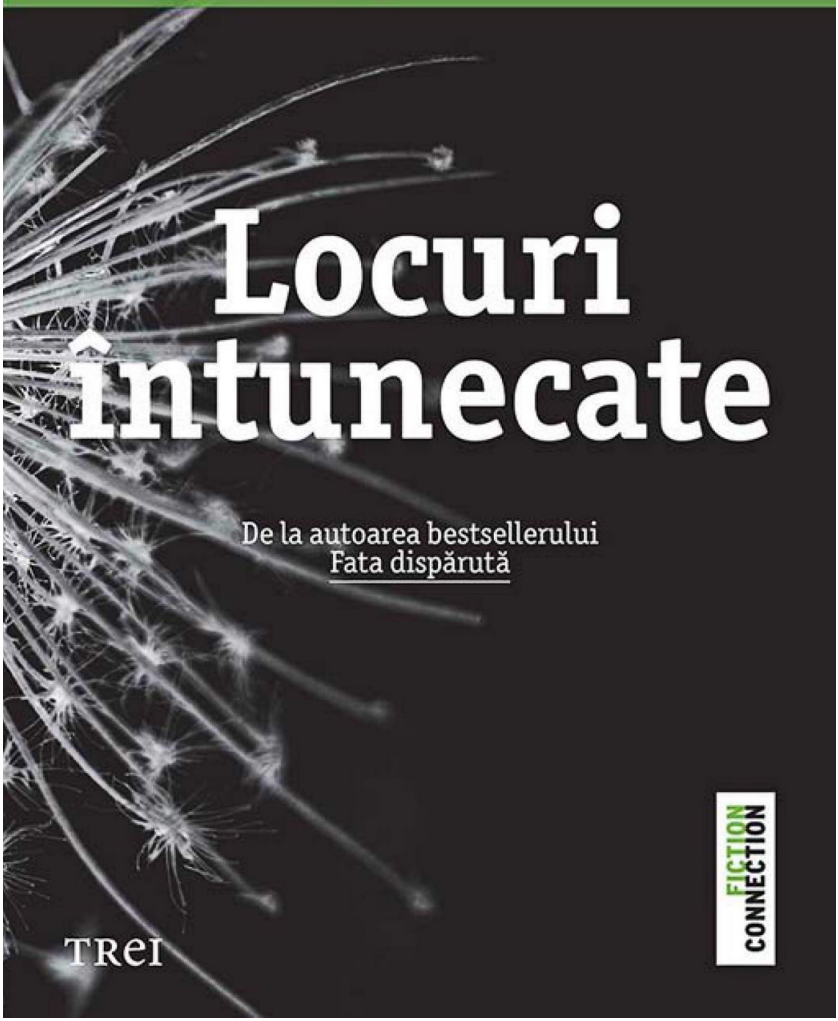

Locuri întunecate

De la autoarea bestsellerului
Fata dispărută

TREI

FICTION CONNECTION

GILLIAN FLYNN
LOCURI ÎNTUNECATE

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

Cuprins

Libby_Day
Libby Day
Acum
Patty Day
2 ianuarie 1985, 8:02 a.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
2 ianuarie 1985, 9:13 a.m.
Libby Day
Acum
Patty Day
2 ianuarie 1985, 9:42 a.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
2 ianuarie 1985, 10:18 a.m.
Libby Day
Acum
Patty Day
2 ianuarie 1985, 11:31 a.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
2 ianuarie 1985, 12:51 p.m.
Libby Day
Acum
Patty Day
2 ianuarie 1985, 1:50 p.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
2 ianuarie 1985, 3:10 p.m.
Libby Day
Acum
Patty Day

2 ianuarie 1985, 3:10 p.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
2 ianuarie 1985, 5:58 p.m.
Libby Day
Acum
Patty Day
2 ianuarie 1985, 6:11 p.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
2 ianuarie 1985, 8:38. p.m.
Libby Day
Acum
Patty Day
2 ianuarie 1985, 9:12. p.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
2 ianuarie 1985, 10:23 p.m.
Libby Day
Acum
Patty Day
3 ianuarie 1985, 12:01 a.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
3 ianuarie 1985, 12:02 a.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
3 ianuarie 1985, 1:11 a.m.
Libby Day
Acum
Patty Day
3 ianuarie 1985, 2:03 a.m.
Libby Day

Acum
Ben Day
3 ianuarie 1985, 2:12 a.m.
Libby Day
Acum
Calvin Diehl
3 ianuarie 1985, 4:12 a.m.
Libby Day
Acum
Ben Day
Acum
Libby Day
Acum
Mulţumiri
Multumiri

Superbului meu soţ, Brett Nolan

Familia Day ducea un trai liniştit
Dar într-o zi Ben Day a înnebunit
Puterea lui Satan băiatu-şi dorea
Pe-ai lui i-a ucis ca să aibă ce vrea.

Pe Michelle fără milă a strâns-o de gât
Pe Debby cea mică a ciopârţit-o urât
Pe maică-sa, Patty, la urm-a lăsat-o
Drept în cap cu o puşcă a împuşcat-o.

Doar Libby, copila, a scăpat de măcel
Dar viaţa niciodată nu i-a mai fost la fel.

— *Cântec de copii,* aproximativ 1985

Libby Day
Acum

Am în mine o răutate palpabilă, ca un organ. Spintecă-mi burta şi s-ar putea să alunece afară, cărnoasă şi întunecată, să cadă pe duşumea şi s-o calci în picioare. E sângele familiei Day. Ceva nu-i cum trebuie cu el. N-am fost niciodată o fetiţă cuminte, iar după crime treaba s-a stricat şi mai mult. Libby, Micuţa Orfelină, a crescut posacă şi molatică, dată în grijă de la o rudă la alta – rude mai îndepărtate, veri de-al doilea, surori ale bunicilor şi prieteni de-ai prietenilor –, înţepenită prin tot soiul de rulote sau ferme împuţite din lungul şi latul Kansasului. Eu, ducându-mă la şcoală cu hainele purtate ale surorilor mele moarte. Cămăşi cu subsuori gălbejite. Nădragi cu tururile lăsate, largi de te apuca râsul, atârnaţi pe mine cu o curea răpănoasă, strânsă până la ultima gaură. În pozele cu clasa, părul mi-era mereu în dezordine – bentiţe alandala, rătăcite printre şuviţele de păr ca nişte obiecte aruncate de vânt în hăţişuri – şi aveam mereu pungi umflate sub ochi, pungi de beţivancă. Poate şi nişte buze lăsate în jos, ciudoase, pe unde-ar fi trebuit să fie zâmbetul. Poate.

N-am fost un copil adorabil şi, când m-am făcut mare, m-am transformat într-un adult absolut nesuferit. Dacă ai face un desen cu sufletul meu, ar ieşi o mâzgăleală cu colţi.

Era un martie nasol, plin de umezeală, şi atârnam în pat gândindu-mă să mă omor, un obicei drag mie. Reverie de după-amiază: o puşcă de vânătoare, gura mea, un pocnet şi capul zvâcnindu-mi o dată, de două ori, sânge pe pereţi. Trosc, pleosc. „Voia să fie îngropată ori incinerată?”, avea să întrebe lumea. „Pe cine să chemăm la înmormântare?” Şi n-avea să ştie nimeni. Oamenii, care-or fi fost, urmau să se uite la pantofii sau la umerii altora până se lăsa tăcerea, după care cineva avea să scoată la iveală un vas cu cafea, în grabă şi cu suficientă zdrăngăneală. Cafeaua se potriveşte de minune cu morţile subite.

Am scos un picior de sub aşternuturi, dar nu mă puteam hotărî să-l pun pe podea. Sunt în depresie, presupun. Am tot fost deprimată, presupun, de vreo douăzeci şi patru de ani. Simt pe undeva, pe dinăuntru, o versiune mai bună a mea – ascunsă pe după ficat sau lipită pe splina trupului meu pricăjit, ca de copil –, o Libby care-mi spune să mă ridic odată din pat, să fac ceva, să mă maturizez, să merg mai departe. Însă, de obicei, răutatea învinge. Fratele meu mi-a măcelărit familia când aveam şapte ani. Mami, două surori, duse într-o clipită: poc-poc, ţac-ţac, hâc-hâc. După asta n-a mai trebuit să fac mare lucru, nu se aştepta nimeni la nimic.

Am moştenit 321.374 de dolari când am făcut optsprezece ani, ca urmare a acelor binevoitori care citiseră despre trista mea poveste, oameni de bine ale căror *inimi zburaseră către mine.* Ori de câte ori aud expresia asta, şi-o aud des, îmi imaginez nişte inimi zemoase, cu aripi ca de pasăre, planând către unul dintre domiciliile mele mizere din copilărie, cu mine însămi, fetiţă, la geam, făcând din mână şi apucând inimile acelea lucioase, ce varsă peste mine bancnote verzi, *mulţam, mulţam fain!* Când eram încă o copilă, donaţiile erau puse într-un cont bancar, care, pe atunci, se tot umfla la trei-patru ani, când vreo revistă sau post de radio scotea de la naftalină cazul meu. „O zi nou-nouţă pentru Libby cea micuţă: Unica supravieţuitoare a masacrului din prerie a împlinit zece ani.” (Cu mine, purtând codiţe subţiri, pe iarba pişată de oposumi din faţa rulotei mătuşă-mii Diane. Gambele umflate ale mătuşii, date în vileag de fusta destrămată, înfipte în iarba galbenă din spatele meu.) Micuţa Day cea vitează a împlinit şaisprezece ani! (Cu mine, rămasă tot mititică, cu faţa luminată de licăritul lumânărilor de pe tort, cu cămaşa prea strâmtă pe sâni, ajunşi ditai ţâţele în anul acela, lăbărţaţi ca-n benzile desenate pe silueta mea minusculă, ridicoli, obsceni.)

Trăiam din banii ăia de mai bine de treisprezece ani, dar erau pe sfârşite. Aveam o întâlnire, în după-amiaza aceea, ca să aflu cum anume, mai exact, se evaporaseră. O

dată pe an, omul care se ocupa de banii mei, un bancher cu obraji rozalii şi uitătură fixă, pe nume Jim Jeffreys, insista să mă scoată la cină, la o „verificare”, cum îi spunea. Mâncam amândoi de maximum douăzeci de dolari şi vorbeam despre viaţa mea – mă ştia, până la urmă, de când eram de-o şchioapă, hehe. În ceea ce mă privea, nu ştiam mai nimic despre Jim Jeffreys, şi nu-l întrebam niciodată, fiindcă vedeam întâlnirea, întotdeauna, cu aceiaşi ochi de copil: Fii politicoasă, dar nu prea, şi isprăveşte odată cu asta. Răspunsuri monosilabice, oftaturi ostenite. (Îl suspectam totuşi pe Jim Jeffreys că ar fi creştin, bisericos – avea răbdarea şi optimismul cuiva care credea că Iisus veghează.) Următoarea „verificare” ar fi trebuit să fie peste vreo opt sau nouă luni, însă Jim Jeffreys o ţinuse pe-a lui, lăsând mesaje telefonice cu voce potolită şi gravă, unde zicea că făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să prelungească „viaţa fondului”, dar că se făcuse vremea să ne gândim la „următorul pas”.

Şi, din nou, răutatea: m-am gândit imediat la cealaltă fetiţă de prin tabloide, Jamie Nu-ştiu-cum, care-şi pierduse familia în acelaşi an – 1985. O parte din faţă îi arsese într-un incendiu provocat de tăticul ei, care-i omorâse pe toţi ceilalţi din familie. Ori de câte ori mergeam la bancomat mă gândeam la fata aia, Jamie, şi la cum, dacă nu mi-ar fi luat faţa, aş fi avut de două ori mai mulţi bani. Jamie Cum-o-cheamă aia se fâţâia prin vreun mall cu bănişorii mei, îşi cumpăra genţi fiţoase, bijuterii şi creme untoase ca să-şi netezească mutra aia plină de cicatrice. Şi era, normal, groaznic că gândeam aşa. Dar ştiam, măcar, asta.

Într-un târziu, târziu, târziu m-am smuls de pe pat cu un geamăt teatral şi-am apucat-o spre partea din faţă a casei. Stau cu chirie într-o căbănuţă, într-o buclă formată din alte căbănuţe de cărămidă, cocoţate toate pe un povârniş lat şi abrupt ce dă către fostul obor de vite din Kansas City. Kansas City din Missouri, nu Kansas City din Kansas. E o diferenţă.

Cartierul meu n-are nici măcar nume, atât de uitat de lume este. I se spune Acolo, În Direcţia Aia. O zonă

ciudată, de mâna a doua, plină de fundături şi de rahat de câine. Celelalte căsuţe sunt pline de bătrâni care locuiesc acolo de când au fost construite. Bătrânii ăştia stau, cărunţi şi tremurători ca piftia, pe după plasele de la geamuri, şi se uită, la orice oră, pe geam. Uneori mai merg spre maşini, păşind grijuliu cu picioarele lor vârstnice. Mă fac să mă simt vinovată, ca şi cum aş face bine să mă duc şi să-i ajut. Dar nu le-ar plăcea asta. Nu-s vârstnici dintre cei prietenoşi – sunt din ăia cu buze strânse, arţăgoşi, deloc entuziaşti că mă au vecină, n-o au la inimă pe individa asta *nouă.* Întreaga zonă zumzăie de dezaprobarea lor. Se simte zgomotul nemulţumirii lor şi mai e şi câinele slăbănog şi roşcovan de la două uşi mai încolo, care latră toată ziua şi urlă cât e noaptea de lungă, vuietul constant de fundal despre care nu-ţi dai seama că te înnebuneşte decât atunci când încetează, pentru câteva momente binecuvântate doar, înainte de a începe iar. Singurul sunet vesel din vecinătate e cel pe care, de obicei, dorm: gânguritul de dimineaţă al copiilor mici. O gaşcă întreagă, cu feţe rotunde şi înfofoliţi, merge la vreo grădiniţă, ascunsă şi mai departe încă, prin vizuinile întortocheate ale străzilor din spatele casei mele, ţinându-se fiecare, strâns, de bucata lungă de funie pe care o târăşte în urma lui un adult. Mărşăluiesc precum pinguinii şi trec pe lângă casa mea în fiecare dimineaţă, însă nu i-am văzut nici măcar o dată să se şi întoarcă. Ar putea la fel de bine să tropăie aşa până ce dau ocol lumii şi revin la timp ca să treacă iar pe sub fereastra mea, de dimineaţă. Oricum ar fi, m-am ataşat de ei. Sunt trei fete şi un băiat, toţi cu o înclinaţie spre geci de un roşu-aprins – iar când nu-i văd, când dorm prea mult, chiar devin melancolică. Şi mai melancolică decât de obicei. Aşa s-ar exprima mama, n-ar folosi vreun cuvânt mai dramatic, gen *deprimată.* Sunt melancolică de douăzeci şi cinci de ani.

Pun pe mine o fustă şi-o bluză, simţindu-mă o piticanie, fiindcă hainele mele de om mare, de adult, nu mi se potrivesc niciodată pe deplin. De-abia dacă am un metru cincizeci şi cinci, ba, de fapt, am un metru cincizeci şi doi,

dar rotunjesc cifrele. N-ai decât să mă dai în judecată. Am treizeci şi unu de ani, însă oamenii au tendinţa să mi se adreseze cu voci cântate, ca şi cum ar vrea să-mi ofere acuarele de pictat cu degetele.

O apuc pe panta plină de buruieni, în timp ce câinele roşcovan al vecinilor se lansează în lătratul lui obişnuit. Pe pavaj, lângă maşina mea, se află stârvurile sfărâmate ale unor pui de pasăre, cu ciocuri şi aripi aplatizate care-i fac să aducă a reptile. Sunt aici de aproape un an. Nu pot să mă abţin să nu le privesc de fiecare dată când urc în maşină. Trebuie o ploaie bună, să le spele de-acolo.

Două femei mai în vârstă stau de vorbă pe treptele de la intrarea unei case de peste drum; le-am simţit cum refuză să mă vadă. Nu ştiu pe nimeni pe nume. Dacă ar muri una dintre femeile astea, n-aş putea nici măcar să zic „a murit biata doamnă Zalinski”. Aş fi nevoită să spun „scorpia aia bătrână de vizavi a mierlit-o”.

Simţindu-mă ca un copil-fantomă, m-am suit în maşina anonimă, de mărime mijlocie, ce pare să fie făcută în principal din plastic. Tot aştept să vină cineva de la reprezentanţă şi să-mi zică ce e evident: „E-o glumă. Nu puteţi conduce aşa ceva. Am făcut o poantă”. Îmi conduc maşina de jucărie, ca în transă, cale de zece minute către centru ca să-l întâlnesc pe Jim Jeffreys, şi intru în parcarea restaurantului cu douăzeci de minute întârziere, ştiind că o să zâmbească plin de bunătate şi n-o să aducă vorba de lipsa mea de punctualitate.

Ar fi trebuit să-l sun de pe mobil când ajung, ca să iasă şi să mă conducă înăuntru. Restaurantul – un local mare, de modă veche, unde se mănâncă fripturi – e înconjurat de clădiri pustiite care-l îngrijorează, de parcă nişte bande de violatori ar sta mereu la pândă, în bârlogurile lor goale, aşteptându-mi sosirea. Jim Jeffreys n-o să fie, tocmai el, „Tipul-Care-A-Lăsat-Să-I-Se-Întâmple-Ceva-Rău-Lui-Libby-Day”. Nimic rău nu i se poate întâmpla CURAJOASEI FETIŢE DAY, MICUŢA PIERDUTĂ, amărâta, roşcovana de şapte ani cu ochi mari şi albaştri, singura supravieţuitoare a MASACRULUI DIN PRERIE, a

NEBUNIEI UCIGAŞE DIN KANSAS, a SACRIFICIULUI SATANIC DE LA FERMĂ. Mama, două surori mai mari, măcelărite de Ben. Singura supravieţuitoare, pe el îl arătasem cu degetul: el e criminalul. Eram drăgălaşa careşi trimisese la judecată fratele slujitor al diavolului. *Enquirer* pusese pe prima pagină o poză cu fotografia mea înlăcrimată, cu titlul CHIP DE ÎNGER.

M-am uitat în oglinda retrovizoare; îmi vedeam şi acum feţişoara de copil. Pistruii erau mai spălăciţi, dinţii îndreptaţi, însă tot aveam nasul cârn şi ochi rotunzi, ca de pisoi. Acum îmi vopseam părul într-un blond oxigenat, însă pe dedesubt creşteau rădăcinile roşcate. Era ca şi cum miar fi sângerat pielea capului, asta mai ales în lumina după-amiezii. Arăta sângeros. Mi-am aprins o ţigară. Treceau luni fără să fumez, după care îmi aminteam: am nevoie de o ţigară. Aşa-s eu, nimic nu se prinde de mine.

— Să mergem, Copilă Day, am zis cu voce tare.

Aşa îmi zic când mă simt plină de ură.

Am coborât din maşină şi am fumat pe drumul spre restaurant, cu ţigara în mâna dreaptă, ca să nu mă uit la cea stângă, cea zdrobită. Era aproape seară. Nori trecători goneau în şiruri pe cer, ca o turmă de bizoni, iar soarele era îndeajuns de jos cât să dea o tentă roz tuturor lucrurilor. Către râu, dincolo de rampele arcuite ale autostrăzii, se aflau nişte silozuri vechi, ce se proţăpeau golaşe, înnegurate de amurg şi fără rost.

Am străbătut parcarea de una singură, călcând pe o constelaţie de sticlă spartă. N-am fost atacată. Abia trecuse totuşi de cinci după-amiaza. Jim Jeffreys lua cina devreme şi era mândru de asta.

Stătea la bar când am intrat, sorbind dintr-un pahar cu suc, şi primul lucru pe care l-a făcut, cum mă şi aşteptam, a fost să-şi înşface telefonul mobil din buzunarul sacoului şi să se holbeze la el ca şi cum l-ar fi trădat.

— Ai sunat cumva? s-a încruntat.

— Nu, am uitat, am minţit eu.

Asta l-a făcut să zâmbească.

— Bun, în fine. În fine, mă bucur că ai venit, drăguţă.

Eşti gata să dăm cărţile pe faţă?

A aruncat doi dolari pe tejghea, apoi m-a condus către un separeu cu banchetă din piele roşie, cu nişte crăpături prin care se ţea umplutura galbenă. Am simţit cum muchiile aspre îmi zgârie picioarele când m-am strecurat pe după masă. Din pernuţe se ridica un miros stătut de fum stătut de ţigară.

Jim Jeffreys nu bea niciodată alcool de faţă cu mine şi nu mă întreba niciodată dacă vreau să beau ceva, însă când a venit ospătarul am cerut un pahar de vin roşu şi l-am privit cum încearcă să nu pară surprins sau dezamăgit, sau orice chestie care-i stătea în fire. *Ce fel de vin roşu?* a întrebat ospătarul şi, de fapt, habar nu aveam – nu ţinusem niciodată minte numele de vinuri roşii ori albe sau care parte din nume trebuia rostită cu voce tare, aşa că am zis, simplu, *vinul casei.* El a comandat o friptură, eu cartofi copţi umpluţi, apoi ospătarul s-a dus, Jim Jeffreys a slobozit un oftat lung, ca pe scaunul dentistului, şi a zis:

— Ei, Libby, o să intrăm împreună într-o fază nouă şi diferită.

— Cât a mai rămas, deci? am întrebat, gândind *zicăzecemiizicăzecemii.*

— Tu *citeşti* rapoartele pe care ţi le trimit?

— Uneori, am minţit din nou.

Îmi plăcea să primesc corespondenţă, dar nu s-o şi citesc; rapoartele erau probabil vârâte într-un teanc de plicuri de prin casă.

— Dar mesajele le-ai *ascultat?*

— Cred că telefonul tău are ceva. Te tot întrerupi.

Ascultasem destul cât să ştiu că am dat de belea. De obicei opream după prima propoziţie a lui Jim Jeffreys, care începea mereu cu *Aici prietenul tău Jim Jeffreys, Libby…*

Jim Jeffreys şi-a împreunat degetele şi a scos în afară buza de jos.

— Au mai rămas 982 de dolari şi 12 cenţi. Cum am mai menţionat, dacă ai fi reuşit să completezi cu venituri din vreo slujbă regulată, puteam să mai ţinem contul pe

linia de plutire, dar… a zis azvârlind palmele în sus cu o grimasă, lucrurile n-au mers în felul ăsta.

— Dar cu cartea, oare cartea…

— Îmi pare rău, Libby, cartea nu. Îţi zic asta în fiecare an. Nu-i vina ta, însă cartea… nu. Nimic.

Cu ani în urmă, pentru a-mi exploata a douăzeci şi cincea aniversare, un editor de cărţi de dezvoltare personală mi-a cerut să scriu despre felul în care izbândisem în lupta cu „fantomele trecutului”. Nu prea izbândisem eu, dar am fost totuşi de acord cu cartea, şi-am început să stau de vorbă telefonic cu o femeie din New Jersey care se ocupa de scrisul propriu-zis. Cartea ieşise de Crăciun, în 2002, cu o copertă înfăţişându-mă cu o tunsoare nefericit de neîngrijită. Se numea *O nouă zi pentru Day! Nu te mulţumi să supravieţuieşti traumei din copilărie – Depăşeşte-o!* şi includea câteva instantanee cu mine şi cu familia mea moartă, înghesuite între 200 de pagini pline cu terci cleios de gândire pozitivă. Căpătasem 8.000 de dolari pe ea şi nişte invitaţii de a vorbi în cadrul unor grupuri de supravieţuitori. Am zburat la Toledo la o întrunire cu nişte bărbaţi rămaşi orfani de mici; la Tulsa, ca să particip la o adunare specială a adolescenţilor ale căror mămici fuseseră ucise de tăticii lor. Am dat autografe pentru copii ce respirau pe gură şi-mi puneau întrebări agasante, gen dacă mami a mea cocea plăcinte. Am dat autografe pentru bătrânei cărunţi şi nevoiaşi care se chiorau la mine pe după ochelarii groşi, cu răsuflarea trăsnind a cafea şi acid gastric. „Începe o nouă Zi!”, scriam, sau „Te aşteaptă o nouă zi!”. Ce noroc că puteam face glumiţe cu numele de familie! Cei care veneau să mă vadă arătau întotdeauna extenuaţi şi deznădăjduiţi şi se adunau nesiguri lângă mine, în grupuri răzleţe. Grupurile erau întotdeauna mici. Odată ce m-am prins că nu eram plătită pentru nimic din toate astea, am refuzat să mă mai mişc undeva. Cartea, oricum, fusese un fiasco total.

— Mi se pare că trebuia să scoată mai mulţi bani, am bolborosit.

Chiar voiam să scoată bani, într-un fel obsesiv,

copilăresc – senzaţia aceea că, dacă îmi doream destul, trebuia să se întâmple. Ar fi trebuit să se întâmple.

— Ştiu, a zis Jim Jeffreys, care nu mai avea ce comenta, după şase ani, pe marginea subiectului.

M-a urmărit, în tăcere, cum beau vinul.

— Dar, într-un fel, Libby, asta te pune în faţa unei etape noi, interesante, a vieţii tale. Ce vrei, cum ar veni, să te faci când creşti mare?

Îmi dădeam seama că ar fi trebuit să consider vorbele lui ca pe ceva simpatic, dar am simţit că mă cuprinde un val de furie dementă. Nu voiam să mă fac nimic, asta era şi ideea, în pizda mă-sii.

— Nu mai sunt bani deloc?

Jim Jeffreys a clătinat cu tristeţe din cap şi s-a apucat să-şi toarne sare pe friptura nou-sosită, ce băltea într-un sânge de culoarea sucului zmeuriu.

— Dar donaţii noi? – vine curând a douăzeci şi cincea aniversare.

Am simţit iarăşi cum mă iau toţi dracii, fiindcă mă făcuse să spun asta cu voce tare. Ben începuse măcelăritul pe la 2:00 dimineaţa, pe 3 ianuarie 1985. Data de înregistrare pe masacrul familiei mele, şi eu, aici, aşteptând nerăbdătoare să se facă vremea. Cine zicea lucruri din astea? De ce nu mai puteau să fie măcar 5.000 de dolari în cont?

A scuturat iarăşi din cap.

— Nu mai sunt, Libby. Cât ai… treizeci de ani? Eşti femeie. Oamenii îşi văd de altele. Vor să ajute alte fetiţe, nu…

— Nu pe mine.

— Mă tem că nu.

— Oamenii îşi văd de altele? Serios?

M-am simţit brusc abandonată, aşa cum mă simţeam întotdeauna când eram mică şi vreo mătuşă ori verişoară mă lepăda la uşa altei mătuşi sau verişoare. *Mie mi-a ajuns, mai ţine-o şi tu câtva.* Şi noua mătuşă ori verişoară era foarte de treabă cam vreo săptămână, încerca din răsputeri cu micuţa scârnăvie care eram, apoi… e drept,

de obicei eu eram de vină. Chiar eram, nu vorbesc ca o victimă acum. Unei verişoare i-am îmbibat sufrageria cu fixativ şi i-am dat foc. Mătuşă-mea Diane, tutorele meu, sora mamei, draga de ea, m-a luat la ea în casă – apoi m-a trimis de acolo – de vreo şase ori până să-mi închidă definitiv uşa. I-am făcut lucruri foarte urâte femeii ăleia.

— Apare întotdeauna câte o crimă nouă, mă tem că aşa stau lucrurile, Libby, mormăia Jim Jeffreys. Atenţia publicului e scurtă. Gândeşte-te, numai, cum a înnebunit lumea după Lisette Stephens.

Lisette Stephens era o fetiţă drăguţă, brunetă, de cinci ani care dispăruse în drum spre casă, chiar înainte de cina de Ziua Recunoştinţei. Întregul Kansas City se implicase în găsirea ei – nu mai puteai da pe ştiri fără să-i vezi poza cu chipul zâmbitor. Povestea intrase pe posturile naţionale la începutul lui februarie. Nu se întâmplase nimic cu cazul vreme de o lună. Lisette Stephens era moartă şi toată lumea ştia asta, dar nu voia nimeni să fie primul care o lasă baltă.

— Însă, a continuat Jim Jeffreys, cred că tuturor le-ar plăcea să audă că o duci bine.

— Nemaipomenit.

— Ce-ai zice să faci o facultate? a zis înghiţind un cocoloş de carne.

— Nu.

— Dar dacă ţi-am aranja o slujbă, ceva la un birou, cu formulare şi din astea?

— Nu.

M-am închis în mine, ignorând mâncarea din faţă, emanând mohoreală. Era încă un cuvânt de-al mamei, ăsta: *mohoreală.* Însemna să fii melancolic într-un fel care-i agasa pe alţii. Să fii trist la modul agresiv.

— Bun, păi ce-ar fi să-ţi iei o săptămână şi să te gândeşti la toate astea?

Îşi devora friptura, furculiţa i se mişca iute în sus şi-n jos. Jim Jeffreys voia să plece. Jim Jeffreys îşi terminase treaba aici.

M-a lăsat cu trei plicuri şi un rânjet ce-ar fi trebuit să

arate optimism. Trei plicuri nenorocite, arătând ca nişte gunoaie. Jim Jeffreys îmi înmâna, cândva, cutii de carton ce dădeau pe dinafară de corespondenţă, plicuri ce conţineau, cel mai adesea, cecuri. Îi trimiteam cecul lui Jeffreys să-l încaseze, contrasemnat, apoi donatorul primea o scrisoare tipizată, cu scrisul meu butucănos: „Mulţumesc pentru donaţie. Oamenii ca dumneavoastră mă fac să sper într-un viitor mai bun. Mulţam din inimă, Libby Day". Chiar scria „mulţam", cuvânt pe care Jim Jeffreys considera că oamenii aveau să-l găsească mai autentic.

Însă, acum, duse erau cutiile de pantofi gemând de donaţii; nu mai aveam decât trei scrisori prăpădite şi o noapte întreagă de omorât. M-am dus înapoi acasă şi abia după ce mai multe maşini m-au atenţionat cu farurile mi-am dat seama că ale mele nu erau aprinse. Linia orizontului din Kansas City licărea către est, clădirile se iţeau modeste, ca într-un joc mediocru de Monopoly, câte un turn de radiodifuziune se înălţa ici şi colo. Am încercat să-mi închipui ce-aş fi putut face pentru bani. Lucruri pe care le făceau adulţii. M-am imaginat infirmieră, cu bonetă, cu un termometru în mână; apoi într-o uniformă albastră de poliţistă, strânsă pe corp, ajutând un copil să treacă strada; apoi, cu perle la gât şi şorţ cu flori, pregătind cina pentru soţior. *Aşa de dusă eşti,* mi-am zis. *Încă-ţi iei ideile despre maturitate din cărţi cu poze.* Şi, chiar când gândeam asta, m-am văzut scriind literele alfabetului pe o tablă, în faţa unor copilaşi cu ochi strălucitori din clasa întâi.

Am încercat să-mi închipui ocupaţii realiste – ceva cu computere, de pildă. Introducere de date, nu era şi ăsta un fel de serviciu? Asistenţă clienţi, poate? Văzusem un film unde o femeie plimba câini ca să-şi câştige traiul, îmbrăcată în salopete şi pulovere, mereu cu flori în mână, cu căţeluşi iubitori şi băloşi. Doar că nu-mi plac câinii, mă tem de ei. M-am gândit în cele din urmă, cum altfel, la agricultură. Familia noastră se ocupase cu agricultura vreme de un veac, până la mama, asta până ce Ben îi făcuse felul. Apoi ferma a fost vândută.

N-aş fi ştiut, oricum, să cultiv pământul. Ţin minte cum era: Ben plescăind prin noroiul rece al primăverii, gonind viţeii din cale; mâinile aspre ale mamei scormonind prin bobiţele de culoarea cireşelor din care avea să se ivească sorgul; chiţăielile lui Michelle şi Debby când săreau pe stogurile de paie din magazie. „Mă mănâncă!”, se plângea mereu Debby, apoi sărea iar. Nu pot să mă cufund în asemenea gânduri. Am etichetat amintirile astea de parcă ar fi o regiune deosebit de periculoasă: Loculîntunecat. Dacă zăbovesc prea mult asupra imaginii mamei încercând să dreagă din nou afurisitul de filtru de cafea ori dacă o văd pe Michelle ţopăind în cămaşa ei de noapte din jerseu, cu şosete lungi trase până la genunchi, mintea mi se afundă în Loculîntunecat. Dâre maniacale, roşu-aprins, răsunând în noapte. Toporul implacabil, coborând ritmic, mişcându-se mecanic, de parcă ar despica lemne. Detunături de armă în holul cel mic. Ţipetele panicate, ca de coţofană, ale maică-mii, încercând încă să-şi salveze copiii cu jumătate din cap zburat.

Oare ce face un asistent administrativ? m-am întrebat.

Am parcat lângă casă, am păşit pe o bucată de trotuar unde cineva zgâriase în ciment, cu decenii în urmă, „Jimmy o iubeşte pe Tina”. Uneori îmi imaginez şi ce s-a ales de cei doi: El e jucător de baseball în liga inferioară/ea, casnică în Pittsburg, luptând cu cancerul. El e pompier divorţat/ea a fost avocată şi s-a înecat pe coasta Golfului anul trecut. Ea e profesoară/el a crăpat de anevrism cerebral la douăzeci de ani. Un joc mental bun, chiar dacă morbid. Am obiceiul să-l omor cel puţin pe unul dintre ei.

M-am uitat la casa mea închiriată, m-am întrebat dacă acoperişul se lăsase. Dacă se prăbuşea toată şandramaua, n-aş fi avut mult de pierdut. N-aveam nimic de valoare în afara unui motan bătrân pe nume Buck, care mă tolera. Când am dat să urc pe treptele vechi şi slinoase m-au întâmpinat, din casă, mieunăturile lui ţâfnoase şi mi-am dat seama că uitasem să-l hrănesc astăzi. Am deschis

uşa şi motanul matusalemic a înaintat către mine, încet şi împiedicat, ca o rablă cu roata dezumflată. Nu mai aveam mâncare de pisici în casă – de o săptămână era pe lista de cumpărături –, aşa că m-am dus la frigider, am scos nişte felioare de şvaiţer întărit şi i le-am dat pe alea. M-am aşezat apoi şi m-am apucat să desfac cele trei plicuri, cu degetele mirosindu-mi a lapte acrit.

Dar n-am izbutit să trec de primul.

Dragă dnă Day,

Sper ca această scrisoare să ajungă la dumneavoastră, fiindcă se pare că nu aveţi un website. Am citit despre dumneavoastră şi v-am urmărit îndeaproape povestea pe parcursul anilor. Sunt foarte interesat să aflu ce mai faceţi şi cu ce vă mai ocupaţi acum. Acceptaţi vreodată invitaţii să apăreţi undeva? Aparţin unui grup care ar fi dispus să plătească 500 de dolari doar ca să vă vadă. Vă rog să mă contactaţi şi vă voi oferi bucuros mai multe informaţii.

Cu căldură,

Lyle Wirth

P.S. Este vorba de o ofertă de afaceri serioasă.

Striptease? Pornografie? Când ieşise cartea, cu secţiunea „Copila Day a crescut”, cea mai băgată în seamă fusese poza mea de la şaptesprezece ani, cu sâni bălăngănitori, de femeie în toată firea, abia ţinuţi locului de bustiera albă, de piţipoancă. Primisem câteva propuneri de la reviste erotice de duzină, niciuna suficient de generoasă ca să mă facă să stau pe gânduri. Chiar şi acum, cinci sute nu erau tocmai de ajuns dacă tipii ăştia voiau să mă vadă goală. Dar poate – *gândeşte pozitiv, Copilă Day!* —, poate chiar era o ofertă pe bune, poate tot de la un grup de îndoliaţi, care aveau nevoie să apar ca să aibă un pretext să vorbească despre ei înşişi. Cinci sute pentru câteva ore de compătimire era un schimb rezonabil.

Scrisoarea era scrisă la calculator, cu excepţia unui număr de telefon, trecut cu cerneală în josul foii de o mână hotărâtă. Am format numărul, sperând să intre mesageria.

În loc de asta, pe fir s-a lăsat o tăcere mormântală: un receptor ridicat, dar la care nu vorbea nimeni. M-am simţit stingherită, ca şi cum aş fi sunat pe cineva în mijlocul unei petreceri despre care nu trebuia să ştiu.

Trei secunde, apoi o voce de bărbat:

— Alo?

— Bună. Vorbesc cu Lyle Wirth?

Buck adulmeca pe la picioarele mele, dornic să mai capete ceva de mâncare.

— Cine-i?

Şi, pe fundal, acelaşi nimic asurzitor. Ca şi cum ar fi fost pe fundul unui puţ.

— Sunt Libby Day. Mi-aţi scris.

— Ohhh, măi să fie. Pe bune? Libby Day. Ăă, unde eşti? În oraş?

— Ce oraş?

Bărbatul – ori băiatul, avea o voce tânără – a ţipat ceva către altcineva din spate, (s-a desluşit un „le-am făcut deja"), apoi mi-a icnit în ureche.

— Eşti în Kansas City? Locuieşti în Kansas City, aşa-i? Libby?

Era cât pe ce să închid, dar tipul a început să răcnească *alooo? alooo?* ca şi cum aş fi fost o puştoaică năucă, neatentă la ore, aşa că i-am spus că da, locuiam în Kansas City şi-am întrebat ce poftea de fapt. A dat drumul unui hăhăit, un hohot din cele de genul *n-o-să-crezi-da-stai-să-vezi.*

— Păi, cum spuneam, voiam să vorbesc cu tine despre o apariţie. Poate.

— Ca să fac ce?

— Păi, sunt într-un club special… avem o întâlnire a clubului săptămâna viitoare, şi…

— Ce fel de club?

— Păi, unul mai altfel, aşa. O chestie oarecum clandestină, gen…

N-am zis nimic, l-am lăsat să se agite. După bravada iniţială, simţeam că e cam stingherit acum. Bun aşa.

— Rahat, e imposibil de explicat la telefon. Pot să…

ăăă… te invit la o cafea?

— E prea târziu pentru cafele, am zis, după care mi-am dat seama că nu se referea totuşi la seara asta, că vorbea probabil de săptămâna viitoare cândva, şi m-am întrebat apoi, iarăşi, cum să-mi petrec următoarele patru sau cinci ore.

— O bere? Vin? a întrebat.

— Când?

Pauză.

— În seara asta?

Pauză.

— Bine.

Lyle Wirth arăta ca un criminal în serie. Ceea ce însemna că, probabil, nu era aşa ceva. Dacă ai hăcui târfe sau ai mânca oameni ai străzii, ai încerca să arăţi normal. Stătea la o măsuţă slinoasă, în mijloc la Tim-Clark's Grille, o speluncă plină de igrasie lângă un talcioc. Localul devenise faimos pentru grătarele sale şi începea să fie frecventat de lume bună de-acum, un amestec de vârstnici cărunţi şi gagii lăţoşi în blugi elastici. Lyle nu era niciuna, nici alta: avea cam douăzeci şi ceva de ani şi păr ondulat, cânepiu, pe care încerca să-l îmblânzească cu prea mult gel prin locuri nepotrivite, aşa că-i era pe jumătate încreţit şi pe jumătate lucios de unsoare. Purta ochelari fără ramă, o geacă strâmtă Members Only şi blugi elastici, dar nu la modul mişto, ci doar la modul strâmt. Trăsăturile îi erau prea delicate ca să fie arătoase la un bărbat. Bărbaţii n-ar trebui să aibă buzele ca bobocii de trandafir.

Mi-a surprins privirea în timp ce înaintam spre el. La început nu m-a recunoscut şi a pornit să mă măsoare din ochi, tipa asta necunoscută. Dar, când eram aproape lângă masă, s-a prins deodată: pistruii, oasele slăbănoage, nasul cârn care se făcea şi mai cârn cu cât te uitai mai mult.

— Libby! s-a apucat să strige, şi-a dat seama că-i prea familiar şi a completat, Day!

S-a ridicat, a tras unul dintre scaunele pliante, a făcut o moacă de parcă şi-ar fi regretat gestul cavaleresc şi

s-a aşezat la loc.

— Ai părut blond.

— Mda, am zis.

Nu-i suport pe ăia care încep o conversaţie cu chestii evidente – ce să faci cu astea? *Da' ştiu că-i arşiţă astăzi. Da, este.* Mi-am rotit privirea, cu gândul să cer ceva de băut. O chelneriţă, cu fustă mini şi o claie de păr negru, voluptuos, stătea cu poponeţul ei drăguţ la mine. Am bătut cu degetele în masă până s-a întors, cu o faţă care trebuie să fi avut cel puţin şaptezeci de ani, machiaj gros ca foaia de clătită pe obraji şi vase vineţii de sânge şerpuindu-i pe mâini. S-a aplecat scârţâind spre mine şi a pufnit când i-am comandat doar o bere ieftină.

— Muşchiul de vită e foarte bun aici, a zis Lyle.

Dar nu mânca nimic nici el, ci doar sorbea dintr-un pahar cu ceva lăptos.

De fapt nu prea bag carne, de când mi-am văzut familia făcută bucăţi – încă încercam să-mi scot din minte friptura aţoasă a lui Jim Jeffreys. Am făcut semn că nu, şi mi-am aşteptat berea, uitându-mă peste tot curioasă, ca un turist. Lyle avea unghii murdare, asta am observat mai întâi. Peruca bătrânei chelneriţe era strâmbă şi pe gât îi cădeau şuviţe de păr alb, asudat. Şi-a băgat vreo câteva la loc cât a apucat o porţie de cartofi prăjiţi ce se vedeau sfârâind sub becul cu lumină infraroşie. Un grăsan stătea singur la masa de alături, ospătându-se cu coaste de porc şi cercetând ce-şi luase de la talcioc: o vază veche şi de prost-gust cu o sirenă pe ea. Degetele lui lăsaseră urme unsuroase pe sânii sirenei.

Chelneriţa mi-a pus berea în faţă fără o vorbă, apoi a început să se gudure pe lângă umflat, zicându-i Drăguţă.

— Deci care-i treaba cu clubul? am zis fără să mai pierd vremea.

Lyle s-a făcut rozaliu la faţă, iar genunchiul a început să i se zbânţuie sub masă.

— Păi, ştii că sunt tipi care joacă fotbal pe net sau colecţionează poze cu jucători de baseball?

Am dat din cap că da. A slobozit un hohot bizar şi a

continuat:

— Ori femei care citesc reviste mondene şi ştiu totul despre vreun actor, adică ştiu, gen, cum îl cheamă pe copilul lui nou-născut şi orăşelul în care a crescut?

Am înclinat uşurel capul, a încuviinţare precaută.

— Păi, şi cu noi e aşa, dar, în fine, îi zicem Clubul Omor.

Am luat un gât de bere, simţind că îmi apar broboane de sudoare pe nas.

— Nu-i aşa de aiurea cum sună.

— Sună al dracului de aiurea.

— Ştii cum unora le plac romanele poliţiste? Sau sunt prinşi cu totul în bloguri cu cazuri adevărate de omucidere? Păi, membrii clubului nostru sunt genul ăsta. Fiecare are crima lui, de care-i obsedat: Laci Peterson, Jeffrey MacDonald, Lizzie Borden… tu şi familia ta. Tu şi familia ta, gen, sunteţi la mare preţ în club. Tari de tot. Mai babani decât JonBenét.

Mi-a observat strâmbătura şi a completat:

— O tragedie ce s-a întâmplat. Şi fratele tău e la închisoare, cum ar fi, de vreo douăşcinci de ani?

— Nu-i plânge de milă lui Ben. Mi-a omorât familia.

— Hah. Aşa-i, a zis şi s-a apucat să sugă o bucăţică de gheaţă lăptoasă. Aşa, şi ai vorbit vreodată cu el despre asta?

Am simţit cum mi se activează scuturile de apărare. Mai sunt şi unii care se jură că Ben e nevinovat. Îmi trimit tăieturi de prin ziare cu Ben, dar nu le citesc, le arunc imediat ce-i văd poza – cu părul roşu şi revărsat pe umeri, ca Iisus, ca să meargă cu figura lui radioasă, plină de pace. Are aproape patruzeci de ani. N-am fost niciodată să-mi văd fratele în pârnaie, în toţi anii ăştia. Închisoarea în care-i ţinut actualmente este, foarte convenabil, la periferia oraşului nostru de baştină – Kinnakee, Kansas – unde a comis crimele. Dar nu-s nostalgică.

Majoritatea fanilor lui Ben sunt femei. Cu urechi clăpăuge şi dinţi de cal, cu păr făcut permanent, pantaloni şi sacouri, buze pungite şi crucifixe la gât. Mai apar când

şi când la uşa mea, cu prea mult sclipici la ochi. Îmi spun că mărturia mea a fost greşită. Am fost năucă, am fost silită, am minţit când am jurat, la şapte ani, că fratele meu fusese ucigaşul. Adesea ţipă la mine, întotdeauna cu salivă din belşug. Vreo câteva m-au şi plesnit. Asta le face încă şi mai puţin convingătoare: o muiere isterică, roşie la faţă, e foarte uşor de ignorat, iar eu caut mereu motive să ignor lumea.

Dacă ar fi mai drăguţe cu mine, poate m-ar face să le bag în seamă.

— Nu, nu vorbesc cu Ben. Dacă asta ai în minte, nu mă interesează.

— Nu, nu, nu, nu-i asta. Tu doar vii, e ca la o întrunire aproape, şi ne laşi, gen, să te întrebăm una, alta. Nu te gândeşti chiar deloc la noaptea aia?

Locîntunecat.

— Nu, deloc.

— S-ar putea să afli chestii interesante. Sunt nişte fani… experţi, care ştiu mai multe decât detectivii despre caz. Nu că ar fi *aşa* de greu.

— Deci sunt unii care vor să mă convingă că Ben ar fi nevinovat.

— Păi… poate. Ori poate-i convingi tu că nu-i aşa.

Simţeam un iz de condescendenţă. Se apleca spre mine, cu umerii încordaţi, surescitat.

— Vreau o mie de dolari.

— Pot să-ţi dau 700.

Mi-am rotit iarăşi privirea prin încăpere, fără să promit nimic. Aveam de gând să accept oricât mi-ar fi oferit Lyle Wirth, fiindcă altfel mă păştea o slujbă adevărată, cât de curând, şi nu eram gata pentru aşa ceva. Nu-s eu persoana pe care să te poţi baza cinci zile pe săptămână. Luni marţi miercuri joi vineri? Uneori nici nu mă dau jos din pat cinci zile la rând – câteodată uit să şi mănânc cinci zile la rând. Să ajung la locul de muncă, unde să stau opt ore – opt ditai orele departe de bârlogul meu –, asta era ceva nefezabil.

— Şapte sute e-n regulă, am zis.

— Perfect. Şi-or să fie o groază de colecţionari pe-acolo, aşa că să iei suvenire, ăă, obiecte din copilărie pe care-ai vrea să le vinzi. Poţi să te-alegi uşor cu 2.000 de dolari, gen. Mai ales scrisori. Cu cât mai personale, cu atât mai bine, normal. Orice are data apropiată de a crimelor. 3 ianuarie 1985.

A recitat totul ca şi cum ar fi zis asta adesea.

— Orice de la mama ta. Oamenii sunt… de-a dreptul fascinaţi de mama ta.

Întotdeauna erau. Voiau mereu să ştie: ce fel de femeie ajunge să fie măcelărită de propriul ei fiu?

Patty Day
2 ianuarie 1985, 8:02 a.m.

Vorbea la telefon iarăşi, îi auzea vocea hârâită ca de desene animate, *muahaha,* strecurându-se prin uşă. Vrusese o derivaţie doar pentru el – jumătate dintre colegii de la şcoală, se jurase, aveau propriul nume trecut în cartea de telefon. Li se spunea Liniile Copiilor. Râsese, apoi se supărase fiindcă se supărase *el* pe râsul ei. (Serios, o linie telefonică pentru copii? Cât de răzgâiaţi erau copiii ăştia?) Nu mai adusese niciunul vorba despre asta – una-două se simţeau stânjeniţi, amândoi –, apoi, după vreo câteva săptămâni, venise acasă, cu capul în pământ, şi-i arătase conţinutul unei pungi de cumpărături: un separator de conexiune, care ar fi permis ca două receptoare să folosească aceeaşi linie, şi un telefon de plastic, foarte uşor, care nu părea foarte diferit de cele roz de jucărie cu care se jucau fetiţele de-a secretarele. „Biroul dlui Benjamin Day” răspundeau, încercând să-şi atragă fratele în joc. Ben zâmbea şi le spunea să preia mesajul; dar în ultima vreme se mulţumise să le ignore.

De când venise acasă cu cumpărăturile acelea, expresia „fir de telefon spurcat” pătrunsese în casa familiei Day. Firul se întindea din priza de la bucătărie peste tăblia de gătit, prin hol, strecurându-se pe sub uşa lui, care era întotdeauna închisă. Cel puţin o dată pe zi cineva se împiedica de fir, lucru urmat fie de un ţipăt (dacă era

vorba despre una din fete) fie de o înjurătură (dacă era vorba de Patty sau de Ben). Îl rugase de mai multe ori să prindă firul de perete şi tot de atâtea ori el n-ajunsese s-o facă. Încerca să-şi spună că era vorba despre încăpăţânarea normală de adolescent, însă la Ben căpoşenia era agresivă, făcând-o să creadă că era furios, leneş, ba chiar ceva mai rău, un lucru la care nu se gândise măcar. Şi, mă rog, cu cine vorbea? Înainte de misterioasa adăugare a celui de-al doilea telefon, pe Ben abia dacă-l sunase câte cineva. Avea doi prieteni buni, pe fraţii Muehler, viitori Fermieri ai Americii în salopete, atât de timizi încât uneori, când răspundea ea, închideau – după care Patty îl anunţa pe Ben că fusese sunat de Jim sau de Ed. Însă, până acum, nu existaseră conversaţii îndelungate în spatele uşilor închise.

Patty bănuia că fiul ei îşi făcuse, în cele din urmă, o prietenă, însă când bătuse câteva apropouri în direcţia aceea, Ben fusese atât de stingherit încât pielea deschisă la culoare i se făcuse de un alb albăstrui, iar pistruii începuseră să-i lucească, ca un avertisment. O lăsase baltă cu totul. Nu era genul de mamă care să intre cu bocancii în viaţa copiilor ei – şi aşa era destul de greu pentru un băiat de cincisprezece ani să aibă parte de intimitate într-o casă plină de fete. Îşi pusese un zăvor la uşă după ce, într-o zi, când se întorsese de la şcoală, dăduse peste Michelle cotrobăindu-i prin sertare. Şi cu instalarea zăvorului o pusese în faţa faptului împlinit: un ciocan, câteva bătăi şi gata. Cuibuşorul lui băieţesc era asigurat. Şi, din nou, nu-l putea învinui. Ferma devenise prea feminină în anii de după plecarea lui Runner. Draperiile, canapelele, ba chiar şi lumânările erau toate numai dantelărie şi galben-caisă. Pantofiori roz, chiloţei cu floricele şi rochiţe cu bretele umpleau până la refuz şifonierele şi sertarele. Puţinele intervenţii ale lui Ben – firul îmbârligat al telefonului şi încuietoarea metalică, bărbătească – păreau, până la urmă, de înţeles.

Auzea un zvon de râsete de după uşa lui şi asta o tulbură. Ben nu râdea mult de fel, n-o făcuse nici când era

copil. La opt ani îşi privise una dintre surori, cu răceală, şi decretase: „Michelle suferă de hlizeală”, de parcă ar fi fost o afecţiune vindecabilă. Patty îl socotea stoic, însă felul său reţinut era mai mult de-atât. Taică-său nu prea ştiuse cum să se poarte cu el, alternând între trânte (Ben rămânea ţeapăn, fără reacţie, în vreme ce Runner, pe post de crocodil, îl rostogolea pe duşumele) şi reproşuri (Runner plângându-se că băiatul ăsta era prea sobru, prea ciudat, prea ca o fată). Nici Patty nu se descurcase mult mai bine. Îşi luase de curând o carte despre cum să fie mamă de adolescent, pe care o ţinea ascunsă sub pat, de parcă ar fi fost pornografie. Autorul spunea că trebuia să fie curajoasă, să pună întrebări, să ceară răspunsuri de la copil, numai că Patty nu putea. Orice tentativă de întrebat, în perioada asta, îl scotea din sărite pe Ben şi-i declanşa tăcerea aceea insuportabilă, asurzitoare. Cu cât încerca mai mult să-şi dea seama ce-i cu el, cu atât mai mult se ascundea băiatul. La el în cameră. Vorbind cu persoane pe care ea nu le cunoştea.

Cele trei fete ale ei erau şi ele treze de-acum, erau treze de câteva ore. La o fermă, până şi la una ca a lor, amărâtă, ipotecată, subevaluată, era nevoie să te trezeşti devreme, iar obiceiul stăruia şi-n vreme de iarnă. Ieşiseră şi ţopăiau prin zăpadă acum. Le uşuise, ca pe nişte căţeluşi, ca să nu-l trezească pe Ben, apoi se enervase când îi auzise vocea la telefon şi-şi dăduse seama că se ridicase deja din pat. Ştia că de-asta se apucase de făcut clătite, preferatele fetelor. Ca să echilibreze scorul. Ben şi fetele o acuzau mereu că e părtinitoare – lui Ben i se cerea să aibă răbdare cu fiinţele acelea micuţe, cu fundiţe, fetiţele erau rugate într-una să nu mai facă gălăgie, să-şi lase fratele în pace. Michelle, în vârstă de zece ani, era cea mai mare, Debby avea nouă ani, iar Libby şapte. („Doamne, mamă, parcă le-ai fătat la grămadă”, îl auzea pe Ben admonestând-o.) Trase de draperia subţire, ca să-şi vadă fiicele în starea lor naturală, de animăluţe: Michelle şi Debby, şefa şi adjuncta, construind o fortăreaţă de zăpadă după planuri pe care nu se obosiseră să i le

comunice şi lui Libby; Libby încercând să-şi bage nasul, oferindu-le bulgări de zăpadă, pietre şi un băţ lung, elastic, toate respinse după câte o privire fugară. Libby, în cele din urmă, se aplecă şi scoase un urlet pe cinste, apoi se apucă să dea cu piciorul în tot edificiul. Patty se retrase de la fereastră – urmau pumnişori şi lacrimi, iar de astea n-avea chef.

Uşa lui Ben se crăpă, iar tropăielile greoaie de la capătul holului o anunţară că purta ciubotele acelea mari şi grele pe care nu le suporta. Nu te uita la ele, îşi spuse. Zicea acelaşi lucru ori de câte ori purta pantalonii de camuflaj. („Tata purta pantaloni de camuflaj”, îi replica morocănos, atunci când se plângea. „La vânătoare, îi purta la vânătoare”, îl corecta ea.) Îi lipsea puştiul de altădată, care cerea haine nebătătoare la ochi, care nu purta decât blugi şi bluze de lână cu nasturi. Băiatul cu păr roşu, obsedat de avioane. Şi-acuma uite-l, în geacă neagră, blugi negri şi căciulă de ski trasă pe ochi. Ben mormăi ceva şi dădu s-o apuce spre uşă.

— Nu-nainte de micul dejun, strigă ea.

Băiatul se opri, apoi întoarse către ea doar profilul feţei.

— Am nişte chestii de făcut.

— Nicio problemă, hai să mănânci ceva cu noi.

— Nu suport clătitele, doar ştii.

La naiba.

— Îţi fac altceva. Stai la masă.

N-ar fi sfidat un ordin direct, nu? Se ţintuiră unul pe altul cu privirea, Patty pe cale să cedeze, apoi Ben oftă dramatic şi se lăsă greoi într-un scaun. Începu să-şi facă de lucru cu solniţa, presărând granulele pe masă şi adunându-le într-o grămăjoară. Mai că-i venea să-i spună să nu facă asta, dar se opri. Era, deocamdată, suficient că stătea la masă.

— Cu cine vorbeai? întrebă turnându-i nişte suc de portocale, deşi ştia că avea să-l lase neatins ca să-i facă în ciudă.

— Nişte lume.

— Lume, mai mulţi adică?

Băiatul nu făcu decât să ridice din sprâncene.

Uşa de plasă fu dată deoparte, apoi uşa de la intrare se izbi de perete, şi auzi cum nişte cizmuliţe sunt aruncate pe covoraş – fete învăţate bine, să nu lase urme de noroi. Confruntarea fusese, probabil, rezolvată rapid. Michelle şi Debby se ciorovăiau deja în legătură cu un desen animat de la televizor. Libby păşi înainte şi se aruncă pe un scaun de lângă Ben, scuturându-şi nişte gheaţă din păr. Dintre cele trei fetiţe ale lui Patty, doar Libby ştia cum să-l dezarmeze pe Ben: îi zâmbi, îi făcu iute din mânuţă şi apoi îşi mută privirea drept în faţă.

— Hei, Libby, zise el, încă jucându-se cu sarea.

— Hei, Ben. Îmi place muntele tău de sare.

— Mersi.

Patty îl văzu pe Ben închizându-se vădit din nou în el la apariţia celorlalte două fete, cu voci gălăgioase şi piţigăiate care reverberau în toate ungherele bucătăriei.

— Mami, Ben face mizerie, ţipă Michelle.

— Lasă, dragă, uite, clătitele-s aproape gata. Ben, vrei ouă?

— De ce-i faci ouă lui Ben? scânci Michelle.

— Ben, ouă?

— Mda.

— Vreau şi eu ouă, zise Debby.

— Nici măcar nu-ţi plac, se răsti Libby.

Întotdeauna îi lua partea fratelui ei.

— Ben are nevoie de ouă fiindcă e băiat. Bărbat.

Asta îl făcu pe Ben să surâdă un pic, iar pe Patty să aleagă pentru Libby cea mai rotundă dintre clătite. Le aşeză clătitele în farfurii, în vreme ce ouăle sfârâiau în spate, iar operaţiunea delicată de pregătire a micului dejun pentru toţi cinci merse surprinzător de bine. Era ce mai rămăsese din mâncarea mai de doamne-ajută, resturi de la Crăciun, dar n-avea de gând să-şi facă acum griji pentru asta. Avea să-şi facă griji după masă.

— Mami, Debby stă cu coatele pe masă, făcu Michelle, pe tonul ei de şefă.

— Mami, Libby nu s-a spălat pe mâini, continuă Michelle.

— Nici tu.

Debby.

— Nimeni nu s-a spălat.

Libby, râzând.

— Pitic murdărici, zise Ben înghiontind-o.

Era o glumă veche de-a lor expresia aceea. Patty nu ştia de unde apăruse. Libby îşi lăsă capul pe umăr şi râse mai tare, un râs teatral, menit să-i facă pe plac lui Ben.

— Mama dă pupici, chicoti cu buze umede Libby, ca un fel de replică.

Patty dădu cu săpun pe o cârpă şi-o trecu tuturor, ca să se poată aşeza la masă toată lumea. Arareori se mai obosea Ben să-şi tachineze surorile şi avea impresia că ar fi putut prelungi buna dispoziţie dacă stăteau cu toţii la locul lor. Îi trebuia buna dispoziţie, în felul în care-ţi trebuie somn după ce-ai pierdut o noapte, în felul în care visezi să te arunci în pat. Se trezea, zi după zi, şi se jura că n-avea să lase ferma s-o încovoaie, n-avea să permită ruinării acesteia (era de trei ani în urmă cu ratele, trei *ani* şi nicio scăpare) s-o transforme în soiul acela de femeie pe care-l ura: acră, arţăgoasă, genul care nu e în stare să se mai bucure de nimic. Dimineaţă de dimineaţă se ghemuia pe covoraşul destrămat de lângă pat şi se ruga, dar era, de fapt, o promisiune. *Azi n-o să ţip, n-o să plâng, n-o să mă strâng toată ghem de parcă aş aştepta să fiu făcută una cu pământul. O să mă bucur de ziua de azi.* Cine ştie, poate că avea să reziste până la prânz fără să se posomorască.

Erau toţi gata acum, cu mâinile curate, o rugăciune scurtă şi totul bine, însă Michelle nu-şi putu ţine gura.

— Ben trebuie să-şi dea jos căciula.

Familia Day avusese întotdeauna regula că nu se stă cu capul acoperit la masă; o regulă atât de ne-negociabilă, încât Patty se simţi surprinsă că avea de-a face cu aşa ceva.

— Ben chiar trebuie să-şi dea jos căciula, zise Patty, cu o împunsătură blândă în voce.

Ben înclină capul către ea, făcând-o să simtă un fior de îngrijorare. Ceva nu era cum trebuie. Sprâncenele lui, ce arătau de obicei ca nişte linii subţiri de culoarea ruginei, erau negre, iar pielea de dedesubt pătată cu violet-închis.

— Ben?

Îşi scoase căciula şi pe capul lui se iţea o coamă neagră-tăciune de păr, ţepoasă ca blana unui labrador bătrân. Simţi un şoc, ca şi cum ar fi băut prea iute o înghiţitură de apă rece ca gheaţa: părul roşcat, semnul distinctiv al lui Ben, băiatul ei, dispăruse. Părea mai în vârstă acum. Arăta mai răutăcios. De parcă puştiul care i se afla în faţă îl împinsese în neant pe Ben al ei. Michelle ţipă, Debby izbucni în lacrimi.

— Ben, dragule, dar de ce? zise Patty.

Îşi tot spunea să nu reacţioneze exagerat, dar exact asta făcea acum. Porcăria asta de comportament adolescentin – doar asta era – făcea ca toată relaţia cu fiul ei să pară deodată lipsită de speranţă. În vreme ce Ben se holba la tăblia mesei, cu un rânjet dispreţuitor, adăpostindu-se de agitaţia femeiască din jur, Patty se strădui să-i înjghebe o scuză. Îşi urâse părul roşu de copil, fusese hărţuit din cauza asta. Poate încă era. Poate era un act de afirmare a sinelui. Un lucru pozitiv. Totuşi, Ben moştenise părul roşcat de la Patty şi acum îl eliminase. Era, cum altfel, o respingere. Libby, cealaltă roşcată din familie, gândea la fel. Îşi luă o şuviţă din propriul păr între degete şi începu să o cerceteze, posacă.

— În regulă, zise Ben înghiţind hulpav un ou şi ridicându-se de la masă. Gata cu drama. E doar păr, atâta tot.

— Totuşi aveai păr aşa de frumos!

Asta îl făcu să se poticnească, de parcă ar fi stat pe gânduri. Apoi scutură din cap – la comentariul ei, la întreaga dimineaţă, nu ştia – şi porni bocănind către uşă.

— Calmaţi-vă, strigă fără să se mai uite spre ele. Mă întorc mai încolo.

Era aproape sigură că avea să trântească uşa, însă o

închise încetişor, şi asta păru şi mai rău încă. Patty îşi suflă bretonul din ochi şi se uită împrejurul mesei la perechile de ochi albaştri, măriţi, care aşteptau să vadă care avea să-i fie reacţia. Zâmbi şi râse fără putere.

— Ei, a fost cam aiurea, recunoscu.

Fetele se săltară un pic, înălţându-se vizibil în scaune.

— El e tare aiurea, adăugă Michelle.

— Acuma părul i se potriveşte cu hainele, făcu Debby ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei şi băgându-şi cu furculiţa o bucată de clătită în gură.

Libby nu făcu decât să se uite în farfurie, cu umerii gheboşaţi către masă. Era o imagine a supărării cum numai un copil putea înfăţişa.

— E-n regulă, Lib, haide, zise Patty şi încercă s-o mângâie în treacăt, fără să le stârnească din nou pe celelalte.

— Nu, nu e, răspunse ea. Ne *urăşte.*

Libby Day
Acum

La cinci zile după berea cu Lyle, am coborât pe povârnişul de lângă casă, apoi am coborât şi mai mult, în canalul zonei West Bottoms din Kansas City. Cartierul prosperase în perioada de aur a târgurilor de vite, apoi îşi petrecuse multe decenii parcurgând inversul prosperităţii. Mai rămâneau, acum, clădiri înalte şi tăcute de cărămidă, purtând numele unor companii dispărute: Raftery Cold Storage, London Beef, Dannhauser Cattle Trust. Câteva clădiri, ocupate din nou, fuseseră convertite în case bântuite, deschise publicului, numai bune pentru Halloween: tobogane de câte cinci etaje, castele vampireşti şi adolescenţi beţi ascunzând sticle de băutură în geci de piele.

Pe la început de martie, locul arăta singuratic de-a binelea. Parcurgând cu maşina străzile încremenite, se mai întâmpla să văd când şi când pe cineva intrând sau ieşind din vreo clădire, dar habar nu aveam pentru ce. Pe lângă

râul Missouri, zona se transforma din semipustie într-o paragină de rău augur, într-o ruină de-a dreptul.

Am simţit că mă împunge neliniştea când am parcat în faţa unei clădiri cu patru niveluri, ce purta pe frontispiciu numele Tallman Corporation. Era unul dintre momentele alea în care mi-aş fi dorit să am mai mulţi prieteni. Sau nişte prieteni, acolo. Ar fi trebuit să iau pe cineva cu mine. Însă, fiindcă lucrurile stăteau cum stăteau, lăsasem un bilet pe treptele din interiorul casei, explicând unde eram, cu scrisoarea lui Lyle ataşată. Dacă dispăream, poliţaii ar fi avut de unde să înceapă. Sigur, dacă aş fi avut o prietenă, poate că prietena mi-ar fi zis *Nu te las sub nicio formă să faci una ca asta, scumpo,* cum zic întotdeauna femeile chestii, pe tonul ăla protector.

Sau poate că nu. Crimele acelea îmi afectaseră permanent capacitatea de evaluare. Îmi închipuiam că se pot întâmpla toate răutăţile de pe lume, fiindcă deja se întâmplaseră toate răutăţile de pe lume. Dar nu erau totuşi şanse mici, mici de tot, ca eu, Libby Day, s-o mai păţesc iarăşi? Nu eram în siguranţă, automat? O statistică strălucitoare, indestructibilă. Nu pot decide, aşa că pendulez între precauţiile cele mai drastice (dormitul, tot timpul, cu luminile aprinse, cu bătrânul Colt Peacemaker al mamei pe noptieră) şi imprudenţele cele mai ridicole (aventuratul, singură, într-un Club Omor aflat într-o clădire abandonată).

Purtam cizme cu tocuri înalte, ca să mă înalţ cu vreo câţiva centimetri, iar cea dreaptă îmi venea mult mai largă decât stânga, din pricina piciorului paradit. Îmi venea să-mi pocnesc fiece oscior din trup, să mă relaxez cumva. Eram încordată. Agasată, cu dinţii încleştaţi. Nimeni n-ar trebui să aibă atâta nevoie de bani. Încercasem să pun ce făceam într-o lumină inofensivă şi, în episoade scurte, de-a lungul ultimei zile, mă transformasem într-o persoană plină de nobleţe. Oamenii ăştia erau interesaţi de familia mea, eu eram mândră de familia mea şi le permiteam străinilor ăstora să tragă cu ochiul la lucruri pe care nu le-ar fi putut afla altminteri. Şi, dacă voiau să-mi ofere bani,

aveam de gând să-i iau, nu eram chiar atât de sfântă.

Însă, drept să spun, nu eram mândră de familia mea. Nimeni nu-i plăcuse pe alde Day vreodată. Tata, Runner Day, era nebun, beţiv şi violent într-un fel deloc impresionant – un omuleţ cu pumni piezişi. Mami făcuse patru copii de care nu izbutea să aibă grijă ca lumea. Copii amărâţi, de la fermă, puturoşi şi manipulativi, venind mereu la şcoală ca nişte nevoiaşi: fără să fi luat masa de dimineaţă, cu cămăşi rupte, mucoşi şi roşii în gât. Eu şi surorile mele am fost cauza a cel puţin patru epidemii de păduchi pe parcursul scurtei noastre experienţe cu şcoala primară. Jegoşii de Day.

Şi uite-mă acum, după mai bine de douăzeci de ani, încă umblând prin diverse locuri, având încă nevoie de lucruri. De bani, mai precis. În buzunarul din spate al blugilor aveam un bilet pe care mi-l scrisese Michelle cu o lună înainte de crime. Rupsese foaia dintr-o agendă cu arc, tăiase frumos marginea zdrenţuită şi-o împăturise, cu grijă, în formă de săgeată. În bilet era vorba despre lucrurile obişnuite care umblau prin mintea de clasa a patra a lui Michelle: un băiat din clasă, învăţătoarea cea dobitoacă, nişte blugi fiţoşi şi urâţi pe care-i primise de ziua ei o colegă răsfăţată. Era plictisitor, deloc memorabil – aveam cutii întregi cu chestii din astea, pe care le cărasem din casă în casă fără să le fi deschis până acum. Voiam să-l dau pe 200 de dolari. M-a lovit un acces scurt şi vinovat de voioşie când m-am gândit la celelalte mizerii pe care le puteam vinde, notiţe şi fotografii şi porcării pe care n-avusesem niciodată curajul să le arunc. M-am dat jos din maşină, am respirat adânc, mi-am îndreptat gâtul.

Noaptea era rece, cu atingeri molatice de primăvară ici şi colo. O lună enormă, galbenă atârna pe cer ca un lampion chinezesc.

Am suit treptele de marmură mânjite cu frunze murdare crănţănind sub cizme, un sunet bolnăvicios, de oase vechi. Uşile erau din metal masiv, greu. Am bătut, am aşteptat, am mai ciocănit de trei ori, expusă luminii lunii ca un comediant huiduit de public. Eram pe cale să-l sun

pe Lyle de pe mobil când uşa s-a deschis într-o parte; un tip înalt, cu faţă lungă, m-a măsurat din cap până-n picioare.

— Ce-i?

— Ăă, Lyle Wirth e pe-aici?

— De ce-ar fi Lyle Wirth pe-aici? a zis fără să zâmbească.

Mă lua de sus, fiindcă putea s-o facă.

— A, du-te dracului, am bolborosit şi m-am răsucit pe călcâie, simţindu-mă o idioată fără pereche.

După trei paşi, tipul a strigat după mine.

— Aolică, stai aşa, nu te da cu curu-n sus.

Dar mă născusem cu curu-n sus. Îmi şi închipuiam cum ieşisem din pântece, gheboşată şi-n poziţia greşită. Nu-mi ia mult să-mi pierd răbdarea. *Du-te dracului* poate că nu-mi stă mereu pe vârful limbii, dar e aproape. Pe mijlocul limbii.

M-am oprit între două trepte, gata s-o pornesc în jos.

— Uite, îl ştiu pe Lyle Wirth, clar, a zis tipul. Eşti pe lista de oaspeţi sau ceva?

— Nu ştiu. Mă cheamă Libby Day.

I-a căzut falca, şi-a săltat-o la loc cu un zgomot umed, ca de scuipat, şi mi-a aruncat aceeaşi privire de verificare pe care mi-o aruncase şi Lyle.

— Ai părut blond.

Am ridicat din sprâncene.

— Haide, te conduc jos, a zis deschizând larg uşa. Vino încoace, că nu te muşc.

Puţine expresii mă calcă mai tare pe nervi ca asta, *nu muşc.* Singura replică ce mă scoate din sărite mai tare e când vreun gagiu beat şi cu mutră şuncoasă din vreun bar mă vede cum încerc să trec pe lângă el şi latră: *Zâmbeşte, că n-o fi aşa de rău!* Ba chiar este de fapt, bălegosule.

Am urcat iar treptele, aruncându-i priviri ucigaşe tipului de la uşă, cu mers ultra-încet, ca să se apese în uşă s-o ţină deschisă. Nemernic.

Am intrat într-un foaier ca o grotă, pe laturile căruia se vedeau corpuri de iluminat din alamă, stricate, făcute să

arate ca nişte tulpini de grâu. Încăperea avea mai bine de doişpe metri înălţime. Tavanul avusese pe el, cândva, o pictură murală – se mai desluşeau, vag, imagini cojite de băieţi şi fete de la ţară, care dădeau cu sapa sau cu lopata. O fată, cu mutra dispărută acum, arăta de parcă ar fi ţinut în mână o coardă. Ori un şarpe? Întreaga parte vestică a încăperii se prăbuşise într-un loc: unde stejarul mural ar fi trebuit să-şi desfăşoare explozia de frunze verzi, văratice, se vedea un petic din cerul albastru al nopţii. Vedeam lucirea lunii, însă nu şi luna însăşi. Foaierul rămânea întunecat, lipsit de electricitate, însă desluşeam, prin unghere, maldăre de resturi adunate acolo cu mătura. Petrecăreţii îi alungaseră pe locuitorii clandestini, făcuseră un pic de curat, încercaseră s-o mai dreagă. Mirosea, oricum, a pişat. Un prezervativ străvechi zăcea lipit, ca o macaroană, pe un perete.

— N-aţi găsit şi voi să închiriaţi o sală de banchete? am mormăit.

Podeaua de marmură a vibrat sub mine. Era clar că toată acţiunea se petrecea jos.

— Nu suntem tocmai bine priviţi, a zis tipul.

Avea o faţă tânără, cărnoasă, cu aluniţe. Purta o bobiţă turcoaz în ureche, de felul celor pe care le asociasem mereu cu indivizii care joacă Temniţe şi Dragoni. Bărbaţi care ţin dihori de casă şi li se pare că scamatoriile sunt mişto.

— Plus că în clădirea asta e o anumită… ambianţă. Unul din familia Tallman şi-a zburat aici creierii, în 1953.

— Drăguţ.

Stăteam şi ne uitam unul la altul, iar faţa lui îşi schimba forma în semiîntuneric. Nu vedeam nicio cale ca să ajungem jos. Ascensoarele din stânga nu funcţionau, era clar, indicatoarele murdare le arătau blocate între etaje. Mi-am imaginat o echipă de bărbaţi-fantomă, în costume, aşteptând răbdători s-o ia iarăşi din loc.

— Deci… ne ducem undeva?

— Aa, da. Uite, voiam doar să zic. Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat. Sunt sigur că, şi după atâta

timp… Nu-mi pot imagina, şi gata. Parcă-i scos din Edgar Allan Poe. Ce s-a întâmplat.

— Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, am zis, răspunsul standard.

Tipul a râs.

— Ehei, atunci nu eşti în locul potrivit.

M-a condus pe după un colţ şi apoi pe-un hol cu foste birouri. Am călcat scrâşnit pe sticlă spartă, uitându-mă, în treacăt, prin toate încăperile: goală, goală, un căruţ de cumpărături, o grămadă de fecale adunate cu grijă la un loc, resturile unui foc de tabără, apoi un vagabond care ne-a aruncat un *Salutare* voios, de deasupra unei sticloanţe.

— Îl cheamă Jimmy, a zis puştiul. Părea în regulă, aşa că l-am lăsat să stea.

Câtă mărinimie, mi-am zis, dar m-am mulţumit să-i fac lui Jimmy un semn din cap. Am ajuns la o ditamai baricada de uşă, am deschis-o şi am fost asaltată de zgomot. Din pivniţă se auzeau, în competiţie, sunete de orgă, de heavy metal şi vacarmul produs de oameni care încearcă să comunice răcnind unii la alţii, acoperindu-se.

— După tine, a zis.

N-am mişcat. Nu-mi place să am pe cineva în spate.

— Sau aş putea… ăă… pe aici.

M-am gândit s-o şterg în momentul ăla, apoi însă ticăloşia s-a repliat în mine când mi l-am închipuit pe gagiul ăsta, nenorocitul ăsta de *jongler* de festival medieval, ajungând acolo şi zicându-le tovarăşilor: *S-a speriat şi-a luat-o la goană!* Şi toţi să râdă şi să se simtă nişte duri. Iar el să adauge: *E cu totul altfel decât am crezut c-o să fie.* Cu palma coborâtă la o şchioapă de pământ, ca să arate cât de mititică eram. Sătefutsătefutsătefut, am îngânat şi m-am ţinut după el.

Am coborât etajul până la o uşă de subsol plină de fluturaşi de hârtie: Toneta 22: Comorile lui Lizzie Borden! Obiecte de colecţionat pentru vânzare sau schimb! Toneta 28: Karla Brown – Discuţie despre urmele de muşcături. Toneta 14: Joc de rol – Anchetează cazul Casey Anthony! 15: Gustările Oribile ale lui Tom – Servim Punch Jonestown

şi Cocktail Fanny Adams!

Am văzut, după aceea, într-un colţ, un flyer de un albastru granulat, cu o poză de-a mea trasă la copiator într-un colţ: Cea mai Groaznică Zi! Masacrul de la Ferma Kinnakee din Kansas – Disecţie de Caz şi o INVITATĂ Foarte Specială!

M-am gândit iarăşi dacă nu făceam mai bine să plec, însă uşa s-a dat în lături şi am fost absorbită într-o pivniţă umedă, fără geamuri, plină cu vreo două sute de persoane, toţi aplecaţi unii spre alţii, răcnindu-şi în urechi, cu mâini lăsate pe umeri. Odată, la şcoală, puseseră un film cu o invazie de lăcuste care lovise Vestul Mijlociu, şi asta mi-era acum senzaţia – toţi ochii ăia bulbucându-se, gurile mestecând acolo, braţele şi coatele ridicate pe lângă corp. Camera era aranjată cu tarabe ca la talcioc, împărţită în şiruri de îngrădituri construite din sârmă împletită, pentru garduri. Fiecare îngrăditură era câte o crimă. Mi s-a părut, la prima vedere, că ar fi vreo patruzeci. Un generator abia dacă izbutea să aprindă un mănunchi de becuri ce atârnau de cabluri prin încăpere, legănându-se alandala, luminând feţe în unghiuri groteşti, ca la o petrecere de măşti ale morţii.

Lyle, aflat în cealaltă parte a încăperii, m-a ochit şi a început să-şi croiască drum prin mulţime, cu umărul înainte, înaintând pieziş. Amabil cu lumea. Era, se părea, un tip important în gloata asta – toţi voiau să-l atingă, să-i zică ceva. S-a aplecat, un gagiu i-a şoptit ceva în urechea delicată şi, când a ridicat capul din nou, a dat peste un bec, făcându-i pe cei din jur să râdă, cu feţele luminate de becul ce se învârtea ca un girofar. Feţe de bărbaţi. Mutre de tipi. În toată pivniţa aceea erau doar vreo câteva femei – patru, din câte vedeam, toate ochelariste şi urâţele. Nici bărbaţii nu erau mai atractivi. Se vedeau nişte flăcăi cu favoriţi şi aere de profesoraşi; exemplare de tătici de suburbie; mai erau o puzderie de indivizi trecuţi de douăzeci de ani, cu tunsori ieftine şi ochelari de tocilari, bărbaţi care-mi aminteau de Lyle şi de tipul care mă condusese până aici. Comuni, dar duhnind a mintoşenie

arogantă, ca şi cum s-ar fi dat cu parfum de deşteptăciune.

Lyle a ajuns la mine, în vreme ce tipii din spatele lui rânjeau, cercetându-mă de parcă aş fi fost noua lui gagică. A clătinat din cap.

— Scuze, Libby. Kenny trebuia să mă sune când ajungeai, ca să te conduc personal aici.

L-a fulgerat cu privirea pe Kenny, peste capul meu, iar Kenny a scos un soi de murmur nedumerit şi a plecat. Lyle mă conducea acum prin mulţime, împungându-mă cu un deget în umăr. Unii dintre cei prezenţi purtau costume. Un bărbat cu redingotă neagră şi joben negru s-a strecurat lângă mine, mi-a oferit dulciuri şi a râs. Lyle şi-a dat ochii peste cap şi-a zis:

— Ăsta-i obsedat de Frederick Baker. În ultimii ani am încercat să-i mai domolim pe ăştia care se costumează, dar… prea mulţi au obsesia asta.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, am zis, îngrijorată că-mi pierd cumpătul.

Simţeam coate şi genunchi şi eram împinsă înapoi ori de câte ori făceam câte un pas în faţă.

— Chiar nu pricep, pe bune, ce mama dracului se întâmplă aici.

Lyle a oftat nerăbdător, s-a uitat la ceas.

— Uite, nouă nu ne vine rândul până după miezul nopţii. Vrei să-ţi fac un tur, să-ţi explic mai multe?

— Vreau banii.

Şi-a muşcat buza de jos, a scos un plic din buzunarul de la spate şi mi l-a îndesat în palmă, totodată zicându-mi, la ureche, că-i pot număra mai târziu. Plicul părea gros, aşa că m-am mai liniştit.

— Hai să-ţi fac turul.

Am parcurs perimetrul încăperii, cu tarabe înguste în stânga şi-n dreapta, cu gardurile acelea amintindu-mi de ţarcurile pentru câini. Lyle şi-a înfipt iarăşi degetul în braţul meu, împingându-mă înainte.

— Clubul Omor – şi, te rog, nu-mi ţine predici, ştiu că-i un nume prost, doar că a prins aşa. Însă Clubul Omor,

noi îi spunem KC[1], şi de aia avem întrunirea cea mare aici, în fiecare an, în Kansas City, KC, înţelegi tu… ăă, cum spuneam este, gen, pentru cei pasionaţi de rezolvarea cazurilor. Şi cei pasionaţi. De crime faimoase. De tot soiul, de la Fanny Adams până la…

— Cine-i Fanny Adams? am izbucnit, dându-mi seama că sunt pe cale să devin geloasă.

Eu ar fi trebuit să fiu aia specială aici.

— Avea opt ani, a fost făcută bucăţele în Anglia, în 1876. Tipul de care tocmai am trecut, ăla cu joben şi chestii, se juca de-a ucigaşul ei, Frederick Baker.

— E scârbos de-a binelea.

Deci era moartă de-o groază de vreme. Bun aşa. Nu concuram cu ea.

— Păi a fost un omor destul de cunoscut, a zis şi m-a surprins că mă strâmb. Mda, ziceam că ăştia-s dintr-o zonă mai puţin plăcută. Adică, cea mai mare parte din cazurile astea au fost rezolvate, nu-i mare mister. Eu, unul, vreau să rezolv cazuri. Avem foşti poliţişti, avocaţi…

— Sunt şi unii care-o fac pe… ai mei? Familia mea, se joacă vreunii de-a asta?

Un tip mătăhălos, cu şuviţe blonde şi ţinând în mână o păpuşă gonflabilă îmbrăcată într-o rochie roşie, s-a oprit în mulţime, aproape călare pe mine, fără să mă bage de seamă măcar. Degetele de plastic ale păpuşii mă gâdilau pe obraz. Cineva din spatele meu a ţipat *Scott şi Amber!* L-am împins pe individ de pe mine şi-am încercat să desluşesc prin mulţime pe cineva care să fie îmbrăcat ca mama, ori ca Ben, vreun nenorocit cu perucă roşie şi topor în mână. Am simţit că strâng pumnul.

— Nu, nu, sigur că nu, a zis Lyle. Nicidecum, Libby, n-aş permite aşa ceva, costumarea… faza asta. Nu.

— De ce-s numai bărbaţi?

Într-una dintre îngrăditurile de lângă noi, doi tipi îndesaţi, în tricouri de polo, se răţoiau unul la altul pe tema uciderii unor copii de prin sudul statului Missouri.

— Nu-s numai bărbaţi, a zis, defensiv, Lyle. Cei mai

1 În engleză „Kill Club”, de unde iniţialele KC. *(N. t.)*

mulţi sunt bărbaţi, dar du-te, gen, la o adunare a ălora cu integrame şi-o să vezi acelaşi lucru. Femeile apar, cum ar veni, ca să socializeze. Vorbesc despre motivul pentru care se identifică cu victimele – cum au avut şi ele soţi agresivi şi din alea –, beau nişte cafea, cumpără câte-o poză veche. Dar a mai trebuit să fim şi atenţi, fiindcă uneori devin… ăă, prea implicate.

— Mda, mai bine să nu fii foarte uman în privinţa asta, am zis, ca o ipocrită infectă ce eram.

Lyle, din fericire, m-a ignorat.

— Chiar acum, gen, sunt obsedaţi de chestia cu Lisette Stephens.

A făcut un gest către în spate, unde un grupuleţ de femei se îmbulzea împrejurul unui computer, cu gâturile întinse ca nişte găini. Am trecut pe lângă Lyle şi-am dat să mă apropii de îngrăditura aceea. Se uitau toate la un montaj video cu Lisette. Lisette şi fetele din asociaţia studenţească. Lisette şi câinele ei. Lisette şi sora ei care semăna cu ea.

— Vezi ce zic? a spus Lyle. Nu rezolvă niciun caz, doar se uită la chestii pe care le-ar putea vedea şi acasă, pe net.

Problema cu Lisette Stephens era că n-aveai nimic de rezolvat: nu avea iubit, nici soţ, nici vreun coleg de serviciu supărat, nici vreun recidivist dubios care să-i fi reparat prin casă. Dispăruse doar, fără vreun motiv în afară de faptul că era drăguţă. Genul de fată de dispariţia căreia presa se oboseşte să se ocupe.

Am poposit într-un ungher, lângă un vraf de tricouri serigrafiate cu inscripţia Aduceţi-o Acasă pe Lisette. Douăzeci şi cinci de dolari. Grupul însă era mai interesat de laptop. Femeile clicăiau pe forumul site-ului. Lumea adăuga adesea şi poze proprii la comentarii, dar pozele erau total aiurea. „Te iubim Lisette, ştim că o să te întorci acasă” apărea alături de o fotografie cu o femeie de vârstă mijlocie, lungită pe plajă. „Pace şi dragoste familiei tale, în perioada asta zbuciumată”, scria lângă o poză cu o corcitură de labrador. Femeile au revenit pe pagina

principală şi îndată s-a ivit fotografia cea mai agreată de presă: Lisette şi maică-sa, îmbrăţişate, obraz lângă obraz, radioase.

Am dat din umeri, încercând să nu bag în seamă îngrijorarea legată de Lisette, pe care n-o cunoşteam. Şi din nou mă luptam cu gelozia. Dintre toate standurile astea cu crime, voiam ca al familiei Day să fie cel mai cel. Era o izbucnire de dragoste: morţii mei dragi erau cei mai buni. Mi-am amintit-o fulgerător pe mama, cu părul roşu prins în coadă la spate, ajutându-mă să-mi trag din picioare ghetuţele de iarnă flendurite şi frecându-mi apoi degetele, unul câte unul. *Îl încălzim pe degeţel, îl încălzim pe mititel.* Simţeam miros de pâine prăjită cu unt odată cu amintirea asta, dar nu ştiu dacă avusesem aşa ceva. În amintirea asta aveam, încă, toate degetele de la picioare.

M-a străbătut un tremur, ca pe-o pisică.

— Oau, te-a vorbit careva pe la spate? a zis Lyle, apoi şi-a dat seama de ironie.

— Ce mai e pe-aici?

Oamenii se îngrămădeau în faţa unei tarabe pe care era arborat numele Bazarul Bizar al lui Bob, în spatele căreia se afla un tip cu o ditamai mustaţa neagră, care sorbea dintr-un castron cu supă. În spatele lui, pe o scândură, erau patru cranii şi un afiş pe care scria Ultimii Patru. Tipul s-a pornit să ţipe la Lyle să i-o prezinte pe micuţa lui prietenă. Lyle a dat să facă un gest de respingere, a încercat să mă tragă prin mulţimea viermuitoare, apoi a ridicat din umeri şi mi-a şoptit *costumat.*

— Bob Berdella, i-a zis Lyle omului, cu o strâmbătură glumeaţă, ea este Libby Day, a cărei familie a fost… cu Masacrul de la Ferma Kinnakee din Kansas. Familia Day.

Individul s-a aplecat peste tejghea, cu o bucăţică de hamburger îmbibată în salivă atârnându-i printre dinţi.

— Dacă aveai pulă, erai bucăţele în gunoiul meu acuma, a zis şi a slobozit un râs tunător. Bucăţi mici, mititele.

A dat să mă înhaţe. M-am tras înapoi fără să vreau,

apoi am păşit iarăşi spre Bob, cu pumnul ridicat, furioasă, cum fac întotdeauna când mă sperii. Dă-i la nas, fă-l să sângereze, plesneşte-l peste faţă cu carnea aia ardeiată, apoi pocneşte-l iar. Dar, până să ajung la el, Bob s-a dat în spate cu scaunul şi şi-a ridicat mâinile bolborosind, nu spre mine, ci spre Lyle, *coaie, mă jucam şi eu, n-am făcut nimica, moşule.* Nici nu s-a uitat la mine cât şi-a cerut scuze, de parcă aş fi fost un copil. Cât i-a trăncănit el lui Lyle, m-am dat la el. Primul pumn nu l-a nimerit tocmai bine, aşa că s-a ales cu o scatoalcă peste bărbie, cam în felul în care ai pedepsi un căţeluş.

— Muie, tâmpitule.

Apoi s-a repezit Lyle, mormăind scuze şi trăgându-mă deoparte, dar tot aveam pumnii strânşi şi falca încleştată. Până să mă ia de-acolo am apucat să-i trag un picior în tarabă lui Bob, suficient cât s-o facă să se clatine o dată, tare, şi să se verse supa pe jos. Deja regretam că nu mă aruncasem peste masă, la gâtul lui. Nimic nu-i mai stânjenitor decât o femeie mărunţică ce nu reuşeşte să dea un pumn ca lumea. Putea, la fel de bine, să mă şi salte de-acolo pe sus, dând din picioruşele mele de bebeluş. Am ridicat privirea. Gagiul stătea înlemnit, cu braţele moi şi bărbia împurpurată, încercând să-şi dea seama dacă să fie spăşit sau să se înfurie.

— OK, n-ar fi prima bătaie la Clubul Omor, dar cred că s-ar putea să fie cea mai ciudată, a zis Lyle.

— Nu-mi place să fiu ameninţată.

— Dar nu te… ştiu, ştiu, a bolborosit Lyle. Cum am zis, la un moment dat aiuriţii ăştia cu costume se tirează şi-i lasă în pace pe pasionaţii serioşi de mistere. O să-ţi placă ai noştri, din grupul Day.

— Îi zice grupul Day sau grupul Masacrul de la Ferma din Kansas? am mârâit.

— Aa, mda, aşa-i spunem.

A încercat să se strecoare prin alt ambuteiaj şi-a sfârşit aruncat într-o parte, lângă mine. Aveam faţa la doar câţiva centimetri de spinarea unuia. Cămaşă albastră, apretată. Am urmărit cu privirea cuta perfectă din mijloc.

Cineva cu burtoi mare, de clovn ambulant, mă tot împingea pe la spate.

— Majoritatea îl bagă aici şi pe Satana, am zis. Masacrul Satanic de la Fermă. Omorurile Satanice din Kansas.

— Mda, nu prea credem în d-astea, aşa că-ncercăm să nu folosim trimiteri la Diavol. Pardon! a zis şi s-a sucit încercând să avanseze.

— Deci e o chestie de etichetă, m-am oţărât, cu ochii lipiţi de cămaşa albastră.

Am dat colţul şi-am ajuns în răcoarea unui spaţiu deschis.

— Vrei să mai vezi şi alte grupuri?

A arătat spre stânga lui, unde, la toneta 31, erau adunaţi nişte bărbaţi: tunsori banale, câţiva mustăcioşi, multă lume la cămaşă.

— Tipii ăştia-s destul de mişto, de fapt, a zis Lyle. Îşi creează, gen, propria enigmă. Cred că au identificat un criminal în serie. E unul care a trecut prin mai multe state – Missouri, Kansas, Oklahoma – şi a ajutat la uciderea mai multor oameni. Familişti, sau vârstnici câteodată, rămaşi cu prea multe datorii, cu linii de credit depăşite, cu ipoteci fără ieşire.

— Omoară oameni care nu ştiu să aibă grijă de banii lor? am zis, dând ochii peste cap.

— Noo, îl cred un fel de Kevorkian[2] al ălora cu datorii mari şi asigurări de viaţă bunicele. Îi zic Îngerul Datornicilor.

Unul dintre membrii de la toneta 31, un tânăr cu mandibulă proeminentă şi buze care nu-i acopereau tocmai bine dinţii, trăgea cu urechea, aşa că s-a întors spre Lyle, dornic să dea lămuriri.

— Credem că Îngerul a acţionat în Iowa luna trecută: un tip cu căsoaie şi patru copii păţeşte un accident ca la carte cu snowmobilul, într-un moment foarte convenabil. E cam una pe lună în ultimul an. Economia, omule.

---

2 Jack Kevorkian, celebru susţinător al euthanasiei, judecat şi condamnat pentru implicarea sa într-un caz de euthanasie. (N. r.)

Puştiul voia s-o ţină aşa, gata să ne tragă în îngrăditură, unde se vedeau hărţi, tăieturi din ziare şi un talmeş-balmeş de crănţănele răspândit pe toată masa, din care bărbaţii apucau câte-o mână plină, cu alune şi covrigei ce le scăpau şi cădeau ricoşându-le pe tenişi. Am clătinat din cap către Lyle, l-am mânat de-acolo, de data asta eu pe el. Ajunsă la adăpost, am tras o gură de aer fără sare şi m-am uitat la ceas.

— E drept, a zis Lyle, că-i greu să procesezi tot ce-i aici. Hai să mergem. O să-ţi placă mult grupul nostru, cred. E mult mai serios, gen. Uite, au şi apărut câţiva.

A arătat cu mâna spre o tonetă curăţică dintr-un colţ, unde se vedea o tanti grasă, cu păr făcut permanent, care sorbea cafea dintr-o cană de unică folosinţă, cât o ulcea de mare, şi doi bărbaţi de vârstă mijlocie, îngrijiţi, care cercetau din priviri încăperea, cu mâinile în şolduri, ignorând-o pe femeie. Arătau ca nişte poliţai. În spatele lor se vedea un tip mai bătrâior, cu păr rar, gheboşat peste o masă pliantă, mâzgălind ceva pe-o foaie galbenă, în vreme ce un puşti încordat, de facultate, îi citea peste umăr. Încă o mână de bărbaţi cu un aer comun se îmbulzea mai în spate, răsfoind dosare cafenii sau preumblându-se, pur şi simplu, fără ţintă.

— Uite, mai sunt şi femei, a făcut triumfător Lyle, arătând spre muntele ăla de femeie cu permanent. Vrei să mergem acum ori să aştepţi şi să-ţi faci o intrare de zile mari?

— E bine acum.

— E un grup isteţ, pasionaţi serioşi. O să-ţi placă de ei. Ba chiar aş paria c-o să ai şi ce învăţa de la ei.

Am pufnit şi m-am luat după Lyle. Femeia a ridicat prima privirea, a mijit ochii spre mine, apoi i-a făcut mari. Avea în mână un dosar artizanal, pe care lipise o poză de-a mea de prin liceu, cu un lănţişor cu medalion în formă de inimă pe care mi-l trimisese cineva prin poştă. Femeia părea că vrea să-mi înmâneze dosarul – îl ţinea ca pe un program de la teatru. N-am întins mâna. Am observat că pe cap erau desenate coarne de drac.

Lyle mi-a pus un braţ peste umăr, apoi l-a ridicat.

— Bună tuturor. Invitata noastră specială a sosit şi este vedeta Conferinţelor Omor din acest an – e vorba despre Libby Day.

S-au ridicat câteva sprâncene, câteva capete s-au înclinat a apreciere, unul dintre gagiii care arăta a poliţai a zis *măiculiţă, nu pot să cred.* A dat să bată palma cu Lyle, dar s-a răzgândit: mâna i-a îngheţat într-un salut nazist accidental. Tipul mai bătrâior şi-a luat ochii de la mine şi a continuat să mâzgălească cu spor. Mi-am făcut griji, o clipă, ca nu cumva să trebuiască să ţin vreun discurs – în loc de asta am mormăit un *bună* sec şi m-am aşezat la masă.

Au urmat obişnuitele salutări, întrebări. Da, locuiam în Kansas City, nu, nu aveam slujbă deocamdată, nu, nu ţinusem legătura cu Ben. Da, îmi scria de câteva ori pe an, dar aruncam plicurile direct la coş. Nu, nu eram curioasă ce scrie. Da, eram dispusă să o vând pe următoarea pe care-o trimitea.

— Ei binee, s-a băgat în cele din urmă Lyle, intonând pompos cuvintele, aveţi înainte o figură de căpătâi a cazului Day, un aşa-numit martor ocular, aşa că de ce nu trecem la adevăratele întrebări?

— Am eu o întrebare adevărată, a zis unul dintre cei doi cu feţe de poliţai, surâzând şi foindu-se în scaun. Dacă nu te deranjează să trec la subiect.

Şi chiar a aşteptat să spun că nu mă deranjează.

— De ce ai declarat că Ben ţi-a omorât familia?

— Fiindcă asta a făcut, am zis. Eram acolo.

— Te ascundeai, scumpo. N-aveai cum să vezi ce spui c-ai văzut, altfel ai fi fost şi tu moartă.

— Am văzut ce-am văzut, am început să zic, cum fac întotdeauna.

— Rahat. Ai văzut ce ţi s-a spus să vezi, fiindcă erai o fetiţă cuminte şi speriată care voia să ajute. Procuratura te-a făcut în sânge. Te-au folosit ca să doboare cea mai uşoară ţintă. Cea mai de mântuială anchetă de poliţie pe care-am văzut-o.

— Eram în casă…

— Da, şi atunci cum explici focurile de armă care-au omorât-o pe mama ta? m-a pistonat tipul, aplecându-se înainte. Ben n-avea urme pe mâini.

— Băieţi, băieţi, s-a băgat bărbatul mai în vârstă, fluturându-şi degetele groase şi zbârcite. Şi doamnelor, a adăugat onctuos, înclinând capul spre mine şi Madam Permanent. Nici n-am prezentat măcar datele cazului. Trebuie protocol, ori suntem fix ca pe un forum de pe internet. Când avem aşa un oaspete ar trebui să fim şi mai atenţi că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Nimeni nu şi-a arătat dezacordul mai mult decât cu un bombănit, aşa că bătrâiorul şi-a umezit buzele, s-a uitat prin lentilele bifocale şi şi-a mai stârnit un pic flegma din gât. Era un tip autoritar, însă cumva nelalocul lui. Mi l-am imaginat acasă la el, singur, mâncând piersici la conservă pe blatul din bucătărie, cu gura plină de sirop. A început să recite din notiţe.

— Ce ştim: Cam pe la ora 2:00 dimineaţa, pe 3 ianuarie 1985, o persoană, sau mai multe, a ucis trei membri ai familiei Day în ferma lor din Kinnakee, Kansas. Printre decedaţi se numără Michelle Day, de zece ani, şi Debby Day, de nouă, şi capul familiei, Patty Day, mama lor, în vârstă de treizeci şi doi de ani. Michelle Day a fost sugrumată; Debby Day a fost omorâtă cu lovituri de topor, Patty Day a murit după două focuri de armă şi după ce a suferit lovituri de topor şi tăieturi adânci provocate de un cuţit de vânătoare.

Am simţit cum îmi urcă sângele în urechi şi mi-am spus că n-auzeam, oricum, nimic nou. Nimic care să mă panicheze. Nu prea eram atentă, niciodată, la detaliile crimei. Lăsam vorbele să-mi intre pe-o ureche şi să-mi iasă pe cealaltă, ca un pacient cu cancer, înfricoşat, care aude jargonul acela codat şi nu pricepe o iotă, cu excepţia faptului că veştile sunt foarte, foarte proaste.

— Ce mai ştim, a continuat omul. Mezina, Libby Day, şapte ani, era în casă şi a scăpat de ucigaş sau de ucigaşi printr-o fereastră din camera mamei sale.

Ce altceva ştim: Copilul cel mare, Benjamin Day, cincisprezece ani, susţine că în noaptea aceea nu a fost acasă şi că a dormit în hambarul unui vecin, după ce se certase cu maică-sa. Nu a avut un alt alibi şi a fost extrem de necooperant cu poliţia. A fost, după aceea, arestat şi condamnat, pe baza, îndeosebi, a zvonurilor din comunitate, potrivit cărora ar fi intrat într-un cult satanist – pereţii din casă erau plini cu simboluri şi cuvinte asociate cu adorarea Diavolului. Scrise cu sângele mamei lui.

Bătrânelul s-a oprit pentru efect dramatic, a aruncat o privire spre grup şi a revenit la notiţe.

— Mai incriminator a fost faptul că sora supravieţuitoare, Libby, a depus mărturie că l-a *văzut* comiţând crimele. În ciuda mărturisirii neclare a lui Libby şi a vârstei sale fragede, Ben Day a fost condamnat. În ciuda unei *surprinzătoare lipse de probe materiale.* Ne-am adunat aici pentru a explora alte posibilităţi şi pentru a dezbate particularităţile acestui caz. Cred că ne putem pune de acord asupra faptului că omorurile au legătură cu evenimentele petrecute pe 2 ianuarie 1985. O singură zi şi totul s-a dus de râpă – n-am vrut să iasă niciun joc de cuvinte.

Râsete potolite, priviri vinovate aruncate înspre mine.

— Când familia s-a trezit, în dimineaţa aceea, nu era condamnată la moarte. Ceva a mers foarte rău, *pe parcursul zilei.*

Din dosarul celui ce vorbea se iţise, parţial, o fotografie cu locul crimei: un picior dolofan, însângerat, şi o bucată dintr-o cămaşă de noapte de culoarea lavandei. Debby. Bărbatul a observat că mă holbez şi a îndesat poza la loc, de parcă n-ar fi fost treaba mea.

— Cred că suntem în consens că vinovatul este Runner Day, a zis grasa scormonind prin poşetă, pe a cărei margine, cât pe ce să cadă, se vedeau nişte şerveţele boţite.

Când am auzit numele tatii, Runner Day, am tresărit. Amărâtul de el!

— Păi aşa-i, nu? a continuat. Se duce la Patty, încearcă s-o facă să-i dea bani cu de-a sila, ca de obicei, nu capătă, se enervează, o ia razna. Tipul ăsta era nebun, nu?

Femeia a scos o sticluţă şi-a înghiţit două aspirine din ea, cum fac oamenii prin filme, aruncându-şi violent capul pe spate. Apoi s-a uitat la mine în aşteptarea unei confirmări.

— Mda, aşa cred. Nu-l ţin minte aşa de bine. Au divorţat când aveam vreo doi ani. Şi după aceea n-am mai avut prea mult de-a face cu el. S-a întors într-o vară şi a stat cu noi, în vara de dinainte de omoruri, dar…

— Acuma unde-i?

— Nu ştiu.

A dat ochii peste cap.

— Şi cu urma aia mare de talpă cum e? a zis un bărbat din spate. Poliţia n-a explicat de ce apare o urmă de pantof bărbătesc, cu pete de sânge, într-o casă în care nimeni nu purta asemenea pantofi.

— Poliţia n-a explicat multe…, a dat să spună tipul mai în vârstă.

— Cum ar fi pata de sânge alandala, a completat Lyle, întorcându-se spre mine. Pe aşternuturile lui Michelle era o pată de sânge – cu o grupă de sânge cum nu mai avea nimeni în familie. Aşternuturile, din păcate, erau primite de la ajutoare, aşa că procuratura a susţinut că sângele putea să fie de oriunde.

Cearşafuri „puţin folosite”. Da. Familia Day era mare amatoare de chestii primite din donaţii, aveam de acolo canapea, televizor, veioze, blugi, ba chiar şi draperii am luat de acolo.

— Ştii cum să dai de Runner? a întrebat puştiul. Poţi să-i pui nişte întrebări din partea noastră?

— Şi încă mai cred că ar merita luaţi la întrebări nişte prieteni de-ai lui Ben din vremea aceea. Mai ai legături în Kinnakee? a zis vârstnicul.

Mai mulţi dintre ei începură să se certe în legătură cu patima lui Runner pentru jocurile de noroc şi prietenii lui Ben şi treaba de mântuială făcută de poliţişti.

— Hei, am izbucnit, păi şi Ben? Pe Ben l-aţi scos din poveste?

— Zău aşa, că asta-i cea mai mare eroare judiciară din toate timpurile, a zis grasa. Şi să nu-mi spui că ai crede altceva. Asta dacă nu-l aperi pe tăticu'. Sau dacă nu ţi-e prea ruşine de ce-ai făcut.

Am privit-o ţintă. Avea o bucăţică de albuş de ou în păr. *Cine mănâncă ouă la miez de noapte?* am gândit. *Ori poate-i acolo de dimineaţă?*

— Magda noastră e foarte implicată în cazul ăsta, foarte implicată în efortul de eliberare a fratelui tău, a zis bătrâiorul, cu o ridicare condescendentă din sprâncene.

— E un om extraordinar, a zis Magda îndreptându-şi bărbia spre mine. Scrie poezii, compune muzică şi-i plin de viaţă. Ar trebui să-l cunoşti, Libby, chiar ar trebui.

Magda îşi trecea unghiile peste nişte dosare de pe masa din faţa ei; câte un dosar pentru fiecare membru al familiei Day. Cel mai gros era acoperit cu fotografii cu frate-meu: Ben, roşcovan şi copilăros, ţinând îmbufnat în mână un bombardier de jucărie, Ben cu păr negru şi speriat, în poza de la secţie de după arestare; Ben astăzi, în închisoare, redevenit roşcovan, arătând studios, cu gura un pic deschisă, ca şi cum ar fi fost surprins în mijlocul unei fraze. Lângă el se afla dosarul lui Debby, cu o singură poză a ei, îmbrăcată în ţigancă de Halloween: obraji roşii, buze roşii, părul şaten acoperit de basmaua roşie a lui mami, cu un şold scos în relief, prefăcându-se a fi sexy. În dreapta ei se vedea braţul meu pistruiat, întins spre ea. Era o poză de familie, ceva ce nu crezusem să fi ajuns la public.

— De unde ai aia? am întrebat-o.

— Am făcut rost, a zis şi a astupat dosarul cu o mână groasă.

Am coborât privirea spre tăblia mesei, rezistând impulsului de a mă întinde să-l apuc. Poza cu cadavrul lui Debby alunecase iarăşi din dosarul tipului mai în vârstă. Vedeam piciorul însângerat, o burtică despicată, un braţ aproape desprins. M-am aplecat peste masă şi l-am apucat

pe om de încheietură.

— Bagă undeva mizeria aia, am murmurat.

A îndesat iarăşi poza în folie, a ridicat apoi dosarul, ca pe un scut, şi s-a uitat la mine clipind.

Acum se uita la mine tot grupul; erau curioşi, un pic îngrijoraţi, ca şi cum aş fi fost un iepuraş drăgălaş despre care tocmai îşi dăduseră seama că ar putea fi turbat.

— Libby, a făcut Lyle pe tonul împăciuitor al unui moderator de talk-show. Nimeni nu pune la îndoială că ai fost în casă. Nimeni nu se îndoieşte că ai supravieţuit unei încercări incredibile, pe care n-ar trebui s-o îndure niciun copil. Dar chiar ai văzut cu ochii tăi, cum ar veni, ce spui că ai văzut? Sau ai fost sfătuită să spui asta?

Mi-o imaginam pe Debby jucându-se prin părul meu cu degete scurte şi iuţi, cum mi-l împletea în „coadă de peşte", despre care spunea că-i mai greu de făcut decât în spic, suflându-mi iz cald de cârnaţi pe ceafă. Legând la capăt o fundă verde, transformându-mă într-un cadou. Ajutându-mă să mă sui pe marginea căzii şi să ţin o oglindă pentru a-mi vedea părul în oglinda mare de deasupra chiuvetei. Debby, care voia cu atâta tărie ca totul să fie drăguţ în jur.

— Nu există dovezi că altcineva decât Ben mi-a ucis familia, am zis revenind pe tărâmul celor vii, unde rămăsesem singură. Nici măcar n-a făcut vreun recurs, pentru Dumnezeu. Nu a încercat niciodată să scape.

N-aveam experienţă cu deţinuţii, dar mi se părea că întotdeauna făceau recursuri, că era o pasiune de-a lor, chiar dacă n-aveau nicio şansă. Când îmi imaginam o puşcărie, îmi închipuiam costume portocalii şi formulare de hârtie galbenă. Ben se învinovăţise singur, din pură inerţie – mărturia mea n-avea a face.

— A avut motive suficiente cât să facă şi opt recursuri, a declarat Magda, maiestuoasă.

Mi-am dat seama că era una dintre femeile acelea în stare să-mi apară la uşă şi să ţipe la mine. Mă bucuram că nu-i dădusem lui Lyle adresa.

— Dacă nu s-a luptat, asta nu înseamnă că-i vinovat,

Libby, înseamnă că şi-a pierdut speranţa.

— Păi foarte bine atunci.

Lyle a făcut ochii mari.

— O, Doamne, tu chiar crezi că Ben a făcut-o!

Şi a râs. Un hohot scurt, reprimat iute, dar cu totul autentic.

— Scuză-mă, a murmurat apoi.

Nimeni nu-mi râde în nas. Tot ce spun sau fac este luat foarte, foarte în serios. Nimeni nu face băşcălie de-o victimă. Nu-s obiectul batjocurii nimănui.

— Bine, atunci bucuraţi-vă cu toţii de teoriile voastre conspiraţioniste, am zis şi m-am săltat de pe scaun.

— Haide, nu fi aşa, a zis tipul cu moacă de poliţai. Rămâi. Convinge-ne.

— N-a… făcut… niciodată… recurs, am rostit sacadat, ca o educatoare la grădiniţă. Mie mi-e suficient.

— Atunci eşti o idioată.

I-am arătat degetul, un gest dur, ca şi cum aş fi săpat în pământul rece. Apoi am dat să plec cu cineva, zicând, în spatele meu, „Tot o mincinoasă mică a rămas”.

Am ţâşnit înapoi în mulţime, împingându-mă în subsuori şi burdihane, până ce am ajuns iarăşi în răcoarea de pe casa scărilor, lăsând zgomotul în spate. Singura mea victorie pe seara aceea era teancul de bani din buzunar şi certitudinea că oamenii ăia erau la fel de jalnici ca mine.

Am ajuns acasă, am aprins toate becurile şi m-am vârât în pat cu o sticlă lipicioasă de rom. M-am întins pe-o parte, studiind pliurile complicate ale biletului lui Michelle, pe care uitasem să-l vând.

Noaptea părea, acum, o balanţă dezechilibrată. Ca şi cum lumea ar fi fost cândva împărţită atent între cei care-l credeau vinovat pe Ben şi cei ce-l socoteau inocent, apoi apăruseră ăia doisprezece străini îmbulziţi la o tonetă dintr-un subsol din oraş şi trecuseră iute de partea inocenţei, cu cărămizi în buzunare şi… buum! acolo atârna, acum, mai greu. Magda, Ben, poezie şi forţa

speranţei. Urme de tălpi, pete de sânge şi Runner care-o luase razna. Pentru prima dată de la procesul lui Ben, mă lăsasem pe seama unor oameni care credeau că greşisem în privinţa lui Ben şi reieşea că nu mă ridicasem la înălţimea încercării. Eu şi puţina mea credinţă. În altă seară m-aş fi dezbărat iute de toate astea, cum făceam de obicei. Însă oamenii ăştia erau atât de siguri pe ei, atât de dispreţuitori, de parcă m-ar fi dezbătut de nenumărate ori şi-ar fi decis că nu meritam totuşi să mă toace atât de mărunt. Mă dusesem acolo presupunând că aveau să fie ca de obicei: să vrea să mă ajute, să aibă grijă de mine, să-mi rezolve problemele. Dar, în loc de asta, mă batjocoriseră. Eram chiar aşa de uşor de clintit, aşa de prăpădită?

Nu. În noaptea aceea am văzut ce-am văzut, mi-am zis, mantra mea dintotdeauna. Chiar dacă nu era adevărat. Adevărul e că n-am văzut nimic. OK? Bun. Practic vorbind, n-am văzut nimic, doar am auzit. Doar am auzit, fiindcă am stat ascunsă într-o debara cât mi-a murit familia, fiindcă eram o fricoasă mică şi neisprăvită.

În noaptea aceea, în noaptea aceea, în noaptea aceea. Mă trezisem în întuneric, în camera pe care-o împărţeam cu surorile, şi camera era atât de rece că pe partea de dinăuntru a ferestrelor se formase promoroacă. La un moment dat, Debby venise în pat cu mine – ne băgam una într-alta ca să ne încălzim – şi-şi băgase poponeţul dolofan în stomacul meu, lipindu-mă de peretele rece. De când fusesem în stare să umblu, umblasem prin somn, aşa că nu-mi amintesc să mă fi desprins de Debby, dar mi-o amintesc pe Michelle adormită pe duşumea, cu jurnalul în braţe ca de obicei, sugând un stilou prin somn, cu cerneala curgându-i pe bărbie odată cu saliva. Nu mă obosisem să încerc s-o trezesc, s-o bag la loc în pat. Somnul era apărat cu străşnicie în casa noastră gălăgioasă, rece şi aglomerată, şi niciunul dintre noi nu se trezea fără să se lupte. Am lăsat-o pe Debby în pat, am deschis uşa şi-am auzit voci mai încolo pe hol – şoapte alertate, la limita gălăgiei. Zgomote pe care le scot cei

care cred că nu fac zgomot. O rază de lumină pe găurica de sub uşa lui Ben. Am decis să mă duc la mama în cameră, am lipăit pe culoar, am dat deoparte plapuma şi m-am lipit de spatele ei. Iarna, mama dormea cu două perechi de izmene şi câteva pulovere – mereu părea, la pipăit, un animal împăiat, uriaş. De obicei nu se mişca atunci când ne băgam în pat cu ea, însă în noaptea aceea ţin minte că s-a întors spre mine atât de iute, încât am crezut că era furioasă. Dar m-a luat în braţe şi m-a strâns, m-a pupat pe frunte. Mi-a spus că mă iubeşte. Nu prea ne spunea că ne iubeşte. De aceea ţin asta minte, sau aşa cred, dacă nu cumva oi fi inventat asta ca să mă liniştesc după aceea. Dar să spunem că mi-a zis că mă iubeşte şi, imediat, m-a luat din nou somnul.

Când m-am trezit iarăşi, la minute, sau poate la ore după aceea, nu mai era în pat. Dincolo de uşa închisă, unde nu puteam ajunge, mama ţipa tare, iar Ben răcnea la ea. Erau şi alte voci; Debby bocea şi urla *mamimami-mamimami,* apoi am auzit vâjâitul toporului. Am ştiut chiar din clipa aceea ce era. Metal ridicat în aer – aşa era sunetul –, apoi un bufnet moale, un horcăit şi un icnet scos de Debby, ca şi cum ar fi vrut să tragă aer. Ben, după aceea, ţipând la mama: „Pentru ce m-ai obligat să fac asta?” Michelle nu scotea niciun sunet, ceea ce era ciudat, de vreme ce Michelle era mereu cea mai zgomotoasă, dar dinspre ea nu se auzea nimic. Mama, răcnind *fugi! fugi! nu, să nu.* Şi o descărcare de armă şi mama ţipând încă, dar fără să mai poată scoate cuvinte, ci doar un ţipăt piţigăiat, ca o pasăre care s-ar fi izbit de perete, la capătul holului.

Paşi grei de picioare încălţate cu bocanci şi picioruşele lui Debby fugind, încă nu era moartă, fugind spre camera mamei şi eu gândind *nu, nu veni aici,* apoi bocancii zguduind duşumelele în spatele ei, apoi agăţat şi zgâriat la uşă şi alte bolboroseli gâlgâite, horcăieli şi izbituri, apoi un bufnet şi sunetul toporului şi mama scoţând încă ţipete subţiri şi oribile de pasăre rănită, iar eu stând acolo, încremenită, în dormitorul mamei, ciulind

urechea, şi urechea asurzindu-mi iarăşi de încă un bubuit al puştii, apoi un zuruit care-a făcut să vibreze scândurile de sub picioarele mele. Eu, laşă, sperând ca totul să treacă. Băgată pe jumătate în debara, legănându-mă singură, *Pleacă pleacă pleacă.* Uşi trântite, alţi paşi şi un vaiet, Ben şoptind ceva, frenetic, ca pentru el. Apoi plâns, un plâns gros, de bărbat, şi vocea lui Ben, ştiu că era vocea lui Ben, ţipând *Libby! Libby.*

Deschisesem un geam la mama în cameră şi m-am băgat prin cadrul stricat, am căzut cu fundu-n zăpadă la doar un metru mai în jos, am simţit cum mi se udă imediat şosetele şi cum mi se încurcă părul în tufe. Am fugit.

Libby! Privisem înapoi, spre casă, se vedea o singură luminiţă în geam şi restul întuneric.

Picioarele mi se umpluseră de răni până să ajung la iaz şi să mă ghemuiesc în stufăriş. Purtam două rânduri de haine, ca mama, izmene pe sub cămaşa de noapte, dar tremuram, vântul îmi făcea îmbrăcămintea să fluture şi mă izbea, rece, drept în burtă.

O lanternă a început să cerceteze, frenetic, stufărişul, apoi un pâlc de copaci aflat nu departe, apoi pământul de lângă mine. *Libby!* am auzit iarăşi vocea lui Ben. Mă vâna. *Stai unde eşti, puişor! Stai unde eşti!* Lanterna apropiindu-se tot mai mult, cizmele scrâşnind prin zăpadă şi eu plângând, bocind tare cu faţa băgată în mânecă, zbuciumându-mă până ce am fost cât pe-aci să mă ridic şi să termin odată, apoi lanterna a zvâcnit înapoi şi zgomotul de paşi s-a depărtat de mine şi-am rămas singură, să mor de frig în întuneric. Lumina din casă s-a stins şi am rămas unde mă aflam.

După mai multe ore, când amorţisem prea tare ca să mai pot sta în picioare, m-am târât, în lumina slabă a zorilor, înapoi în casă, simţindu-mi picioarele grele, ca de fier, cu mâinile ca nişte gheare îngheţate. Uşa era căscată larg şi am intrat, şchiopătând. Pe duşumea, în faţa uşii de la bucătărie, se vedea o grămăjoară tristă de vomă, mazăre şi morcovi. Restul era roşu – dâre pe pereţi, băltoace pe covor, un topor însângerat lăsat sprijinit pe braţul

canapelei. Am găsit-o pe mama întinsă pe jos, în pragul camerei fetelor, cu partea de sus a capului smulsă, ca o felie triunghiulară, cu găuri făcute de topor prin straturile groase de haine, cu un sân ieşit în afară. Deasupra ei, pe perete, se vedeau şuviţe lungi de păr roşcat, îngălate cu sânge şi creier. Chiar lângă ea zăcea Debby, cu ochii larg deschişi şi un pârâiaş de sânge prelins pe obraz. Braţul îi era desprins, tăiat aproape cu totul; abdomenul îi fusese despicat cu toporul, era desfăcut, căscat precum gura unuia care doarme. Am strigat-o pe Michelle, dar ştiam că e moartă. Am intrat pe vârfuri în dormitorul nostru şi-am găsit-o ghemuită pe patul ei, cu păpuşile, cu gâtul negru de vânătăi, cu un papuc încă în picior şi un ochi deschis.

Pereţii erau desenaţi cu sânge: pentagrame, cuvinte urâte. Pizde. Satana. Totul era spart, sfâşiat, distrus. Borcanele cu mâncare fuseseră aruncate de pereţi, fulgii de cereale erau răspândiţi pe toată duşumeaua. Aveau să găsească un fulg de orez expandat în rana din pieptul mamei, atât de orbească fusese distrugerea. Unul dintre pantofii lui Michelle se bălăbănea în şireturi, atârnând din ventilatorul ieftin.

Am păşit împleticit până la telefonul din bucătărie, l-am tras pe podea, am format numărul mătuşii Diane, singurul pe care-l ştiam pe de rost, şi când Diane a răspuns am ţipat *Au murit toţi!* cu o voce atât de stridentă, că m-a zgâriat şi pe mine în urechi. M-am vârât apoi în spaţiul ca o vizuină dintre frigider şi aragaz şi am aşteptat-o pe Diane.

La spital m-au sedat şi mi-au tăiat trei degete de la picior, degerate, şi jumătate dintr-un deget inelar. Am tot aşteptat, de atunci, să mor.

M-am ridicat în fund, în lumina galbenă. M-am extras din casa noastră cu crime şi-am revenit în dormitorul meu de om mare. Nu prea erau şanse să mor în următorii ani, eram sănătoasă tun, aşa că-mi trebuia un plan. Creierul meu, creierul plin de stratageme al familiei Day, revenea, din fericire, către gânduri legate de propria-mi bunăstare.

Micuţa Libby Day tocmai descoperise abordarea ideală. I se poate spune instinct de supravieţuire ori i se poate zice pe nume: lăcomie.

Acei „pasionaţi”, acei „elucidatori” aveau să plătească pentru mai mult decât nişte amărâte de scrisori vechi. Nu mă-ntrebaseră pe unde era Runner şi dacă mai ştiu pe vreunii dintre prietenii lui Ben? Aveau să plătească pentru informaţii pe care doar eu le puteam obţine. Păcălicii ăia care învăţau pe de rost planurile casei mele, care umpleau dosare cu fotografii de la locul crimei, aveau cu toţii teorii despre cine ucisese familia Day. Fiindcă erau nişte ciudaţi, le venea probabil greu să convingă pe cineva să stea de vorbă cu ei. Eu însă, fiind eu, puteam să fac asta pentru ei. Poliţia ba chiar şi o mulţime de suspecţi aveau să-i facă pe plac sărmanei de mine. Puteam vorbi şi cu tata, dacă chiar asta voiau şi dacă izbuteam să dau de el.

Dar asta nu însemna că urmau, neapărat, şi rezultate. În casa mea, sub lumina strălucitoare, iarăşi în siguranţă, mi-am zis din nou că Ben era vinovat (trebuia să fie *trebuia să fie),* în principal fiindcă n-aş fi făcut faţă vreunei alte posibilităţi. Nu şi dacă voiam să funcţionez şi, pentru prima dată în douăzeci şi cinci de ani, eram nevoită să funcţionez. M-am apucat de socoteli, în cap: 500 de dolari, să zicem, ca să vorbesc cu poliţiştii, 400 ca să discut cu prieteni de-ai lui Ben; 1.000 ca să dau de Runner, 2.000 ca să vorbesc cu Runner. Fanii aveau, sunt sigură, o listă întreagă cu oameni pe care-i puteam convinge să acorde un pic din timpul lor Micuţei Orfeline Day. Puteam s-o lungesc aşa cu lunile.

Am adormit, cu sticla de rom încă în mână, încurajându-mă singură: Ben Day e un ucigaş.

Ben Day
2 ianuarie 1985, 9:13 a.m.

Ben se rostogolea pe gheaţă, roţile de la bicicletă îi patinau. Cărarea era pentru biciclete de teren, pentru timp de vară, şi era plină de polei, aşa că era un lucru prostesc să meargă pe-acolo. Mai prostesc chiar decât ce făcea:

pedala cât de iute reuşea pe pământul plin de hârtoape, cu tulpini rupte de porumb iţindu-se pe amândouă laturile ca o mirişte, în vreme ce trăgea de afurisitul de abţibild cu fluturaş pe care i-l lipise una dintre surori pe vitezometru. Era acolo de săptămâni, ieşindu-i şi intrându-i în câmpul perceptiv ca o muscă bâzâitoare, călcându-l pe nervi, dar nu suficient cât să se ocupe de el. Punea rămăşag că Debby îl lipise, cu privirea absentă şi fără să stea pe gânduri: *Ce drăguţ arată!* Mai să izbutească să-l desfacă de-acolo, când dădu peste o moviliţă, roata din faţă i se suci spre stânga cu totul, iar cea din spate săltă, nărăvaşă, de sub el. Nu se prăvăli deodată, ci se zdruncină, cu un picior încă prins în bicicletă, şi căzu pieziş, dând cu braţul drept în tulpinile de porumb retezate, cu piciorul drept sucit dedesubt. Dădu cu capul de pământul tare şi-şi simţi dinţii răsunând ca un clopot.

Când izbuti să respire iarăşi – după zece secunde de clipit înlăcrimat – simţi un firicel călduţ de sânge şerpuindu-i pe lângă ochi. Bun. Dădu cu degetele peste el şi-şi întinse sângele pe obraz, simţind cum, din rana de la cap, se prelinge îndată alt firicel de sânge.

Îşi dorea să se fi lovit mai tare. Nu-şi rupsese niciodată vreun os, lucru pe care-l recunoştea doar după ce-l băteai la cap. *Serios, mă? Cum ai trecut tu prin viaţă fără să-ţi rupi ceva, acolo? Te-a ţinut mă-ta împachetat în folie?* Primăvara trecută se strecurase în piscina oraşului, cu nişte tipi, şi poposise pe trambulina mare, întinsă deasupra găurii mari şi uscate, holbându-se la fundul de ciment, dorindu-şi să se arunce, să se facă zob, să fie puştiul cel nebun. Ţopăise de câteva ori pe trambulină, mai luase o gură de whiskey, se mai bălăngănise pe-acolo niţel şi se întorsese la băieţi, care abia dacă-l urmăriseră cu coada ochiului.

O fractură ar fi fost mişto tare, dar nici ceva sânge nu era de lepădat. Curgea continuu acum, îi curgea pe bărbie, pe sub bărbie, picura pe gheaţă. Băltoace de roşu-pur.

Anihilare.

Cuvântul apăru de niciunde – îşi simţea creierul

lipicios, îi umblau mereu prin minte fraze şi crâmpeie din cântece. Anihilare. Străfulgerări cu barbari nordici învârtind topoare. Se întrebă, o clipă doar, dacă se reîncarnase cumva şi dacă asta nu era un reziduu de memorie, firicele rămase în urmă, precum cenuşa. Îşi ridică apoi bicicleta de pe jos şi alungă ideea. Doar n-avea zece ani.

Începu să pedaleze, simţind un junghi în şoldul drept, simţind că-l ustură braţul de la tulpinile de porumb. Poate se alesese şi-acolo cu o vânătaie pe cinste. Diondrei avea să-i placă asta, avea să-şi treacă buricul moale al degetului peste ea, să-i dea roată o dată sau de două ori şi să-l împungă apoi, ca să-l poată după aceea tachina când tresărea. Fetei ăsteia, Diondra, îi plăceau reacţiile grandioase – ea ţipa, bocea, urla de râs. Făcea ochii mari, ridica sprâncenele până aproape în susul frunţii când voia să pară surprinsă. Îi plăcea să se repeadă la el de pe după uşi şi să-l sperie, ca el să se prefacă, apoi, că o urmăreşte. Diondra, fata lui cu nume ce-l ducea cu gândul la prinţese sau stripteuze, nu era prea sigur. Avea un pic din amândouă: bogată, dar deşucheată.

Ceva i se rupsese la bicicletă şi zdrăngănea, un sunet ca de cui zuruind într-o cutie de tinichea, venind de pe lângă pedale. Se opri o clipă ca să se uite, cu mâinile rozalii şi încreţite de frig ca ale unui bătrân şi la fel de slăbănoage, dar nu văzu nimic în neregulă. Căcat, nu era bun de nimic. Fusese prea mic când îi părăsise taică-său. Nu apucase să înveţe nimic practic. Vedea tipi care lucrau la motociclete, tractoare şi maşini, cu măruntaie de motoare ca nişte intestine de metal ale unor animale nemaivăzute. Dar la animale se pricepea, şi la puşti. Era, ca şi ceilalţi din familie, vânător, cu toate că nici asta nu însemna mare lucru, de vreme ce maică-sa ţintea mai bine ca el.

Voia să fie un bărbat folositor, dar nu ştia cum, şi asta-l speria foarte tare. În vara aceea tata se întorsese să stea la fermă vreo câteva luni, iar Ben se umpluse de speranţă, socotind că avea să-l înveţe totuşi ceva după

atâta timp, avea să se obosească să-i fie şi tată un pic. Dar Runner se ocupase singur de meşteritul la maşinării, nici nu-l invitase pe Ben să se uite măcar. Arătase clar, de fapt, că Ben ar face bine să se ţină departe. Îşi dădea seama că Runner îl credea un neisprăvit: ori de câte ori mama zicea că ar trebui reparată vreo chestie, Runner spunea „asta-i treabă de bărbat” şi-i arunca un zâmbet lui Ben, provocându-l să fie de acord. Nu-i putea cere lui Runner să-i arate nici pe dracu’.

Şi nici bani n-avea. Ba da, avea 4 dolari şi 30 de cenţi în buzunar, dar asta-i era toată averea pe săptămâna în curs. Familia lui n-avea bani puşi deoparte. Aveau un cont care era mai mereu mai mult sau mai puţin gol – văzuse un extras de cont odată, iar soldul era literalmente 1 dolar şi 10 cenţi, aşadar, la un moment dat, familia întreagă avusese la bancă mai puţin decât avea el în buzunarul hainei. Maică-sa nu putea să se ocupe ca lumea de o fermă – ceva nu-i ieşea. Ducea la siloz câte-o încărcătură de grâu, cu remorcă împrumutată, şi nu se alegea cu nimic – rămânea cu mai puţin decât o costase să-l cultive – şi, dacă rămânea cu vreun ban, îl dădea pe datorii. *Lupii sunt la uşă,* zicea ea întotdeauna, şi, când era mai mic, şi-o imaginase, cu capul scos pe uşa din faţă, aruncând bani verzi şi foşnitori unei haite de dulăi, care-i înhăţau în fălci ca şi cum ar fi fost carne. Niciodată nu erau suficienţi.

Oare avea careva să le ia, până la urmă, ferma? Şi n-ar fi trebuit să o facă cineva? Poate că soluţia cea mai bună era să scape de fermă, s-o ia de la început, să nu fie legaţi de chestia aceea mare, moartă şi vie. Dar era moştenirea mamei lui de la părinţi, iar maică-sa era sentimentală. Chestia era cam egoistă, dacă stăteai să te gândeşti. Ben lucra la fermă toată săptămâna, apoi se întorcea la şcoală, sâmbătă şi duminică, la serviciul lui nenorocit de îngrijitor. (Şcoală şi fermă şi şcoală şi fermă, asta-i fusese viaţa de dinainte de Diondra. Acum avea trei opţiuni: şcoală, fermă şi casa mare a Diondrei, din marginea oraşului). Acasă dădea vacilor de mâncare şi rânea bălegarul, iar la şcoală făcea cam aceeaşi treabă,

curăţa vestiare şi ştergea cu mopul pe jos în cantină, îndepărta mizeria celorlalţi puşti. Şi, cu toate astea, era nevoit să-i dea maică-sii jumătate din bani. *Familiile împart.* Serios? Bine, dar şi părinţii au grijă de copiii lor, ce ne facem cu asta? Ce-ar fi fost să nu mai împroşti încă trei copii când abia te puteai descurca şi cu unul?

Bicicleta zdrăngănea mai departe, iar Ben se aştepta ca toată chestia să se facă bucăţi-bucăţele, ca prin comedii, ca prin desenele animate, să mai rămână doar o roată şi şaua de sub el. Îl enerva crunt că trebuia să meargă cu bicicleta, ca un copilaş plecat la pescuit în gârlă. Îl enerva crunt că nu putea să conducă o maşină. *Nimic nu-i mai trist ca un băiat pe cale să împlinească şaişpe ani,* avea Trey obiceiul să zică, suflând fum înspre el. Zicea asta ori de câte ori Ben apărea pe bicicletă la Diondra. Trey era în mare parte mişto, dar genul de tip care nu se putea abţine să nu se ia de alţi tipi. Trey avea nouăşpe ani, păr lung, negru şi opac precum smoala întărită, văr de-al doilea cu Diondra sau ceva aiurea de genul ăsta, străunchi, prieten de familie ori fiu vitreg al unui prieten de familie. Ori îşi schimbase de mai multe ori povestea, ori nu-i dăduse Ben suficientă atenţie. Lucru cu totul posibil, fiindcă, ori de câte ori era prin preajma lui Trey, Ben se încorda îndată, devenea foarte conştient de corpul lui. De ce stătea cu picioarele răşchirate aşa? Ce să facă cu mâinile? Să le ţină-n şold ori în buzunare?

Ambele variante păreau aiurea. Oricum făcea, era luat la ţintă cu glume. Trey era genul care se uita la ceva doar un pic greşit la tine, ceva ce nici nu observai, şi arăta acel ceva în gura mare. *Mişto nădragi, da' ţi-au intrat la apă,* asta-i zisese Trey prima dată când dăduseră ochii unul cu celălalt. Ben purta nişte blugi care erau poate, posibil, cu vreo două degete prea scurţi. Poate vreo trei degete. *Mişto nădragi, da' ţi-au intrat la apă.* Diondra se prăpădise de râs. Ben aşteptase să se oprească, iar Trey să înceapă să vorbească din nou. Aşteptase zece minute fără să zică nimic, încercând totuşi să stea cumva ca şosetele să nu i se zărească prea mult. Apoi se retrăsese în baie, îşi lărgise

cureaua cu o gaură, îşi trăsese blugii mai jos pe şale. Când revenise în cameră – dormitorul de la etaj al Diondrei, cu covor albastru şi fotolii-pară peste tot, ca nişte ciuperci – al doilea lucru pe care i-l zisese Trey fusese: „Ţi-a ajuns cureaua pe cocoşel, omule. Nu fraiereşti pe nimenea”.

Ben îşi văzu mai departe de drum, zdrăngănind, în penumbra rece a iernii, cu fulgi de zăpadă plutind prin aer ca nişte particule de praf. N-avea să capete maşină nici la şaisprezece. Maică-sa avea un Cavalier cumpărat la o licitaţie; fusese cândva maşină de închiriat. Nu-şi permiteau o a doua, deja îi spusese asta lui Ben. Şi ar fi însemnat să împartă maşina, lucru care-l făcuse pe Ben, imediat, să-i piară cheful complet. Îşi şi închipuia cum ar fi fost s-o ia pe Diondra într-o maşină care duhnea a sute de alţi oameni, care mirosea a lucru ultra folosit – cartofi prăjiţi vechi şi urme rămase după sex făcut de alţii – şi, pe deasupra, o maşină care gemea, acum, de manualele de şcoală ale fetelor, de păpuşi din sfoară şi brăţări de plastic. N-avea cum să meargă. Diondra zicea că ar fi putut să conducă maşina ei (avea şaptesprezece, încă o problemă, fiindcă era cam jenant, nu, să fii cu două clase în urma prietenei tale?). Dar imaginea arăta mult mai bine aşa: ei doi în CRX-ul ei roşu, cu spatele înălţat, cu fumul parfumat de ţigări mentolate al Diondrei umplând spaţiul şi Slayer ascultat la maximum în boxe. Mda, mult mai bine.

Ar fi luat-o din loc din mizeria asta de orăşel, ar fi apucat-o spre Wichita, unde unchiul ei avea un magazin de articole sportive şi i-ar fi dat, poate, ceva de lucru. Ben îşi încercase norocul şi cu echipa de baschet şi cu cea de fotbal, dar i-o tăiaseră rapid, scurt, fără drept de apel, aşa că să-şi petreacă zilele într-o încăpere plină cu mingi de baschet şi de fotbal părea ironic. Şi totuşi, cu echipamentul acela acolo, ar fi putut să se antreneze, să ajungă destul de bun cât să intre în liga de seniori sau ceva. Părea să fie şi o jumătate plină.

Sigur, adevărata jumătate plină era Diondra. El şi Diondra în apartamentul lor din Wichita, mâncând chestii de la McDonald’s, uitându-se la TV, făcând sex şi fumând

pachete întregi de ţigări până târziu în noapte. Ben nu prea fuma când Diondra nu era prin preajmă – ea era dependenta, fuma atât de mult că mirosea a tutun chiar şi după duş, de parcă, dacă şi-ar fi despicat pielea, de dedesubt s-ar fi strecurat vapori de mentol. Ajunsese să-i placă asta, pentru el mirosea a linişte şi a acasă, cam cum ar mirosi, pentru altcineva, pâinea caldă. Aşa, deci, avea să fie: el şi Diondra, cu cârlionţii ei cafenii şi spiralaţi, scorţoşi de la gel (alt miros care-o reprezenta – izul acela tăios, de struguri, al părului ei), stând pe canapea şi urmărind telenovela pe care o înregistra în fiecare zi. Îl prinsese şi pe el povestea: femei late în umeri care beau şampanie, cu diamantele sclipindu-le pe degete, în timp ce-şi înşelau bărbaţii, ori erau înşelate de ei, sau lumea se alegea cu amnezie şi înşela. El avea să iasă de la slujbă deci, cu palmele mirosind a piele prăfuită de minge, ea va cumpăra între timp mâncarea de la McDonald’s ori de la Taco Bell, apoi o s-o ardă pe-acolo, glumind pe seama doamnelor sclipicioase de la televizor, iar Diondra i le va arăta pe alea cu unghii mai arătoase, îşi iubea unghiile, apoi va insista să i le dea cu ojă pe-ale lui, să-l dea cu ruj, tare-i plăcea, tare-i plăcea să-l facă drăguţ, aşa zicea mereu. Şi-aveau să termine seara c-o repriză de gâdilat în pat, goi, cu cutiuţele de ketchup stâlcite sub ei, iar Diondra s-ar fi hlizit ca o maimuţă, tare de tot, până ce vecinii ar fi bătut în tavan.

Imaginea nu era chiar completă. Lăsase deoparte, intenţionat, un amănunt extrem de înfricoşător, ştersese cu totul anumite realităţi. Nu putea fi un semn bun. Însemna că toată chestia era o visare cu ochii deschişi. Şi el un puştan idiot care nu era în stare să aibă un amărât de apartament de doi bani în Wichita. Nici măcar un fleac ca ăsta nu putea să aibă. Simţi că-l împunge o furie pe care şi-o ştia. Viaţa îi era un şirag lung de refuzuri care stăteau cuminţi şi-l aşteptau.

Anihilare. Văzu din nou topoare, puşti, corpuri însângerate făcute una cu pământul. Ţipete care se transformau în scâncete şi ciripeli. Voia să sângereze mai

mult.

Libby Day
Acum

Când eram puştoaică, am stat la un văr de-al doilea de-al lui Runner din Holcomb, Kansas, cam vreo cinci luni, în vreme ce biata mătuşă Diane îşi revenea după un an deosebit de furios de-al meu, al doisprezecelea. Nu mai reţin multe din alea cinci luni, în afară de faptul că am făcut o excursie cu şcoala până la Dodge City, ca să aflăm cum stau lucrurile cu Wyatt Earp. Crezuserăm c-o să vedem puşti, bizoni, târfe. În loc de astea, cei vreo douăzeci, câţi eram cu toţii, ne-am călcat pe picioare şi ne-am frecat coatele într-o serie de cămăruţe de arhivă, uitându-ne la documente, o zi întreagă de praf şi de scâncete. Earp nu m-a impresionat defel, însă îi adoram pe răufăcătorii ăştia din Vestul Sălbatic, cu mustăţile pe oală, ţoale lălâi şi ochi care licăreau ca nişte bănuţi. Nelegiuiţii erau mereu descrişi drept „mincinoşi şi hoţi”. Şi acolo, într-una din cămăruţele cu aer stătut, cu arhivarul bâzâind într-una despre arta arhivării, m-am simţit înveselită că întâlnesc un tovarăş de înfăptuiri. Fiindcă, atunci, mi-am zis: „Asta-s eu”.

Sunt o mincinoasă şi-o hoaţă. Să nu mă laşi la tine în casă, iar dac-o faci, să nu mă laşi singură. Şterpelesc lucruri. Mă poţi prinde cu şiragul de perle în lăbuţele mele lacome şi-o să-ţi spun că-mi amintesc de mama şi n-am avut încotro, a trebuit să le ating, un moment doar, şi că-mi pare rău, nu ştiu ce mi-a venit.

Mama n-a avut niciodată bijuterii care să nu-i lase urme verzi pe piele, dar n-ai tu de unde şti asta. Şi tot o să şparlesc perlele când nu eşti atent.

Fur chiloţi, inele, CD-uri, cărţi, pantofi, ipod-uri, ceasuri. Merg la câte-o petrecere, acasă la cineva – n-am prieteni, dar am oameni care mă mai invită prin diverse locuri –, şi-o să plec cu câteva cămăşi îmbrăcate pe sub haine, cu nişte rujuri mai fiţoase în buzunar şi cu banii pe care-i găbjesc printr-o poşetă-două. Uneori iau poşeta cu

totul, dacă lumea-i îndeajuns de beată. Mi-o atârn pe umăr şi mă tot duc. Medicamente pe reţetă, parfum, nasturi, stilouri. Mâncare. Am o ploscă pe care bunicul cuiva a purtat-o în Al Doilea Război Mondial, mai am o insignă cu Phi Beta Kappa obţinută de unchiul preferat al unuia. Am o străveche cană de tinichea pliabilă, nici nu-mi mai amintesc de pe unde-am furat-o, o am de-o veşnicie. Mă prefac că-i o veche moştenire de familie.

Chestiile pe care le-au avut de fapt ai mei, cutiile de sub scară, nici nu suport să mă uit la ele. Lucrurile altora îmi plac mai mult. Fiindcă au în spate istoriile altora.

Un obiect din casă pe care nu l-am furat este o carte inspirată din fapte reale intitulată *Recolta Diavolului: Sacrificiul satanic din Kinnakee, Kansas.* A ieşit în 1986 şi a fost scrisă de o fostă reporteriţă pe nume Barb Eichel; cam atâta ştiu. Cel puţin vreo trei semi-iubiţi mi-au înmânat câte un exemplar din carte, solemni, cu aere de înţelepţi, şi toţi trei au fost părăsiţi prompt. Dacă zic că nu vreau să citesc cartea, atunci nu vreau să citesc cartea. E ca regula mea despre dormitul, întotdeauna, cu lumina aprinsă. Îi spun fiecărui bărbat cu care mă culc că stau mereu cu lumina aprinsă şi ei zic mereu ceva gen „O să am grijă de tine, iubito”, apoi încearcă să stingă lumina. Ca şi cum aia aş fi vrut. Par cumva surprinşi că eu chiar dorm, pe bune, cu lumina aprinsă.

Am dezgropat *Recolta Diavolului* dintr-un teanc strâmb de cărţi aflat într-un colţ – o ţin acolo din acelaşi motiv pentru care păstrez cutiile cu hârtiile familiei şi alte mărunţişuri, fiindcă o să-mi trebuiască, poate, într-o zi şi, chiar dacă eu nu le vreau, nu vreau nici să le ia altcineva.

Pe prima pagină scria:

Kinnakee, Kansas, în inima Americii, e o comunitate paşnică de fermieri unde lumea se cunoaşte, merge împreună la biserică, unde oamenii îmbătrânesc laolaltă. Nu este însă impenetrabilă la răul lumii exterioare – şi, în primele ore ale zilei de 3 ianuarie 1985, răul acesta a distrus trei membri ai familiei Day, într-un torent de sânge

şi groază. Povestea de faţă nu este doar cea a unei crime, ci una a adorării sângeroase a Diavolului şi a răspândirii satanismului în toate ungherele Americii – până şi prin locurile ce par sigure şi prietenoase.

Am început să simt în urechi, ca un zumzet, sunetele acelei nopţi: un icnet masculin, tare, un zgomot de gâtlej uscat. Ţipetele ascuţite ale mamei. Loculîntunecat. M-am uitat la poza de pe copertă a lui Barb Eichel. Avea păr scurt şi ţepos, cercei care atârnau şi un zâmbet sumbru. Biografia susţinea că locuieşte în Topeka, Kansas, dar asta fusese acum douăzeci şi mai bine de ani.

Trebuia să-l sun pe Lyle Wirth şi să-i fac propunerea cu bani-contra-informaţii, dar nu eram gata să-l aud iarăşi cum mă toacă la cap cu uciderea propriei mele familii. *(Tu chiar crezi că Ben e vinovat!)* Voiam să fiu capabilă să mă contrez cu el, nu să stau acolo bleagă, ca un cap sec care nu poate scoate nimic folositor. Ceea ce eram, de fapt.

Am mai învârtit volumul în mâini, întinsă pe spate, sprijinită într-o pernă pusă în două, cu Buck supraveghindu-mă cu ochi întrebători de pisică, atent la orice eventuală mişcare înspre bucătărie. Barb Eichel îl descria pe Ben drept un „singuratic îmbrăcat în negru, izolat şi furios” şi „obsedat de forma cea mai brutală a heavy metal-ului – numită black metal –, cântece despre care se spune că n-ar fi nimic altceva decât invocări codate ale însuşi Diavolului”. Am căutat până am dat, evident, peste o referire la mine: „angelică, dar puternică”, „hotărâtă şi întristată”, cu un „aer de independenţă greu de găsit şi la copii care au de două ori vârsta ei”. Familia noastră fusese „fericită, harnică, ducându-şi traiul curat, în aer curat”. Îhâm. Şi totuşi asta părea să fie cartea supremă despre crime, plus că, după toate vocile alea de la Clubul Omor care-mi spuneau că-s neghioabă, eram dornică să stau de vorbă cu cineva din afară care credea, la rândul ei, că Ben era vinovatul. Muniţie cu care să-l înfrunt pe Lyle. Mi-am imaginat că număr pe degete faptele: *asta, asta şi aia demonstrează că voi, tăntălăilor, aţi greşit,* şi că Lyle

îşi desface buzele strânse, dându-şi seama că, până la urmă, aveam dreptate.

Dar tot eram dornică să-i iau banii, dacă voia.

Neştiind de unde să-ncep, am sunat la informaţii în Topeka şi, cel mai frumos moment norocos de pe lume, am căpătat numărul lui Barb Eichel. Tot în Topeka, tot în cartea de telefon. Destul de uşor.

A ridicat receptorul la primul ţâr, cu vocea voioasă şi piţigăiată, asta până i-am spus cine eram.

— O, Libby, m-am întrebat mereu dacă o să ne cunoaştem vreodată, a zis după ce-a scos din gâtlej un soi de *eehhh.* Ori dacă ar trebui să te caut. N-am ştiut, n-am ştiut…

Mi-o închipuiam uitându-se prin cameră, rozându-şi unghiile, agitată, una dintre femeile care se uită douăzeci de minute pe un meniu şi tot intră în panică atunci când apare chelnerul.

— Speram că am putea să vorbim despre… Ben, am început, neştiind cum să formulez.

— Ştiu, ştiu, i-am scris câteva scrisori de scuze de-a lungul anilor, Libby. Doar că nu ştiu de câte ori pot să mai spun cât de rău îmi pare de afurisita, afurisita aia de carte.

Neaşteptat.

Barb Eichel m-a invitat la prânz la ea. Voia să-mi explice totul personal. Nu mergea nicăieri cu maşina (aici am cam mirosit-o – pastile, avea aura cuiva care bagă prea multe pastile), aşa că mai bine veneam eu la ea, mi-ar fi fost recunoscătoare. Din fericire, Topeka nu-i departe de Kansas City. Nu că aş fi fost prea încântată să merg – văzusem destul din el. Oraşul, cândva, avusese o super clinică de psihiatrie, serios, era şi un panou pe autostradă care zicea ceva gen „Bun venit în Topeka, în capitala psihiatrică a lumii!” Oraşul întreg forfotea de lunatici şi terapeuţi şi fusesem dusă acolo când şi când, cu camioneta, pentru a beneficia uneori de consiliere privilegiată în ambulator. Iuhuhu. Vorbeam despre coşmaruri, despre atacurile de panică, despre problemele

cu furia. Prin anii adolescenţei am vorbit de înclinaţiile mele către agresiune fizică. Mie, una, mi se pare că întregul oraş, capitala statului Kansas, duhneşte a balamuc.

Citisem cartea lui Barb înainte să o pornesc spre ea, eram înarmată cu informaţii şi întrebări. Şi totuşi siguranţa mi-a cam fost înmuiată de cele trei ore care-mi trebuiseră ca să fac un drum de-o oră cu maşina. Prea multe viraje pe drumul greşit, înjurându-mă că n-aveam internet acasă, că nu fusesem în stare să descarc o hartă cu indicaţii. Nici internet, nici cablu TV. Nu-s bună la lucruri de genul: tunsori, schimbatul uleiului de motor sau vizitele la dentist. Când m-am mutat în căsuţă, mi-am petrecut primele trei luni înfofolită în păturI, fiindcă nu ştiam cum să pornesc gazul la centrală. Şi mi-l tăiaseră de trei ori în ultimii câţiva ani, fiindcă uneori nu mă pot nici măcar mobiliza ca să scriu un cec. Am probleme cu concentrarea.

Am descoperit că locuinţa lui Barb, când am găsit-o în cele din urmă, era plicticoasă şi domestică, un bloc decent de stuc pe care-l zugrăvise în verde-albicios. Liniştitor. O groază de clopoţei de vânt. A deschis uşa şi s-a dat înapoi, ca şi cum aş fi surprins-o. Avea aceeaşi freză ca şi în poza de pe copertă, devenită acum o aglomerare ţepoasă de gri, şi purta ochelari ţinuţi de un şnur cu mărgele, genul pe care femeile mai în vârstă îl socotesc „original”. Era trecută de cincizeci, iar ochii negri te ţintuiau, bulbucaţi pe faţa osoasă.

— Ooo, hei, Libby! a gâfâit şi, cât ai clipi, m-a şi îmbrăţişat.

Am simţit cum un os de-al ei mă împunge tare în sânul stâng. Mirosea a paciuli şi a lână.

— Intră, intră.

Un căţeluş lăţos a apărut lipăind pe gresie şi s-a apropiat de mine lătrând vesel. Un pendul a bătut ora.

— O, sper că nu te deranjează, e un dulce, a zis privind câinele, care se gudura pe lângă mine.

Nu suport câinii, nici măcar pe ăia mici şi drăguţi.

Mi-am ţinut mâna ridicată, evitând cu tot dinadinsul să-l mângâi.

— Haide, Weenie, s-o lăsăm pe prietena noastră să mai respire, i-a gângurit Barb câinelui.

Animalul, după ce-i auzisem numele, îmi plăcea şi mai puţin.

M-a pus să stau într-o cameră de zi ce părea împăiată: scaunele, sofaua, covorul, pernele, draperiile, totul era durduliu, rotunjor şi acoperit cu straturi în plus de material. S-a fâţâit un pic încoace şi-ncolo, vorbind peste umăr în loc să stea locului, întrebându-mă de două ori ce-aş vrea de băut. Ştiam, cumva, că avea să încerce să-mi vâre pe gât, în cană de lut, ceva ceai de rădăcini cu miros de noroi, care te făceau să pluteşti, ori vreun amestec de elixir de iasomie, aşa că am cerut apă plată. Am căutat cu privirea sticle de băutură, dar n-am ochit niciuna. Totuşi se înghiţeau nişte pilule pe-aici, asta sigur. Femeia se învârtea bezmetică, aidoma unui glonţ ricoşat – bing, bang! — de parcă ar fi fost abţiguită cu ceva.

A adus, pe nişte tăviţe, sendvişuri. Apa mea era numai cuburi de gheaţă. Am isprăvit-o din două înghiţituri.

— Deci ce mai face Ben, Libby? a întrebat după ce, într-un târziu, s-a aşezat.

Dar îşi ţinea tava alături. Asta-i permitea o retragere rapidă.

— A, nu ştiu. Nu ţin legătura cu el.

Dar nu părea, de fapt, să asculte. Era reglată pe staţia radio din capul ei. Nişte jazz suav.

— Evident, Libby, că mă simt foarte vinovată de contribuţia mea la toate astea, deşi cartea a ieşit după verdict, n-a avut de-a face cu asta, s-a grăbit să rostească. Şi totuşi am avut şi eu o contribuţie la iuţeala cu care s-a judecat. Aşa erau *timpurile.* Tu erai aşa de tânără, ştiu că nu mai ţii minte, dar în anii ’80… I s-a spus Panica Satanică.

— Ce-a fost asta?

M-am întrebat de câte ori avea să-mi folosească numele în conversaţie. Părea genul.

— Întreaga comunitate psihiatrică, poliţia, justiţia, întreaga tărăşenie – credeau că toată lumea îl adoră pe Diavol. Era… *la* m*odă.*

S-a aplecat spre mine, cu cerceii bălăngănindu-se, frângându-şi mâinile.

— Lumea chiar credea că există o reţea vastă de satanişti, era lucru obişnuit pe atunci. Un adolescent se poartă ciudat: e satanist. O fetiţă de grădiniţă vine acasă cu o vânătaie mai bizară sau zice ceva mai aiurit despre părţile ei intime: educatoarele ei sunt sataniste. Gen, mai ţii minte, procesul de la şcoala pregătitoare McMartin? Amărâţii ăia de învăţători au avut de suferit *cu anii* până să se renunţe la acuzaţii. Panică satanică. A fost o poveste bună. Şi am căzut şi eu în plasa asta, Libby. Nu s-au pus destule întrebări.

Câinele a dat să mă adulmece. M-am încordat, sperând că Barb are să-l cheme de-acolo. N-a observat totuşi, fiindcă ochii îi erau aţintiţi spre o floarea-soarelui din sticlă, care reflecta lumina aurie a soarelui ce intra pe geamul aflat mai sus de mine.

— Şi, vreau să zic, povestea a ţinut, a continuat Barb. Recunosc acum, şi mi-a luat un deceniu întreg, Libby, că am trecut cu vederea o sumedenie de probe care nu se potriveau cu teoria Ben-Satana, am ignorat chestii care săreau în ochi.

— Cum ar fi?

— Hm, cum ar fi că tu fuseseşi clar pregătită de procurori, că nu erai nicicum un martor credibil, că psihiatrul pus să te – citez – „scoată din cochilie” ţi-a băgat vorbe în cap.

— Domnul doctor Brooner?

Mi-l aminteam pe doctorul Brooner.

Un hipiot cu favoriţi groşi, cu nas mare şi ochi mici – arăta ca un animal prietenos din cărţile cu poze. Era singura persoană, în afară de mătuşă-mea Diane, de care-mi plăcuse în anul acela, şi singura persoană cu care vorbisem despre noaptea aceea, de vreme ce Diane nu voia să audă aşa ceva. Doctorul Brooner.

— Un şarlatan, a zis Barb şi a chicotit.

Eram pe cale să protestez, mă simţeam ameninţată – femeia numai ce mă făcuse, în esenţă, mincinoasă în faţă, lucru adevărat, dar care tot mă călca pe nervi –, însă a continuat.

— Şi alibiul tatălui tău? Iubita aia a lui? Sub nicio formă nu putea să ţină. Omul n-a avut alibi real şi datora multora o groază de bani.

— Mama n-avea niciun ban.

— Avea mai mult decât tatăl meu, crede-mă.

O credeam. Tata mă trimisese odată la un vecin, ca să mă hrănească din milă, şi-mi spusese să mă uit după mărunţiş pe sub pernele canapelei şi să-i aduc lui ce găseam.

— Şi mai era urma de talpă de pantof întipărită *în sânge,* pe care n-a stat s-o desluşească nimeni. Însă, oricum, locul crimei era contaminat – alt lucru pe care l-am omis în carte. Au fost oameni care s-au plimbat pe-acolo toată ziua. A venit mătuşa ta şi a scos debarale întregi de zdrenţe, haine şi chestii pentru tine. Totul împotriva regulilor de procedură. Dar *nu i-a păsat nimănui.* Oamenii erau speriaţi. Şi aveau un adolescent bizar, pe care nimeni nu-l plăcea din cale-afară, fără bani, care nu ştia cum să se păzească şi care, întâmplător, asculta heavy metal. E pur şi simplu stânjenitor.

Şi-a luat seama.

— E groaznic. O tragedie.

— Ar putea ceva să-l scoată afară pe Ben? am întrebat, simţind că mă ia cu greaţă.

Mă îmbolnăvea faptul că ea, care susţinuse cu atâta siguranţă vinovăţia lui Ben, se răzgândise. La fel şi faptul că întâlneam încă o persoană sigură că depusesem mărturie mincinoasă.

— Păi încerci, nu? Cred că e aproape imposibil să se desfacă tot ce s-a făcut în anii ăştia – intervalul pentru un recurs s-a scurs. Ar trebui să încerce cu *habeas corpus* şi asta-i. O să vă trebuiască nişte probe beton, la momentul ăsta, ca să puneţi aşa ceva în mişcare. Ca, de pildă, nişte

probe ADN foarte convingătoare. Din păcate, familia ta a fost incinerată, aşa că…

— Bun, în regulă, mersi, am întrerupt-o simţind nevoia să mă duc acasă chiar în momentul acela.

— Din nou, am scris cartea după verdict, dar dacă pot să te ajut cumva, să-mi spui, Libby. Am şi eu partea mea de vină. Îmi asum responsabilitatea asta.

— Ai făcut declaraţii, ai spus la poliţie că nu crezi că Ben a făcut-o?

— Păi, nu. Se pare că majoritatea au ajuns la concluzia asta, că nu Ben a fost vinovatul, cu mult timp în urmă, a zis Barb cu o voce ascuţită brusc. Presupun că tu ţi-ai retras oficial mărturia, nu? Cred că asta ar fi de mare ajutor.

Aştepta să zic mai multe, să-i explic de ce venisem s-o văd acum. Să-i spun, da, cum să nu, că Ben era nevinovat şi că aveam de gând să repar totul. Stătea acolo, privindu-mă, mâncându-şi prânzul, mestecând cu deosebită grijă fiecare îmbucătură. Am luat şi eu sendvişul – cu castravete şi humus –, apoi l-am pus la loc lăsând o urmă de policar în pâinea umedă. Încăperea era mărginită de rafturi de cărţi, dar cărţile erau doar manuale de dezvoltare personală. *Primeşte lumina soarelui!; Haide, haide, fato!; Nu te mai pedepsi; Ridică-te şi stai dreaptă; Fii cel mai bun prieten al tău; Mergi înainte spre mai bine!* Şi-o ţineau tot aşa, o avalanşă de titluri voioase şi ţipătoare. Cu cât citeam mai mult, cu atât mai nasol mă simţeam. Ierburi de leac, gândire pozitivă, iertare de sine, cum să trăieşti cu greşelile. Avea chiar şi o carte care o învăţa cum să nu mai întârzie. N-am încredere în cărţile astea de autoperfecţionare. Cu ani în urmă, am plecat dintr-un bar cu un prieten de-al unui prieten, un tip drăguţ, de treabă, tuns scurt, normal, cu apartament prin împrejurimi. După sex, după ce-a adormit, am început să-mi bag nasul prin lucrurile lui şi-am descoperit că avea biroul plin cu bileţele adezive:

Nu-ţi face griji pentru lucruri neimportante, asta nu-i

ceva important. Dacă am înceta să ne străduim să fim fericiţi, ne-am distra de minune. Bucură-te de viaţă – nimeni nu scapă viu din ea. Lasă grijile şi fii fericit.

Toată chestia aia plină de speranţă forţată a fost, pentru mine, mai înfricoşătoare decât dacă aş fi găsit o movilă de cranii cu părul încă pe ele. Am zbughit-o ca din puşcă, cu chiloţii îndesaţi într-o mânecă.

Nici cu Barb n-am mai stat mult. Am plecat cu promisiunea de a o suna curând şi cu un prespapier albastru, în formă de inimă, pe care i-l furasem de pe o măsuţă.

Patty Day
2 ianuarie 1985, 9:42 a.m.

Chiuveta era mânjită cu o crustă vineţie, rămasă de la vopsitul părului lui Ben. Aşadar, cândva pe parcursul nopţii se încuiase în baie, se pusese pe capacul vasului de toaletă şi citise instrucţiunile de pe ambalajul vopselei de păr. Îl găsise la gunoi. Ambalajul avea pe el poza unei femei cu buze roz-deschis şi păr negru-tăciune, tuns bărbăteşte. Se întrebă dacă furase cumva vopseaua. Nu şi-l putea imagina pe Ben, pe Ben-privire-n-pământ, punând un tub cu vopsea pe tejgheaua magazinului. Deci îl şterpelise. Apoi, în miez de noapte, fiul ei, de unul singur, măsurase, combinase şi se dăduse pe cap cu soluţia. Stătuse apoi, cu chimicalele acelea ca nămolul în păr, şi aşteptase.

Toată povestea o făcea nespus de tristă. Ideea că, în casa asta de femei, băiatul ei îşi vopsise părul noaptea, singur. Sigur, era o prostie să fi crezut că i-ar cere ei ajutorul, însă chestia în sine, făcută fără niciun complice, părea tare singuratică. Sora mai mare a lui Patty, Diane, îi făcuse găuri în urechi lui Patty, în baie, acum două decenii. Patty încălzise un ac de siguranţă cu o brichetă ieftină, iar Diane despicase un cartof şi-i lipise miezul rece şi ud în spatele urechii. Îi răciseră lobul cu un cub de gheaţă, iar Diane – *ţin-te bine, nu mişcaaa* – înfipsese acul în carnea

ca de cauciuc a lui Patty. La ce le trebuise cartoful? Ca să nu rateze ţinta sau aşa ceva. După prima ureche, pe Patty o apucase teama şi se lăsase moale pe marginea căzii, cu vârful boldului încă ieşindu-i din lobul urechii. Diane, intensă şi neclintită într-o cămaşă groasă de lână, se apropiase atunci cu un al doilea ac de siguranţă. „Îndată se termină, doar nu poţi rămâne numai cu unul, P.”

Diane, cea care se ţinea de treabă, fiindcă lucrurile nu trebuiau abandonate, nici din cauza vremii, nici de lene, nici pentru o ureche care zvâcnea, ori fiindcă se topise gheaţa sau i se speriase sora mai mică.

Patty îşi prinse între degete cerceii de aur. Cel stâng nu stătea chiar în mijloc, era vina ei fiindcă se foise în ultima secundă. Dar erau acolo, însemne gemene ale curajului adolescentin, şi făcuse asta cu sora ei, după cum tot cu ea se dăduse întâia oară cu ruj sau prinsese cu cleme elastice tampoanele cât un scutec de mari, cam prin 1965. Unele lucruri nu erau menite să fie făcute de unul singur.

Turnă detergent în chiuvetă şi începu să frece, iar apa se făcu de un verde-tulbure. Diane avea să treacă pe acolo în curând. Mereu apărea pe la mijlocul săptămânii, dacă era „cu maşina”, adică felul ei de a face ca acei cincizeci de kilometri până la fermă să pară că ţin de drumurile fireşti ale zilei. Diane avea să se distreze cu noua păţanie a lui Ben. Când Patty era îngrijorată de şcoală, profesori, fermă, Ben, căsnicia ei, copii, ferma (şi după 1980 fusese mereu, mereu, mereu ferma), tânjea după Diane ca după o băutură tare. Diane, aşezată într-un şezlong în garajul lor, fumând un şir de ţigări, avea să o declare pe Patty o prostănacă şi s-o invite să se liniştească. Grijile vin şi fără să le cauţi cu lumânarea. Pentru Diane, grijile erau întotdeauna nişte fiinţe aproape concrete, creaturi cu degete răşchirate care trebuiau izgonite pe dată. Diane nu-şi făcea griji, alea erau pentru femei mai slabe de înger.

Însă Patty nu-şi putea găsi liniştea. Ben devenise, în ultimul an, tare distant, se transformase în puştiul ăsta

ciudat, încordat, care se zăvora în cameră şi tropăia pe muzică ce făcea pereţii să se zguduie, cu cuvinte mugite şi ţipate auzindu-se de pe sub uşă. Cuvinte îngrijorătoare. La început nu se obosise să asculte, muzica în sine era atât de urâtă, atât de violentă, dar într-o zi venise mai devreme din oraş, când Ben credea că nu-i nimeni acasă, şi se oprise lângă uşa lui să asculte mugetele:

Nu sunt uman,
Sunt fiul lui Satan,
Sunt doar un trup golit,
Diavolul sufletul mi-a răpit.

Înregistrarea continua, apoi venea din nou refrenul, incantaţia răguşită: nu sunt uman, sunt fiul lui Satan, sunt doar un trup golit, Diavolul sufletul mi-a răpit.

Şi iarăşi. Şi iarăşi. Iar Patty îşi dăduse seama că Ben stătea lângă disc, cobora acul şi punea din nou şi din nou cuvintele acelea, ca pe o rugăciune.

O voia pe Diane. Acum. Diane, tolănită pe canapea ca un urs prietenos, într-una dintre cămăşile ei vechi de flanel, trei la număr, mestecând acum gumă cu nicotină, i-ar aminti cum apăruse Patty acasă într-o rochiţă scurtă şi ai ei mai să se sufoce, de parcă ar fi fost o cauză pierdută. „Dar nu erai, nu-i aşa? Erai şi tu o copilă. La fel şi el”. Şi ar pocni din degete, pac, ca şi cum ar fi fost aşa de simplu.

Fetele dădeau târcoale pe la uşa băii – acolo aveau să fie când ieşea, aşteptând-o. Ştiau, din felul în care freca Patty chiuveta, boscorodind, că se mai întâmplase ceva rău şi încercau să-şi dea seama dacă era un moment de lacrimi sau unul de mustrări. Când Patty plângea, le făcea invariabil să plângă pe cel puţin alte două dintre fete, iar dacă cineva dădea de belea, întreaga casă se umplea de emanaţii de vinovăţie. Femeile Day erau definiţia însăşi a mentalităţii de gloată. Şi mai erau şi la o fermă doldora de furci.

Se clăti pe mâini, crăpate, roşii şi bătătorite, şi-şi aruncă o privire în oglindă, asigurându-se că n-are ochii

umezi. Avea treizeci şi doi de ani, însă arăta cu zece mai mult. Avea o frunte încreţită ca un evantai din hârtie şi laba gâştei i se întindea pe la colţurile ochilor. Părul roşu îi era presărat cu fire albe, sârmoase, şi era slăbănoagă la modul neplăcut, numai monturi şi oase ieşite în afară, de parcă ar fi înghiţit un raft întreg de fierătanii: ciocane, gogoloaie de naftalină, ba şi vreo câteva sticle vechi. Nu arăta ca genul de persoană pe care ţi-ar veni s-o îmbrăţişezi şi, de fapt, copiii nu se lipeau niciodată de ea. Lui Michelle îi plăcea să-i pieptene părul (nerăbdătoare şi agresivă, cum făcea Michelle majoritatea lucrurilor), iar Debby se sprijinea în ea dacă stăteau amândouă în picioare (aşa într-o doară, cum îi era lui Debby felul). Biata Libby aproape că n-o atingea defel, decât dacă o durea tare ceva, şi nu degeaba. Corpul lui Patty, fusese atât de trudit, că pe la douăzeci şi ceva de ani până şi sfârcurile le avea osoase; o trecuse aproape imediat, pe Libby, pe biberon.

În baia strâmtă nu era dulăpior (ce-avea să se facă atunci când ajungeau la liceu fetele, o singură baie la patru femei, şi pe unde-avea să fie Ben atunci? Şi-l imagină fulgerător, nefericită, într-o cameră de motel, singur cuc într-un talmeş-balmeş băieţesc de prosoape pătate şi lapte acrit), aşa că ţinea câteva obiecte de toaletă pe marginea chiuvetei. Ben trântise toate recipientele într-un ungher – deodorantul cu vaporizator, spray-ul de păr, o cutiuţă cu pudră de talc pe care nu-şi amintea să o fi cumpărat. Erau pătate cu acelaşi violet care murdărise chiuveta. Le curăţă de parcă ar fi fost de porţelan. Patty nu era gata de încă un drum la drogherie. Făcuse cu maşina o tură până la Salina, cu o lună în urmă, plină de voie bună, ca să-şi cumpere nişte chestii de înfrumuseţare: cremă de faţă, loţiune de păr, ruj. Avusese o bancnotă de 20 împăturită în buzunar doar pentru drumul ăsta. Răsfăţ curat. Însă doar numărul covârşitor de opţiuni când venise vorba despre crema de faţă – hidratare, contra ridurilor, cu protecţie solară – o copleşise. Puteai să cumperi ceva hidratant, apoi însă era nevoie şi de un demachiant pe potrivă, apoi mai era ceva

numit tonic, şi până să ajungi la crema de noapte se şi duceau pe copcă cincizeci de dolari. Ieşise din magazin cu mâna goală, simţindu-se umilită şi neghioabă.

„Ai patru copii, nimeni nu se aşteaptă să arăţi ca o floricică”, fusese replica lui Diane.

Dar, din când în când, voia şi ea să arate ca o floricică. Cu luni în urmă, Runner se întorsese, ca picat din cer, cu faţă bronzată, ochi albaştri şi poveşti despre vase de pescuit din Alaska şi despre curse de maşini din Florida. Se oprise pe treptele de la intrare, cu blugii lălâi şi murdari, defel tulburat de faptul că nu mai auziseră nimic de el în trei ani şi că nu le trimisese, în toată vremea, nicio para chioară. Întrebase dacă poate să se oploşească pe-acolo până-şi găseşte un rost – era, cum altfel, falit complet, deşi-i întinsese lui Debby o cutie de cola caldă, băută pe jumătate, cu aerul că îi făcea cine ştie ce dar minunat. Runner se jurase că are să repare lucruri pe la fermă şi c-o să păstreze totul platonic, *dacă aşa voia ea.* Era vară pe-atunci şi-l lăsase să doarmă pe canapea, unde dădeau năvală peste el fetele, dimineaţa, în vreme ce zăcea lăţit acolo, puturos, în nişte boxeri rupţi, cu coaiele jumătate pe-afară.

Le încântase pe fete – le zicea păpuşel, îngeraş –, ba chiar şi Ben îl urmărise atent, vânând interacţiuni, în treacăt, ca un rechin. Runner nu prea intrase în contact cu Ben, însă încercase să glumească cu el, să fie prietenos. Îl socotea în rândul bărbaţilor, ceea ce era bine, şi zicea chestii gen „Asta-i treabă de bărbat”, făcându-i lui Ben cu ochiul. După a treia săptămână, Runner apăruse cu o veche canapea extensibilă în camionetă şi sugerase să fie lăsat să-şi facă veacul în garaj. Păruse în regulă. O ajuta cu vasele şi-i deschidea uşile. O lăsa pe Patty să bage de seamă că se uita la fundul ei, prefăcându-se apoi stânjenit. Schimbaseră un sărut înecat în fum într-o noapte, când venise la el cu aşternuturi curate, şi se năpustise îndată asupra ei – o apucase de cămaşă, o lipise de perete, începuse s-o tragă de păr. Îl îmbrâncise, îi zisese că nu-i pregătită, încercase să zâmbească. El se mohorâse şi

scuturase din cap, măsurând-o de sus şi până jos, cu buzele pungite. Când se dezbrăcase ca să se culce, simţise mirosul de nicotină în locul de unde o înşfăcase, ceva mai jos de sâni.

Bărbatul mai zăbovi trei luni, aruncându-i priviri piezişe, apucându-se de treburi şi lăsându-le pe jumătate făcute. Când îi ceruse să plece, într-o dimineaţă, la masă, o numise căţea ticăloasă, aruncase în ea cu un pahar, lăsând pete de suc pe tavan. După plecarea lui, descoperise că-i furase şaizeci de dolari, două sticle de tărie şi o casetă de bijuterii care, avea să descopere el cât de curând, n-avea nimic în ea. Se mutase la o cabană părăginită, la vreun kilometru jumătate mai încolo – fumul se vedea ieşind pe coş necontenit, singura formă de căldură. Auzea, uneori, focuri de armă în depărtare, zgomotul gloanţelor trase drept în sus.

Şi asta avea să-i fie ultima idilă cu bărbatul care era tatăl copiilor săi. Era vremea, acum, pentru mai multă realitate. Patty îşi potrivi părul, uscat şi alandala, pe după urechi. Apoi deschise uşa. Michelle stătea pe podea, chiar în faţa ei, prefăcându-se că cercetează scândurile cu privirea. O măsură pe Patty de după lentilele cu tentă gri ale ochelarilor.

— Ben are belele? întrebă. De ce-a făcut asta? Cu părul?

— Probleme de adolescent, aşa cred, zise Patty, şi chiar când Michelle trase o gură mare de aer – întotdeauna trăgea aer în piept înainte să spună ceva, propoziţiile îi erau şiruri iuţi şi dese de cuvinte care ieşeau necontenit până ce simţea iarăşi nevoia să respire –, pe alee se auzi o maşină. Aleea de acces era lungă, dacă porneai pe ea mai dura un minut până să ajungi. Cumva, Patty ştiu că nu-i sora ei, chiar dacă fetele ţipau *Diane! Diane!* deja, de-ţi spărgeau urechile, dând fuga la fereastră ca să se uite. Aveau să ofteze încetişor, cu tristeţe, după ce-şi dădeau seama că nu era totuşi Diane. Patty ştia, fără să-şi dea seama, că era Len, ofiţerul ei de credit. Până şi motorul maşinii lui scotea un zumzet posesiv. Len Lipitoarea

Lacomă. Se tot războia cu el încă din 1981. Runner plecase deja pe-atunci, anunţând că viaţa asta nu era pentru el, uitându-se împrejur de parcă al lui ar fi fost locul ăsta, nu al ei, al părinţilor ei şi al bunicilor ei.

Nu făcuse decât să se însoare cu ea şi s-o ducă la ruină. Bietul Runner, era dezamăgit după visele atât de măreţe din anii ’70, când oamenii chiar credeau că te poţi îmbogăţi din lucratul pământului. (Ha, pufni tare, acolo, în bucătărie, gândindu-se la asta, închipuie-ţi numai!) Ea şi cu Runner preluaseră ferma de la părinţii ei, în ’74. Era o mare chestie, mai mare chiar decât măritişul ei sau naşterea primului copil. Nimic din cele de mai sus nu-i scosese dintr-ale lor pe părinţii ei atât de drăguţi şi potoliţi – Runner duhnea încă de pe-atunci a belele, dar, binecuvântaţi fie, o vorbă nu scoseseră împotriva lui. Când, la şaptesprezece ani, le zisese că rămăsese borţoasă şi c-or să se ia, spuseseră doar *oh.* Uite-aşa. Dar era prea de ajuns.

Patty avea o poză înceţoşată din ziua în care preluaseră ferma: părinţii ei, ţepeni şi mândri, zâmbind cu timiditate înaintea aparatului de fotografiat, şi ea cu Runner, cu rânjete triumfătoare şi clăi de păr, incredibil de tineri, cu o sticlă de şampanie. Părinţii ei nu mai băuseră şampanie până atunci, dar merseseră la oraş şi luaseră o sticlă pentru ocazia respectivă. Închinaseră folosind borcane vechi de peltea.

Lucrurile se stricaseră repede şi Patty nu putea să dea vina, în întregime, pe Runner. Pe-atunci toată lumea credea că valoarea pământului are să urce până la cer – *nu se mai fabrică din ăsta!* —, aşa că de ce să nu cumpere terenuri mai mult, mai bun, tot timpul? *Pune uluc lângă uluc* – era un strigăt de luptă. Fii agresiv, fii curajos. Runner, cu visele lui măreţe şi fără s-aibă habar de nimic, o mânase la bancă – cu o cravată de culoarea şerbetului de lămâie verde, groasă ca o plapumă – şi-o tot suciseră şi învârtiseră ca să capete un împrumut. Şi se aleseseră cu dublul sumei pe care-o ceruseră. N-ar fi trebuit să ia banii, poate, însă cel care li-i împrumutase zisese nicio grijă, sunt

vremuri de creştere galopantă.

Ni-i dau ca pe nimica! urlase Runner şi una-două aveau un tractor nou şi o semănătoare pe şase rânduri, când şi cea pe patru rânduri era bună. Şi, în mai puţin de un an, apăruseră o secerătoare vopsită în roşu lucios şi o combină John Deere nouă. Vern Evelee, cu terenul lui respectabil de două sute de hectare mai jos de ei, îşi făcuse un obicei din a aduce vorba despre orice lucru nou pe care-l ochea pe proprietatea lor, mereu cu o ridicătură uşoară din sprânceană. Runner cumpărase şi mai mult pământ, apoi o barcă de pescuit, şi când Patty îl întrebase *era sigur, era sigur de toate astea?* se întunecase la faţă şi începuse să urle la ea cât îl doare pe el lipsa ei de încredere. Apoi, deodată, se dusese totul naibii, parcă ar fi fost o glumă. Carter şi embargoul la grâul exportat ruşilor (luptaţi cu comuniştii, uitaţi de fermieri), dobânzi de 18 procente, preţul la combustibil crescând uşor, apoi săltând de-a binelea, bănci în faliment, ţări de care abia dacă auzise – Argentina – devenind deodată competitive pe piaţă. Concurând cu *ea,* din micul Kinnakee, Kansas. Câţiva ani proşti şi se terminase cu Runner. Nu-l iertase pe Carter – auzeai numai de Carter din gura lui. Se aşeza cu câte o bere la televizor şi se uita la veştile proaste, se uita la dinţii aceia mari, ca de iepuroi, şi ochii i se făceau sticloşi, ajunsese atât de plin de ură încât aveai impresia că Runner chiar îl ştie pe tipul ăla de undeva.

Runner îl învinuia deci pe Carter, iar ceilalţi din orăşelul acela infect o învinuiau pe ea. Vern Evelee ţâţâia ori de câte ori o vedea, *ruşine-să-ţi-fie.* Fermierii care nu se duseseră la fund n-aveau niciodată pic de compasiune, se uitau la tine ca şi cum te-ai fi jucat gol în zăpadă şi-ai fi vrut, apoi, să-ţi ştergi de ei nasul plin de muci. Vara trecută, de pildă, unui fermier de pe lângă Ark City i se stricase basculanta. Maşinăria turnase peste el două tone de grâu. Fermierul, un bărbat solid, se înecase în cereale. Se sufocase înainte să apuce să-l scoată cineva, ca şi cum s-ar fi afundat în nisip. Şi toţi din Kansas se arătaseră nespus de trişti – regretau *accidentul stupid* – până ce

descoperiseră că ferma omului era pe ducă. Apoi, dintr-odată, trecură la: *Ei bine, ar fi trebuit să fie mai atent.* Undoi se şi întorseseră împotriva lui, a amărâtului ăluia mort cu plămânii plini de recolta proprie.

Bing-bang şi uite-l pe Len, cum se temuse, întinzându-i căciula de lână lui Michelle, paltonul voluminos lui Debby, ştergându-şi grijuliu pantofii fără şireturi, prea noi, prea lucioşi. Ben nu i-ar fi avut la inimă, îşi spuse. Ben îşi petrecea ore întregi boţindu-şi tenişii prea noi, lăsându-le pe fete să calce peste ei pe rând, asta demult, când le mai îngăduia pe fete în preajmă. Libby se uită chiorâş la Len, de pe sofa, apoi se întoarse iarăşi spre televizor. Libby o iubea pe Diane, iar omul ăsta nu era Diane, omul ăsta care-o păcălise să se ducă la uşă, unde-ar fi trebuit să fie Diane.

Len nu zicea niciodată *bună* pe post de salut, ci-i ieşea ca un iodler, *bu-u-năă,* iar Patty era, de fiecare dată, neplăcut surprinsă, fiindcă i se părea că sună teribil de ridicol. Îşi ţipă şi acum salutul, păşind pe hol, şi ea trebui să se strecoare iarăşi în baie pentru un moment, să înjure scurt, apoi să-şi atârne la loc zâmbetul pe buze. Len o îmbrăţişa întotdeauna, lucru pe care era destul de sigură că nu-l făcea cu ceilalţi fermieri care aveau nevoie de serviciile sale. Deschise aşadar braţele şi-l lăsă să-şi facă damblaua, iar el o reţinu în braţe o clipă mai mult parcă, cu mâinile pe amândouă coatele ei. Îl şi auzi scoţând un sunet rapid, ca de supt, ca şi cum ar fi adulmecat-o. Duhnea a cârnat şi a dropsuri mentolate. Cândva, Len avea să se dea la ea pe bune, obligând-o să ia o decizie reală. Iar jocul ăsta era aşa de jalnic, că mai c-o apuca plânsul. Vânătorul şi vânatul, dar era ca într-o emisiune cu animale sălbatice de doi bani: el un coiot jigărit, cu trei picioare, iar ea un iepuraş ostenit, şchiopătând. Deloc magnific.

— Ce mai face fata mea de la fermă? zise.

Era de la sine înţeles, între ei, că încercările ei de a se ocupa singură de fermă erau un soi de glumă. Şi, îşi zicea Patty, în momentul ăsta chiar aşa ajunsese, o glumă.

— A, şi eu cu ale mele, răspunse Patty.

Debby şi Michelle se retraseră spre dormitor. Libby pufni de pe canapea. Ultima oară când venise până aici, cu câteva săptămâni înainte, avuseseră o licitaţie cu strigare, iar alde Day văzuseră, la geam, cum vecinii lor cumpără, pe sume mici, tot mai mici, chiar echipamentul care le trebuia ca să ţină ferma pe linia de plutire. Michelle şi Debby începuseră să se foiască, fiindcă-şi văzuseră nişte colege de şcoală, fetele Boyler, aduse de-ai lor ca şi cum ar fi venit la picnic, învârtindu-se prin fermă. *Noi de ce nu putem ieşi?* se smiorcăiseră fetele, frângându-se în gesturi rugător-furioase, uitându-se cum fetele Boyler se dau cu rândul în leagănul făcut din roată de camion – n-aveau decât să-l cumpere şi pe ăla, până la urmă. Patty le tot spusese: *Ăia de-afară nu-s prietenii noştri.* Cei care le trimiseseră felicitări de Crăciun pipăiau acum plugurile şi discurile, toate formele acelea contorsionate, curbate, şi ofereau, cu jumătate de gură, jumătate din preţ. Vern Evelee luase semănătoarea pe care păruse la început s-o dispreţuiască atât, făcându-l pe licitator, de fapt, să scadă din preţul de pornire. Necruţător. Se întâlnise cu Vern după o săptămână, la magazinul agricol. Vern, cu ceafa devenită roz, îi întorsese spatele. Se ţinuse după el şi-i ţâţâise a *ruşine-să-ţi-fie* în ureche.

— Măi, da’ ceva miroase bine pe-aici, zise Len, aproape cu ranchiună. De parcă cineva a luat o masă pe cinste.

— Clătite, zise ea şi înclină din cap.

Te rog, nu mă face să te-ntreb de ce-ai venit. Te rog, de data asta măcar, spune de ce-ai venit.

— Pot să mă aşez? spuse bărbatul şi se proţăpi pe sofa lângă Libby, cu braţele ţepene. Asta care-i? întrebă cercetând-o.

Len se întâlnise cu fetele de cel puţin zece ori, dar tot le încurca între ele şi nici vorbă să le ţină minte numele. Odată îi zisese lui Michelle „Susan”.

— Ea e Libby.

— Are părul roşu, ca maică-sa.

Da, avea. Patty nu se putu convinge să spună tare

vorbele politicoase. Cu cât Len o lungea mai mult, cu atât mai neplăcut îi era, iar stânjeneala i se transforma în teroare. Avea, de-acum, puloverul umed la spate.

— Irlandezii sunt roşcaţi, nu? Sunteţi irlandezi?

— Germani. Numele meu de fată a fost Krause.

— A, ca să vezi. Fiindcă Krause înseamnă creţ, nu roşcat. Şi nu prea aveţi părul creţ. Poate un pic ondulat. Şi eu sunt german.

Mai avuseseră şi înainte conversaţia asta, fiindcă întotdeauna era una din două. În cealaltă variantă, Len spunea ce glumă bună, numele ei de fată fiind Krause, la fel ca şi compania ce făcea utilaje agricole, păcat că nu erau rude cu ei, haha. Ambele versiuni o făceau să se simtă încordată.

— Bun, cedă ea în cele din urmă. S-a întâmplat ceva rău?

Len păru dezamăgit că schimbă direcţia conversaţiei. O privi încruntat, de parcă i s-ar fi părut o mojicie.

— Eh, acuma că ai adus vorba, da. Mă tem că ceva nu-i deloc în regulă. Am vrut să vin personal şi să-ţi spun. Vrei să vorbim undeva mai deoparte? zise arătând cu bărbia spre Libby şi făcând ochii mari. În dormitor sau undeva?

Len avea burtică. Se vedea în josul curelei, perfect rotundă, ca o sarcină aflată la început. Nu voia să intre cu el în dormitor.

— Libby, vrei să te duci să vezi ce fac surorile tale? Trebuie să vorbesc cu dl. Werner.

Libby oftă şi se prelinse agale de pe canapea: picioare, fund, spinare, de parcă ar fi fost din clei. Atinse podeaua, se rostogoli de vreo câteva ori, se târî puţintel, apoi, în cele din urmă, se ridică în picioare şi se strecură pe coridor.

Patty şi Len se priviră, apoi el îşi muşcă buza de jos şi dădu din cap.

— Vor să te execute silit.

Patty simţi că i se strânge stomacul. Nu avea chef să stea jos în faţa omului ăstuia. Nu voia să plângă.

— Ce putem face?

— Mi-e teamă că nu mai avem nicio altă opţiune. I-am reţinut cu şase luni mai mult decât ar fi trebuit. Chiar mi-am riscat slujba, fată de fermă, zise zâmbindu-i, cu mâinile încleştate pe genunchi.

În camera de alături începu să scârţâie salteaua şi Patty ştiu că Debby ţopăia pe pat; era jocul ei preferat să sară de pe un pat pe altul în camera fetelor.

— Patty, singurul fel de-a rezolva e cu bani. Acum. Dacă vrei să păstrezi locul ăsta. Trebuie să împrumuţi, să ceri sau să furi. A trecut vremea mândriei. Deci: cât de mult vrei ferma asta?

Salteaua scârţâi şi mai tare. Patty simţi cum i se frământă ouăle din stomac. Len continua să zâmbească.

Libby Day
Acum

După ce capul maică-mii a fost zburat şi corpul aproape despicat cu toporul, lumea de prin Kinnakee a început să se întrebe dacă nu cumva era curvă. La început se întrebaseră, apoi presupuseseră, apoi devenise de la sine înţeles. Apăreau maşini în faţa casei, la ore târzii din noapte, ziceau oamenii. Se uita la bărbaţi cum se uită curvele. În situaţii din astea, Vern Evelee remarca întotdeauna că ar fi trebuit să-şi vândă semănătoarea încă din 1983, de parcă asta ar fi fost o dovadă că se prostitua.

Hai să dăm vina pe victimă, sigur că da. Însă zvonurile căpătaseră greutate: toată lumea avea un prieten care avea un văr care avea un prieten care i-o trăsese maică-mii. Cu toţii aveau dovezi: ziceau de o aluniţă pe interiorul coapsei ei, despre o cicatrice pe fesa dreaptă. Nu cred că pot fi adevărate poveştile astea, dar, ca şi în privinţa altor lucruri din copilărie, nu pot nici să fiu sigură. Cât poţi să ţii minte de când aveai şapte ani? Pozele cu mama nu scot la iveală chipul unei dezmăţate. În adolescenţă, cu părul ţâşnindu-i din coadă precum artificiile, era întruchiparea unei persoane drăguţe, genul care-ţi aminteşte de o vecină sau de o bonă care ţi-a plăcut

de la bun început. După douăzeci de ani, cu unul, doi sau patru copii în cârcă, zâmbetul i se lărgise, dar părea mai chinuit, şi mereu trăgea de ea vreunul dintre noi. Mi-o închipui asediată continuu de copiii ei. Cât atârnam, simpla noastră greutate. De la treizeci de ani încolo nu mai sunt prea multe fotografii cu ea. În puţinele care există o vezi zâmbind ascultătoare, unul din zâmbetele acelea fă-odată-afurista-de-poză care dispar îndată ce se declanşează bliţul. Nu m-am mai uitat la ele de ani buni. Cândva le prefiram neîncetat printre degete, îi studiam hainele, expresia, ce se mai vedea pe fundal. Căutam indicii: a cui e mâna aceea de pe umărul ei? Unde e? Cu ce ocazie? Prin adolescenţă le-am pus bine, le-am băgat la cutie cu celelalte lucruri.

Mă uitam acum la cutiile ghemuite de sub casa scării, umile. Mă pregăteam să mă reîntâlnesc cu familia. Dusesem la Clubul Omor biletul lui Michelle fiindcă nu mă înduram, de fapt, să deschid cutiile, aşa că băgasem mâna printr-un colţ, pe unde banda adezivă slăbise, şi pe asta pusesem mai întâi mâna, ca într-un joc de bâlci, jalnic. Dacă aveam să continui, dacă urma să încep să mă gândesc din nou la crime, după toţi anii ăştia în care îmi dădusem toată silinţa să fac exact contrariul, trebuia să mă pot uita la obiectele alea de gospodărie fără să intru în panică: teul nostru vechi de metal, care suna ca zurgălăii dacă-l învârteai destul de repede, cuţite îndoite şi furculiţe care fuseseră băgate în gurile alor mei, o carte sau două de colorat, cu margini creionate ferm, dacă era a lui Michelle, şi cu mâzgăleli orizontale plictisite dacă era a mea. Uită-te la ele, lasă-le să fie nişte obiecte şi atât.

Apoi decide-te ce să vinzi.

Pentru Ciudaţii de la Club Omor, obiectele cele mai dorite din casa Day nu sunt disponibile. Puşca de vânătoare care-a omorât-o pe mama – puşca ei pentru raţe – e vârâtă în vreun fişet cu probe, împreună cu toporul nostru din raftul de scule. (Alt motiv pentru care a fost condamnat Ben: armele proveneau de la noi din casă. Ucigaşii din afară nu apar la o casă adormită cu mâinile

goale, sperând să găsească nişte arme ale crimei pe potrivă.) Am mai încercat să-mi închipui toate chestiile – toporul, puşca, aşternuturile pe care a murit Michelle. Oare erau împreună toate obiectele alea însângerate, lipicioase, oare conspirau în vreo cutioaie? Oare le curăţaseră? Dacă deschideai cutia, ce miros avea să iasă de-acolo? Ţin minte mirosul ăla pătrunzător, de pământ mucegăit, la câteva ore după crime – era mai rău acum, oare, după atâţia ani de putreziciune?

Fusesem, odată, la Chicago, văzusem obiecte rămase de la moartea lui Lincoln: şuviţe de păr de-al lui; fragmente de proiectil; patul prăpădit, cu cadru, în care murise; salteaua rămasă cu adâncitură pe mijloc, de parcă ar fi ştiut cum să-i păstreze forma ultimă. Am ajuns să dau fuga la baie şi să-mi lipesc faţa de uşa rece a cabinei ca să nu leşin. Cum ar fi arătat casa Day a morţii dacă adunam toate relicvele şi cine-ar fi venit să o vadă? Câte şuviţe murdare de sânge de-ale mamei ar fi în vitrină? Ce s-a ales de pereţii ăia murdăriţi cu cuvinte pline de ură când ne-au dărâmat casa? Am putea culege un braţ de papură îngheţată din locul în care am stat ghemuită atâtea ore? Sau să expunem căpeţelul meu de deget degerat? Ori cele trei pe care mi le-au tăiat de la picior?

Am întors spatele cutiilor – încă nu eram în stare s-o fac – şi m-am aşezat la un pupitru care-mi ţinea loc de masă pentru mâncat. Primisem prin poştă un pachet de cadouri nebuneşti de la Barb Eichel. O casetă video, cam din 1984, cu titlul *Ameninţare la adresa inocenţei; Satanismul în America;* un vraf de articole din ziare, prinse cu o agrafă, care acopereau subiectul crimelor; câteva instantanee cu Barb lângă tribunalul unde se ţinea procesul lui Ben; un manual flendurit, intitulat *Familia din închisoare: Treci dincolo de gratii!*

Am scos agrafa şi am pus-o în ceşcuţa cu agrafe din bucătărie (nimeni n-ar trebui să cumpere vreodată agrafe de birou, stilouri, chestii din astea folosite la scris pe care le poţi căpăta gratis). Am băgat apoi caseta video în aparatul meu venerabil. Clic, vâj, trosc. Imagini cu

pentagrame şi oameni-ţap, cu trupe rock urlând şi morţi arătaţi fulgerător pe ecran. Un bărbat cu o chică frumoasă, dată cu fixativ, mergând de-a lungul unui perete cu grafitti şi explicând că „Acest material video te va ajuta să-i identifici pe satanişti, ba chiar să fii atent şi la semne că cei pe care-i iubeşti ar putea să cocheteze cu un pericol foarte real”. Bărbatul interoga predicatori, poliţai, ba chiar şi nişte „satanişti reali”. Cei mai puternici doi satanişti erau încondeiaţi cu negru pe la ochi, aveau robe negre şi pentagrame la gât, însă şedeau în sufragerie la ei, pe o canapea ieftină din velur, iar pe dreapta se vedea bucătăria, cu un frigider galben care bâzâia pe un linoleum voios. Mi-i puteam imagina, după interviu, dând iama prin frigider după salată de ton şi cola, încurcându-se în mantale. Am oprit filmul chiar când prezentatorul îi îndemna pe părinţi să scotocească prin camerele copiilor după figurine de supereroi şi table de spiritism.

Tăieturile din ziare erau la fel de nefolositoare, şi habar nu aveam ce se aştepta Barb să fac cu fotografiile ei. M-am aşezat înfrântă. Şi leneşă. Aş fi putut să mă duc până la bibliotecă şi să caut ca lumea. Aş fi putut să-mi pun şi eu net încă de acum trei ani, când zisesem c-o s-o fac. Dar nu mai păreau, acum, opţiuni viabile – una-două oboseam –, aşa că l-am sunat pe Lyle. A răspuns de la primul ţâr.

— Heeei, Libby, a zis. Voiam să te sun. Chiar voiam să-mi cer scuze pentru săptămâna trecută, gen. Cred că te-ai simţit pusă la colţ şi nu asta ar fi trebuit să se-ntâmple.

Fain discurs.

— Da, a fost al dracului de nasol.

— Cred că nu mi-am dat seama că aveam cu toţii teoriile noastre, dar că niciuna nu implica vinovăţia lui Ben. Nu m-am gândit şi nu mi-am dat seama. N-am ţinut cont. Tu… asta-i real pentru tine. Ştiu, cum ar veni, ştim asta, dar în acelaşi timp *nu* ş*tim.* N-o să ştim niciodată pe bune, gen. M-am prins, gata. Când îţi treci atâta timp cu discuţii şi dezbateri, ajunge să fie… Hm. În fine. Îmi pare rău.

Nu voiam să-mi placă de Lyle Wirth, fiindcă deja

hotărâsem că-i un nesimţit. Dar apreciez nişte scuze cerute fără ocolişuri în felul în care cineva fără ureche muzicală apreciază o capodoperă muzicală. Nu pot s-o fac eu, dar pot să-i aplaud pe cei care-o fac.

— Ei bine…, am zis.

— Încă mai sunt membri care ar vrea, gen, să cumpere, ştii… amintiri… dacă vrei să mai vinzi. Dacă de asta ai sunat.

— A, nu. Doar că mă-ntrebam… M-am gândit mult la caz.

Aş fi putut, la fel de bine, să zic cu voce tare *punct-puncte.*

Ne-am întâlnit la un bar, nu departe de mine, un loc numit Sarah's, denumire care-mi păruse mereu cam aiurea pentru un bar, însă locul era destul de molcom şi avea suficient spaţiu. Nu-mi place să-mi frec coatele de alţii. Lyle era deja la masă, dar s-a ridicat imediat ce m-a văzut şi s-a aplecat să mă îmbrăţişeze, făcându-şi corpul înalt să se sucească şi să se zguduie. I-am simţit rama ochelarilor pe obraz. Purta alt soi de geacă de anii '80 – asta era de blugi şi plină cu insigne-slogan. Nu bea când conduci, fii bun cu toată lumea, du-te la vot. I-au zdrăngănit când s-a aşezat iar. Lyle era cam cu un deceniu mai tânăr ca mine, cam aşa, şi nu-mi dădeam seama dacă ţinuta lui era intenţionat ironică-retro sau pur şi simplu de pământ.

A dat iarăşi să se scuze, dar mi-ajungea. Eram sătulă, mersi.

— Uite, nici măcar nu zic că-s sută la sută sigură că Ben e nevinovat ori că m-am înşelat în declaraţie.

A deschis gura să zică ceva, dar a închis-o la loc.

— Dar, dacă ar fi să caut mai mult, asta ar fi ceva ce clubul ar fi în stare să finanţeze? Să plătească pentru timpul meu, într-un fel.

— Uau, Libby, e-o veste minunată că te interesează să te ocupi de aşa ceva, a zis Lyle.

Nu-mi plăcea defel tonul ăsta al lui de puşti, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama că vorbea cu cineva mai în

vârstă. Era genul care, la sfârşitul orei, când puştii băteau darabana pe bancă de nerăbdare şi profesorul întreba „Mai sunt întrebări?”, chiar avea întrebări.

— Cum ar veni, chestia e că avem teoriile astea despre caz, dar ţie ţi s-ar deschide mult mai multe uşi decât oricui, a zis Lyle bâţâind din picior pe sub masă. Oamenii chiar *vor* să stea de vorbă cu tine.

— Aşa-i.

Am arătat spre halba de lângă el, iar Lyle mi-a turnat nişte bere într-un pahar de plastic, mai mult spumă. După care, pe bune, şi-a trecut degetul peste nas, apoi l-a băgat în bere, a domolit spuma şi a mai turnat un pic.

— Deci, la ce fel de retribuţie te-ai gândit? a zis întinzându-mi paharul, pe care l-am lăsat înaintea mea, neştiind dacă să-l beau sau nu.

— Cred că variază de la caz la caz, am zis prefăcându-mă că acum mă gândeam prima oară la asta. În funcţie de cât de greu ar fi de găsit persoana şi de ce fel de întrebări aţi vrea să-i pun.

— Eh, cred că ar fi o listă lungă de oameni cu care am vrea să vorbeşti. Chiar nu ţii legătura cu Runner? Runner ar fi în capul mai tuturor listelor.

Bunul şi bătrânul Runner cel dus cu pluta. Mă sunase odată în ultimii trei ani, mormăind nebuneşte în telefon, plângând behăit şi rugându-mă să-i trimit ceva parale. De atunci, niciun semn. Dar nici înainte mare lucru. Apăruse sporadic la procesul lui Ben, uneori cu o cravată veche şi sacou, altă dată în ce se nimerea, beat de moţăia în sală. În cele din urmă fusese rugat de avocaţii lui Ben să nu mai vină. Dădea prost.

Acum dădea şi mai prost încă, de vreme ce toată lumea din Clubul Omor credea că el era ucigaşul. De trei ori ajunsese la închisoare înainte să aibă loc crimele, asta din ce ştiam eu, însă doar pentru mărunţişuri. Dar avea totuşi datorii la pariuri – paria pe orice – sporturi, curse de câini, bingo, starea vremii. Şi-i datora pensia alimentară mamei. Dacă ne omora, asta ar fi fost o cale bună ca să scape de datoria asta.

Însă nu mi-l puteam închipui pe Runner să scape cu asta, nu era suficient de isteţ, şi cu siguranţă nu suficient de ambiţios. Nu reuşise nici măcar să-i fie tată singurului copil supravieţuitor. Mai pierduse vremea prin Kinnakee vreo câţiva ani după crime, luându-şi când şi când tălpăşiţa prin alte părţi, uneori cu lunile, trimiţându-mi cutii lipite cu bandă adezivă din Idaho, Alabama ori Winner, Dakota de Sud: înăuntru erau figurine din cele care se găsesc pe la benzinării, cu fetiţe cu ochi mari ţinând umbrele sau pisoi, care se spărgeau întotdeauna până să ajungă la mine. Ştiam că s-a întors în oraş nu fiindcă venea să mă vadă, ci fiindcă aprindea focul acela puturos în cabana de pe povârniş. Diana fredona „A murit bietul Judd” când îl vedea prin orăşel, cu faţa mânjită de fum. Avea în el ceva care inspira totodată milă şi frică.

Era probabil o binecuvântare că alesese să mă evite. Când revenise să locuiască cu mama şi cu noi, în vara aceea de dinainte de sfârşit, nu făcuse decât să mă necăjească. La început doar mă agasa, cu faze gen *te-am prins de năsuc,* apoi devenise răutăcios de-a binelea. Odată a venit acasă de la pescuit, lipăind prin casă cu ciubotele mari şi ude, dând cu pumnul în uşa de la baie, unde eram în cadă, sâcâindu-mă necontenit. *Haide, deschide, am o surpriză pentru tine!* În cele din urmă căscase uşa şi intrase odată cu izul de bere. Avea un ghemotoc în braţe şi deodată, desfăcându-le, a aruncat un somn viu, de jumătate de metru, în cadă cu mine. Lipsa de sens a chestiei m-a speriat. Am dat să mă ridic din cadă, cu pielea lunecoasă a peştelui frecându-se de a mea, cu gura aia mustăcioasă, căscată, ca un monstru preistoric. Aş fi putut să-mi bag piciorul în gura aia şi-ar fi intrat cu totul, ca într-o cizmă.

Am alunecat greoaie peste marginea căzii şi am rămas gâfâind pe covoraş, în vreme ce Runner ţipa la mine să termin cu prostia asta de bocit copilăresc. *Toţi copiii mei sunt nişte pişăcioşi afurisiţi.*

Trei zile n-am putut să ne spălăm, fiindcă Runner era prea ostenit ca să omoare dihania. Cred că de la el am

moştenit lenea asta.

— Nu ştiu pe unde-şi face veacul Runner. Ultima dată când am auzit de el era prin Arkansas. Dar asta era cu un an în urmă. Cel puţin.

— Păi ar putea fi o idee bună să încerci să dai de el. Sunt unii care ar vrea tare mult să vorbească cu el. Eu unul nu cred, oricum, că Runner a făcut-o, a zis Lyle. Chiar dacă ar avea cel mai mult sens aşa – datorii, cunoscut pentru accese de violenţă.

— Nebunie.

— Nebunie, a zâmbit larg Lyle. Dar nu mi se pare destul de deştept ca s-o scoată la capăt cu asta. Fără supărare.

— Nicio problemă. Atunci care-i teoria ta?

— Încă nu-s gata să vorbesc despre asta, a zis şi-a bătut cu palma un teanc de dosare de alături. Mai întâi o să-ţi dau să parcurgi informaţiile legitime legate de caz.

— Of, să n-am parte, am zis.

Dându-mi seama, când buzele se deschideau să rostească p-ul, că asta era expresia mamei. *Să n-am parte, unde pisicii mei mi-s cheile?*

— Deci, dacă Ben e chiar nevinovat, de ce nu încearcă să iasă? am întrebat.

Vocea mi-a ieşit piţigăiată, acută, ca un smiorcăit de copil: *de ce* nu pot mânca *prăjitură?* Mi-am dat seama că, în taină, speram ca Ben să fie cu adevărat inocent, că speram să se întoarcă la mine, Ben acela pe care-l ştiam de dinainte să-mi fie frică de el. Îmi permisesem să întrezăresc, fulgerător, un viitor cu el afară din închisoare, grăbindu-se spre casa mea, cu mâinile în buzunare (altă amintire, dacă stăteam să mă gândesc: mâinile lui întotdeauna vârâte adânc în buzunare, perpetuu stinghere). Ben la masa din sufragerie, dacă aş fi avut aşa ceva, bucuros, iertător, totul în regulă. Dacă era nevinovat.

Dacă şi cu Parcă se plimbau în barcă, dacă Dacă nu era, Parcă parcă se îneca, o auzeam pe mătuşa Diane bubuindu-mi în ţeastă. Vorbele alea îmi stricaseră copilăria, aducându-mi aminte încontinuu că nimic nu

ieşea bine până la urmă, nu doar pentru mine, ci pentru oricine, şi de aceea inventase cineva o asemenea cimilitură. Ca să ştim cu toţii că n-o să căpătăm în veci ce ne trebuia.

Fiindcă – *aminteşte-ţi, aminteşte-ţi, aminteşte-ţi, Copilă Day* – Ben fusese acasă în noaptea aceea. Când coborâsem din pat ca să mă duc la mama, îi văzusem uşa închisă, cu o dungă de lumină pe dedesubt. Auzisem murmure dinăuntru. Era acolo.

— Poate te-ai putea duce să-l întrebi, să faci asta mai întâi, să-l vezi pe Ben.

Ben în închisoare. Îmi petrecusem ultimii douăzeci şi ceva de ani refuzând să-mi imaginez locul ăla. Mi-l închipuiam acum pe frate-meu acolo, după gardurile de sârmă, după zidurile de ciment, pe un culoar cenuşiu, într-o celulă. Avea pe undeva poze cu familia? Ar avea voie să aibă aşa ceva măcar? Mi-am dat seama, din nou, că nu ştiu nimic despre viaţa lui Ben. Nu ştiam nici măcar cum arată o celulă, în afară de cele văzute prin filme.

— Nu, nu Ben. Încă nu.

— E o chestie de bani? O să te plătim.

— E o chestie de multe chestii, am mormăit.

— Bineee. Vrei să te ocupi de Runner, atunci? Sau… ce?

Am rămas tăcuţi. Nu ştiam, nici eu nici el, ce să facem cu mâinile. Copil fiind, fusesem continuu trimisă să mă joc cu alţi copii – psihiatrii insistaseră să interacţionez cu o puzderie. Aşa era şi întâlnirea mea cu Lyle de-acum: acele prime zece minute dezlânate, oribile, după ce adulţii au plecat şi niciunul dintre puşti nu ştie ce vrea celălalt, aşa că stai acolo, lângă televizorul pe care ţi-au spus că trebuie să-l ţineţi închis, şi te joci cu antena.

Am ales nişte alune din bolul de pe masă, cu coji fragile şi uşoare ca aripile de insecte. Mi-am pus câteva în bere, pentru sare. Le-am dat un bobârnac, făcându-le să se scufunde şi să revină. Întregul meu plan părea remarcabil de copilăresc. Chiar aveam de gând să vorbesc cu oameni care ar fi putut să fie ucigaşii familiei mele? Chiar voiam să

încerc să *rezolv* ceva? Puteam crede, dincolo de faptul că-mi doream asta, că Ben nu era făptaşul? Şi, dacă era nevinovat, asta nu mă făcea pe mine cea mai mare ticăloasă din istorie? Aveam senzaţia copleşitoare pe care o am când sunt pe cale să renunţ la un plan, vâjâitul ăla prin aer când îmi dau seama că ideea genială care m-a pălit are hibe şi că nu deţin mintea sau energia ca să le rezolv.

Nu aveam opţiunea de a mă întoarce în pat şi de-a uita de toată chestia, venea chiria curând şi aveau să-mi trebuiască, iute, bani de mâncare. Puteam să stau pe ajutor social, dar pentru asta trebuia mai întâi să-mi dau seama cum să-l obţin, şi cel mai probabil aş fi preferat să flămânzesc decât să am de-a face cu hârţogăria.

— Mă duc să vorbesc cu Ben, am mormăit. Acolo ar trebui să încep. Dar o să-mi trebuiască 300 de dolari.

Am zis asta fără să cred c-o să-i capăt pe bune, dar Lyle a băgat mâna într-un portofel vechi de nailon, ţinut laolaltă cu scotch, de unde a scos şi a numărat 300 de verzişori. Nu părea tocmai nefericit.

— De unde ai tu atâţia bani, Lyle?

S-a încordat un pic, s-a aşezat mai drept în scaun.

— Sunt trezorierul Clubului Omor şi am anumite fonduri la dispoziţie. Ăsta e proiectul pe care aleg să le folosesc.

Urechile minuscule ale lui Lyle se făcuseră roşii, ca nişte embrioni înfuriaţi.

— Le deturnezi în favoarea mea.

Îl plăceam, dintr-odată, mai mult.

Ben Day
2 ianuarie 1985, 10:18 a.m.

Dura cam o oră să ajungi cu bicicleta de la fermă până în Kinnakee. O oră cel puţin, dacă pedalai zdravăn şi frigul nu-ţi înroşea plămânii ca metalul şi nu-ţi picura sânge în jos pe bărbie. Ben îşi plănuia treaba la şcoală în perioade când era mai mult goală – de pildă nu se ducea niciodată duminica, fiindcă echipa de lupte se antrena în

sală atunci. Era prea jale să apară cu mopul când toţi tipii ăia pătrăţoşi, musculoşi şi gălăgioşi se fâţâiau pe-acolo, scuipând pe podeaua pe care tocmai o curăţaseşi şi apoi uitându-se la tine, pe jumătate vinovaţi şi pe jumătate provocându-te să zici ceva.

Azi era miercuri, numai că nu se terminase încă vacanţa de Crăciun, aşa că locul ar fi trebuit să fie destul de liniştit – bine, sala de forţă era mereu plină, întotdeauna se auzea sunetul ăla, ca şi cum ar fi bătut o inimă de fier în ea. Dar era devreme încă. Devreme era cel mai bine. De obicei se ducea de la opt până la prânz, dădea cu mopul, strângea şi făcea totul să lucească, ca o maimuţă nenorocită ce era, şi se căra dracului de-acolo înainte să-l vadă cineva. Uneori, Ben se simţea ca un spiriduş din basme, care se furişa şi lăsa totul fără pată fără ca nimeni să bage de seamă. Puştimea de-aici nu dădea doi bani pe păstratul curăţeniei: aruncau o cutie de lapte la coş şi laptele se prelingea pe toată podeaua, iar ăştia nu făceau decât să dea din umeri. Scuipau bucăţi de carne mestecată pe scaunul de la cantină şi lăsau acolo chestia, să se întărească, să se ocupe altcineva. Ben o făcea şi el, fiindcă aşa făceau toţi. Scăpa ceva din sendvişul cu ton pe podea şi dădea ochii peste cap ca şi cum nu merita să-ţi baţi capul cu aşa ceva, deşi tot el, peste câteva zile, avea să se ocupe de curăţat. Era un lucru tare prostesc, să se chinuie singur aşa.

Deci o mizerie să se ocupe de rahatul ăsta oricând, dar cel mai rău era să se ocupe când mişunau şi alţii prin zonă, încercând să nu-l vadă. Azi totuşi avea de gând să-şi încerce norocul şi să-şi facă treaba. Diondra se ducea cu maşina în Salina, la cumpărături. Fata asta avea cel puţin douăzeci de perechi de blugi, care i se păreau toate la fel lui Ben, dar tot îi mai trebuiau, şi încă o marcă anume. Îi purta largi, suflecaţi la gleznă, şi cu şosete din alea umflate iţindu-se. Avea mereu grijă să-i laude blugii, la care Diondra replica imediat *dar ce zici de şosete?* Era o glumă, dar nu tocmai. Diondra purta numai şosete Ralph Laurent – costau, gen, 20 de dolari perechea, un fapt care-i

strângea stomacul lui Ben. Avea un sertar întreg numai cu şosete – cu romburi şi picăţele şi dungate, toate cu călăreţul ăla deasupra, pregătit să lovească cu crosa. Ben calculase: în sertar erau şosete de 400 de dolari, stând acolo ca un coş cu fructe de Florida – făceau mai mult, probabil, decât câştiga maică-sa într-o lună. Diondra era ciudată, nu chiar o tipă de fiţe – era prea sălbatică şi extravagantă ca să se potrivească în grupul ăla –, dar nici tocmai metalistă, deşi asculta Iron Maiden la maximum, îi plăceau ţoalele din piele şi fuma tone de iarbă. Diondra nu era în nicio gaşcă, era doar Fata cea Nouă. Toţi o ştiau şi în acelaşi timp n-o ştiau. Locuise peste tot, mai mult prin Texas, iar replica ei standard, când făcea o chestie care nu-ţi pica tocmai bine, era „Aşa se face în Texas”. Nu conta ce, era în regulă fiindcă aşa se făcea în Texas.

Înainte de Diondra, Ben se ţinuse la suprafaţă cum putuse: era un băiat de la fermă, tăcut, sărac, care îşi făcea şi el veacul cu alţi băieţi de la ferme, într-un ungher nebăgat în seamă al şcolii. Nu erau atât de nătărăi ca să stârnească ostilitate; nu se lua nimeni de ei. Erau zgomotul de fundal al liceului. Lucru, pentru el, mai rău decât umilinţa. Eh, poate că nu, îl aveau pe tipul ăla cu lentile mari şi groase, un gagiu pe care Ben îl ştia din grădiniţă, care fusese întotdeauna un ciudat. Se răhăţise pe el în prima săptămână de şcoală – poveştile variau: unii ziceau că îl văzuseră căcându-se când urca pe frânghie, la ora de sport, alţii că se scăpase în pantaloni chiar în clasă, şi mai erau o a treia, a patra şi a cincea variantă. Lucrul de căpătâi era că fusese poreclit, pentru veşnicie, Chiloţel. În pauze stătea cu capul în jos, cu ochelarii ăia gigantici îndreptaţi spre podea, şi mereu câte unul din şmecherii şcolii venea să-i ardă câte-o scatoalcă, Hei, Chiloţel! Şi tipul îşi vedea mai departe de drum, rânjind, ca şi cum s-ar fi prefăcut că gusta şi el gluma. Deci da, erau şi lucruri mai rele decât să nu fii băgat în seamă, dar nu-i plăcea, nu voia să fie acelaşi Roşcat tăcut şi de treabă cum tot fusese din clasa întâi. Fără zvâc şi plictisitor.

Atunci, în mă-sa, mii de mulţumiri Diondrei fiindcă-l

alesese, cel puţin în secret. De fapt, dăduse cu maşina peste el, aşa se cunoscuseră. Era vară – perioada turului pentru boboci şi elevi noi. Trei ore de îmbâcseală, apoi, cum trecea drumul spre parcarea şcolii, se înfipsese în el. Îl luase pe capotă. Se dăduse jos, ţipând la el *Ce pula mea ai în capul ăla?* cu răsuflarea mirosindu-i a băutură fructată, sticlele se auzeau clincănind în torpedoul CRX-ului. Când Ben se scuzase – el *îşi ceruse scuze* de la ea – şi Diondra îşi dăduse seama că n-o să se înfurie, devenise tare dulce, se oferise să-l ducă acasă cu maşina, dar în loc de asta ieşiseră din oraş, parcaseră undeva şi mai băgaseră nişte băutură cu suc. Diondra îi zisese c-o cheamă Alexis, apoi că-l minţise. O chema Diondra de fapt. Ben îi zisese că nu trebuia să mintă niciodată când venea vorba de un nume aşa de mişto, ea se bucurase şi, după încă un pic, zisese: „Ştii, ai o faţă foarte drăguţă”, apoi, după câteva secunde, „ne pupăm sau cum?” şi începuseră să-şi bage limbile-n gură, nu era prima dată pentru el, dar era a doua. După o oră Diondra trebuise să plece, dar îi zisese că se pricepe bine să asculte, că era marfă cât de bine se pricepea să asculte. Nu mai apucase, până la urmă, să-l ducă acasă cu maşina. Îl lăsase fix unde-l lovise.

Şi începuseră să-şi dea întâlniri. Ben nu-i cunoştea de fapt prietenii şi nu umbla cu ea la şcoală. Diondra trecea prin zilele de şcoală ca o ciocârlie în zbor, uneori apărea, alteori nu. Era destul c-o vedea la sfârşitul săptămânii, în spaţiul lor propriu, unde şcoala nu conta. Prezenţa ei îl molipsise, se simţea mai viu.

Până să ajungă Ben în Kinnakee, pedalând de zor, i-o luaseră înainte vreo câteva camionete şi maşini sport, trase acum în parcarea şcolii. Jucătorii de baschet deci, plus cei de la lupte. Ştia a cui e fiecare maşină. Se gândi să o şteargă, dar Diondra avea să mai întârzie vreo câteva ore şi n-avea destui bani să atârne pe la localul cu hamburgheri – proprietarul avea boală pe puştii care vegetau pe-acolo fără să cumpere nimic. Plus că să stai singur la un local în vacanţa de Crăciun era de fapt mai rău decât să lucrezi. La naiba cu maică-sa, tare-l mai seca.

Părinţilor Diondrei nu le păsa ce făcea ea – cam jumătate din timp erau plecaţi la casa lor din Texas. Chiar şi când Diondra fusese exmatriculată fiindcă lipsise două săptămâni întregi de la şcoală, luna trecută, maică-sa nu făcuse decât să râdă. *Când pisica nu-i acasă… aşa-i, scumpo? Măcar fă-ţi şi tu temele uneori.*

Intrarea din spate a şcolii era închisă, cu lanţul pus, aşa că trebuia să treacă prin vestiar. Izul de carne şi de spray pentru picioare îl izbi de cum intră. Bufnetele de pe terenul de baschet şi clănţănelile din sala de forţă îl asigurară că vestiarul, cel puţin, era gol. Auzi, pe hol, un singur răcnet prelung – *Cooooper! Ţine-aşa!* — răsunând prin culoarul cu marmură ca un strigăt de luptă. Tenişi lipăind pe hol, o uşă metalică dată de perete, apoi totul se linişti. Doar sunete venind de pe teren şi din sala de forţă: buf-poc, zang-buf.

Sportivii şcolii aveau chestia asta cu încrederea, o dovadă a spiritului de echipă, şi nu-şi încuiau niciodată dulapurile la vestiar. În loc de asta legau cu toţii câte un şiret pe unde ar fi trebuit să treacă lacătul. Cel puţin doisprezece şireturi albe atârnau de vestiare, iar Ben şovăi, ca de obicei, la gândul că s-ar fi putut uita într-unul. Şi, oricum, ce naiba le mai trebuia tipilor ăstora? Dacă aveai dulapuri pentru cărţi la şcoală, ce puteai băga în tomberoanele astea de la sală? Oare aveau acolo deodorante, loţiuni ori ceva lenjerie de corp de care n-avea el? Purtau oare acelaşi fel de suspensori toţi? Buf-buf, zang, buf. Un şiret atârna, neînnodat, ajungea să tragă iute de el şi dulăpiorul s-ar fi deschis. Înainte să se convingă să n-o facă, trase de şiret şi ridică, uşurel, zăvorul metalic. Nu găsi nimic interesant: un şort de sport mototolit, o revistă sportivă făcută sul, un sac pentru echipament atârnând de un cârlig. Sacul părea să conţină câteva obiecte, aşa că Ben se aplecă şi-i trase fermoarul.

— Alo!

Se răsuci, iar sacul se bâţâi sălbatic în cârligul lui şi căzu pe fundul dulapului. Dl Gruger, antrenorul de lupte, stătea cu ziarul în mână şi cu faţa lui urâtă şi aspră

schimonosită.

— Ce naiba cauţi în dulap?

— Ăă… eu… era deschis.

— Ce?

— Era, l-am văzut că-i deschis, zise Ben şi-l închise cât de încet putu.

O, căcatcăcatcăcat, să nu se-ntoarcă vreunul din echipă, gândi Ben. Îşi imagina mutrele furioase fulgerându-l cu privirea, poreclele care aveau să urmeze.

— Era deschis? Da' ce căutai aici?

Gruger lăsă întrebarea să plutească în aer, fără să mişte, fără să indice în vreun fel ce avea de gând să facă, cam cât de tare intrase în rahat. Ben încercă să-şi proptească privirea în pământ şi aşteptă să fie certat.

— Am întrebat ce căutai acolo? zise Gruber şi-şi dădu cu ziarul peste ditamai palma.

— Nu ştiu.

Bărbatul rămase acolo, nemişcat, în vreme ce Ben gândea *ţipă odată la mine şi să terminăm.*

— Aveai de gând să pui mâna pe ceva?

— Nu.

— Atunci de ce l-ai deschis?

— Voiam numai… se poticni Ben. Mi s-a părut că văd ceva.

— Ţi s-a părut că vezi ceva? Ce?

Mintea lui Ben zbură spre lucrurile interzise: animale, droguri, reviste porcoase. Se gândi la pocnitori şi, o clipă, îi veni să spună că dulapul luase foc, să fie erou.

— Ăă. Chibrituri.

— Ţi s-a părut că vezi chibrituri?

Sângele i se mutase lui Gruger din obraji pe frunte, chiar sub tunsoarea scurtă şi zbârlită.

— Voiam o ţigară.

— Tu eşti băiatul care face curat, nu? Day nu-ştiu-cum?

Gruger îi făcu numele să sune ridicol, ca de fată. Privirea antrenorului examină tăietura de pe fruntea lui Ben, apoi, mai sus, rămase aţintită asupra părului său.

— Ţi-ai vopsit părul.

Ben, sub claia lui neagră, se simţi judecat şi lepădat deoparte, băgat într-unul din grupurile de fraieri, drogaţi, nătărăi, poponari. Era sigur că auzise vorba asta, rostită printre dinţi de Gruger – buza acestuia zvâcnea.

— Cară-te de-aici. Du-te şi fă curat în altă parte. Să nu te mai întorci decât după ce-am plecat noi. Nu eşti bine-venit aici. Pricepi?

Ben dădu din cap că pricepe.

— Ce-ar fi să zici asta cu voce tare, ca să ne lămurim.

— Nu-s bine-venit aici, bolborosi Ben.

— Acuma du-te.

O zisese ca şi cum Ben ar fi fost un băieţel, un băieţel de cinci ani trimis plocon maică-sii. Ben ieşi.

Urcă treptele până la debaraua infectă a omului de serviciu, cu o picătură de sudoare prelingându-i-se pe spate. Nu mai respira. Când era atât e furios uita să mai respire. Puse mâna pe găleata de dimensiuni industriale şi-o lovi cu zgomot de chiuvetă, lăsă apă fierbinte să curgă în ea, turnă amestecul de curăţat de culoarea pişatului, simţind cum vaporii de amoniac îi ard ochii. Apoi o aburcă pe suportul cu roţi. O umpluse prea mult; găleata plescăi şi curse când încercă s-o ridice şi vreo doi litri de apă se vărsară pe el. Acum era fleaşcă pe picior şi între picioare. Parcă s-ar fi pişat pe el, Day Omul de Serviciu. Blugii i se lipeau de coapsă, se făcură ţepeni. Îl aşteptau trei ore de muncă de tot căcatul, ud şi cu pantalonii ca de carton.

— Să te fut, jegule, mormăi ca pentru sine.

Izbi în perete cu bocancul, făcând să se ridice un norişor de ipsos, apoi îl lovi cu palma.

— Să-mi bag pulaaa! mugi, cu vocea piţigăindu-i-se spre sfârşit.

Aşteptă în debara ca un laş, temător că Gruger avea să descopere sursa strigătului şi o să-l mai terorizeze o bucată.

Nu se întâmplă nimic. Nimeni nu era interesat să vadă ce se petrecea în debaraua omului de serviciu.

Ar fi trebuit să facă curat de-o săptămână, dar Diondra se smiorcăise că-i vacanţa de Crăciun, s-o lase baltă. Aşa că coşul de gunoi de la cantină era plin de cutii vechi din care picura sirop, cu ambalaje de sendvişuri acoperite cu salată de pui şi cu resturi mucegăite ale prânzului special din 1984, chiftele cu sos dulce de roşii. Toate împuţite. Se alesese cu câte-un pic din fiecare pe pulover şi blugi, aşa că, pe lângă amoniac, duhnea a mâncare stricată. Nu se putea duce în halul ăsta la Diondra, ce idiot era că plănuise asta. Trebuia să se ducă acasă cu bicicleta, să se descurce cu maică-sa – îl aştepta o cicăleală de treizeci de minute –, să se spele, apoi să meargă, tot cu bicicleta, până acasă la ea. Asta dacă maică-sa nu-l pedepsea. La dracu', tot avea să se ducă. Era corpul lui, părul lui. Părul lui nenorocit, negru ca tăciunele, de poponar.

Dădu cu mopul pe duşumele, apoi strânse în saci gunoiul din cabinetele profesorilor – treaba lui preferată, fiindcă suna a mare chestie, dar nu era decât adunat de ghemotoace de hârtie, uşoare ca frunzele. Îndatorirea sa ultimă era să cureţe holul care făcea legătura dintre liceu şi şcoala gimnazială (care avea şi ea propriul elev-măturător stingherit). Holul era presărat cu anunţuri stridente despre fotbal, atletism şi clubul de teatru pe partea cu liceul, apoi se dezintegra treptat devenind teritoriul copiilor, cu pereţii plini de literele alfabetului şi de lucrări despre George Washington. Uşi de un albastru-intens marcau intrarea în şcoală, însă erau doar de formă; nici măcar încuietori n-aveau. Îşi deschise calea cu mopul, din Tărâmul Liceului până în Ţara Copiilor, apoi lepădă mopul în găleată şi-i dădu un picior, să nu-l mai vadă. Găleata alunecă lin pe podeaua de ciment şi lovi peretele cu un plescăit uşor.

De la grădiniţă şi până în clasa a opta mersese la şcoala din Kinnakee; avea mai multe de-a face cu partea aceea de clădire decât cu partea de liceu în care se afla acum, cu gunoaie pe haine.

Se gândi să deschidă uşa, să umble prin tăcerea de la

capătul celălalt. Zis şi făcut. Să-şi salute vechea şcoală. Ben auzi cum uşa se închide în spatele lui şi se simţi ceva mai relaxat. Zugrăveala era galben-lămâie pe-aici, cu mai multe ornamente la intrarea fiecărei clase. Kinnakee era îndeajuns de mic pentru ca fiecărui an şcolar să-i corespundă o singură clasă. Liceul era altfel, de două ori mai mare, fiindcă şi alte orăşele îşi băgau adolescenţii acolo. Însă şcoala era mereu plăcută şi tihnită. Văzu, pe perete, un soare zâmbitor, cu Michelle D, vârsta 10, scris pe o latură. Şi uite şi un desen cu un motan în vestă şi pantofi potcoviţi – sau poate cu tocuri înalte – care, oricum, zâmbea şi-i întindea un cadou unui şoricel ce avea în mână un tort. Libby D., clasa întâi. Se uită, dar nu văzu nimic făcut de Debby, nici nu ştia dacă desenează sau nu, dacă stătea să se gândească. Odată încercase s-o ajute pe mama să coacă prăjituri, respirând precipitat şi dând peste cap reţeta, apoi mâncând din aluat mai mult decât copsese. Debby nu era genul căreia să i se pună lucrări pe perete.

De-a lungul holului erau şiruri de recipiente galbene, unde elevii aveau voie să-şi ţină obiectele personale, cu fiecare nume de copil scris pe câte o bucată de bandă lipită pe coş. Se uită într-al lui Libby şi descoperi o acadea mentolată, parţial suptă, şi o agrafă de birou. În al lui Debby era o cutie pentru prânz care duhnea a cârnaţi; în al lui Michelle nu găsi decât nişte carioci uscate. Mai căută şi prin altele, de distracţie, şi-şi dădu seama câte chestii aveau alţi copii. Seturi de şaizeci şi patru de creioane colorate, maşini şi păpuşi cu baterii, hârtie groasă, creponată, lanţuri de chei, albume pentru lipit surprize şi pungi cu bomboane. Trist. Asta capeţi când ai mai mulţi copii decât poţi duce, îşi spuse. Asta-i spunea şi Diondra când aducea vorba de greutăţile de-acasă: *Păi, maică-ta n-ar fi trebuit să aibă atâţia bebeluşi.* Diondra era singură la părinţi.

Ben porni înapoi spre partea cu liceul şi se surprinse cercetând din priviri coşurile celor din clasa a cincea. Aici era fetiţa aceea, Krissi, căreia îi plăcea de el. Îşi scrisese numele cu litere verzi, lucitoare, şi desenase alături o

margaretă. Drăgălaş. Fata era definiţia drăgălăşeniei, de parcă ar fi fost pe ambalajul unei cutii cu fulgi de cereale – păr blond, ochi albaştri, îngrijită bine. Spre deosebire de surorile lui, blugii i se potriveau întotdeauna şi erau curaţi, neteziţi cu fierul; cămăşile i se asortau cu şosetele sau bentiţele sau din astea. Nu-i duhnea răsuflarea a mâncare ca lui Debby şi nici n-avea zgaibe pe mâini precum Libby. Precum toate. Avea mereu ojă de un roz vesel pe unghii, se vedea că i le face mama ei. Punea rămăşag că în coş erau păpuşi Strawberry Shortcake şi alte jucării care miroseau frumos.

Până şi numele i se potrivea – Krissi Cates suna mişto, firesc. Şi, în liceu, avea să fie sigur majoretă, cu părul ăla blond lăsat pe umeri, şi-avea să uite probabil că avusese cândva o slăbiciune pentru băiatul ăla mai mare pe nume Ben. El cât o să aibă atunci, douăzeci de ani? Poate c-o să vină cu Diondra de la Wichita, să vadă vreun meci, şi ea o să se uite spre peluză şi o să-l vadă, îi va zâmbi nevinovat, făcându-i încântată cu mâna, iar Diondra va scoate hăhăiala aia a ei, zicând: „Nu-i destul că jumate din femeile din Wichita sunt îndrăgostite de tine, acuma trebuie să mai agăţi şi fetişcane de liceu?”

Poate că Ben n-ar fi cunoscut-o nicicând pe Krissi – era cu un an mai mare decât Michelle –, dar fusese recrutat într-o zi, la începutul anului şcolar. Dna Nagel, care-l plăcuse întotdeauna, îl luase pe Ben să o ajute să supravegheze ora de arte plastice de după cursuri. Pentru o singură zi. Asistentul ei obişnuit nu apăruse. Avea treabă pe-acasă, dar ştia că maică-sa nu s-ar fi supărat pe el dacă ajuta cu ăştia mici – mereu îl toca s-o ajute cu ăia mici de acasă – şi amestecatul de acuarele era cu mult mai tentant decât scormonitul prin bălegar. Krissi era unul dintre copiii aceia, dar nu părea foarte interesată să picteze. Nu făcea decât să sucească pensula fără rost, până ce toată foaia i se umpluse de căcăniu.

— Îţi dai seama a ce arată asta? zisese el.

— A caca, spusese ea şi începuse să râdă.

Cochetă, chiar şi copilă fiind, îţi dădeai seama că ştia

că se născuse drăguţă şi presupunea că oamenii or s-o placă. Ei bine, lui îi plăcuse. Vorbiseră, printre intervale lungi de tăcere.

Unde stai?

Pleosc, hâş, fâş. Pensula în apă şi repetaţi.

Lângă Salina.

Şi vii tocmai aici la şcoală?

Încă n-au terminat de făcut şcoala de la noi. Anul viitor o să mă duc mai aproape de casă.

E mult de mers.

Scârţâit de scaun, un umăr căzut.

Mda. Nu-mi place deloc. Trebuie să stau ore întregi, după şcoală, până vine tati să mă ia.

Ei, pictatul e fain.

Mda, poate. Baletul îmi place mai mult, asta fac la sfârşit de săptămână.

Baletul din weekend zicea multe. Era, probabil, una dintre puştoaicele alea cu piscină în spatele casei sau măcar cu o saltea pentru sărituri. Îi venise să-i spună că ei, la fermă, aveau vaci – să vadă dacă-i plac animalele –, dar i se păruse că deja prea o bagă în seamă. Ea era puştoaica, ea ar fi trebuit să încerce să-l impresioneze.

Se oferise voluntar pentru ora de arte plastice pentru restul acelei luni, tachinând-o pe Krissi pentru desenele nereuşite *(asta ce-ar fi, o ţestoasă?)* şi lăsând-o să-i tragă cu baletul *(nu, prostănacule, e BMW-ul tatii!)* Într-o zi fata, îndrăzneaţă, se strecurase în partea cu liceul a clădirii şi-l aşteptase la dulapul lui, în blugi cu fluturaşi brodaţi la buzunar şi o cămaşă roz care se umfla în moviliţe cât aluna cam pe unde ar fi avut sânii. Nu se luase nimeni de ea, cu excepţia unei fete mai mămoase, care încercase s-o mâne la loc în partea corectă a clădirii.

— Sunt bine, îi spusese scuturându-şi părul şi întorcându-se spre Ben. Voiam să-ţi dau asta.

Îi întinsese un bilet, împăturit ca un triunghi, cu numele lui scris cu litere rotunjite pe faţă. O tulise apoi de-acolo, pe jumătate cât puştii din jurul ei, dar fără să pară că-i păsa de asta.

Odată, la pictură, pe Ben l-am cunoscut
Şi atuncea, dintr-odată, inima lui am vrut.
Părul lui e roşu, pielea e de catifea.
Vrei să fiu prietena ta?

Şi mai jos un S mare, cu *-criu, -igur, -crisoare* trecute alături. Văzuse amici de-ai amicilor cu asemenea bilete, dar el, unul, nu prea avusese parte de aşa ceva. În februarie trecut primise trei felicitări de Ziua Îndrăgostiţilor, una de la profă, fiindcă aşa se făcea, una de la o tipă de treabă care le scria tuturor, şi alta de la o fată grasă şi zurlie care părea mereu pe cale să izbucnească în plâns.

Acum îi mai scria uneori Diondra, dar nu bilete drăgălaşe, ci chestii murdare şi furioase, chestii pe care le mâzgălea cât stătea consemnată la şcoală. Nicio fată nu-i mai scrisese o poezie, şi era şi mai drăguţ că părea să nu-şi dea seama că era mult prea mare pentru ea. Era un poem de dragoste de la o fată care habar n-avea despre sex şi giugiuleală. (Sau avea? Când începeau să se pupăcească copiii normali?)

În următoarea zi îl aşteptase după ora de pictură şi-l întrebase dacă nu vrea să stea cu ea pe casa scării şi el zisese bine, dar un pic, atât, şi vorbiseră şi glumiseră o oră întreagă pe treptele acelea umbroase. La un moment dat ea îi luase mâna şi se lipise de el, iar el ştiuse că ar fi trebuit să-i spună nu, dar totul era atât de dulce, deloc aiurea, doar plăcut, nu ca ţipetele şi zgârieturile Diondrei când făcea sex sau felul gălăgios în care se înghionteau hlizindu-se prin casă surorile lui, ci dulce în felul acela în care ar fi trebuit să fie o fată. Avea pe buze strugurel cu miros de gumă de mestecat şi de vreme ce Ben n-avea niciodată bani de gumă– ce chestie de căcat! — îi lăsase gura apă.

Şi-o ţinuseră tot aşa în ultimele luni, stând pe casa scării, aşteptându-l pe tatăl ei. Nu vorbeau niciodată la sfârşit de săptămână, ba chiar, uneori, ea uita să-l aştepte

şi-l lăsa ca fraierul, cu un pachet de bombonele călduţe în mână, găsite când făcuse curat la cantină. Lui Krissi îi plăceau mult dulciurile. Aşa şi surorile lui, trăgeau la zahăr ca muştele; odată, când venise acasă, dăduse peste Libby mâncând jeleu direct din borcan.

Diondra nu aflase de chestia cu Krissi. Când mai dădea pe la şcoală, o ştergea drept acasă la trei şi-un sfert, să-şi urmărească serialele şi *Donahue.* (De obicei făcea asta mâncând aluat de prăjituri direct din castron, oare ce era cu fetele astea şi cu zahărul?) Şi chiar dac-ar fi ştiut Diondra, doar nu se întâmpla nimic în neregulă. Era, într-un fel, ca un consilier şcolar. Un tip mai mare sfătuind o fată în privinţa temelor. Poate ar fi trebuit să se apuce de psihologie ori să se facă profesor. Tatăl lui era cu *cinci* ani mai în vârstă decât maică-sa.

Singurul lucru dubios care se întâmplase între el şi Krissi se petrecuse chiar înainte de Crăciun şi n-avea să se mai petreacă. Stăteau ca de obicei pe casa scării, cu acadele de măr în gură, înghiontindu-se în joacă, şi deodată ea se apropiase mai mult ca de obicei, simţise în treacăt, pe braţ, atingerea unui sfârc micuţ. Pe gât mirosul de măr, fierbinte; se cuibărise acolo, lipită de el, fără să spună nimic, respirând doar, şi-i simţise bătăile inimii, ca ale unui pisoi, pe biceps, degetele ei i se adânciseră în braţ, pe lângă subsuoară, şi deodată buzele ei ajunseseră exact pe urechea lui, răsuflarea aceea i-o umezea, îi zvâcneau gingiile de la acadeaua tare, apoi buzele coborâseră uşurel pe obrazul lui, trimiţându-i fiori în braţe, şi amândoi se făcuseră că nu-şi dau seama ce se întâmplă, apoi faţa ei ajunsese lângă a lui şi buzele mici se apăsaseră de-ale lui, fără să se mişte mai deloc, şi rămăseseră aşa, nemişcaţi, cu inimile bătându-le identic, cu trupul ei întreg cuibărit între picioarele lui şi mâinile lui rămase înţepenite pe laturi, asudate, apoi buzele lui se mişcaseră un pic, se desfăcuseră doar niţel şi îndată limba ei intrase, lipicioasă, învârtindu-se; amândoi aveau gust de măr şi pula i se făcuse atât de tare de crezuse c-o să explodeze în pantaloni şi-şi lăsase mâinile pe şoldurile ei şi le ţinuse aşa

o secundă, apoi o dăduse deoparte şi alergase pe scări în jos spre buda băieţilor – ţipând în spate *scuze, scuze* –, reuşind să ajungă într-o cabină exact la timp ca să facă două mişcări şi să termine, să-şi dea drumul pe palme, şuvoi.

Libby Day
Acum

Aveam deci să-mi întâlnesc fratele, om în toată firea acum. După berea cu Lyle m-am dus acasă şi m-am uitat, pe bune, la exemplarul trimis de Barb Eichel din *Familia din închisoare: Treci dincolo de gratii!* După ce-am citit vreo câteva capitole încâlcite despre administraţia penitenciarelor în statul Florida, am răsfoit înapoi la data apariţiei: 1985. Nici pe departe folositor. Îmi făceam griji, de-acum, să nu mai primesc şi alte cărticele fără rost de la Barb: pamflete despre parcuri acvatice defuncte din Alabama, despre hoteluri devastate din Las Vegas, avertizări despre Virusul Mileniului.

Am sfârşit prin a-l face pe Lyle să se ocupe de aranjamente. I-am spus că nu puteam ajunge la persoana potrivită, că eram copleşită de toate astea, dar adevărul era că, de fapt, n-aveam chef. Îmi pierd de îndată energia: apasă taste la telefon, stai pe aşteptare, vorbeşte, stai pe aşteptare, apoi fii foarte drăguţă cu vreo femeie scârbită cu trei copii, care-şi propune la fiecare An Nou să se apuce iarăşi de facultate, vreo femeie care abia aşteaptă să-i dai un motiv să ţi-o taie scurt. E-o căţea, drept, dar nu-i poţi spune aşa, altfel uite, eşti trimisă cu şuturi în fund s-o iei de la început. Şi asta ar trebui să te facă mai amabilă când suni iarăşi. Se ocupase deci Lyle.

Închisoarea lui Ben e chiar lângă Kinnakee şi a fost construită în 1997, după încă o serie de restructurări de terenuri agricole. Kinnakee e aproape în mijlocul Kansas-ului, nu prea departe de graniţa cu Nebraska, şi se lăuda cândva că ar fi centrul geografic al celor patruzeci şi opt de state ce alcătuiesc partea compactă a teritoriului Uniunii. Inima Americii. A fost o mare chestie în anii ’80,

când eram cu toţii mari patrioţi. Alte oraşe din Kansas au reclamat şi ele titlul, dar cei din Kinnakee le-au ignorat, cu mândrie şi încăpăţânare. Era singurul punct de interes al oraşului. Camera de Comerţ vindea postere şi tricouri cu numele oraşului scris cu litere cursive, înăuntrul unei inimi. În fiecare an, Diane ne cumpăra nouă, fetelor, câte un tricou nou, în parte fiindcă ne plăceau chestiile în formă de inimă, în parte fiindcă Kinnakee e un vechi cuvânt indian care înseamnă Mica Femeie Magică. Diane încercase mereu să scoată feministe din noi. Mama glumea zicând că nu se prea rade şi ăsta-i un început. Nu mi-o amintesc să zică aşa ceva, dar mi-o amintesc pe Diane, lată în spate şi furioasă cum avea să fie mereu după crime, fumând o ţigară în rulota ei, bând ceai cu gheaţă dintr-o ceaşcă cu numele ei pe-o parte, scris cu litere ce imitau nişte buşteni de lemn, povestindu-mi despre asta.

Greşeam, se pare, cu toţii. Lebanon, Kansas, este centrul geografic oficial al Statelor Unite. Kinnakee se baza pe informaţii greşite.

Crezusem că o să treacă luni până să obţin permisiunea de a-l vedea pe Ben, dar se părea că Penitenciarul de Stat din Kinnakee acorda rapid permise de vizitator. („Considerăm că interacţiunea cu familia şi prietenii este o activitate benefică pentru deţinuţi, ajutându-i să rămână integraţi şi conectaţi.”) Hârţogăraie şi rahaturi, apoi mi-am petrecut puţinele zile rămase răsfoind dosarele lui Lyle, citind transcrierile stenogramelor de la procesul lui Ben, lucru pentru care nu-mi găsisem, până atunci, suficient curaj.

Mă treceau sudorile. Mărturia mea era un zigzag de amintiri încurcate, copilăreşti *(Cred că Ben a adus în casă la noi o vrăjitoare şi ea ne-a omorât,* ziceam acolo, la care procurorul replica doar *Hmm, să vorbim acum despre ce s-a întâmplat cu adevărat)* şi dialoguri repetate de dinainte *(L-am văzut pe Ben când stăteam în pragul camerei mamei şi o ameninţa pe mama cu puşca).* Cât despre apărătorul lui Ben, ar fi putut la fel de bine să mă înfăşoare în hârtie lucioasă şi să mă aşeze pe-o pernă de puf, atât de delicat

fusese cu mine *(Poate te încurci un pic cu ce-ai văzut, nu, Libby? Eşti sigură, absolut sigură că era fratele tău acolo, Libby? Sau ne spui, poate, ce am vrea noi să auzim?* La care răspunsesem *Nu. Da. Nu.)* Până la sfârşitul acelei zile răspundeam, deja, *parcă* la toate întrebările, felul meu de-a zice că nu mai puteam.

Avocatul lui Ben se luase de pata aceea de sânge de pe aşternutul lui Michelle şi de pantoful misterios care lăsase o urmă în sângele familiei mele, dar nu putuse născoci o teorie alternativă credibilă. Poate mai fusese cineva, dar alte urme de paşi, alte urme de cauciucuri pe-afară nu existaseră ca să poată dovedi asta. În dimineaţa de 3 ianuarie se produsese o creştere cu zece grade a temperaturii, topind zăpada şi transformând toate celelalte urme într-un terci primăvăratic de noroi.

În afara mărturiei mele, împotriva lui Ben mai fuseseră: urmele de unghii de pe faţă, pe care nu le putuse explica, o poveste despre un bărbat cu părul vâlvoi despre care susţinuse, iniţial, că-i omorâse pe toţi – povestea asta o schimbase, iute, cu „am fost plecat toată noaptea, nu ştiu nimic” –, o şuviţă mare din părul lui Michelle descoperită pe podeaua camerei lui, ca şi comportamentul său nebunesc din ziua aceea. Îşi vopsise părul în negru, lucru socotit, de toată lumea, dubios. Fusese zărit „dând târcoale” pe lângă şcoală, câţiva profesori declaraseră asta. Se întrebaseră dacă nu încerca să recupereze rămăşiţele animale pe care le ţinea în dulapul lui (rămăşiţe animale?) sau dacă nu voise să adune obiecte personale de-ale altor elevi pentru a săvârşi o liturghie satanică. În aceeaşi zi, mai târziu se părea că ajunsese în bârlogul unui drogat şi se lăudase cu sacrificiile făcute Diavolului.

Ben nu-şi fusese sieşi de ajutor. N-avea alibi pentru crime, avea cheie de la casă, unde nu se intrase prin efracţie; se certase cu mama de dimineaţă. Şi mai era şi un ticălos fără pereche, se părea. Acuzarea îl declarase un ucigaş satanist. Ben replicase discutând cu entuziasm despre ritualurile adorării demonice, mai ales cântece care-i plăceau, fiindcă îi aduceau în minte lumea infernală,

şi despre puterea imensă a satanismului *(Te încurajează să faci lucruri care te fac să te simţi bine, fiindcă suntem, în fond, animale.)* Procurorul îi ceruse lui Ben, la un moment dat, „nu te mai juca atâta cu părul şi fii serios, înţelegi că e ceva serios?”

„Înţeleg că aşa credeţi dumneavoastră, că-i serios”, răspunsese Ben.

Nici măcar nu suna a ceva ce-ar fi spus Ben pe care mi-l aminteam, fratele meu tăcut, închis în el. Lyle inclusese şi câteva fotografii de la proces: Ben cu părul negru prins în coadă (de ce nu-l puseseră avocaţii lui să şi-l taie?), într-un costum care-i stătea şui, rânjind dispreţuitor sau cu expresie absolut imperturbabilă.

Ben nu se ajutase, deci, singur, însă transcrierile mă făceau să roşesc. Pe de altă parte, m-am simţit un pic mai bine. Nu doar din vina mea intrase Ben la închisoare (asta dacă era nevinovat, dacă într-adevăr era). Nu, fusese câte-un pic vina tuturor.

La o săptămână după ce mă arătasem de acord să-l văd pe Ben, aveam să-l văd pe Ben. Conduceam înapoi spre orăşelul meu natal, unde nu mai fusesem de cel puţin doisprezece ani, care între timp se transformase, fără voia mea, într-o închisoare. Prea se întâmpla iute toată chestia; mă făcea să oscilez emoţional. Izbutisem să mă sui în maşină doar după ce mă încredinţasem singură că n-aveam să intru, propriu-zis, în orăşelul Kinnakee, şi că n-aveam s-o apuc pe drumul lung şi neasfaltat care m-ar fi dus acasă, nu, sub nicio formă. Nici măcar nu mai era casa mea: proprietatea fusese vândută cu ani în urmă, demolaseră imediat casa, zdrobind pereţii pe care maică-mea îi împodobise cu poze ieftine, cu flori, spărseseră ferestrele pe care le aburem cândva cu răsuflarea aşteptând să se ivească cineva pe alee, făcuseră bucăţele tocul uşii în care mama însemnase cu creionul cât crescuseră Ben şi surorile mele de la un an la altul, dar fusese prea ostenită ca să mai facă asta şi cu mine (o singură însemnare: Libby, 90 de centimetri).

Am condus trei ore prin Kansas, în sus şi-n jos pe Dealurile Flint, apoi pe câmpie, cu indicatoare care mă invitau să vizitez Muzeul Ogarului, Muzeul Telefoniei şi Cel Mai Mare Ghem de Sfoară. Şi din nou un impuls de loialitate; ar fi trebuit să mă duc să le văd pe toate, fie şi doar ca să-i plesnesc pe excursionişti ironici. În cele din urmă m-am depărtat de autostradă, am apucat-o spre nord-vest, pe şosele mărginaşe, în zigzag, cu câmpuri făcute din puncte verzi, galbene şi cafenii, ca într-un tablou poantilist pastoral. Am stat ghemuită în spatele volanului, schimbând posturi plângăcioase de country, rock creştin şi chitări electrice tânguitoare. Soarele şovăielnic de martie izbutea să încălzească maşina, îmi făcea să ardă părul într-un halou roşu, grotesc. Căldura şi culoarea mă duceau cu gândul, iarăşi, la sânge. Pe bancheta din dreapta se afla o singură sticluţă de votcă, pe care plănuiam s-o dau pe gât când ajungeam la închisoare, o doză autoprescrisă de anestezic.

Mi-a trebuit un efort considerabil ca să n-o dau pe gât din mers, cu o mână pe volan, cu capul dat pe spate.

Ca şi cum ar fi făcut cineva o scamatorie, imediat ce m-am gândit *Mă apropii de-acum,* un indicator mititel a apărut la orizontul larg şi plat. Ştiam exact ce avea să scrie pe el: *Bun venit în Kinnakee, Inima Americii!* cu litere cursive din anii ’50. Aşa a şi fost, ba mi s-a părut că desluşesc şi găurile de glonţ din stânga jos, trase de Runner din camionetă, cu decenii în urmă. Apoi m-am apropiat şi-am văzut că-mi imaginasem găurile de glonţ. Indicatorul era nou-nouţ, dar cu aceeaşi inscripţie, *Bun venit în Kinnakee, Inima Americii!* Se ţineau de minciuna asta, îmi plăcea. Îndată ce-am trecut de indicator, s-a ivit unul nou: Penitenciarul de Stat Kinnakee, următoarea la stânga. Am urmat indicaţiile, înaintând spre vest pe pământuri care odinioară fuseseră ale fermei Evelee. *Ha, aşa-ţi trebuie, Evelee,* mi-am zis, dar nu mai ştiam de ce alde Evelee erau răi. Ţineam, doar, minte că erau.

Am încetinit aproape la pas când am intrat pe şoseaua nouă, aflată departe, către marginea oraşului.

Kinnakee nu fusese nicicând un loc prosper – mai degrabă ferme care se zbăteau în nevoi şi conace optimiste, rămase de pe urma unor exploatări petroliere care înfloriseră şi decăzuseră într-un interval penibil de scurt. Era mai rău acum. Afacerea cu închisoarea nu salvase oraşul. Strada era înţesată cu prăvălii de amanet şi case prăpădite, vechi de nici zece ani şi deja lăsate într-o rână. Copii încremeniţi în mijlocul unor curţi jegoase. Gunoaie peste tot: ambalaje, paie de sorbit, chiştoace de ţigară. Un meniu fast-food întreg – cutie de polistiren, furculiţă de plastic, pahar de polistiren – se vedea pe marginea drumului, abandonat de cine-l cumpărase. Câţiva cartofi pai, stropiţi cu ketchup, zăceau în şanţul alăturat. Până şi copacii erau ca vai de capul lor: sfrijiţi, pricăjiţi şi refuzând cu încăpăţânare să înmugurească. La capătul cvartalului, un cuplu tânăr şi pleoştit stătea în frig pe o bancă, uitându-se la traficul de pe şosea ca şi cum ar fi privit la televizor.

Pe un stâlp telefonic alăturat se zbătea, bătută de vânt, o copie neclară a unei poze cu o adolescentă nezâmbitoare, dispărută din octombrie 2007. Alte două cvartale şi ceea ce credeam că-i un exemplar din aceeaşi poză s-a dovedit a fi o altă fată care lipsea, dispărută în iunie 2008. Amândouă păreau ponosite, mohorâte, ceea ce explica de ce n-avuseseră parte de tratamentul lui Lisette Stephens. Mi-am notat mental să-mi fac o poză cu mine zâmbind, în caz că o să dispar vreodată.

Încă vreo câteva minute şi s-a ivit închisoarea, pe un platou mare şi ars de soare.

Era mai puţin impunătoare decât mi-o imaginasem în cele câteva dăţi când mă gândisem la asta. Avea un aspect împrăştiat, suburban, putea fi confundată cu nişte birouri regionale ale unei companii producătoare de frigidere ori poate un sediu al unei firme de comunicaţii, dacă nu puneai la socoteală sârma ghimpată ce se îmbârliga pe ziduri. Sârma îmi amintea de firul telefonic pe seama căruia se certaseră atâta mama şi Ben, spre sfârşit, cel în care te-mpiedicai tot timpul. Debby fusese incinerată cu o cicatrice mică pe încheietură, datorată afurisitului de fir.

Am tuşit tare, doar ca să aud un pic de zgomot.

Am tras în parcare, simţind asfaltul neted ca pe un balsam, după o oră de hârtoape. Am parcat şi am rămas aşa, holbându-mă, cu maşina scârţâind după călătorie. De după ziduri se auzeau rumoarea şi strigătele bărbaţilor aflaţi în curte la recreere. Votca mi-a alunecat pe gât, cu o înţepătură medicinală. Am plimbat prin gură o bucată întărită de gumă mentolată, apoi am scuipat-o într-un ambalaj de sendviş, simţind cum lobii urechilor mi se încălzesc de la băutură. Am băgat mâna pe sub pulover şi mi-am desfăcut sutienul, simţind cum mi se preling sânii, mari şi răsfrânţi, pe fundalul sonor al criminalilor ce aruncau mingea la coş.

Era singura chestie pe care mă sfătuise Lyle s-o fac, împiedicându-se grijuliu în cuvinte: *N-ai decât o şansă să treci prin detectorul de metale. Nu-i ca la aeroport, să vină cu aparatul în mână. Aşa că ai face bine să-ţi laşi, gen, chestiile de metal în maşină. Inclusiv… ăăă… la femei… cred că are nişte fire metalice? Sutienul. Asta ar fi, ar putea să fie o problemă.*

Eh, foarte bine. Am îndesat sutienul în torpedou şi mi-am lăsat sânii să hălăduiască în voie.

Gardienii, înăuntru, erau manieraţi, de parcă ar fi urmărit multe filmuleţe educative despre cum să fie politicoşi: da, doamnă, pe aici, doamnă. Contactul vizual n-avea profunzime, imaginea se reflecta iarăşi către mine din ochii lor goi, îi stingheream. Percheziţie, întrebări, da doamnă, şi mult de aşteptat. Uşi deschise şi închise, deschise şi închise dinaintea mea, fiecare cu alte dimensiuni, ca în Ţara Minunilor. Duşumelele duhneau a înălbitor, iar aerul se simţea greoi şi umed. Pe undeva prin zonă trebuia să fie sala de mese. M-a cuprins un val greţos de nostalgie gândindu-mă la bieţii copilaşi Day şi la mesele noastre de prânz primite ca ajutor social: femei ţâţoase, aburite, strigând *Prânz gratuit!* spre încasatoare în timp ce veneam cu carne de vită cu sos şi ceva lapte la temperatura camerei.

Ben prinsese o perioadă bună, mi-am zis: pedeapsa

cu moartea, care tot apărea şi dispărea în Kansas, fusese într-o etapă de suspendare când se petrecuseră crimele (m-am oprit, neliniştită de felul cum îmi formulasem în minte, „când se petrecuseră crimele” şi nu „când a ucis Ben pe toată lumea”). Fusese condamnat la închisoare pe viaţă. Dar măcar nu-l omorâsem. Stăteam acum înaintea uşii ca o trapă de submarin a camerei de vizite, şi tot stăteam de ceva timp. „N-ai ce face decât s-o faci, n-ai ce face decât s-o faci”, mantra lui Diane. Trebuia să mă opresc din gânditul la familie. Gardianul care mă însoţea, un blond ţeapăn care mă scutise de pălăvrăgeală, a făcut un gest însemnând *după dumneavoastră.*

Am împins uşa şi m-am strecurat înăuntru. Erau patru despărţituri într-un şir, una ocupată de o amerindiană nativă solidă, care vorbea cu fiul ei deţinut. Părul negru al femeii îi cădea drept pe umeri, arătând violent. Mormăia spre gagiul tânăr, care încuviinţa într-una din cap, cu receptorul lipit de ureche şi ochii lăsaţi în jos.

M-am aşezat la două despărţituri mai încolo şi tocmai mă făceam mai comodă, tocmai răsuflam un pic, când pe uşă a năvălit Ben, ca o pisică dând buzna de-afară. Era scund, cam un metru şaizeci şi ceva, iar părul i se făcuse de-un ruginiu întunecat. Îl purta lung, până la umeri, trecut, ca la fete, pe după urechi. Cu salopeta aia portocalie şi ochelarii cu ramă subţire arăta ca un mecanic studios. Încăperea era mică, aşa că a ajuns la mine din trei paşi, zâmbind potolit în tot acest timp. Radios. S-a aşezat, a pus o palmă pe geam, mi-a indicat din cap să fac la fel şi eu. N-am putut, n-am putut să-mi lipesc palma de a lui, umedă, ca o bucată de slănină. În loc de asta i-am zâmbit timidă şi am pus mâna pe receptor.

De cealaltă parte, Ben a apucat şi el receptorul, şi-a dres vocea, s-a uitat în jos, a dat să spună ceva, apoi s-a oprit. Am rămas aşa, uitându-mă vreme de-un minut la creştetul lui. Când a ridicat din nou privirea plângea, câte o lacrimă i se prelingea din fiecare ochi la vale, pe obraji. Le-a şters cu dosul palmei şi a zâmbit, cu buze

tremurătoare.

— Doamne, arăţi exact ca mama, a zis iute şi-a tuşit, apoi şi-a şters alte lacrimi. Nu ştiam.

Ochii i se plimbau între faţa mea şi mâinile lui.

— O, Doamne, Libby, ce mai faci?

Mi-am dres glasul şi eu, apoi am zis:

— Cred că-s bine. M-am gândit că s-a făcut, în sfârşit, vremea să vin să te văd.

Cam arăt ca mama, mi-am zis. *Chiar aşa.* Apoi, în gând, *fratele meu mai mare,* şi-am simţit în piept aceeaşi mândrie ca atunci când eram copil. El aducea mult cu Ben de altădată, cu faţa palidă şi nasul cârn al familiei. Nici nu prea se înălţase, de când cu crimele. Ca şi cum am fi rămas amândoi blocaţi din noaptea aceea. Fratele meu mai mare, care se bucura că mă vede. *Ştie să te joace pe degete,* m-am avertizat singură. Apoi am alungat gândul ăsta.

— Ce mă bucur, ce mă bucur, a zis Ben încă privindu-şi palmele. M-am gândit mult la tine anii ăştia, m-am întrebat cum îţi e. Asta faci aici… te gândeşti şi te-ntrebi. Când şi când îmi mai scrie cineva despre tine. Dar nu-i tot aia.

— Nu, am încuviinţat. Se poartă bine cu tine? am întrebat ca proasta, cu ochii umezi, şi cât ai clipi m-a şi luat plânsul şi nu mai voiam decât să zic *îmiparerăuâmipare- răuâmiparerău.*

Dar n-am zis nimic şi mi-am concentrat privirea la câteva bubiţe răspândite la colţul gurii lui Ben.

— Sunt în regulă, Libby, uită-te la mine.

L-am privit în ochi.

— Sunt bine, chiar sunt. Mi-am dat bacalaureatul aici, probabil mai mult decât aş fi făcut afară, ba chiar sunt pe cale să-mi iau şi licenţa. Pe engleză. L-am studiat pe Shakespeare, ce mama naibii.

A scos sunetul acela gutural pe care îl oferise mereu drept râs.

— Pe legea mea, pitic murdărici.

Nu ştiam ce vrea să spună cu ultima chestie, dar am zâmbit, fiindcă se aştepta s-o fac.

— Măi, Libby, te sorb din priviri. Nici nu ştii ce bine-mi pare că te văd. Drace, pardon. Semeni leit cu mama, nu-ţi spun oamenii mereu asta?

— Cine să-mi spună? Nu mai are cine. Runner e dus pe coclauri, nu ştiu pe unde, Diane şi cu mine nu vorbim.

Voiam să-i pară rău de mine, să se cufunde în bazinul meu mare şi gol de autocompătimire. Aici eram, ultimii dintre Day. Dacă-i părea rău de mine, atunci i-ar fi venit mai greu să mă învinovăţească. Lacrimile tot veneau şi le-am lăsat. La două scaune mai încolo, indianca îşi lua rămas-bun, cu suspine la fel de adânci ca şi vocea.

— Eşti singurică, ha? Nu-i bine. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de tine.

— Ce-i cu tine, te-ai făcut pocăit? am bolborosit, cu faţa udă de lacrimi.

Ben s-a încruntat, nu înţelegea.

— Asta-i tot? Mă ierţi? N-ar trebui să fii drăguţ cu mine.

Dar tânjeam după asta, simţeam nevoia de uşurare, ca atunci când îţi vine să laşi jos o farfurie fierbinte.

— Nţ, nu-s aşa de drăguţ, a zis. Am în mine multă ură, pentru multă lume, dar tu nu eşti pe lista aia.

— Dar, am zis şi mi-am înghiţit un sughiţ de plâns, ca un copilaş, dar mărturia mea. Cred că se poate să fi… nu ştiu… nu ştiu.

El trebuie să fi fost, m-am avertizat iarăşi.

— A, asta, a zis ca şi cum ar fi fost un inconvenient minor, o sâcâială măruntă de vacanţă pe care-am fi făcut mai bine s-o uităm. Nu-mi citeşti scrisorile, aşa-i?

Am încercat să mă explic ridicând stângaci din umeri.

— Păi, mărturia ta… m-a surprins, numai că te-a crezut lumea. Ce-ai zis nu m-a mirat. Erai într-o situaţie de demenţă totală. Şi mereu ai fost o mincinoasă mică.

A râs iarăşi, şi eu la fel, gâlgâit, ca şi cum am fi suferit de acelaşi acces de tuse.

— Nu, pe bune, faptul că te-au crezut? Mă voiau băgat aici, şi na, au avut dovada. O mucoasă de şapte ani. Măi, ce mică erai…

Ochii i s-au întors spre dreapta, cufundat într-o reverie. Apoi s-a scuturat din ea.

— Ştii la ce m-am gândit zilele trecute, fără să ştiu de ce? La afurisitul ăla de iepuraş de porţelan, pe care ne obliga mama să-l punem pe toaletă.

Am clătinat din cap, habar n-aveam despre ce vorbeşte.

— Nu-l mai ştii, iepuraşul? Fiindcă nu mergea bine toaleta, dacă o foloseam de două ori pe oră nu se mai trăgea apa. Aşa că, dacă unul dintre noi îşi făcea nevoile când nu mergea, trebuia să lăsăm capacul şi să punem iepuraşul pe capac, ca să nu-l ridice nimeni şi să vadă rahatul. Fiindcă voi, fetele, vă puneaţi pe ţipat. Nu pot să cred că nu mai ţii minte. Era o prostie, mă enervam aşa de tare. Turbam că trebuia să împart baia cu voi, turbam că trebuia să locuiesc într-o casă unde nici măcar buda nu mergea, mă scotea din pepeni iepuraşul. Iepuraşul, a zis şi a râs în felul său înfundat, mi se părea, nu ştiu cum, umilitor. Mă demasculiniza. O luam foarte personal. Ca şi cum mama ar fi trebuit să găsească un bibelou-maşină sau puşcă, să-l folosesc eu. Măi, ce mă mai agitam pe chestia asta. Stăteam acolo, lângă toaletă, şi-mi ziceam „N-o să pun iepuraşul”, apoi, când eram gata să plec, gândeam „Al naibii, tre’ să-l pun sau o să intre şi-o să se pună pe răcnit – pfai, ce mai ţipaţi, tare, *uaaaaaa* – şi nu vreau să am de-a face cu asta, aşa că na, pun nenorocitul de iepure pe nenorocita de budă”.

A râs iar, dar amintirea îl afectase, avea faţa îmbujorată şi nasul asudat.

— La faze din astea te gândeşti aici. La ciudăţenii.

Am încercat să-mi descopăr în amintiri iepuraşul, să inventariez baia şi cele din ea, dar nu m-am ales cu nimic.

— Scuză-mă, Libby, e-o amintire cam aiurea pe care să ţi-o bag pe gât.

Mi-am lipit buricul degetului în josul geamului şi-am zis:

— Ei, nu-i nimic.

Am stat un timp tăcuţi, prefăcându-ne că ascultăm zgomote care nu se auzeau de fapt. Nici nu începusem bine, dar vizita era aproape pe sfârşite.

— Ben, pot să te-ntreb ceva?

— Aşa cred, a zis cu faţa împietrită, pregătindu-se.

— Nu vrei să scapi de-aici?

— Cum să nu?

— Atunci de ce nu dai poliţiei alibiul tău pentru noaptea aceea? Nu se poate să fi dormit în hambar.

— Pur şi simplu n-am un alibi bun, Libby. Asta e. Se mai întâmplă.

— Fiindcă erau, afară, cam zero grade. Ţin minte asta, am zis şi mi-am frecat degetul înjumătăţit pe dedesubtul mesei, în timp ce-mi mişcam cele două degete rămase la piciorul drept.

— Ştiu, ştiu. Nici nu-ţi imaginezi.

Şi-a întors faţa într-o parte.

— Nici nu-ţi imaginezi câte săptămâni, câţi *ani* am stat dorindu-mi să fi făcut totul. Altfel. Mama şi Michelle şi Debby poate că n-ar fi murit dacă. Dacă aş fi fost bărbat. Nu un puştan tâmpit. Care s-a ascuns în hambar, furios pe maică-sa.

O lacrimă a căzut pe receptor, mi s-a părut că aud un *bing!*

— E bine că-s pedepsit pentru noaptea aceea… mă simt… bine.

— Dar nu-nţeleg. De ce ai fost aşa de… necooperant cu poliţia?

Ben a ridicat din umeri şi din nou faţa i s-a împietrit ca o mască mortuară.

— Doamne… Eram un puştan nesigur pe el. Aveam cinşpe ani, Libby, cinşpe. Nu ştiam cum e să fii bărbat. Adică na, Runner nu prea m-a ajutat la faza asta. Eram un puşti căruia nu-i dădea nimeni cine ştie ce atenţie, şi deodată oamenii se purtau cu mine ca şi cum s-ar fi *temut.* Şi, ţac-pac, ajunsesem ditamai bărbatul.

— Un ditamai bărbatul, acuzat că şi-a omorât familia.

— Dacă vrei să-mi spui că-s prostul proştilor, Libby,

te rog, dă-i înainte. Pentru mine era simplu: am zis doar că n-am făcut-o şi – mecanism de apărare, nu ştiu – pur şi simplu n-am luat-o aşa de în serios cum ar fi trebuit. Dacă mă purtam cum se aştepta toată lumea, probabil că n-aş fi fost aici. Noaptea boceam în pernă, dar o făceam pe durul când mă vedea cineva. E-o dementă, crede-mă că ştiu. Dar n-ar trebui să pui pe unul de cinşpe ani în boxă, într-o sală plină cu oameni care-l cunosc şi să te aştepţi la o groază de lacrimi. Eu mă gândeam că, normal, o să fiu achitat şi după aia o să mă admire la şcoală pentru cât de dur eram. Visam, adică, la rahatul ăsta. Nu m-am gândit o clipă că eram în pericol să… ajung aşa.

Plângea acum; şi-a şters faţa din nou.

— Se vede treaba că acum nu-mi mai pasă dacă mă vede cineva plângând.

— Trebuie să rezolvăm asta, am zis într-un târziu.

— N-o să se rezolve, Libby, decât dacă descoperă cine-a fost.

— Ei, îţi trebuie nişte avocaţi noi care să lucreze la caz, am zis. La câte pot face cu ADN-ul acum.

Pentru mine, ADN-ul era un soi de element magic, un soi de gelatină lucitoare care-i scotea mereu din puşcărie pe oameni.

Ben a râs cu buzele strânse, cum făcea când era puşti, nelăsându-te să te bucuri de asta.

— Parcă eşti Runner, a zis. Cam o dată la doi ani primesc câte o scrisoare de la el: *ADN! Trebuie să facem rost de nişte ADN.* Parcă aş avea eu o găleată şi n-aş vrea să dau şi la alţii. *A-D-N,* a zis iar, imitând scuturatul din cap cu ochi de nebun al lui Runner.

— Ştii pe unde-i acuma?

— Ultima scrisoare era de la adresa Căminului Bert Nolan pentru Bărbaţi, pe undeva prin Oklahoma. Îmi cerea să-i trimit 500 de biştari, ca să-şi continue cercetările în favoarea mea. Oricine-o fi Bert Nolan, probabil că blestemă ziua când l-a primit pe Runner în adăpostul ăla.

S-a scărpinat pe braţ, ridicând mâneca suficient cât să văd un tatuaj cu un nume de femeie. Se termina în *-olly*

sau în -ally. M-am asigurat că observă că am băgat de seamă.

— A, asta? O iubire veche. Am pornit-o ca prieteni prin corespondenţă. Credeam c-o iubesc, că o să mă-nsor cu ea, dar a reieşit că nu prea voia să rămână pe cap cu un tip care face puşcărie pe viaţă. Dar putea să-mi spună înainte să-mi fac tatuajul.

— Cred c-a durut.

— A durut ceva.

— Ziceam de despărţire.

— A, şi aia a fost naşpa.

Gardianul ne-a făcut semn că mai aveam trei minute, iar Ben a dat ochii peste cap.

— Greu de decis ce să spui în trei minute. Două minute trec cu planuri pentru altă vizită. În cinci minute poţi termina ce-ai de vorbit. Dar în trei?

A ţuguiat buzele, a scos un ţocăit.

— Chiar sper c-o să mai vii, Libby. Uitasem ce dor mi-e de casă. Arăţi exact ca ea.

Patty Day
2 ianuarie 1985, 11:31 a.m.

Se refugiase în baie după plecarea lui Len, al cărui zâmbet continuase să propună ceva dezagreabil, un soi de ajutor pe care ştia prea bine că nu-l voia. Fetele se năpustiseră afară din dormitor imediat ce auziseră uşa închizându-se şi, după o consfătuire purtată iute şi în şoaptă lângă uşa băii, hotărâseră să-i dea pace şi să se întoarcă la televizor.

Patty îşi apăsă palma pe burta unsuroasă; sudoarea i se răcea pe piele. Gata, se ducea ferma părinţilor ei. Simţi în stomac zvâcnetul de vinovăţie care-o făcuse să fie, întotdeauna, o fată aşa de cuminte, frica neîncetată de a nu-i dezamăgi pe ai ei, *te rog, te rog, Doamne, nu-i lăsa să afle.* Îi încredinţaseră locul ăsta, iar ea nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor. Şi-i închipui printre norişorii din Rai, tata cuprinzând-o pe mama cu un braţ şi uitându-se la ea, amândoi clătinând din cap, *ce te-a mâncat să* faci *una*

ca asta? Dojana preferată a maică-sii.

Va trebui să se mute, de-acum, într-un alt orăşel. Kinnakee n-avea apartamente şi urmau să se înghesuie într-un apartament după ce ea îşi găsea de lucru pe la vreun birou, dacă găsea ceva. Simţise mereu că-i pare rău de aceia care locuiau în apartamente, obligaţi să asculte râgâielile şi certurile vecinilor. Simţi c-o lasă picioarele; se trezi deodată că s-a aşezat pe jos. N-avea destulă energie ca să plece de la fermă. Ultimul strop îl folosise ca să treacă peste ultimii ani. În unele dimineţi nici nu se putea ridica din pat măcar, nu-şi putea face, fizic, picioarele să iasă de sub aşternuturi, fetele trebuiau să tragă de ea, s-o îmbrâncească cu de-a sila, şi, cât le făcea micul dejun şi le pregătea, cumva, pentru şcoală, visa cu ochii deschişi la cum ar fi fost să moară. Ceva rapid, un atac de cord peste noapte, ori s-o izbească vreo maşină. Mamă a patru copii călcată de autobuz. Şi copiii să fie adoptaţi de Diane, care n-avea să-i lase să umble în pijamale toată ziua şi avea să se asigure că-i vede un doctor când se îmbolnăveau şi ar fi ştiut să-i ţină din scurt până-şi terminau treburile. Patty era o femeie firavă, şovăielnică şi slabă, care se umplea repede de optimism, dar se desumfla şi mai repede încă. Diane ar fi trebuit să moştenească ferma. Dar nu vrusese să aibă de-a face cu asta, plecase la optsprezece ani, se lansase într-o traiectorie voioasă care-o propulsase în postul de recepţioneră la cabinetul unui doctor, la doar cincizeci de kilometri mai încolo, în Schieberton o distanţă mică, dar crucială.

Părinţii ei înduraseră cu stoicism plecarea lui Diane, de parcă ăsta ar fi fost planul încă de la bun început. Patty îşi amintea că, prin liceu, veniseră cu toţii s-o vadă făcându-şi programul de majoretă, într-o seară umedă de octombrie. Fusese, pentru ei, un drum de trei ore cu maşina prin străfundurile Kansas-ului, aproape până în Colorado, şi pe tot parcursul meciului plouase potolit, însă fără oprire. Când se terminase (Kinnakee pierduse), îşi zărise acolo, pe teren, cei doi părinţi cu păr cărunt şi pe sora ei, trei ovaluri solide înfofolite în haine aspre de lână,

care apoi o înconjuraseră, zâmbind cu atâta mândrie şi recunoştinţă de ai fi zis că găsise leacul la cancer, cu încreţituri bucuroase pe la ochii adăpostiţi sub trei perechi de ochelari picuraţi de ploaie.

Ed şi Ann Krause erau morţi, răposaseră prematur, dar nu pe neaşteptate, Diane era acum administrator la cabinetul aceluiaşi doctor şi locuia într-o casă mobilă, într-un parc de rulote curăţel, cu straturi de flori.

— E-o viaţă suficient de bună pentru mine, zicea mereu. Nu-mi imaginez cum ar fi să vreau altceva.

Aşa era Diane. Capabilă. Îşi amintea ce dulciuri le plăceau fetelor, nu uita niciodată să le aducă, an de an, tricourile cu Kinnakee: Kinnakee, Inima Americii! Diane le păcălise pe fete că numele însemna, în indiană, Mica Femeie Magică, şi asta le bucurase aşa de tare că Patty nu se putuse, apoi, hotărî să le spună că de fapt însemna piatră, corb sau aşa ceva.

Claxonul maşinii lui Diane îi invadă gândurile cu obişnuitul său ţipăt vesel.

— Diane! exclamă piţigăiat Debby.

Patty îşi auzi fetele gonind spre uşă, îşi imagină codiţele şi funduleţele lor rotunjoare, şi le imagină alergând mai departe, spre maşină, apoi îşi închipui că Diane le ia cu ea şi pleacă, lăsând-o în urmă în casa asta, unde va face să domnească tăcerea.

Se ridică de pe duşumea, îşi şterse faţa cu o cârpă mucegăită. Mereu avea faţa roşie, ochii roz, era deci imposibil să-ţi dai seama dacă plânsese ori nu: singurul avantaj al faptului că arăta ca un şobolan jupuit. Când deschise uşa, soră-sa deja desfăcea trei pungi de băcănie pline cu conserve, trimiţându-le pe fete la maşină ca să aducă şi restul. Patty ajunsese să asocieze mirosul de sacoşă de hârtie cafenie cu Diane; le aducea mâncare de o groază de vreme. Era exemplul perfect pentru viaţa mizerabilă pe care o ducea Patty: trăia la o fermă, dar n-avea niciodată suficient de mâncare.

— Le-am luat şi un album din alea, de lipit

abţibilduri, zise Diane aruncându-l pe masă.

— A, le răsfeţi, D.

— Ei, numai unul le-am luat, aşa că să facă bine să-l împartă. Deci e bine aşa, da? spuse şi se apucă de făcut cafea. Te superi?

— Sigur că nu, trebuia să fac eu.

Patty căută, în dulăpior, cana lui Diane – îi plăcea una grea, mare cât capul ei, care fusese a tatălui lor. Patty auzi, cum se aşteptase, zgomotul stropşit al maşinăriei, şi se răsuci, lovind aparatul de cafea cu pumnul; se bloca întotdeauna după ce storcea din el câţiva stropi.

Fetele intrară iarăşi, aburcând pungile pe masa din bucătărie şi, îndemnate de Diane, se apucară să le desfacă.

— Unde-i Ben? întrebă Diane.

— Mmm, făcu Patty amestecând trei linguriţe de zahăr în cana lui Diane.

Făcu un gest spre fete, care începuseră deja cu aranjatul proviziilor şi se uitau spre ele, din diferite unghiuri, cu nonşalanţă prefăcută.

— A dat de bucluc, explodă încântată Michelle. Din nou.

— Spune-i despre ce şi-a făcut la… ştii tu ce, îşi îmboldi Debby sora.

Diane se întoarse spre Patty cu o grimasă, aşteptându-se, era limpede, la vreo mutilare genitală sau altele asemenea.

— Fetelor, mătuşa D. v-a luat un album.

— Mergeţi şi jucaţi-vă cu el la voi în cameră, vreau să vorbesc cu mama voastră.

Diane le vorbea mereu fetelor mai aspru decât Patty, juca rolul fals-morocănos al lui Ed Krause, care obişnuise, în copilăria lor, să le boscorodească cu un aer atât de exagerat de trudit că până şi copiii ştiuseră de la bun început că mai mult le tachina. Patty adăugă o privire rugătoare către Michelle.

— Uau, un album cu abţibilduri! anunţă Michelle, exagerându-şi doar un pic entuziasmul.

Michelle era mereu dornică să fie complice la

planurile ascunse ale adulţilor. Şi, odată ce Michelle se prefăcea că vrea ceva, Libby începea pe loc să rânjească şi să întindă mânuţele. Libby era născută de Crăciun, ceea ce însemna că nu căpăta niciodată cantitatea corectă de cadouri. Patty avea obiceiul să pună deoparte un cadou suplimentar – cu un „La mulţi ani, Libby!” –, dar ştiau cu toţii adevărul, Libby ieşea în pagubă. Şi arareori Libby se simţea altfel decât păgubită.

Ştia lucrurile astea despre fetele ei, dar le uita mereu. Ce avea oare, de o surprindeau aşa de tare trăsăturile de personalitate ale copiilor?

— Vrei să mergem în garaj? întrebă Diane, cu mâna pe ţigările din buzunarul de la piept.

— O, răspunse Patty fără să comenteze mai mult.

Diane se lăsa şi se reapuca de fumat de cel puţin două ori pe an, de când împlinise treizeci de ani. Avea acum treizeci şi şapte (şi arăta mult mai rău decât Patty, avea pielea de pe faţă numai romburi boţite, ca a unui şarpe), iar Patty învăţase de mult că cel mai bine era să-şi ţină gura şi s-o trimită în garaj. Exact aşa procedase mama cu tatăl lor. Care, da, murise de cancer pulmonar nu cu mult după ce împlinise cincizeci de ani.

Patty îşi urmă sora, trăgând aer în piept, pregătindu-se să-i spună lui Diane că ferma era dusă, aşteptând să vadă dacă sora ei avea să se apuce să-l boscorodească pe Runner, cu cheltuielile acelea nebuneşti ale lui, şi pe ea, care le îngăduise, sau doar să rămână tăcută, înclinând o singură dată din cap.

— Care-i deci treaba cu chestia aia a lui Ben? zise Diane aşezându-se confortabil în şezlongul scrâşnitor, cu două benzi rupte şi atârnând către podea.

Îşi aprinse o ţigară şi alungă îndată fumul dinspre Patty.

— A, nu-i aşa de ciudat. Adică e, dar… şi-a vopsit părul în negru. Ce-nseamnă asta?

Aşteptă ca Diane să-şi slobozească hohotele ascuţite, dar soră-sa tăcea.

— Ce mai face Ben, Patty? În general, cum ţi se pare?

— Mm, nu ştiu. Cam cu toane.

— Tot timpul a fost cu toane. Şi când era mic, parcă era o pisică. Odată se alinta, şi-n momentul următor se uita la tine de parcă habar n-avea cine eşti.

Era adevărat, Ben fusese, la doi ani, ceva uimitor. Se cerea iubit degrabă, apuca un sân sau un braţ, dar, de îndată ce-şi căpăta porţia de afecţiune, şi asta se întâmpla iute, se pleoştea total, o făcea pe mortul până ce-i dădeai drumul. Îl dusese la doctor, iar Ben rămăsese ţeapăn, rigid, cu buzele strânse, un băieţel stoic cu bluză pe gât şi cu o capacitate deranjantă de a se arăta neprietenos. Până şi pe doctor îl descumpănise; îi dăduse o acadea ieftină, iar ei îi zisese să mai vină peste şase luni dacă situaţia rămânea la fel. Dar situaţia rămăsese pentru totdeauna la fel.

— Eh, să ai toane nu-i o crimă, zise Patty. Şi Runner avea toane.

— Runner e un ticălos, nu-i la fel. Ben a avut întotdeauna felul ăsta distant de-a fi.

— Păi are cinşpe ani, dădu Patty să înceapă, însă se poticni.

Sub ochi îi căzu un borcan cu cuie vechi de pe policioară, care se îndoia că mai fusese mutat de pe vremea lui taică-său. Avea lipit un crâmpei de bandă adezivă pe care scria *Cuie,* cu scrisul lui alungit şi drept.

Garajul avea o podea uleioasă de ciment, mai rece chiar decât aerul. Într-un colţ, un bidon vechi, plin cu apă, îngheţase şi crăpase. Aburii respiraţiei lor se împleteau cu fumul ţigării lui Diane. Dar era bizar de mulţumită aici, printre sculele astea vechi, pe care şi le putea imagina în mâinile tatălui ei: greble cu dinţi strâmbaţi, topoare de toate mărimile, rafturi cu borcane umplute cu şuruburi, cuie şi şaibe. Până şi o ladă frigorifică veche, cu dâre de rugină pe fund, unde tatăl lor îşi ţinea la rece berea când asculta meciurile la radio.

O neliniştea că Diane vorbea atât de puţin, de vreme ce lui Diane îi plăcea să-şi exprime opiniile, chiar şi când nu le avea. O neliniştea şi mai mult nemişcarea lui Diane,

faptul că nu-şi găsise ceva de îndreptat, de aranjat, fiindcă lui Diane îi plăcea să facă lucruri, nu se mulţumea niciodată să stea şi să vorbească.

— Patty, trebuie să-ţi zic ce-am auzit şi eu. Prima dată m-am gândit să nu-ţi spun nimic, fiindcă evident că nu-i adevărat. Dar eşti mamă, ar trebui să ştii, şi… la naiba, habar n-am, ar trebui, pur şi simplu, să ştii.

— OK.

— S-a jucat Ben vreodată cu fetele într-un fel care-ar putea să inducă pe cineva în eroare?

Patty nu făcu decât să se holbeze la ea.

— Într-un fel care i-ar face pe unii să-şi facă idei greşite… sexual?

Patty aproape simţi că se sufocă.

— Ben *le urăşte* pe fete! zise, surprinsă de cât de uşurată se simţea. Are de-a face cu ele cât mai puţin cu putinţă.

Diane îşi aprinse încă o ţigară, încuviinţând încordată din cap.

— Ei, bine atunci, în regulă. Dar mai e ceva. Mi-a spus o prietenă că s-a făcut o plângere legată de Ben în şcoală, că vreo câteva fetiţe, cam de vârsta lui Michelle, au zis ceva că le-ar fi sărutat, ori că le-ar fi pipăit sau ceva. Poate şi mai rău. Ce-am auzit eu era mai rău.

— Ben? Dar nu-ţi dai seama că asta-i nebunie curată?

Patty se ridică, nu mai ştia ce să facă cu braţele şi picioarele. Se întoarse spre dreapta, apoi spre stânga, prea repede, ca un câine nedumerit, apoi se aşeză la loc. O bandă de susţinere a scaunului se rupse.

— Ştiu că-i nebunie. Sau vreo neînţelegere.

Era cel mai rău cuvânt pe care l-ar fi putut rosti Diane. Îndată ce-l rosti, Patty ştiu că exact de asta se temuse. Marja aia de posibilitate – *neînţelegere* – care putea transforma ceva în altceva. O atingere pe creştet putea fi o mângâiere pe spate, putea fi un sărut pe buze, putea fi un acoperiş care se prăbuşea.

— Neînţelegere? Ben n-ar avea cum să nu înţeleagă un sărut. Sau o atingere. Nu cu o fetiţă. Nu-i pervers. E un

puşti mai ciudăţel, dar nu-i bolnav la cap. Nu-i nebun.

Patty îşi petrecuse viaţa jurându-se că Ben *nu era* ciudat, ci doar un copil ca atâţia alţii. Acum însă, se hotărâse că-i ciudat. Îşi dădu seama de asta cu o iuţeală brutală, ca atunci când vântul îţi aruncă brusc, când conduci, tot părul în faţă.

— Şi nu vrei să le spui tu că n-ar face aşa ceva? Întrebă Patty, lacrimile îi apărură pe loc în ochi şi îndată îşi simţi obrajii uzi.

— Pot să zic la toată lumea din Kinnakee, din statul Kansas, că n-ar face una ca asta, şi tot s-ar putea să nu opresc zvonurile. Nu ştiu. Am auzit şi eu ieri după-amiază, dar pare să se… tot umfle. Am fost cât pe ce să dau fuga aici. După aia mi-am petrecut restul nopţii convingându-mă că nu-i nimic. Dar m-am trezit de dimineaţă şi mi-am dat seama că ceva este totuşi.

Patty ştia senzaţia, o mahmureală de după vis, ca atunci când sărea îngrozită din somn, la două noaptea, şi încerca să-şi spună că ferma era bine, că aveau s-o scoată la capăt în anul acela, apoi se simţea şi mai rău când o trezea ceasul, în câteva ore, plină de vinovăţie şi simţindu-se înşelată. Era uimitor cum puteai să stai ore întregi, în miez de noapte, prefăcându-te că totul era bine, apoi, în treizeci de secunde, dimineaţa, să ştii sigur că nici vorbă de aşa ceva.

— Ai venit deci cu cumpărături şi album cu poze şi-ai ştiut tot timpul de *povestea* asta cu Ben pe care voiai să mi-o spui.

— Cum ziceam…

Diane ridică înţelegătoare din umeri, răsfirându-şi degetele, cu excepţia celor în care ţinea ţigara.

— Bun, şi-acum ce se-ntâmplă? Ştii numele fetelor ăstora? O să mă sune cineva, o să vorbească cu mine, cu Ben? Trebuie să dau de Ben.

— Unde-i?

— Nu ştiu. Ne-am certat. Din cauza părului. Şi-a luat bicicleta şi s-a dus.

— Şi care-i povestea cu părul lui?

— Nu ştiu, Diane! Ce mai contează acum, pentru numele lui Dumnezeu?

Dar conta, cum să nu conteze, Patty ştia asta. Acum totul avea să fie prefirat, să i se caute nod în papură.

— Ei, nu cred că-i o urgenţă, zise cu voce scăzută Diane. Nu cred că trebuie să-l aducem acasă chiar acum, decât dacă vrei tu neapărat.

— Îl vreau acasă chiar acum.

— Bun, atunci să sunăm lumea. Dă-mi o listă cu prietenii lui şi încep să dau telefoane.

— Nici nu mai ştiu ce prieteni are, zise Patty. Vorbea cu cineva de dimineaţă, dar n-a spus cu cine.

— Să repetăm apelul.

Sora ei mormăi ceva, strivi chiştocul sub talpă, o trase pe Patty din scaun, o conduse înăuntru. Diane se răsti la fete, cerându-le, când uşa se întredeschise, să stea în cameră, şi se îndreptă spre telefon, apăsând cu hotărâre tasta de repetare apel. Tonurile numerice se auziră ciripitoare în receptor – bipbipBIPbipbipbopBIP –, dar, până să sune, Diane închise.

— Era numărul meu.

— A, da. Am sunat eu, după ce-am mâncat, să văd dacă treci pe-aici.

Cele două surori se aşezară la masă, iar Diane turnă în căni alte porţii de cafea. Zăpada trimitea în bucătărie licăriri iuţi de lumină stroboscopică.

— Trebuie să-l aducem pe Ben acasă, zise Patty.

Libby Day
Acum

Zăpăcită ca o şcolăriţă, am făcut drumul spre casă gândindu-mă la Ben. Mi-l imaginasem, de la şapte ani, în aceleaşi cadre de casă bântuită: Ben, cu părul negru, cu faţa netedă, cu mâinile încleştate pe mânerul toporului, dând năvală pe hol către Debby, cu un fel de zumzet ieşindu-i printre buzele strânse. Faţa palidă a lui Ben, stropită cu sânge, urlete, puşca de vânătoare dusă la umăr.

Uitasem că, odată, fusese doar Ben şi atât, timid şi

serios, cu izbucniri glumeţe de-un soi bizar. Ben, fratele meu, care nu făcuse, nu putuse să facă ce ziceau ei. Ce ziceam eu.

La un semafor, simţind că-mi fierbe sângele, am întins mâna în spatele scaunului şi am apucat un plic de la o factură veche. Dedesubtul pătrăţelului de plastic transparent am scris *Suspecţi.* Apoi am continuat cu *Runner.* M-am oprit. *Cineva care-i purta pică lui Runner?* Am scris. *Cineva care avea de luat bani de la Runner?* Runnerrunnerrunner. Totul revenea la Runner. Vocea de bărbat care răcnise în casa noastră, în noaptea aceea, ar fi putut fi a lui Runner ori a vreunui duşman de-al lui Runner la fel de uşor ca şi a lui Ben. Aveam nevoie ca asta să fie adevărat, să poată fi dovedit. M-a lovit un val de panică: nu pot trăi aşa, cu Ben la închisoare, cu vinovăţia asta persistentă. Trebuia să termin cu ea. Trebuia să ştiu. Eu, eu. Eram, încă, de un egoism previzibil.

Când am trecut pe la răscrucea cu drumul ce ducea spre ferma noastră, am refuzat să mă uit.

Am oprit la o benzinărie, pe la periferia Kansas City-ului, am făcut plinul, mi-am cumpărat un baton de brânză topită, nişte cola, pâine albă şi mâncare uscată pentru pisica mea cea bătrână şi flămândă. Am condus apoi până acasă, Acolo, În Direcţia Aia, am tras maşina pe panta deluşorului meu, am coborât şi m-am holbat la cele două babe de peste drum, care nu se uitau niciodată la mine. Stăteau pe verandă, în balansoar, ca de obicei, cu tot frigul, cu capetele ţinute drept, rigid, ocolindu-mă cu privirea ca pe un obstacol în calea peisajului. M-am proţăpit cu mâinile în şolduri, în vârful dealului, şi-am aşteptat până ce una dintre ele, în fine, a cedat şi m-a privit. Atunci am făcut din mână, un ditamai gestul grandios, ca în filmele western. Cotoroanţa bătrână a înclinat din cap în direcţia mea. Am intrat în casă şi m-am apucat să-l hrănesc pe bietul Buck, simţind o sclipire de triumf.

Cât mai aveam încă energie, am întins cu lama cuţitului muştar galben pe pâinea albă, am mai adăugat

nişte moviliţe moi de brânză topită pe deasupra şi am înghiţit sendvişul în vreme ce negociam cu trei operatori telefonici diferiţi, însă la fel de plictisiţi, ca să dau de Căminul Bert Nolan pentru Bărbaţi. Încă o chestie de adăugat pe lista potenţialelor ocupaţii viitoare: telefonistă. Când eram copil, toate fetiţele voiau să se facă asta, telefoniste, dar nu mai ţineam minte de ce.

Cu o bucăţică de pâine lipită de cerul gurii, am reuşit într-un sfârşit să vorbesc cu cineva de la Căminul Bert Nolan şi-am descoperit, cu surprindere, că era însuşi Bert Nolan. Eu crezusem că, dacă numele tău e folosit pentru a denumi o instituţie, atunci clar eşti mort. I-am spus că încercam să dau de Runner Day, iar el a tăcut un pic, la celălalt capăt.

— Ei, vine şi pleacă, luna trecută a fost mai mult plecat, dar n-ar fi o problemă să-i transmit un mesaj, a zis Bert Nolan cu o voce precum claxonul unei maşini vechi.

I-am dat numele meu – nu l-a recunoscut – şi eram pe cale să-i dau şi numărul, când Nolan m-a întrerupt.

— A, n-o să poată suna interurban, vă zic de pe-acum. Pe-aici bărbaţii noştri tind să scrie multe scrisori. Cu poşta, ştiţi? Mai puţin de cincizeci de cenţi timbrul şi nu trebuie să stai la coadă la telefon. Îmi lăsaţi şi adresa?

Nu i-am lăsat-o. Mă cutremuram la ideea de a-l vedea pe Runner tropăind pe treptele mele de la intrare, cu ciubotele alea cu vârfuri ascuţite, cu mâinile jegoase în şolduri, rânjind de parcă m-ar fi bătut la vreun joc.

— Dacă vreţi, preiau eu mesajul şi-mi daţi mie personal adresa, a zis cu bun-simţ Bert Nolan. Şi, odată ce-a terminat cu scrisoarea, v-o pot trimite eu în locul lui, şi nici n-o să ştie ce cod poştal aveţi. Multe rude procedează-n felul ăsta.

Pe fundal, un automat de băuturi scotea, cu un huruit, o doză de suc, cineva l-a întrebat pe Nolan dacă nu vrea, iar el a răspuns *Nu, mersi, încerc s-o las mai moale,* cu vocea blândă a unui doctor de provincie.

— Vreţi aşa, domnişoară? Altfel o să fie greu să daţi de el. Cum ziceam, nu-i el genul să stea pe lângă telefon şi

să aştepte să-l sunaţi.

— Şi e-mail nu aveţi?

Bert Nolan a mormăit.

— Nu, mă tem că n-avem e-mail.

Nu ştiam ca Runner să fie un mare pasionat de corespondenţă, dar întotdeauna scrisese mai mult decât telefonase, aşa că probabil asta era cea mai bună metodă, asta dacă nu voiam să merg până-n Oklahoma cu maşina şi să aştept pe unul din paturile lui Bert Nolan.

— Aţi fi amabil să-i spuneţi că aş vrea să vorbesc cu el despre Ben şi noaptea aceea? Pot veni şi să-l văd, numai să-mi spună o zi.

— OK… aţi spus Ben şi *noaptea aceea?*

— Aşa am spus.

Ştiam că Lyle avea să se împăuneze cu convertirea mea – convertirea mea semi-posibilă, potenţială – în privinţa lui Ben. Mi-l imaginam adresându-se pasionaţilor din Clubul Omor, îmbrăcat cu una dintre gecile lui strâmte şi aiurea, explicându-le cum mă convinsese să-l văd pe Ben. „La început chiar a refuzat, gen, cred că se temea de ce-o să descopere despre Ben. Şi despre ea însăşi.” Şi mutrele alea ridicate spre el, bucurându-se tare de ce făcuse. Mă irita.

Voiam, de fapt, să vorbesc cu mătuşa Diane. Diane, care avusese grijă de mine vreme de şapte din cei unsprezece ani ai mei de orfană minoră. Ea mă luase prima la ea, mă băgase în rulotă cu valiza mea de lucruri. Haine, o carte care-mi plăcea, dar jucării nu. Michelle avusese obiceiul să adune toate păpuşile noaptea, să doarmă cu ele, zicea că-i petrecerea ei în pijamale, şi făcuse pipi pe ele când fusese strangulată. Încă mai ţineam minte albumul de lipit abţibilduri pe care ni-l adusese Diane în ziua crimelor – cu flori, unicorni şi pisoi – şi mă întrebasem mereu dacă se aflase în grămada aceea de jucării distruse.

Diane nu-şi putea permite o locuinţă nouă. Toţi banii din asigurarea de viaţă a mamei se duseseră ca să-i

angajeze lui Ben un avocat decent. Diane zicea că maică-mea ar fi vrut asta, dar o zicea cu jumătate de gură, de parcă, dacă ar fi putut, ar fi muştruluit-o bine pe mama. Deci, pentru noi, niciun ban. Fiindcă eram mititică, încăpeam să dorm într-un spaţiu gen debara, unde ar fi trebuit să fie maşina de spălat. Diane chiar zugrăvise ungherul acela pentru mine. Lucra peste program, mă trimitea cu autobuzul la Topeka pentru terapie, încerca să fie afectuoasă cu mine, chiar dacă-mi dădeam seama că o durea să mă îmbrăţişeze, fiindcă eram amintirea veşnic vie, plângăcioasă, a uciderii surorii ei. Braţele ei mă cuprindeau ca un cerc de învârtit, ca şi cum jocul ar fi fost să mă înconjoare cu ele, dar să mă atingă cât mai puţin cu putinţă. Însă, în fiecare dimineaţă, îmi spunea că mă iubeşte.

În următorii zece ani îi făcusem maşina zob de două ori, îi spărsesem de două ori nasul, îi furasem şi îi vândusem cardurile de credit şi-i omorâsem câinele. Asta cu câinele o făcuse, în fine, să-şi iasă din răbdări. O luase pe Gracie, o căţeluşă lăţoasă, la scurt timp după crime. Lătra ascuţit şi era cât antebraţul lui Diane de mare, iar Diane ţinea mai mult la ea decât la mine, sau cel puţin aşa simţeam. Ani întregi am fost geloasă pe câinele ăla; mă uitam cum Diane o piaptănă pe Gracie, cu mâinile ei mari de bărbat încleştate pe-un pieptene de plastic roz, cum îi netezeşte blana încâlcită, cum scoate din portofel o poză cu Gracie, şi nu cu mine. Căţeaua era obsedată de piciorul meu, cel paradit, cu doar două degete, al doilea şi cel mic, nişte chestii mici şi crâmpoţite. Gracie le tot adulmeca, de parcă ar fi ştiut că ceva nu era în regulă cu ele. Asta nu prea mă făcea s-o îndrăgesc.

Fusesem pedepsită pentru ceva, în vara de după cel de-al doilea an de liceu, şi, cât era Diane la lucru, zăceam în rulota înfierbântată şi mă înfuriam tot mai tare şi mai tare pe câinele ăla, care se agita din ce în ce mai mult. Refuzam să o scot la plimbare, aşa că începuse, la un moment dat, să dea ture disperate între sofa, bucătărie şi budă, scâncind necontenit, amuşinându-mi piciorul. Şi,

cum mă ghemuiam retrăgându-mă, adunându-mi furia, prefăcându-mă că mă uit la un serial, dar lăsându-mi de fapt creierul să se înfierbânte, Gracie s-a oprit dintr-un tur de alergat frenetic şi m-a muşcat de degetul mic de la piciorul beteag, l-a apucat între canini şi a început să-l zgâlţâie. Ţin minte că m-am gândit *Poate-mi smulge şi ultimele degete* şi m-am înfuriat crunt pe ridicolul situaţiei: la mâna dreaptă un ciot, pe care niciun bărbat n-avea să pună un inel de logodnă, iar piciorul drept, dezechilibrat, mă făcea să păşesc legănându-mă, ca un marinar ajuns pe ţărm. Fetele de la şcoală îi ziceau „muguraş" degetului. Era şi mai rău, suna caraghios şi grotesc în acelaşi timp, ceva care te făcea să chicoteşti şi să-ţi fereşti repede privirea. Un doctor îmi spusese, nu demult, că amputările nu fuseseră, probabil, necesare. „Doar un doctor de la ţară excesiv de ambiţios." Am apucat-o pe Gracie de la jumătate, i-am simţit coşul pieptului, tremuratul uşor al trupului micuţ. Tremuratul n-a făcut decât să mă înfurie şi mai tare. Niciuna, nici două, mi-am tras degetul din colţii ei – şi carnea de pe deget totodată – şi-am azvârlit-o, cât de tare am putut, înspre bucătărie. S-a lovit de muchia ascuţită a blatului şi s-a prăbuşit, o moviliţă zvârcolitoare, umplând linoleumul de sânge.

Nu vrusesem s-o omor, dar a murit, şi nu atât de rapid cât mi-aş fi dorit, ci în vreo zece minute, timp în care m-am sucit şi m-am învârtit prin jurul rulotei, încercând să-mi dau seama ce-i de făcut. Când a venit Diane acasă, în mâini ţinând o ofrandă de pui la rotisor, Gracie încă zăcea pe podea, iar eu n-am putut să zic decât „M-a muşcat".

Aş fi vrut să zic mai multe, să explic de ce nu eram vinovată, însă Diane ridicase un deget tremurător: *Lasă.* Îşi sunase apoi prietena cea mai bună. Valerie, o femeie la fel de delicată şi de mămoasă pe cât era Diane de mătăhăloasă şi de fără fasoane. Diane a stat apoi ghemuită lângă chiuvetă, privind pe geam cât Valerie a învelit-o pe Gracie într-o pătură specială. S-au înghesuit, după aceea, în spatele uşii închise a dormitorului, de unde au ieşit apoi, Valerie tăcută lângă Diane, înlăcrimată şi frământându-se

cât mi-a spus Diane să-mi fac bagajul. Acuma, dacă stau să mă gândesc, Valerie trebuie să fi fost iubita lui Diane – noapte de noapte, Diane se băga în pat şi vorbea cu ea la telefon până ce adormea. Se sfătuiau în toate, ba aveau chiar şi aceeaşi tunsoare cu şuviţe, nepretenţioasă. La vremea aceea nu-mi păsa ce relaţie aveau.

Am locuit, apoi, în ultimii doi ani de liceu, cu un cuplu politicos din Alabama, nişte rude mai de departe, pe care nu i-am terorizat decât un pic. De atunci, la câteva luni, Diane mă suna. Stăteam cu ea pe fir, ascultând mai ales pârâieli parazite şi răsuflarea plină de fum a lui Diane. Îmi imaginam cum atârnă partea de jos a gurii ei în dreptul receptorului, cu puful de pe bărbie şi aluniţa de lângă buză, un disc de culoarea cărnii care, îmi spusese odată chicotind, îţi îndeplinea dorinţe dacă-l frecai. Auzeam apoi ceva scârţâind pe fundal şi ştiam că Diane deschide dulăpiorul din mijloc, din bucătărie. Ştiam locul ăla mai bine decât casa de la fermă. Diane şi cu mine scoteam zgomote fără rost, ne făceam că tuşim ori strănutăm, apoi Diane zicea „O secundă, Libby”, fără rost, de vreme ce niciuna nu vorbise. Valerie era şi ea acolo de obicei şi-şi vorbeau în surdină, apoi Diane îmi mai oferea cam douăzeci de secunde de conversaţie şi găsea un motiv să închidă.

Încetase să mai vorbească cu mine după ce scosesem pe piaţă cartea aia. Atâta mi-a zis: *Ce te-a mâncat să* faci *una ca asta?* adică, pentru Diane, ceva relativ moderat, însă care duruse mai mult decât dacă mi-ar fi spus de treizeci de ori să mă duc dracului.

Ştiam că Diane avea să aibă acelaşi număr, nu s-ar fi mutat în veci – rulota aceea era lipită de ea ca o carapace. Am stat douăzeci de minute să scormonesc prin mormanele de-acasă după vechea agendă telefonică, pe care-o aveam din clasele primare, cu o fetiţă roşcovană cu codiţe pe copertă, care trebuie să i se fi părut cuiva că aduce cu mine. Mai puţin la zâmbet. Numărul lui Diane apărea la *M,* de la Mătuşa Diane, şi numele era scris, violet, cu cursivele mele umflate.

Ce ton să abordez, cum să explic apelul? Pe de o parte aş fi vrut să-i aud în telefon respiraţia grea, vocea aceea de antrenor de fotbal răsunându-mi în ureche, *Ehei, da' ce ţi-a luat aşa de mult să dai un telefon?* Pe de altă parte, voiam să aflu ce credea cu adevărat despre Ben. Nu-l făcuse niciodată pe Ben cu ou şi cu oţet în faţa mea, mereu fusese atentă cum vorbeşte despre el, încă un lucru pentru care, retroactiv, îi datoram mulţumiri.

Am format numărul, cu umerii strânşi mai să-mi atingă lobii urechilor, cu noduri în gât, ţinându-mi respiraţia fără să-mi dau seama de asta decât când a intrat robotul telefonic şi, brusc, am dat aerul afară.

Era vocea lui Valerie, care-mi cerea să las un mesaj pentru ea sau pentru Diane.

— Ăă, bună… aici Libby. Voiam să vă salut şi să vă zic că mai trăiesc.

Am închis. Am sunat iarăşi.

— Nu-mi băgaţi în seamă mesajul de dinainte, vă rog. Sunt Libby, am sunat ca să-mi cer iertare pentru… Of, pentru o groază de lucruri. Şi-aş vrea să vorbesc…, am lungit-o în caz că totuşi asculta cineva, apoi mi-am lăsat numărul, am închis şi m-am pus pe marginea patului, gata să mă ridic, dar fără vreun motiv s-o fac.

M-am ridicat. Făcusem, în ziua asta, mai multe decât tot anul trecut. Dacă tot eram la telefon, m-am mobilizat să-l sun şi pe Lyle, sperând să dau peste mesagerie, dar, ca de obicei, a răspuns. Până să mă agaseze prea tare, am apucat să-i spun că întâlnirea cu Ben mersese bine şi că eram gata să aflu cine credea el că ar fi ucigaşul. Am rostit totul pe un ton foarte precis, ca şi cum aş fi împărţit informaţia cu linguriţa.

— Am ştiut c-o să-ţi placă de el, am ştiut c-o să-ţi schimbi părerea, s-a umflat el în pene şi, încă o dată, am izbutit să nu închid.

— N-am zis asta, Lyle, am zis că-s gata pentru altă însărcinare, dacă vrei.

Ne-am întâlnit iarăşi, tot la restaurantul cu grătare, împâclit de grăsime. Altă chelneriţă bătrână, sau poate

aceeaşi, cu perucă roşie, se zbătea pe-acolo în tenişi fleşcăiţi, cu fusta mini fâlfâind, aducând cu o străveche antrenoare de tenis. În loc de umflatul care-şi admira vaza am dat peste o masă plină cu hipsteri, care-şi treceau unii altora cărţi de joc erotice din anii ’70 şi se hlizeau la tufele de păr ale femeilor. Lyle stătea băţos la o masă de alături, cu scaunul sucit ciudat, într-o parte. M-am aşezat lângă el şi mi-am turnat nişte bere din halba lui.

— Deci a fost cum te-ai aşteptat? Ce-a zis? a pornit Lyle, bâţâind din picior.

I-am spus tot, mai puţin partea cu iepuraşul de porţelan.

— Dar înţelegi ce zicea Magda totuşi despre lipsa lui de speranţă?

Înţelegeam.

— Cred că s-a împăcat cu sentinţa, am zis, informaţie împărtăşită doar fiindcă tipul îmi dăduse 300 de dolari şi voiam mai mult. El crede că-i o penitenţă fiindcă n-a fost acolo să ne apere sau aşa ceva. Nu ştiu. Aş fi zis că spunându-i de mărturia mea, despre cum am… exagerat, o să vrea imediat să folosească asta, dar… nimic.

— Legal vorbind, s-ar putea să nu mai însemne mare lucru după atâta timp, a zis Lyle. Magda zice că, dacă vrei să-l ajuţi pe Ben, ar trebui să punem laolaltă mai multe probe, şi-ţi poţi retrage mărturia, gen, când depunem dosarul pentru *habeas corpus* – o să facă un pic de vâlvă. În momentul ăsta e mai mult ceva politic decât o acţiune judiciară. O mulţime de oameni au făcut carieră pe seama cazului ăstuia.

— Magda pare să ştie multe.

— Conduce grupul ăsta, Societatea Eliberaţi-l pe Day – totul ca să-l scoată pe Ben din puşcărie. Mă duc şi eu pe-acolo uneori, dar pare să fie mai degrabă pentru… fani. Pentru femei.

— Ai auzit vreodată ca Ben să fi avut vreo relaţie mai serioasă cu vreo fată? Una dintre femeile alea cu nume gen Molly, Sally sau Polly? Avea un tatuaj.

— Sally, nu. Polly parcă-i nume de animal de casă –

avea văru-meu o căţea cu numele ăsta. E o Molly, dar are, vreo şaptezeci de ani sau pe-acolo.

În faţă i-a apărut o farfurie cu cartofi prăjiţi. Chelneriţa, clar, era alta, la fel de bătrână, dar mult mai prietenoasă. Îmi plac chelneriţele care-mi spun scumpi sau dragă, şi ea mi-a spus.

Lyle a mâncat cartofi prăjiţi un timp, făcându-şi băltoace de ketchup pe marginea farfuriei, apoi sărându-şi şi piperându-şi ketchupul. Lua câte o singură bucată de cartof, o înmuia în sos şi şi-o băga în gură, grijuliu ca o fată simandicoasă.

— Bun, acuma spune-mi cine crezi tu că-i făptaşul, l-am îndemnat într-un târziu.

— Cine ce?

Am dat ochii peste cap şi mi-am lăsat capul în palme, de parcă gata, era prea mult pentru mine, şi aproape că era.

— A, da. Cred că Lou Cates, tată lui Krissi Cates, e făptaşul, a spus şi s-a lăsat pe spătar satisfăcut, de parcă ar fi câştigat la un joc cu enigme poliţiste.

Krissi Cates, numele îmi părea vag cunoscut. Am încercat să mă dau ştiutoare în faţa lui Lyle, dar n-a mers.

— Nu ştii cine-i Krissi Cates, aşa-i?

Văzând că tac, a căpătat un ton şmecher, condescendent.

— Krissi Cates era în clasa a cincea la şcoala ta, la şcoala lui Ben. În ziua când a fost omorâtă familia ta, poliţia îl căuta pe Ben să-l interogheze – fata îl acuzase că ar fi molestat-o.

— Ce?

— Mda.

Ne-am holbat unul la altul, cu priviri identice, gen „eşti dus”.

Lyle a clătinat din cap.

— Când ai spus că lumea nu vorbeşte chestii cu tine, n-ai glumit.

— N-a depus mărturie împotriva lui Ben… am început.

— Nu, nu. E singura chestie deşteaptă pe care a făcut-o apărarea lui Ben, să le prezinte, molestarea şi crimele, ca şi cum n-ar fi fost nicio legătură legală între ele. Dar juriul era cu siguranţă pornit pe el. Toată lumea din împrejurimi auzise că Ben o agresase pe fetiţa aceea drăguţă, dintr-o familie de treabă, şi asta a dus probabil, ziceau ei, la „crimele satanice”. Ştii cum e cu bârfele astea.

— Bun, şi chestia cu Krissi Cates a ajuns la judecată? am întrebat. Au dovedit că Ben i-a făcut ceva?

— N-a mai continuat –, nu l-au pus sub acuzare, a zis Lyle. Familia Cates a făcut o înţelegere rapidă cu şcoala, apoi s-au mutat. Dar ştii ce cred eu? Cred că Lou Cates a venit la voi acasă, în noaptea aia, ca să-l ia la întrebări pe Ben. Cred că Lou Cates, un tip solid, gen, a vrut nişte răspunsuri, şi-apoi…

— A dat într-o aşa turbare, că s-a hotărât să ucidă întreaga familie? Nu are niciun sens.

— Gagiul a făcut trei ani pentru ucidere din culpă când era mai tânăr, asta am aflat, cică ar fi aruncat cu o bilă de biliard, a zburat-o din fundul grădinii în capul unui tip şi l-a omorât. Avea o fire violentă. Dacă Lou Cates ar fi crezut că fata i-a fost agresată, pot să văd furie turbată. Şi după aia a lăsat, gen, pentagramele şi celelalte chestii ca să nu fie bănuit.

— Mm, nu se leagă deloc.

Dar tare aş fi vrut să se lege.

— Nu se leagă nici ideea că fratele tău e făptaşul. E o crimă dementă, mare parte din cele petrecute n-o să se lege. De-asta sunt oamenii atât de obsedaţi de crimele astea. Dacă s-ar lega, n-ar mai fi mistere, este?

N-am zis nimic. Avea dreptate. Am început să-mi fac de lucru cu sarea şi piperul, puse în recipiente surprinzător de finuţe pentru o speluncă.

— Dar nu crezi că ar trebui măcar, gen, să vezi ce şi cum? m-a presat Lyle. Acuzaţiile astea grave, oribile, să explodeze în aceeaşi zi în care ţi-a fost omorâtă familia?

— Presupun. Tu eşti şeful.

— Zic deci că, până îl găseşti pe Runner, să vezi dacă

nu găseşti pe cineva din familia Cates dispus să vorbească cu tine. Cinci sute de dolari dacă e Krissi sau Lou. Vreau să văd doar dacă mai spun şi acum aceeaşi poveste despre Ben. Dacă nu-i mustră conştiinţa, gen. Adică sunt sigur c-au minţit. Aşa-i?

Mă simţeam iarăşi nesigură. Credinţa mea n-ar fi trebuit încercată chiar acum. Dar m-am agăţat totuşi, de o stranie certitudine: pe mine Ben nu mă molestase niciodată. Dacă era pedofil, n-ar fi început cu o fetiţă aflată acasă, la îndemână?

— Aşa-i.

— Aşa-i, a repetat Lyle.

— Dar nu-s sigură că o să am mai mult noroc decât tine. Sunt, adică, sora tipului care se zice că ar fi molestat-o.

— Ei bine, am încercat şi n-am ajuns nicăieri, a dat din umeri Lyle. Nu-s bun la chestii din astea.

— Ce chestii?

— De fineţe.

— A, păi eu sunt bună, clar.

— Excelent. Şi, dacă o să poţi stabili o întâlnire, mi-ar plăcea să vin şi eu.

Am dat în tăcere din umeri, m-am ridicat, plănuind să-l las pe el să plătească, dar mi-a strigat numele înainte să fac trei paşi.

— Libby, ştii că ai în buzunar solniţa şi râşniţa de piper?

M-am oprit o secundă, m-am gândit iniţial să mă prefac uimită – *mamă, ce gură-cască sunt.* Dar în loc de asta am înclinat doar din cap şi am dat buzna pe uşă afară. Îmi trebuiau.

Lyle o găsise pe mama lui Krissi în Emporia, Kansas, unde locuia cu al doilea soţ al său, cu care făcuse şi-o fată, la aproape douăzeci de ani după prima. Lyle lăsase nişte mesaje mai demult, la care femeia nu răspunsese. Până aici izbutise să ajungă.

Niciodată să nu laşi un mesaj pentru cineva de care

chiar vrei să dai. Nu, tot suni şi suni până răspunde – de nervi, de curiozitate sau de teamă –, apoi dai pe gură ce trebuie ca să ţii omul pe fir.

Am sunat-o de douăsprezece ori pe mama lui Krissi până să răspundă şi-atunci, la repezeală, am zis:

— Sunt Libby Day, sora mai mică a lui Ben Day, îl mai ţineţi minte pe Ben Day?

Am auzit cum nişte buze moi se desfac cu un plescăit, apoi o voce slabă a murmurat:

— Da, îl mai ţin minte pe Ben Day. Ce doriţi, vă rog?

Ca şi cum aş fi fost un vânzător prin telefon.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră sau cu cineva din familie despre acuzaţiile pe care i le-a adus fiica dumneavoastră, Krissi, lui Ben.

— Nu vorbim despre asta… cum te numeşti, ăă, Lizzy? M-am recăsătorit şi am foarte puţine legături cu fosta familie.

— Ştiţi cum pot să dau de Krissi sau de Lou Cates?

A slobozit un oftat, ca şi cum ar fi suflat o gură de fum.

— Lou e prin vreun bar, undeva prin Kansas, bănuiesc. Krissi? Ia-o pe I-70 spre vest, ceva mai încolo de Columbia. Fă la stânga, pe la cluburile alea de striptease. Şi să nu mai suni.

Ben Day
2 ianuarie 1985, 12:51 p.m.

Luă o bucată de hârtie colorată din coşul lui Krissi, o împături în două, scrise pe ea „E vacanţa de Crăciun şi mă gândesc la tine – Ghici cine?” Cu un *B* la final. Avea să-i placă la nebunie. Se gândi să ia ceva din coşul lui Krissi şi să pună într-al lui Libby, dar hotărî să n-o facă totuşi. Dacă Libby apărea cu ceva drăguţ, ar fi dat de bănuit. Se întrebă câtă băşcălie se făcea, la şcoală, pe seama lui şi a surorilor lui. Cele trei fete îşi împărţeau o garderobă şi jumătate. Michelle cu puloverele lui vechi, Debby îmbrăcată cu ce pica de la Michelle, iar Libby cu ce mai rămânea: blugi peticiţi de băiat, bluze de baseball pătate, rochii ieftine,

împletite, pe care burta lui Debby le deforma. Cu Krissi era altfel. Toate hainele ei stăteau ca turnate. Şi Diondra la fel, cu blugii ei perfecţi. Dacă blugii Diondrei păreau roşi, asta era fiindcă aşa era la modă, dacă aveau pete decolorate era fiindcă-i cumpărase cu pete decolorate. Diondra avea ditai alocaţia, îl luase şi pe el la cumpărături de câteva ori, îi ţinuse hainele să le probeze ca unui copilaş, îi zisese să zâmbească. Îi zisese, făcându-i cu ochiul, că îi rămâne dator. Nu era sigur că tipii ar trebui să lase fete să le cumpere ţoalele, nu era sigur dacă asta era sau nu mişto. Domnul O'Malley, dirigintele lui, glumea mereu despre cămăşile pe care îl obliga soţia să le poarte, însă domnul O'Malley era însurat. În fine. Diondrei îi plăcea de el în negru şi bani n-avea să-şi cumpere altceva. Afurisita de Diondra îşi făcea damblaua, ca întotdeauna.

Ăsta era un alt motiv pentru care era fain să umble cu Krissi: ea presupunea că el e mişto fiindcă avea cincisprezece ani, şi pentru cincisprezece ani părea nespus de matur. Nu ca Diondra, care râdea de el în cele mai aiurea momente. O întreba: „Ce-i aşa de distractiv?", iar ea nu făcea decât să se hlizească cu gura închisă şi să mormăie. „Nimic. Eşti drăguţ". Când încercaseră prima oară să facă sex, fusese aşa de împiedicat cu prezervativul, că o făcuse să râdă şi-şi pierduse erecţia. A doua oară îi înhăţase prezervativul, îl azvârlise prin cameră, zisese că-şi bagă picioarele şi-l împinsese în ea.

Acum i se sculase numai gândindu-se la asta. Tocmai lăsa bileţelul în coşul lui Krissi, cu pula tare ca naiba, când o văzu pe doamna Darksilver, învăţătoarea de la clasa a doua.

— Hei, Ben, ce faci pe-aici? zâmbi ea.

Era în blugi şi pulover, cu mocasini în picioare; păşi legănat către el, încărcată cu un panou de afişaj şi o panglică ecosez.

Îşi întoarse faţa de la ea şi dădu să se întoarcă pe coridor, spre liceu.

— A, nimic, voiam doar să las ceva în coşul surorii mele.

— Păi nu fugi aşa, vino să mă îmbrăţişezi măcar. Nu te mai văd deloc de când te-ai făcut băiat mare, de liceu.

Înainta spre el, mocasinii lipăiau pe ciment, avea pe faţă zâmbetul ăla larg, roz, şi bretonul tăiat drept deasupra sprâncenelor. Copil fiind, făcuse o pasiune pentru ea, pentru părul acela negru, lucios. Se îndepărtă acum de-a binelea şi dădu s-o apuce şontâc-şontâc spre uşă, cu pula încă împungând în cracul pantalonilor. Dar chiar când se întoarse cu spatele, îşi dădu seama că ea observase. Îşi alungă zâmbetul de pe faţă şi făcu o grimasă dezgustată, stânjenită. Nici nu mai spuse nimic şi aşa îşi dădu seama că i-o văzuse. Se uita la coşul lângă care se aflase el – al lui Krissi Cates, nu al soră-sii.

Se simţea ca un animal păşind aşa, împiedicat, ca un căprior rănit căruia trebuia să-i pună cineva capăt zilelor. Un glonţ şi gata. Uneori îl străfulgerau imagini cu puşti, o ţeavă lipită de tâmplă. Într-un caiet scrisese un citat din Nietzsche, pe care-l găsise răsfoind o carte cu citate, cât aştepta ca echipa de fotbal să iasă din clădire, ca să poată face curat:

> „E întotdeauna o alinare să te gândeşti la sinucidere; te ajută să treci peste multe nopţi proaste.”

El, unul, n-avea totuşi să se sinucidă în veci. Nu voia să fie ciudatul tragic pe care să-l căineze fetele văzându-l la ştiri, deşi nu vorbiseră niciodată cu el în realitate. Asta, cumva, părea şi mai jalnic decât viaţa lui de-acum. Totuşi, nopţile, când lucrurile stăteau rău de-a binelea şi se simţea mai prins în capcană şi fără pic de coaie, îi plăcea să-şi imagineze cum ar fi. Să deschidă dulăpiorul cu arme al maică-sii (cifrul 5-12-69, aniversarea căsătoriei părinţilor, ajunsă acum o glumă), să ia în mâini greutatea aceea plăcută de metal, să vâre câteva cartuşe în magazie, la fel de uşor cum ai apăsa tubul cu pastă de dinţi, să îşi apese ţeava de tâmplă şi să tragă. Trebuia să tragă imediat, cu arma la tâmplă şi degetul pe trăgaci, sau ar fi putut să se convingă să n-o mai facă. O singură mişcare – şi te duci la

pământ ca o haină căzută de pe umeraş. Pleosc… pe podea, după care devii problema altora.

Nu plănuia să facă aşa ceva, dar, când voia să se uşureze şi nu putea să şi-o frece, sau şi-o frecase deja şi nu fusese de-ajuns, la asta se gândea. Lungit pe podea, pieziş, un trup ca un maldăr de rufe murdare aşteptând să fie strânse.

Se năpusti printre uşi şi pula i se înmuie, ca şi cum simpla intrare în şcoală i-ar fi tăiat bărbăţia. Înşfăcă găleata şi-o duse în debara, apoi se spălă pe mâini cu săpun.

O apucă spre casa scării, către intrarea din spate; un pâlc de elevi mai mari trecură pe lângă el, îndreptându-se spre parcare; îşi simţea capul încins pe sub părul negru, îşi imagina ce credeau – că-i un *ciudat,* cum credea şi antrenorul –, dar nu spuseră nimic, nici măcar nu-l priviră, de fapt. La treizeci de secunde după ieşirea lor dădu uşile de perete şi văzu soarele strălucind deasupra zăpezii de un alb tulburător. Dacă ar fi fost un videoclip, acum venea chitara, soloul cel dur… uiiiimm!

Afară, gagiii ceilalţi se îndesau într-o camionetă şi-o luau din loc trasând bucle leneşe prin parcare. Desfăcu lanţul de la bicicletă, simţind că-i zvâcneşte capul; o picătură de sânge îi căzu pe ghidon. O şterse cu degetul, pe care şi-l trecu apoi peste pârâiaşul de pe frunte şi, fără să se gândească, şi-l băgă în gură, ca şi cum ar fi fost uns cu dulceaţă.

Avea nevoie să se descarce. Bere şi poate un joint, să se mai liniştească un pic. Singurul loc unde putea să-ncerce era la Trey. Nu era de fapt casa lui Trey, Trey nu spunea niciodată unde locuia, dar dacă nu era la Diondra, atunci cel mai probabil îl puteai găsi la Adăpost, pe un drum lung şi neasfaltat de după autostrada 41, mărginit de şiruri de arbuşti de mărul-calului, apoi urma un luminiş mare, cu o magazie făcută din tablă groasă. Chestia zuruia în vânt. Pe timp de iarnă, înăuntru bâzâia un generator, suficient cât să pună la treabă nişte calorifere şi un

televizor cu recepţie proastă. Zeci de mostre de mochetă se vedeau zăcând pe podeaua de pământ, pătrăţele stridente şi puturoase; mai erau şi nişte canapele vechi şi urâte, de căpătat. Lumea se aduna pe lângă caloriferele electrice, fumând, ca şi cum ar fi fost focuri de tabără. Era bere peste tot – ţineau cutiile la rece, în faţa uşii – şi toată lumea avea jointuri. De obicei, la un moment dat se întâmpla şi câte un drum la supermarket, şi ăla pe care pica corvoada se întorcea cu zeci de porţii de burrito, unele făcute la microunde, altele tot îngheţate. Dacă le rămâneau în plus, înghesuiau porţiile de burrito pe lângă cutiile cu bere.

Ben nu mai fusese acolo fără Diondra, era gaşca ei, dar unde altundeva să se ducă? Dacă apărea cu fruntea paradită era sigur că avea să capete înclinări morocănoase din cap şi-o cutie de Beast. N-aveau să fie, poate, prietenoşi – Trey nu era niciodată tocmai prietenos –, dar contravenea codului lor să facă vânt cuiva. Ben era sigur că avea să fie cel mai tânăr de pe-acolo, deşi fuseseră unii şi mai tineri încă: odată apăruse un cuplu cu un băieţel, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi. Cât se făcuse muci lumea, puştiul stătuse liniştit şi-şi supsese degetul pe sofa, holbându-se la Ben. Cei mai mulţi totuşi aveau douăzeci, douăzeci şi unu, vârsta la care ar fi trebuit să se ducă la facultate, asta dacă n-ar fi lăsat baltă liceul. Aşadar avea să treacă pe acolo şi poate, cine ştie, o să le placă de el, iar Diondra n-avea să-i mai spună Bobi (de la Bobiţă) de fiecare dată când îl ducea acolo. Aveau să-l lase, măcar, să bea şi el o bere şi să stea câteva ore într-un colţişor.

Ar fi fost poate mai isteţ să se ducă acasă, dar mai dă-o naibii.

Magazia vuia când ajunse Ben, pedalând, şi tăblăria vibra de la solourile de chitară de dinăuntru. Tipii ăştia, uneori, aduceau şi boxe cu ei şi dădeau la instrument până le spărgeau tuturor urechile. Ăsta, care cânta acum, era bunicel – un cântec de la Venom, perfect pentru dispoziţia lui. ZamDAMdabam! Zgomot de călăreţi care sosesc în

trombă, jefuitori şi incendiatori. Zgomotul haosului.

Lăsă bicicleta să cadă în zăpadă şi îşi lăsă mâinile să cadă, îşi pocni vertebrele gâtului. Capul îl durea acum, şi-l simţea dogit, nu era aşa de uşor de ignorat ca o durere de cap normală. Şi crăpa de foame. Se fâţâise pe autostradă, în sus şi-n jos, încercând să se convingă să cotească spre magazie. Îi trebuia o poveste bună pentru tăietura de pe faţă, ceva care să nu-i aducă mizerii gen *aoleu, copilaşul a picat în bot de pe bicicletă.* Visa acum că Diondra sau Trey aveau să apară exact la timp, să-l escorteze înăuntru, fără fasoane, toţi să zâmbească şi să-i dea ceva de băut când intra.

Dar trebuia să se ducă singur. Vedea numai zăpadă, kilometri întregi în jur, şi nicio maşină. Împinse cu bocancul uşa batantă şi se strecură înăuntru, în vreme ce chitara scheuna ca un animal încolţit. Ben îl mai văzuse pe tipul care cânta. La un moment dat pretinsese că făcuse parte din echipa de turnee a trupei Van Halen, dar nu prea dădea detalii despre cum decurseseră turneele. Aruncă o privire pe lângă Ben, fără să-l bage în seamă, cu ochii înălţaţi spre o mulţime imaginară. Patru gagii şi o tipă, toţi cu părul oxigenat, şmecher, toţi mai în vârstă ca el, îşi treceau un joint, lăţiţi pe peticele de mochetă. Abia dacă-l învredniciră cu o privire. Cel mai urât dintre tipi avea mâinile pe şoldurile fetei, care stătea întinsă peste el ca o pisică. Avea un nas ca un ciot, faţa îi era roşie de acnee şi părea luată bine.

Ben păşi prin încăpere – era un spaţiu uriaş între uşă şi pătratele de mochetă – şi se aşeză pe un petic verde, cam la un metru şi ceva de grup, având grijă să-şi menţină oblică privirea, ca să-i poată saluta din cap. Nu mânca nimeni, nici vorbă să capete aşa ceva. Dacă ar fi fost Trey, ar fi clătinat din cap şi-ar fi zis „dă şi mie nişte chestie din aia, bine?”, şi măcar ar fi fumat ceva cu ei.

Chitaristul, Alex, era de fapt ca lumea. O chitară era încă un lucru pe care-l voia Ben, un Floyd Rose Tremolo. Se prostise cu una în Kansas City, după ce intrase cu Diondra într-un magazin de chitare, şi i se păruse fain,

ceva ce-ar fi putut să prindă. Să înveţe, măcar, nişte piese beton, să se-ntoarcă aici şi să zgâlţâie magazia. Toţi pe care-i ştia aveau câte ceva la care erau buni, fie şi la cheltuit de bani, ca Diondra. Ori de câte ori îi spunea ce-ar vrea să înveţe, lucruri pe care voia să le facă, ea râdea şi-i spunea că ar fi trebuit, de fapt, să-şi facă rost de-un serviciu bine plătit.

„Mâncarea-i pe bani, curentul costă, tu nu pricepi”, zicea. Diondra plătea o groază de facturi acasă, fiindcă părinţii îi erau atât de mult timp plecaţi, asta era drept, dar nu tot cu banii împuţiţi ai părinţilor plătea facturile? Ben nu era tocmai sigur că era aşa un lucru uimitor să poţi scrie un cec. Se întrebă cât era ceasul, dorindu-şi să se fi dus la ea acasă, s-o aştepte acolo. Acum trebuia să mai atârne pe-aici vreo oră sau două, ca să nu creadă ceilalţi că pleca fiindcă nu vorbea nimeni cu el. Încă avea pantalonii umezi de la apa vărsată din găleată, şi simţea, ridicându-se de pe piepţii cămăşii, un iz de ton învechit.

— Hei, zise fata. Hei, puştiu’.

Ridică privirea spre ea, cu părul căzut pe un ochi.

— N-ar trebui să fii la şcoală şi din astea? zise fata, împiedicat. Ce cauţi aici?

— E vacanţă.

— Zice că-i vacanţă, îi transmise ea prietenului său.

Tipul, un slinos cu obrajii supţi, cu o dâră de mustaţă, îi aruncă o privire.

— Ştii pe cineva pe-aici? întrebă prietenul.

Ben făcu un gest spre Alex.

— Îl ştiu pe el.

— Hei, Alex, îl ştii pe puştiul ăsta?

Alex se opri din cântat, încremeni cu picioarele crăcănate, într-o poză de rocker, apoi se uită la Ben, ghemuit pe podea. Clătină din cap.

— Noo, omule. Nu umblu cu puşti de gimnaziu.

Era genul de mizerii pe care i le făceau tot timpul. Ben crezuse că părul lui proaspăt vopsit avea să-l ajute, să-l facă să arate mai puţin tânăr. Dar tipii ăştia se tot luau de el ori îl ignorau. Era ceva în felul cum arăta, sau cum

păşea, ori avea ceva în sânge. Era mereu ales aproape printre ultimii la orice joc de echipă – băiatul pe care-l luai înainte să trebuiască să alegi dintre nătărăii cei mari. Băieţii păreau să-şi dea seama instantaneu; flirtau cu Diondra, în faţa lui, tot timpul. Ca şi cum ar fi ştiut că pula i se zgârcea un pic atunci când intra într-o cameră. Ei, dă-i în mă-sa, se săturase de povestea asta.

— Să-mi sugi pula, mormăi Ben.

— Uaaa! Puştiulică s-a enervat!

— Arată ca şi cum s-ar fi bătut, zise fata.

— Gagiule, gagiule, te-ai bătut cu cineva?

Acum muzica se oprise complet. Alex îşi sprijinise chitara de un perete îngheţat şi fuma cu ceilalţi, rânjind şi bâţâind din cap. Vocile bubuiau şi răsunau în pereţii de tablă, ca nişte artificii.

Ben încuviinţă.

— Mda, cu cine?

— Nu-l ştii tu.

— A, îi ştiu cam pe toţi. Încearcă-mă. Cine-a fost, fratele tău mai mic? Te-a caftit frăţiorul?

— Trey Teepano.

— Minţi, zise Alex. Ăsta ţi-ar face curu’ arşice.

— Te-ai bătut cu ticălosul ăla indian? Trey nu-i pe jumate indian? făcu prietenul fetei, ignorându-l acum pe Alex.

— Da’ ce-are a face asta, Mike? întrebă unul dintre prietenii lui.

Trăgea dintr-o ţigară cu iarbă ţinută într-o agrafă de păr, a cărei pană roz flutura în frig. Fata termină jointul şi îşi băgă agrafa la loc în păr. Un cârlionţ cenuşiu îi căzu, strâmb, pe frunte.

— Am auzit că face nişte chestii de groază, zise Mike. Chestii pe bune, invocări ale lui Satan.

Trey era o făcătură, din câte îşi dădea seama Ben. Vorbea despre întâlniri speciale la miez de noapte în Wichita, unde se vărsa sânge în tot soiul de ritualuri. Apăruse şi la Diondra într-o noapte de octombrie, drogat, fără cămaşă şi mânjit de sânge. Se jurase că el şi prietenii

lui omorâseră nişte vite, pe lângă Lawrence. Zisese că se gândiseră să meargă şi în campus, să răpească pe vreunul ca să-l sacrifice, dar că se rupsese zdravăn şi n-o mai făcuse. Poate că era şi ceva adevăr acolo – apăruse la ştiri peste tot în ziua următoare, patru vaci omorâte cu macetele, rămase fără măruntaie. Ben văzuse poze: toate zăceau pe-o parte, ca nişte ditamai movilele, cu picioarele alea jalnice, cu monturi. Era al dracului de greu să omori o vacă, exista un motiv pentru care se făceau chestii trainice din pielea lor. Sigur, Trey trăgea de fiare câteva ore pe zi, pe ritm de metal, împingea, pufnea, înjura, Ben văzuse cum merge. Trey era un pachet de muşchi arogant şi bronzat şi probabil că ar fi putut să omoare o vacă cu maceta, şi probabil că era şi destul de dus ca să facă asta pentru distracţie. Dar partea cu Satan? Ben se gândea că Diavolul ar fi vrut ceva mai folositor decât măruntaie de vacă. Aur. Poate un copil. Ca să-ţi arăţi loialitatea, ca atunci când bandele îl pun pe noul-venit să împuşte pe cineva.

— Face, zise Ben. Facem amândoi. Suntem băgaţi în chestii foarte întunecate.

— Credeam c-ai zis că v-aţi bătut, spuse Mike şi, într-un târziu, căută cu mâna la spate, într-un răcitor de polistiren şi-i întinse lui Ben o bere Olympia Gold, rece ca gheaţa.

Ben o dădu pe gât, întinse mâna după încă una, şi fu surprins că, în loc să fie luat la trei păzeşte, chiar mai căpătă una.

— Ne batem. Când faci chestiile pe care le facem noi, ajungi la bătaie.

Suna la fel de vag ca şi poveştile cu turnee ale lui Alex.

— Ai fost printre ăia care au omorât vacile? întrebă fata.

Ben încuviinţă.

— A trebuit. Aşa a fost comanda.

— Ciudată comandă, omule, zise tipul tăcut din colţ. Ăla era hamburgherul meu.

Râseră cu toţii, iar Ben încercă să arate calm, dar dur.

Două beri pe stomacul gol şi se simţea ameţit deja, dar nu voia să pară un prăpădit.

— De ce omorâţi vaci? întrebă fata.

— Te simţi bine, îţi satisface nişte cerinţe. Nu poţi să fii în club doar aşa, chiar trebuie să faci chestii.

Ben vânase o grămadă, taică-său îl luase o dată, apoi maică-sa insistase să meargă cu ea. Să devină mai apropiaţi, gen. Ea nu-şi dădea seama cât de jenant era să mergi la vânătoare cu maică-ta. Dar maică-sa îl învăţase să tragă ca lumea, cum să se descurce cu reculul, când să apese pe trăgaci, cum să aştepte şi să aibă răbdare cu orele. Ben împuşcase şi omorâse zeci de animale, de la iepuri până la căprioare.

Se gândea, acum, la şoareci, la pisica ce dăduse iama într-un cuib şi, după ce înghiţise vreo doi-trei nou-născuţi, mai adusese vreo şase pe treptele din spate. Runner tocmai o ştersese – a doua oară –, aşa că Ben trebuise să-i scurteze de zile. Se foiseră tăcuţi, zbătându-se ca nişte ţipari rozalii, cu ochii lipiţi şi, până să alerge el de vreo două ori între hambar şi casă, încercând să-şi dea seama ce-i de făcut, îi năpădiseră furnicile. Luase, în cele din urmă, o lopată şi-i făcuse una cu pământul, cu bucăţele de carne aterizându-i pe braţe, se înfuriase şi mai mult, cu fiecare izbitură a lopeţii se înfuriase şi mai mult. *Mă crezi un pămpălău, Runner, aşa mă crezi!* Când terminase, pe pământ nu se mai vedea decât o pată lipicioasă. Transpirase; când ridicase privirea o văzuse pe maică-sa privindu-l de după uşa de plasă. În seara aceea, la cină, fusese tăcută, cu expresie îngrijorată şi ochi trişti. Îi venea să se întoarcă spre ea şi să-i zică *Uneori te simţi bine să te iei de ceva. În loc să fii mereu tu ăla, de care se iau alţii.*

— Cum ar fi? îl îmboldi fata.

— Ăă… păi, uneori trebuie să moară câte ceva. Trebuie să le omorâm. Cum şi Iisus are nevoie de sacrificii, la fel şi Satan.

Satan, o spuse de parcă ar fi fost un nume oarecare.

Nu părea fals şi nu părea înfricoşător. Părea normal, ca şi cum chiar ar fi ştiut despre ce vorbeşte. Mai că şi-l închipuia, un gagiu cu faţă alungită şi cu coarne, cu ochi din ăia mari, de ţap.

— Chiar crezi în rahatul ăsta. Ăă, cum ziceai că te cheamă?

— Ben. Day.

— Ben-Gay?

— Mda, pe asta n-am mai auzit-o.

Ben mai luă o bere din răcitor, fără să ceară voie, dăduse peste picioarele câtorva de când începuse discuţia, şi, cum băutura îl calma, tot ce spunea, toate rahaturile care-i ieşeau din gură, păreau de necontestat. Putea să devină un tip de necontestat, vedea asta, chiar şi cu chestia de la urmă, tâmpitul ăla, cu gluma lui cu tot.

Aprinseră încă un joint, fata îşi scoase iarăşi agrafa şi şuviţa aceea ridicolă şi prietenoasă căzu iar pe frunte, fără agrafă nu mai arăta aşa de drăguţă. Ben trase, absorbi o cantitate rezonabilă, dar – să nu tuşeşti, să nu tuşeşti – nu destul cât să-i zgârie gâtul. Era chestie de pe câmp, din aia care te rupea murdar. Te făcea paranoic şi trăncănitor în loc să te relaxeze. Ben avea o teorie, că toate zoaiele chimice de la toate fermele intrau în pământ şi erau absorbite de plantele astea rele, lacome. Le infectau: insecticidul şi fertilizantul verde-intens se vârau acum prin toate cavernele plămânilor, îi intrau în creier.

Fata se uita, acum, la el, cu privirea aceea toropită pe care o avea Debby când se uita prea mult la TV, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar îi era prea lene să mişte buzele. Voia ceva de mâncare.

Diavolului nu-i e niciodată foame. Asta îi venise, din senin, vorbele îi apăruseră în minte ca o rugăciune.

Alex se apucase iar de chitară, cântă nişte Van Halen, AC/DC, o melodie Beatles şi începu, deodată, să ciupească „O Little Town of Bethlehem”, iar zdrăngăneala aia îl făcu pe Ben să simtă şi mai tare durerea de cap.

— Ei, fără colinde, lui Ben nu-i place aşa ceva, strigă Mike.

— Să-mi trag palme, îi curge sânge! zise fata.

Tăietura din frunte se deschisese, iar acum sângele îi picura pe faţă lui, şi i se scurgea pe pantaloni. Fata încercă să-i întindă un şerveţel de hârtie, dar îi făcu din mână că nu vrea şi-şi întinse sângele pe faţă, ca şi cum s-ar fi pictat pentru război.

Alex se oprise din cântat şi acum stăteau toţi şi se holbau la Ben, cu zâmbete stinghere şi umeri ţepeni, încercând să se depărteze uşurel de el. Mike îi întinse jointul ca pe o ofrandă, din vârful degetelor, ca să evite contactul. Ben n-avea chef, dar trase iarăşi puternic, simţind cum fumul acru îi arde încă o dată plămânii.

Atunci uşa batantă scânci şi Trey intră în magazie. Se opri, cu braţele încrucişate şi picioarele înfipte în pământ, şi-şi învârti ochii prin cameră, aruncându-şi apoi capul pe spate, de parcă Ben ar fi fost un peşte stricat.

— Ce cauţi aici? Unde-i Diondra?

— E-n Salina. M-am gândit să trec pe aici, să-mi mai omor timpul. M-am distrat cu lumea pe-aici.

— Am auzit de bătaia voastră, zise fata, cu un zâmbet şiret, cu colţurile gurii înălţate. Şi de alte chestii rele.

Trey, cu părul lung, neted şi negru şi cu faţa sculptată, avea o expresie impenetrabilă. Se uită spre grupul de pe jos şi la Ben, ghemuit acolo cu ei, părând, pentru prima dată, că nu ştie exact cum să reacţioneze.

— Mda, şi ce-a spus?

Cu ochii pe Ben, înhăţă o bere de la fată, fără să-şi mute privirea. Ben se întrebă dacă se culcase cu ea, fiindcă Trey afişa acelaşi dispreţ cu care-l văzuse, odată, că se purtase cu o fostă iubită: *Nu-s supărat, trist sau bucuros că te văd. Mă doare-n cur. Nu mişti nimic în mine.*

— Chestii despre Diavol şi ce faceţi voi… ca să-l ajutaţi, zise fata.

Trey se apucă, atunci, să rânjească şi se aşeză în faţa lui Ben – care evita contactul vizual.

— Hey, Trey, zise Alex. Tu eşti indian, nu?

— Mda, vrei să te scalpez?

— Dar nu sută la sută, parcă?

— Mama e albă. Nu umblu cu gagici indiene.

— De ce nu? întrebă fata trăgându-se de pana de la agrafă, încurcând metalul prin bucle.

— Fiindcă lui Satan îi place păsărica albă.

Trey zâmbi şi-şi înclină capul, privind-o, iar ea începu să chicotească, apoi însă, fiindcă îşi păstra aceeaşi expresie, închise gura; prietenul ei cel urât îi trecu din nou mâna pe după şold.

Le plăcuse ce înşirase Ben, însă cu Trey te lua tremuriciul. Stătea cu picioarele aproape încrucişate, cercetându-i cu o privire care, la suprafaţă, părea prietenoasă, însă cu totul lipsită de căldură. Şi, în vreme ce corpul îi era aşezat într-o poziţie relaxată, membrele, toate, le ţinea în poziţii incomode, încordate. Părea cu totul lipsit de îngăduinţă, răutăcios. Nimeni nu se oferi să mai dea drumul la joint.

Rămaseră aşa, tăcuţi, câteva minute, iar purtarea lui Trey îi făcea pe toţi să se simtă stingheriţi. De obicei, era gălăgios, o făcea pe deşteptul, dădea pe gât bere după bere, însă la supărare era ca şi cum ar fi întins sute de degete invizibile ca să-i apese pe toţi pe umeri. Să-i tragă la pământ.

— Vrei să mergem? îl întrebă, brusc, pe Ben. Sunt cu maşina. Am şi cheile de la Diondra. Putem merge la ea până se-ntoarce, are şi cablu. Mai bine decât în coteţul ăsta îngheţat.

Ben dădu din cap că da, făcu grăbit din mână celorlalţi şi-l urmă pe Trey, care era deja afară, aruncându-şi cutia de bere în zăpadă. Ben clar nu era în apele lui. I se încurcau vorbele-n gură şi, urcând în GMC, încercă să bâlbâie nişte scuze înspre Trey, care tocmai îi salvase pielea, din motive incerte. De ce avea cheile Diondrei? Probabil fiindcă le ceruse. Ben nu se gândea să ceară îndeajuns.

— Sper că eşti gata să susţii chestiile pe care le ziceai acolo, spuse Trey trăgând de schimbătorul de viteze.

GMC-ul era ca un tanc şi Trey îl conduse drept peste câmpuri, prin mirişti de porumb şi canale de irigaţii,

obligându-l pe Ben să se ţină bine de braţul banchetei ca să nu-şi muşte limba. Trey aruncă o privire plină de înţelesuri spre Ben.

— Da, sigur.

— Poate-n seara asta devii bărbat. Poate.

Trey dădu drumul la casetofon. Iron Maiden, în mijlocul cântecului, da, la naiba, şi cuvintele sâsâind spre Ben: *666... Satan... Sacrificiu.*

Ben primi muzica în minte, simţind că-i sfârâie creierul, simţindu-se furios şi întărâtat, cum se simţea întotdeauna pe metal, chitara nu-i dădea drumul, îl făcea tot mai încordat, îl făcea să-şi zgâlţâie capul în sus şi-n jos, tobele îi izbeau şira spinării, era plin de demenţa asta care nu-l mai lăsa să judece limpede, nu-l mai slăbea din zguduială. Îşi simţea trupul întreg ca pe un pumn strâns, gata să izbească.

Libby Day
Acum

Bucata de autostradă I-70 dintre Kansas City şi St. Louis însemna ore întregi de condus absolut odios. Drum plat, de-un galben tern, înţesat cu reclame: un fetus încovrigat ca un pisoi (Avortul opreşte o inimă ce bate); o sufragerie înroşită de girofarul ambulanţei (Specialişti în curăţarea locului infracţiunii); o femeie cu înfăţişare comună făcând ochi dulci unor motociclişti în trecere (Hot Jimmy, Club pentru Domni). Panourile care solicitau să-l iubeşti pe Iisus alternau cu cele ce promiteau lichidări de stoc la pornoşaguri, iar reclamele la restaurante foloseau fără milă ghilimelele prin locuri nepotrivite: Herb’s Highway Diner – Cea mai „bună” mâncare din oraş; Jolene’s Rib House – Veniţi să gustaţi din „delicioasele” noastre coaste picante.

Mă însoţea Lyle. Dezbătuse ce avantaje şi dezavantaje avea dacă venea cu mine (poate că m-aş fi înţeles mai bine cu Krissi, că tot eram femei amândouă; pe de altă parte, el ştia mai bine partea asta a cazului; dar totuşi putea să devină prea surescitat, s-o întrebe prea

multe şi s-o dea în bară, uneori îl lua valul, dacă avea vreun defect ăsta era, că-l lua uneori valul; apoi, iarăşi, 500 de dolari însemna o groază de bani şi se simţea cumva îndreptăţit, fără supărare, să vină şi el). În cele din urmă îi aruncasem, la telefon, că o să trec pe la Sarah's Pub în treizeci de minute şi că, dacă îl găseam în faţă, putea să meargă. Şi zbang, trântisem receptorul. Acum se tot foia lângă mine, sucind la închizătoarea portierei, făcându-şi de lucru cu radioul, citind toate panourile cu voce tare, de parcă ar fi încercat să se convingă singur că-i pe drumul cel bun. Am trecut pe lângă un depozit de artificii mare cât o catedrală şi pe lângă cel puţin trei locuri unde murise cineva, marcate cu cruci albe, mici, şi flori de plastic ce adunau praful de pe marginea străzii. Benzinăriile erau anunţate de indicatoare mai înguste şi mai înalte decât giruetele strâmbe de pe clădirile fermelor învecinate.

Am văzut, în treacăt, un afiş cu o faţă familiară: Lisette Stephens, cu zâmbetul ăla voios întins pe mutră şi-un număr de telefon mai jos, pentru informaţii privindu-i dispariţia. M-am întrebat cât avea să mai treacă până-l dădeau jos, secătuiţi de speranţă sau de bani.

— Doamne, iarăşi ea, a zis Lyle când am trecut pe acolo.

M-am dat ţepoasă, dar cam aşa simţeam şi eu. Era, după un timp, aproape o nesimţire să ţi se ceară să te îngrijorezi în privinţa cuiva mort cu siguranţă. Asta dacă nu era, cumva, vorba despre familia mea.

— Aşadar… Lyle, pot să te-ntreb… ce te face aşa de obsedat de… cazul ăsta?

Cerul se întunecase destul cât să aprind farurile; lumini albe, şiruri, clipeau acum spre orizont, ca şi cum întrebarea mea le-ar fi pus pe gânduri.

Lyle se holba la piciorul lui, ascultând fără să te privească, cum îi era felul. Întindea urechea spre cel care vorbea, apoi aştepta câteva secunde, ca şi cum ar fi tradus ce i se spunea într-o altă limbă.

— E o enigmă de roman poliţist clasic. Sunt multe teorii viabile, deci e ceva interesant, a zis, tot fără să mă

privească. Şi mai eşti şi tu. Şi Krissi. Copii care au… declanşat ceva. Mă interesează asta.

— Copii care au declanşat ceva?

— Au făcut să se întâmple ceva, ceva care i-a depăşit, ceva care, fără voia lor, a avut consecinţe majore. Au făcut valuri. Asta mă interesează.

— De ce?

S-a poticnit.

— Aşa, pur şi simplu.

Nici eu, nici el nu eram deloc genul care să stoarcă informaţii de la alţii pe bază de farmec personal. Eram nişte fiinţe umane împiedicate, ne pocnea jena când încercam să ne exprimăm. Nu-mi păsa totuşi dacă scoteam mare lucru de la Krissi, fiindcă, cu cât mă gândeam mai mult la teoria lui Lyle, cu atât mai de rahat mi se părea.

După încă patruzeci de minute de condus, cluburile erotice au început să apară: blocuri gheboşate şi mohorâte de ciment, majoritatea fără vreun nume adevărat, doar cu semne luminoase ce ţipau Fete! Fete! Cu mai mult succes de vânzări, presupun, decât dac-ar fi scris, de pildă, Fete pe Moarte. Mi-o imaginam pe Krissi Cates intrând pe pietrişul din parcare, pregătindu-se să-şi dea jos hainele la un club de striptease complet depersonalizat. Era ceva supărător în faptul că nu se obosiseră să le dea nume. Ori de câte ori văd poveşti cu copii omorâţi de părinţii lor, îmi zic: cum s-a putut aşa ceva? Le-a păsat destul cât să-i dea puştiului un nume, au avut un moment – cel puţin un moment – de analizat variantele şi de ales un nume oarecare pentru copil, au decis cum să-i spună. Cum să omori un lucru de care ţi-a păsat îndeajuns cât să-l numeşti?

— O să fie primul meu bar de strip, a zis Lyle, cu zâmbetul lui de băiat deştept.

Am tras pe dreapta, cum ne sfătuise mama lui Krissi – când sunasem la singurul club din cartea de telefoane, un tip cu voce unsuroasă îmi spusese că Krissi era „pe-acolo” – şi-am intrat, în zuruit de pietriş, într-o parcare cât un islaz, ţinând de trei cluburi, toate în şir. În capătul cel mai

îndepărtat se vedeau o benzinărie şi o parcare pentru camioane; în lumina puternică, albă, am văzut siluete de femei furişându-se precum pisicile printre cabine, uşi deschise şi închise, picioare goale fluturând, gata de acţiune. Am presupus că majoritatea dansatoarelor ajungeau în parcarea de tiruri după ce cluburile terminau cu ele.

Am coborât în maşină şi-am răsfirat foile cu notiţe date de Lyle, o listă ordonată, cu întrebări numerotate pentru Krissi, dacă dădeam de ea. (Numărul Unu: Încă mai susţii că Ben te-ar fi abuzat când erai copil? Dacă da, te rog să explici.) M-am apucat să trec peste restul întrebărilor, însă o mişcare în dreapta mi-a atras atenţia. Departe, în capătul celălalt al parcării pentru camioane, o umbră mică s-a desprins din latura unei cabine şi-a pornit spre mine glonţ, cu paşi mari, genul de mers pe care-l ai când eşti prăjit bine şi încerci să nu arăţi. Vedeam umerii împinşi înainte, împungând înaintea corpului, de parcă fata, odată lansată, n-ar fi avut de ales decât să se îndrepte spre mine. Şi chiar *era* o fată, am văzut-o când a ajuns de partea cealaltă a maşinii mele. Avea o faţă rotundă, ca de păpuşă, ce lucea în lumină, şi păr şaten legat în coadă de cal, lăsând la iveală o frunte boltită.

— Hei, ai şi tu o ţigară? a zis bâţâind din cap ca un bolnav de Parkinson.

— Te simţi bine? am întrebat încercând să mă uit mai bine la ea, să-i ghicesc vârsta. Cincisprezece, şaisprezece ani. Tremura într-o bluză subţire de trening, fustă mini şi botine care-ar fi trebuit să arate sexy, însă pe ea arătau copilăreşti, ca pe o puştoaică de grădiniţă care s-a îmbrăcat în haine country.

— Ai o ţigară? a repetat vioaie, cu ochii umezi.

A ţopăit iute pe călcâie, s-a uitat de la mine către Lyle, care stătea cu ochii în pământ.

Aveam un pachet prin maşină, aşa că m-am aplecat şi-am răscolit prin ambalaje vechi de fast-food, tot soiul de pliculeţe de ceai şparlite de la un restaurant (un alt lucru pe care n-ar trebui să-l cumpere nimeni: pliculeţe de ceai)

şi-o grămadă de linguri ieftine de metal (idem). În pachet mai erau trei ţigări. Le-am pescuit pe celelalte două, am scăpărat o brichetă, fata s-a aplecat strâmb, a ajuns în cele din urmă la flacără, *scuze, nu văd nimic fără ochelari…* Mi-am aprins o ţigară şi eu, m-am lăsat cuprinsă de valul acela de căldură care te ia după ce te loveşte prima dată nicotina.

— Mă cheamă Colleen, a zis trăgând din ţigară.

Temperatura scăzuse iute după apus, stăteam acum şi săltam pe loc ca să ne încălzim.

Colleen. Nume prea dulce pentru o târfă. Cineva, cândva, avusese alte planuri cu fata asta.

— Câţi ani ai, Colleen?

A aruncat o privire iute în spate, în parcare, şi a zâmbit, strângându-şi umerii.

— A, nicio grijă, nu lucrez aici. Lucrez acolo.

A arătat cu degetul mijlociu către clubul din mijloc.

— Lucrez legal. Nu trebuie să…, a zis şi-a făcut din cap către şirul de camioane din spate, nemişcate toate, în ciuda a ce se petrecea înăuntru. Încercăm numai să fim atenţi la fetele care o fac. Chestie ca-ntre surori. Eşti nouă?

Mă îmbrăcasem cu o bluză decoltată, socotind că aşa Krissi s-ar simţi mai în largul ei când o găseam, un semnal că nu eram vreo pudibondă. Colleen se uita acum în despicătura sânilor mei cu ochi de bijutier, încercând să-mi potrivească ţâţele cu clubul corect.

— A, nu. Căutăm o prietenă. Krissi Cates? O ştii?

— S-ar putea să aibă alt nume acum, a zis Lyle şi s-a uitat înspre autostradă.

— Ştiu o Krissi. Mai în vârstă?

— Vreo treizeci şi cinci de ani, cam aşa.

Lui Colleen îi vibra tot corpul. Am presupus că luase vreun stimulent. Ori, poate, îi era pur şi simplu frig.

— Da, a zis şi şi-a terminat ţigara cu un pufăit agresiv. Mai vine în schimbul de zi, la Mike.

A indicat spre clubul cel mai îndepărtat, unde neoanele arătau doar G-R-S.

— Nu sună prea bine.

— Nici nu e. Dar cândva mai trebuie să şi ieşi la pensie, nu? Şi-i naşpa pentru ea, totuşi, fiindcă a dat, am impresia, o avere ca să-şi mărească sânii, dar Mike tot n-a crezut că mai era cazul s-o bage pe audienţă maximă. Măcar operaţia a fost deductibilă din taxe.

Colleen zisese toate astea cu nepăsarea nemiloasă a unei adolescente care ştia că mai avea decenii până s-o atingă şi pe ea o asemenea umilinţă.

— Ar trebui deci să ne-ntoarcem pe zi? a întrebat Lyle.

— Mm, puteţi să aşteptaţi aici, a zis cu voce alintată, ca de copil, o să termine îndată.

A făcut un gest spre şirul de camioane.

— Trebuie să mă pregătesc de muncă, mersi pentru ţigară.

A pornit-o iarăşi grăbită, împingând din umeri, spre clubul din mijloc, a deschis larg uşa şi a dispărut înăuntru.

— Cred c-ar trebui să mergem, pare o fundătură, a zis Lyle.

Eram pe cale să mă răţoiesc la el că vrea să dea bir cu fugiţii, să-i spun să aştepte în maşină, când o altă umbră a coborât dintr-un camion aflat mai departe în şir. A început să înainteze spre parcare. Toate femeile, pe aici, mergeau de parcă ar fi păşit contra unui vânt monstruos. Mi s-a strâns stomacul închipuindu-mă prinsă aici sau într-un loc ca ăsta. Nu era aşa de rar întâlnită situaţia pentru o femeie fără familie, fără bani şi fără vreun talent anume. O femeie cu o anumită doză de pragmatism. Îmi mai desfăcusem picioarele pentru bărbaţi de treabă, care ştiam c-or să mă scoată la masă gratis luni întregi. O făcusem şi nu mă simţisem vinovată, aşadar ce mi-ar fi trebuit ca să ajung aici? Am simţit, o clipă, un nod în gât, apoi m-am scuturat ca să alung gândul. Acum aveam de unde să fac rost de bani.

Silueta era o umbră. Desluşeam părul umflat, marginile zdrenţuite ale pantalonilor scurţi de blugi, o poşetă supradimensionată şi picioare groase, musculoase.

Ieşi din întuneric şi lăsă la vedere o faţă bronzată, cu ochi un pic cam apropiaţi. Drăguţă, dar cu o figură canină. Lyle m-a înghiontit, mi-a aruncat o privire cercetătoare, să vadă dacă o recunosc. N-o recunoşteam, dar am făcut din mână scurt, poate-poate, şi s-a oprit brusc. Am întrebat-o dacă e Krissi Cates.

— Eu sunt, a zis, şi faţa ca de vulpe părea surprinzător de vioaie, dornică, de parcă ar fi crezut că o aştepta ceva de bine.

O expresie stranie, dacă ţineai seama de unde venea.

— Speram să vorbesc cu tine.

— OK, a ridicat ea din umeri. Despre ce?

Nu ştia ce-i cu mine: poliţistă nu, asistentă socială nici atât, stripteuză nu eram, şi nici învăţătoarea copilului, dacă avea un copil. Abia dacă i-a aruncat o privire lui Lyle, care, pe rând, ori căsca gura la ea, ori ne întorcea, aproape cu totul, spatele.

— Despre lucratul aici? Eşti reporter?

— Păi, sinceră să fiu, despre Ben Day.

— A, OK. Putem intra la Mike, îmi iei ceva de băut?

— Eşti măritată? Încă te cheamă Cates? a bolborosit Lyle.

Krissi s-a încruntat spre el, apoi s-a uitat la mine, aşteptând o explicaţie. Am făcut ochii mari, m-am strâmbat: privirea pe care o schimbă femeile când sunt jenate de bărbatul care le însoţeşte.

— Am fost măritată, o dată, a zis. Acum mă cheamă Quanto. Doar fiindcă mi-a fost prea lene să-l schimb la loc. Ştii câtă bătaie de cap îţi dă?

Am zâmbit ca şi cum aş fi ştiut, apoi, deodată, mă şi ţineam după ea prin parcare, încercând să mă feresc de poşeta gigantică din piele care-i ricoşa din şold, aruncându-i lui Lyle o privire prin care-l invitam să se adune. Chiar înainte să ajungem la uşă, s-a dat într-o parte, lângă perete, murmurând *mă scuzaţi* şi a tras pe nas ceva dintr-o folie pe care o scosese din buzunarul de la spate. Apoi mi-a întors spatele cu totul şi-a emis un sunet ca un gâlgâit, care trebuie să fi durut.

S-a întors iarăşi spre mine, zâmbind cu toată faţa.

„Ce te trece peste noapte”, a fredonat zgâlţâind plasticul foliei, dar, la jumătatea versului, a părut că nu-şi mai aminteşte melodia.

A smârcâit din nas, pe care-l avea atât de compact că-mi amintea de un buric ieşit în relief, cum au femeile însărcinate.

— Mike e nerăbdător la faza asta, a zis şi a deschis larg uşa.

Mai fusesem prin cluburi de striptease – prin anii 1990, când asta se socotea ceva îndrăzneţ, când femeile erau suficient de proaste să creadă că era ceva sexy să o arzi pe-acolo şi să te faci că-ţi lasă gura apă după femei, fiindcă bărbaţilor li se părea tare să-ţi lase gura apă după femei. Dar într-unul atât de amărât ca ăsta nu fusesem încă, aşa cred. Era mic şi opac, pereţii şi duşumelele lăsau impresia că au un strat suplimentar de ceară pe ele. Pe o scenă joasă dansa, fără graţie, o fetişcană. De fapt bătea pasul pe loc, dând din şolduri, cu nişte bikini cu două numere mai mici şi sutien abia vizibil peste sfârcurile întărite, iţite. La vreo câteva minute se întorcea cu spatele la bărbaţi, apoi se apleca şi se uita la ei printre picioarele desfăcute, cu faţa înroşită de sângele ce i se urca iute la cap. Ca reacţie, bărbaţii – doar trei erau, toţi cu pulovere de lână, aplecaţi peste beri la mese separate – mormăiau ceva şi dădeau aprobator din cap. Un tip de la pază, masiv, se studia, plictisit, în oglinzile de pe perete. Ne-am aşezat la bar, în şir, cu mine în mijloc. Lyle şi-a încrucişat braţele, şi-a băgat palmele la subsuori, încercând să nu atingă nimic, încercând să pară că se uită la dansatoare fără ca, de fapt, să se uite. M-am întors cu spatele la scenă, strâmbând din nas.

— Ştiu, nu-i aşa? a zis Krissi. Un jeg de local. Faci cinste, da? Fiindcă n-am niciun chior de bani.

Nici n-am apucat să dau din cap că da, că şi comandase o vodcă, combinată cu suc de merişoare; am cerut şi eu la fel. Lui Lyle i s-a cerut un act de identitate, şi, cât i l-a arătat barmanului, s-a apucat să ofere o imitaţie

stânjenitoare, cu voce ca de raţă şi un zâmbet bizar pe figură. Fără contact vizual şi fără să lase să se înţeleagă că ar imita pe cineva. Barmanul s-a holbat la el, iar Lyle a zis *Absolventul. L-ai văzut?* Iar tipul, pur şi simplu, i-a întors spatele.

La fel şi eu.

— Deci, ce vrei să ştii? a zâmbit Krissi şi s-a aplecat spre mine.

M-am gândit dacă era cazul să-i spun cine sunt, dar părea atât de sictirită că am decis să nu mă deranjez. Aveam în faţă o femeie care-şi dorea un pic de tovărăşie. Mă tot chioram la sânii ei, care erau chiar mai mari decât ai mei, bine susţinuţi, părând pe cale să izbucnească drept în sus. Mi i-am imaginat strălucitori şi sferici, ca puii înveliţi în celofan.

— Îţi plac? a ciripit Krissi, bălăngănindu-i spre mine. Sunt semi-noi. Hm, au aproape un an de-acum. Ar trebui să le fac o petrecere de aniversare. Nu că m-au ajutat cine ştie ce. Al dracu' Mike, mă tot fraiereşte cu turele. Da-i OK totuşi, am vrut mereu balcoane mai mari. Şi-acum le am. De asta aş vrea să scap, tare mi-ar prinde bine.

S-a apucat de un colăcel minuscul de grăsime, prefăcându-se că-i mult mai rău decât era. Un pic mai în jos şerpuia umbra albicioasă a unei operaţii cezariene.

— Ben Day, aşadar, a continuat. Ticălosul ăla roşcovan. Mi-a distrus viaţa, pe bune.

— Susţii în continuare că ai fost molestată de el? a zis Lyle iţindu-se din spatele meu ca o veveriţă.

M-am răsucit ca să-i arunc o privire grăitoare, dar lui Krissi nu părea să-i pese. Avea lipsa de curiozitate a drogaţilor. Continuă să-mi vorbească doar mie.

— Da, da. Totul a fost parte din chestia lui satanică. Cred că m-ar fi sacrificat, cred că ăsta era planul. M-ar fi omorât dacă nu-l prindeau pentru, ştii tu, pentru ce-a făcut cu familia lui.

Lumea voia întotdeauna o părticică din crime. Aşa cum toţi de prin Kinnakee ştiau pe cineva care s-a culcat cu mama, la fel aveau şi ceva de-mpărţit cu Ben.

Amenințase că-i omoară, îi dăduse un șut câinelui, se uitase cu o mutră groaznică la ei, într-o zi. Sângerase când auzise o colindă. Le arătase pecetea lui Satan, în spatele urechii, și le ceruse să se alăture cultului. Krissi voia și ea partea ei, de-abia aștepta, se vedea pe ea. Trăgea aer în piept, precipitată, înainte să vorbească.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? am întrebat.

— Vrei versiunea pentru audiență generală sau aia interzisă minorilor? a zis, comandând încă un rând de votcă și merișoare, cerând apoi trei shot-uri de Sfârc Alunecos.

Barmanul le-a turnat, făcute deja, dintr-un recipient de plastic, a ridicat o sprânceană spre mine, ne-a întrebat dacă vrem să luăm pe datorie.

— E-n regulă, Kevin, se ocupă prietena mea, a zis Krissi și-a râs. Apropo, cum te cheamă?

Am evitat să răspund întrebându-l pe tipul de la bar cât aveam de plătit și am achitat scoțând banii dintr-un vraf de bancnote de douăzeci, astfel încât Krissi să știe că nu duceam lipsă. Hoațele se miros între ele.

— O să-ți placă, e ca și cum ai bea miere, a zis. Noroc! și a ridicat paharul cu un gest de „să ți-o trag” către un geam întunecat din fundul clubului, unde, presupun, era bârlogul lui Mike.

Am băut și am simțit că lichidul ăla mi se lipește, gros, de gâtlej. Lyle a scos un *pfff!* de parcă ar fi fost whisky.

După încă un pic, Krissi și-a aranjat un sân, apoi a tras din nou aer adânc în piept.

— Deci, da. Aveam unsprezece ani. Ben avea cincisprezece. A început să se dea pe lângă mine după orele de școală, mă urmărea tot timpul. N-am dus lipsă de asta niciodată, vreau să zic, mereu mi se întâmpla, eram o puștoaică drăguță, nu mă laud, așa eram. Și aveam o groază de bani. Tata – aici am surprins o umbră de durere, un zvâcnet iute al buzei care a scos la iveală un singur dinte – reușise prin forțe proprii. Intrase în industria casetelor chiar de la început, era cel mai mare vânzător

angro de casete video din Vestul Mijlociu.

— Filme, adică?

— Nu, casete goale, pe care să înregistrezi chestii. Mai ţii minte? Erai, probabil, prea mică.

Nu eram.

— În fine, poate că eram vulnerabilă. Nu lăsată la voia întâmplării sau ceva, dar mama nu mă ţinea întotdeauna sub supraveghere, aşa cred.

De data asta o expresie acră, ceva mai uşor de sesizat.

— Ia stai, de ce spuneai c-ai venit? a întrebat.

— Cercetez cazul.

Colţurile gurii i-au căzut.

— O, m-am gândit, un moment, că v-a trimis mama. Ştiu că ştie că-s aici.

A bătut în tejghea cu unghiile lungi, rozalii, iar eu mi-am ascuns mâna stângă, cu ciotul, pe după pahar. Ştiam că ar fi trebuit să-mi pese cât de cât de viaţa lui Krissi, dar nu-mi păsa. Ba, de fapt, îmi păsa suficient cât să nu-i spun că mămica ei n-avea de gând să aibă de-a face în veci cu ea.

Unul dintre clienţii de la una din mesele de plastic ne tot arunca ocheade, uitându-se peste umăr cu insistenţă de beţiv. Voiam să ies de-acolo, s-o las pe Krissi şi problemele ei.

— Deci, a început iarăşi Krissi, Ben a fost foarte şmecher cu mine. Făcea… vrei nişte chipsuri? Sunt foarte bune pe-aici.

Chipsurile se aflau în pacheţele ieftine, în spatele barului. *Chipsurile sunt foarte bune pe-aici.* Trebuia să recunosc, îmi plăcea femeia asta, felul în care mă lucra. Am dat din cap că da şi imediat Krissi s-a şi apucat să rupă o pungă. De la duhoarea de smântână şi ceapă îmi lăsa gura apă, nu mă puteam abţine. Un rest de condiment galben îi stăruia lui Krissi pe buzele date cu ruj de culoarea gumei de mestecat.

— Aşa, şi Ben a reuşit să mă facă să am încredere în el şi-a început să mă molesteze.

— Cum ţi-a câştigat încrederea?

— Ei, cu gumă, bomboane, mi-a zis lucruri drăguţe.

— Şi în ce fel te-a molestat?

— Mă ducea într-o debara, unde-şi ţinea la şcoală chestiile de om de serviciu, ţin minte că puţea groaznic a soluţie de curăţat. Mă ducea acolo după şcoală şi mă punea să-i fac sex oral, apoi îmi făcea el mie şi mă punea să-i jur credinţă lui Satan. Eram tare speriată. Îmi zicea, ştii tu, că dacă spun ceva părinţii mei o s-o păţească.

— Cum te-a convins să intri în debara, a întrebat Lyle, dacă se întâmpla la şcoală?

Krissi şi-a tras capul între umeri auzind asta, acelaşi gest mânios pe care-l făceam şi eu când cineva îmi punea la îndoială mărturia despre Ben.

— Ei, ştii tu, mă ameninţa. Avea un altar acolo, îl înjghebase, cu o cruce întoarsă. Cred că şi nişte animale moarte avea pe-acolo, omorâte de el. Sacrificii. De aceea cred că plănuia să mă omoare. Dar s-a ocupat de familia lui în loc de mine. Toată familia era băgată în asta, din ce-am auzit. Toată familia îl adora pe Diavol şi chestii din astea.

Şi-a lins bucăţelele de chipsuri de pe unghiile groase de plastic.

— Mă cam îndoiesc, am mârâit.

— Păi, ce ştii tu? s-a răstit Krissi. Eu am trecut prin toată treaba asta, bine?

Tot aşteptam să se prindă cine eram, aşteptam ca faţa mea – nu foarte diferită de-a lui Ben – să-i apară în memorie, să observe rădăcinile roşii ale părului meu.

— De câte ori zici că te-a molestat Ben?

— De nenumărate ori.

Nenumărate, a zis clătinând din cap cu un aer posac.

— Cum a reacţionat tatăl tău când i-ai spus ce-ţi făcuse Ben?

— Aoleu, era aşa de protector cu mine, şi-a ieşit din fire, a luat-o razna cu totul. A început să se învârtă cu maşina prin oraş în ziua aia, ziua cu crimele, căutându-l pe Ben. M-am gândit mereu că, dacă-l găsea cumva, l-ar fi omorât şi atunci familia lui ar fi rămas în viaţă. Nu-i trist?

Am simţit că mi se strânge stomacul, apoi furia mi s-a domolit.

— Familia lui Ben… oribilii adoratori ai lui Satan?

— Ei, poate am exagerat cu asta, a zis Krissi înclinându-şi capul într-o parte, cum fac adulţii când încearcă să îmbuneze un copil. Sunt sigură că erau creştini şi oameni buni. Dar gândeşte-te numai, dacă tata ar fi dat totuşi de Ben.

Dar gândeşte-te numai, dacă tăticul tău nu l-a găsit pe Ben şi a dat în schimb peste familia mea. A dat peste o puşcă, peste un topor, ne-a scurtat de zile pe toţi. Aproape pe toţi.

— Tatăl tău s-a întors acasă în seara aia? a întrebat Lyle. L-ai văzut după miezul nopţii?

Krissi şi-a coborât iarăşi bărbia, a ridicat din sprâncene spre mine, făcându-mă să adaug o îmbărbătare:

— Cum ştii că n-a luat contact cu nimeni, adică, din familia Day?

— Fiindcă, serios, ar fi făcut-o latră. Mă iubea ca pe lumina ochilor. L-a terminat ce mi s-a întâmplat. L-a terminat.

— Stă prin zonă?

Lyle o băga în sperieţi, intensitatea lui era ca un laser.

— Ăă, am pierdut legătura, a zis uitându-se deja, prin bar, după următorul client. Cred că a fost prea de tot pentru el.

— Familia ta a dat în judecată inspectoratul şcolar, nu? a zis Lyle apropiindu-se cu lăcomie. Am mişcat din scaun ca să-l blochez un pic, sperând că se prinde.

— La naiba, da. Trebuia să-i dea, fiindcă au lăsat un asemenea individ să lucreze acolo, au lăsat ca o fetiţă să fie agresată chiar sub nasul lor. Eu sunt dintr-o familie foarte bună şi…

Lyle i-a tăiat-o.

— Te superi dacă te-ntreb, cu înţelegerea… cam cu câţi bani v-aţi ales, eh?

Clientul de la masă era acum întors spre noi cu totul,

în scaun, şi ne privea arţăgos.

— Familia mea a avut nişte probleme cu afacerile. Banii s-au dus de mult. Dar nu-i aşa rău să lucrezi aici. Lumea aşa crede. Nu e, nu e apăsător, e distractiv, îi distrează pe oameni. Câţi pot spune asta despre slujbele lor? Doar nu-s curvă.

M-am încruntat, înainte să mă pot abţine, şi-am aruncat o privire în direcţia parcării.

— A, aia? a zis Krissi prefăcându-se că şopteşte. Făceam şi eu rost de ceva bun pentru seara asta. Eu nu… o, Doamne. Unele fete o fac, eu nu. E o fată acolo, săraca, are şaişpe ani şi lucrează cot la cot cu maică-sa. Încerc să am grijă de ea. Colleen. Mă tot gândesc dacă n-ar fi bine să sun la serviciile sociale sau aşa ceva? Pe cine trebuie să suni la faze din astea?

Krissi pusese întrebarea cu aerul preocupat cu care întrebi de-un ginecolog nou.

— Ne dai şi nouă adresa tatălui tău? a cerut Lyle.

Krissi s-a ridicat, cam la douăzeci de minute mai târziu decât aş fi făcut-o eu.

— V-am spus, nu ţinem legătura.

Lyle a dat să mai zică ceva, dar m-am întors spre el, l-am împuns cu un deget în piept şi-am îngânat „Taci”. A deschis gura, a închis-o, s-a uitat la fata de pe scenă, care se prefăcea acum că se regulează cu podeaua, şi-a ieşit pe uşă afară.

Dar era prea târziu, Krissi spunea deja că se duce să se vadă cu cineva. În vreme ce plăteam consumaţia, m-a întrebat dacă n-aş avea să-i împrumut douăzeci de dolari.

— O să-i cumpăr ceva de mâncare lui Colleen, a minţit.

După care, pe loc, a cerut cincizeci.

— Încă nu mi-am încasat cecul cu salariul. Ţi-i dau înapoi, pe cuvânt.

A scos, sclifosindu-se, un pix şi-o bucată de hârtie. Mi-a zis să-mi trec adresa, îmi trimite garantat banii prin poştă.

I-am pus, mental, în contul lui Lyle şi i-am întins lui

Krissi, care s-a apucat să-i numere în faţa mea, de parcă m-aş fi gândit s-o trag în piept. A deschis fălcile încăpătoare ale poşetei, de unde a căzut o ceşcuţă pentru copii, rostogolindu-se pe podea.

— Las-o, mi-a făcut semn din mână când m-am aplecat s-o culeg, aşa că am lăsat-o.

Apoi am luat peticul unsuros de hârtie şi mi-am trecut adresa şi numele. Libby Day. Mă numesc Libby Day, târfă mincinoasă.

Patty Day
2 ianuarie 1985, 1:50 p.m.

Patty se întreba câte ore petrecuseră, ea şi Diane, umblând de colo-colo cu maşinile: o mie? două mii? Poate, dacă le puneai cap la cap, ieşeau vreo doi ani, în felul în care calculau vânzătorii de saltele: îţi petreci o treime din viaţă dormind, de ce să n-o faci pe o saltea Confort Cush? Opt ani de stat la cozi, ziceau. Şase ani petrecuţi făcând pipi. Dac-o luai în felul ăsta, viaţa era oribilă. Doi ani de aşteptat prin cabinetele doctorilor, dar un total de trei urmărind-o pe Debby la micul dejun, cum râdea până ce începea să-i curgă laptele pe bărbie. Două săptămâni de mâncat clătitele cleioase pe care i le făceau fetele, cu aluatul necopt la mijloc. O singură oră de privit cu uimire la gestul inconştient al lui Ben de a-şi îndesa şapca pe cap, un gest identic cu cel pe care-l făcea bunicul lui, mort când Ben nu era decât un copilaş. Şase *ani* de cărat bălegar, trei ani de fereală de telefoanele recuperatorilor. Poate o lună de sex, poate o zi de sex ca lumea. În viaţa ei se culcase cu trei bărbaţi. Iubitul cel blând din liceu; Runner, şmecherul care-o furase de lângă iubitul cel blând din liceu şi-o lăsase cu patru copii (minunaţi); şi un tip cu care se întâlnise vreo câteva luni, cândva în anii de după ce plecase Runner. Se culcaseră de trei ori împreună, cu copiii în casă. Întotdeauna se terminase stânjenitor. Ben, posac şi posesiv la unsprezece ani, se proţăpea în bucătărie ca să-i poată urmări cu priviri posomorâte când ieşeau din dormitorul ei de dimineaţă, iar Patty îşi făcea griji în privinţa spermei

tipului pe ea, mirosul acela acru şi jenant, cu copiii încă în pijamale. De la bun început fusese clar că n-avea cum să meargă, iar după aceea nu mai avusese curaj să încerce iarăşi. Libby avea să termine liceul în unsprezece ani, aşa că poate atunci. Ea ar fi avut patruzeci şi trei, exact momentul de apogeu sexual al femeilor. Sau cam aşa. Poate era vorba despre menopauză.

— O luăm spre şcoală? întrebă Diane, iar Patty ieşi din scurta ei transă şi-şi aminti groaznica lor corvoadă, misiunea lor: să-l găsească pe fiul ei, şi-apoi ce?

Să-l ascundă până trecea totul? Să-l ducă la casa fetiţei şi să lămurească lucrurile? În filmele de familie, mama îşi surprindea întotdeauna fiul furând şi-l obliga să se întoarcă la băcănie, să dea înapoi acadeaua, în palma întinsă şi tremurătoare, şi să-şi ceară iertare. Ştia că şi Ben mai fură de prin prăvălii… Înainte să-şi pună zăvorul la cameră, dăduse când şi când peste nişte obiecte ciudate, numai bune să încapă într-un buzunar. O lumânare, baterii, un pachet de plastic cu soldaţi de jucărie. Nu scosese o vorbă, şi asta era oribil. O parte din ea nu voia să aibă de-a face cu asta – să meargă tocmai până la oraş şi să vorbească cu vreun puşti care oricum era plătit cu salariul minim şi căruia nu-i păsa defel. Iar cealaltă parte (şi mai rău) zicea: Ei, la naiba, şi până la urmă de ce nu? Băiatul n-avea de niciunele, de ce să nu se prefacă şi mai departe că erau lucruri pe care i le dăduse un prieten? Să aibă şi el partea lui, bobul lui de păcat în marele plan al lumii.

— Nu, la şcoală nu s-ar fi dus. Lucrează numai duminicile.

— Atunci unde?

Ajunseră la un semafor, atârnat de un fir orizontal, ca o rufă. Şoseaua se înfunda pe islazul unei familii bogate care trăia în Colorado. Dacă făceau la dreapta, se îndreptau spre Kinnakee propriu-zis: oraşul, şcoala. Dacă făceau la stânga, se băgau şi mai adânc în Kansas, în fermele alea, unde locuiau cei doi prieteni ai lui Ben, acei Viitori Fermieri ai Americii care nu îndrăzneau să întrebe

de Ben când ridica ea receptorul.

— Fă la stânga, mergem la familia Muehler.

— Încă mai pierde vremea cu ei? E bine. Nimeni nu s-ar gândi că băieţii ăia ar face ceva… aiurea.

— De ce, Ben ar face?

Diane oftă şi o apucă spre stânga.

— Sunt de partea ta, P.

Fraţii Muehler se costumaseră în fermieri, an de an, la fiecare Halloween, încă de micuţi. Părinţii îi duceau la Kinnakee în aceeaşi camionetă lată şi-i lăsau pe Bulhardt Avenue, să umble cu „ne daţi sau nu ne daţi?" purtându-şi şepcuţele de baseball minuscule şi salopetele, în vreme ce ei beau câte-o cafea la birt. Fraţii Muehler, ca şi părinţii lor, nu vorbeau decât despre lucernă, cereale şi vreme, şi se duceau la biserică duminicile, rugându-se, probabil, pentru chestii ce-aveau de-a face cu recoltele. Alde Muehler erau oameni de treabă, fără imaginaţie, cu personalităţi atât de priponite de pământ că până şi pielea lor părea să fi împrumutat din pantele şi văioagele Kansasului.

— Ştiu, zise Patty şi întinse mâna ca s-o pună pe a lui Diane exact când aceasta schimba viteza, aşa că palma doar îi rămase suspendată peste cea a surorii sale.

Şi-o lăsă la loc în poală.

— O, fir-ai să fii de dobitoc! zise Diane către o maşină care o depăşise şi care acum o ţinea cu treizeci la oră şi încetinea intenţionat ori de câte ori se apropia Diane din spate.

Făcu un viraj brusc, ca să treacă, iar Patty rămase cu privirea aţintită în faţă, deşi simţea că şoferul se uită la ea, îi întrezărea conturul neclar al feţei cu coada ochiului. Cine era? Aflaseră veştile? De asta se holbau, sau poate chiar arătau cu degetul? *Uite-o pe femeia care l-a crescut pe băiatul ăla.* Băiatul Day. O sută de telefoane sunau de zor, probabil. Acasă, cele trei fete ale ei stăteau probabil la televizor, întorcând feţele de la desene animate la telefonul care urla. Li se spusese să răspundă, în caz că suna Ben. Părea prea puţin probabil ca fetele să urmeze

instrucţiunile: le extenuase frica pe care-o trăseseră de dimineaţă. Dacă trecea pe-acolo cineva, avea să găsească trei fete neglijate, plânse, de zece ani şi mai puţin, strânse unele în altele pe podeaua din sufragerie, crispate de atâta zgomot.

— Era bine să fi rămas acasă una din noi. În caz de ceva, zise Patty.

— Nu te duci singură nicăieri cât ţine chestia asta, iar eu nu ştiu încotro să mă duc. Aşa e mai bine. Michelle e mare. Aveam grijă de tine când eram mai mică de-atâta.

Da, dar pe-atunci oamenii încă făceau asta, îşi spuse Patty. Pe-atunci lumea ieşea în oraş câte o seară întreagă şi lăsa copiii singuri şi nimeni nu-şi bătea atâta capul. În anii ’50-’60, în preeria aia liniştită, unde nu se-ntâmpla niciodată nimic. Acum fetiţele nu mai aveau voie să meargă singure cu bicicleta şi nici să meargă undeva în grupuri mai mici de trei. Patty fusese la o petrecere dată de o colegă de serviciu de-a lui Diane, ca un soi de petrecere cu vânzare de recipiente de plastic Tupperware, doar că în loc de recipiente avea fluiere anti-viol şi spray-uri lacrimogene. Făcuse o glumă, despre ce fel de nebun ar bate atâta drum până-n Kinnakee ca să atace pe cineva. O blondă pe care abia o cunoscuse ridicase ochii de pe noul ei spray lacrimogen de pus la chei şi zisese: „O prietenă de-a mea a fost violată.” Simţindu-se vinovată, Patty cumpărase câteva spray-uri.

— Lumea crede că-s o mamă rea, de asta se-ntâmplă aşa ceva.

— Nu crede nimeni. Mie mi se pare că eşti o super-femeie: ai grijă de fermă, pregăteşti pentru şcoală, în fiecare zi, patru copii şi nu bei o găleată de rachiu ca să faci asta.

Patty se gândi imediat la dimineaţa geroasă de acum două săptămâni, când aproape-i venise să plângă de extenuare. Să îmbrace fetele şi să le ducă la şcoală cu maşina i se păruse o posibilitate de-a dreptul îndepărtată. Aşa că le lăsase să stea acasă şi să se uite la zece ore de telenovele şi concursuri cu ea. Dar pe bietul Ben îl făcuse

s-o pornească pe bicicletă, îi făcuse vânt pe uşă cu promisiunea că o să facă iar cerere ca autobuzul şcolii să treacă şi pe la ei anul viitor.

— Nu sunt o mamă *bună.*

— Şş.

Casa familiei Muehler se găsea pe o bucată de pământ ca lumea, cel puţin două sute de hectare. Casa era mititică şi arăta ca o ciupercă, o ţâră de galben pe mile întregi de grâu verde de iarnă şi zăpadă. Viscolea şi mai tare acum; prognoza spunea că avea să mai ningă peste noapte, apoi avea să vină un val brusc de căldură, ca de primăvară. Îşi întipărise în creier promisiunea: val brusc de căldură.

Merseră pe fâşia îngustă şi neprimitoare de drum ce ducea către casă, trecând pe lângă un plug aşezat chiar în pragul hambarului, ca un animal. Lamele încârligate lăsau, pe pământ, umbre ca nişte gheare. Diane smârcâi din nas, cum făcea când nu se simţea în largul ei, o falsă dregere a glasului menită să umple liniştea. Coborâră din maşină fără să se uite una la alta. Nişte coţofene atente, din copaci, croncăneau continuu, păsări răutăcioase, gălăgioase. Una trecu pe lângă ele în zbor, cu un fir de beteală de Crăciun în cioc. Locul, altminteri, era nemişcat, nu se vedea niciun vehicul, nu se auzea scrâşnet de porţi închise, nici zgomot de televizor de dinăuntru, doar tăcerea pământului acoperit de zăpadă.

— Nu văd bicicleta lui Ben, zise Diane în timp ce izbeau cu ciocănelul de la uşă.

— Poate a dus-o în spate.

La uşă răspunse Ed. Jim, Ed şi Ben erau în aceeaşi clasă, însă fraţii nu erau gemeni, unul dintre ei rămăsese cel puţin o dată, dacă nu de două ori, repetent. Parcă Ed. O privi uimit preţ de-o clipă, un puşti scund, cam de un metru şaizeci, dar cu constituţie atletică, de bărbat. Îşi înfipse mâinile în buzunare şi aruncă o privire în spate.

— Ăă, bună ziua, doamnă Day.

— Bună, Ed. Scuze că te deranjez în vacanţa de

Crăciun.

— Nu, nicio problemă.

— Îl caut pe Ben… e aici? L-aţi văzut cumva?

— Be-en?

Rostise numele din două silabe, ca şi cum ideea l-ar fi amuzat.

— A, noo, nu l-am mai văzut pe Ben de vreo… păi, nu cred că l-am văzut de-un an întreg. În afară de şcoală. Acuma umblă cu un grup complet diferit.

— Ce grup? întrebă Diane şi pentru prima dată Ed o privi şi pe ea.

— Ăă… păi.

Văzu silueta lui Jim apropiindu-se, luminată din spate de fereastra largă a bucătăriei. Păşi greoi spre ele, mai înalt şi mai lat în spate decât frate-său.

— Vă putem ajuta cu ceva, doamnă Day? zise băgându-şi faţa, apoi trupul în cadrul uşii, trăgându-şi încetişor fratele într-o parte.

Blocau, amândoi, holul. Lui Patty îi veni să întindă gâtul şi să se uite înăuntru pe lângă ei.

— Îl întrebam pe Ed dacă l-aţi văzut astăzi pe Ben şi a zis că nu prea v-aţi văzut cu el în anul ăsta şcolar.

— Mmm, nu. Mai bine sunaţi, vă scuteaţi de-un drum.

— Vrem să-l găsim repede, aveţi idee pe unde-ar fi, e o urgenţă de familie, îl întrerupse Diane.

— Mmm, nu, zise iarăşi Jim. Aş fi vrut să vă pot ajuta.

— Nici măcar un nume de-al ălora cu care-şi trece timpul? Trebuie să ştiţi măcar atât.

Ed se retrăsese în spate acum şi vorbea din umbra camerei de zi.

— Spune-i să sune la 1-800-Diavol! se hlizi.

— Ce?

— Nimic.

Jim privea clanţa din mâna lui, nedecis dacă să înceapă sau nu să închidă uşa.

— Jim, ne ajuţi, te rog? murmură Patty. Te rog frumos.

Băiatul se încruntă, înfipse vârful ciubotei de văcar în

duşumea, ca o balerină, refuzând să ridice privirea.

— Umblă cu ăia, gaşca diavolului.

— Ce-nseamnă asta?

— E-un tip mai în vârstă şeful, nu ştiu cum îi zice. Iau o groază de droguri, peyote şi din astea, omoară vaci şi che… chestii. Am auzit şi io. Nu sunt de la şcoala noastră ăia din gaşcă. În afară de Ben, adică.

— Ei, trebuie să ştii numele vreunuia, îl îmboldi Patty.

— Chiar nu ştiu, doamnă Day. Ne ţinem departe de chestiile alea. Scuze, am încercat să rămânem prieteni cu Ben, dar… Mergem la biserica de-aici, părinţii mei ne ţin din scurt. Ăă… chiar îmi pare rău.

Îşi aţinti privirea în pământ şi tăcu. Lui Patty nu-i mai veni să-l întrebe nimic.

— OK, Jim, mersi.

Închise uşa şi, până să se întoarcă spre maşină, dinăuntrul casei se auzi un răcnet: *Boule, ce te-a apucat să zici chestia aia?* urmat de un bufnet puternic într-un perete.

Libby Day
Acum

Când ne-am întors în maşină, Lyle n-a zis decât trei cuvinte: „Ce vis urât!” La care i-am răspuns cu un *mmm.* Krissi îmi amintea de mine. Apucătoare şi nerăbdătoare, întotdeauna punând lucruri deoparte pentru zile negre. Pachetul ăla de chipsuri. Nouă, milogilor, ne plac chestiile în ambalaje mici, fiindcă lumea le cedează fără mare tam-tam.

Am mers cu Lyle vreo douăzeci de minute fără să spunem cine ştie ce, apoi, într-un târziu, a spus, cu vocea lui de moderator de emisiune TV, care face rezumatul:

— E clar, aşadar, că minte când susţine că Ben ar fi molestat-o. Cred că şi pe taică-său l-a minţit. Cred că Lou Cates a luat-o razna, ţi-a omorât familia, apoi, mai târziu, a aflat că l-a minţit. A omorât, pentru nimic, o familie nevinovată. Prin urmare, propria familie i s-a dezintegrat.

Lou Cates dispare, se apucă de băut.

— Prin urmare? l-am zgândărit.

— E o teorie solidă. Nu crezi?

— Cred că n-ar trebui să mai vii la interviurile astea. E stânjenitor.

— Libby, eu dau banii pentru toată chestia.

— Păi nu prea eşti de ajutor.

— A, *pardon,* a zis şi am încetat să mai vorbim.

Şi, în vreme ce luminile din Kansas City începeau, în depărtare, să coloreze cerul într-o nuanţă de portocaliu bolnăvicios, Lyle a zis, fără să se uite la mine:

— E totuşi o teorie solidă, nu?

— Totu-i teorie, de asta-i zice *enigmă!* l-am maimuţărit. Un mare mister – Cine a omorât familia Day? – am proclamat radioasă.

La câteva minute după aceea, am zis înciudată:

— Cred că-i o teorie OK, dar cred că ar trebui să vedem şi cu Runner.

— Foarte bine. Dar tot am de gând să-i dau de urmă lui Lou Cates.

— N-ai decât.

L-am lăsat în faţă la Sarah's, nu m-am oferit să-l duc acasă. L-am lăsat pe trotuar, ca pe un puşti uimit că părinţii suportă să-l lase, cu adevărat, în tabără. Am ajuns acasă târziu şi cu capsa pusă, abia aşteptând să-mi număr banii. De la Clubul Omor, până acum, făcusem 1.000, cu alţi 500 pe care mi-i datora Lyle pentru Krissi, deşi, era clar, Krissi ar fi vorbit cu oricine. Dar, chiar când am gândit asta, am ştiut că nu-i adevărat. Niciunul dintre neisprăviţii de la Club Omor n-ar fi izbutit să facă asta cu Krissi. Cu mine vorbise fiindcă aveam aceleaşi chimicale în sânge: ruşine, mânie, lăcomie. Nostalgie nejustificată.

Îmi meritam banii, mi-am zis, simţindu-mă, fără motiv, plină de resentimente. Lyle nu păruse să aibă vreo problemă să mă plătească. Dar asta făceam de obicei – aveam, în cap, replici defensive, mă enervam pentru lucruri care nu se întâmplaseră încă. Încă.

Îmi meritasem banii (mă simţeam mai calmă acum),

şi, dacă primeam veşti de la Runner, dacă vorbeam cu el, aveam să câştig şi mai mulţi încă şi să fiu asigurată pe patru luni. Dacă nu făceam excese.

Sau, şi mai bine, cinci: până să ajung acasă, Lyle îmi şi lăsase un mesaj în care spunea că vreo câţiva ciudaţi de la Club Omor voiau să organizeze o întâlnire cu licitaţie, să cumpere câteva din „suvenirurile" familiei mele. Magda avea să fie gazda, asta dacă mă interesa. Magda, Muma-Pădurii, care desenase coarne de drac pe poza mea. *Da, Magda, mi-ar plăcea să vin la tine, unde ziceai că ţii argintăria?*

Am închis robotul telefonic, pe care-l furasem, cu două locuinţe în urmă, de la o colegă de casă. M-am gândit la Krissi şi am fost sigură că şi casa ei era plină cu mizeriile altora. Aveam un robot telefonic furat, un set aproape complet de tacâmuri de restaurant şi vreo jumătate de duzină de solniţe, la care adăugam şi perechea cea nouă, de la Tim Clark, pe care nu izbuteam s-o transfer de pe masa din hol în bucătărie. Într-un ungher al camerei de zi, lângă vechiul meu televizor, e o cutie cu mai bine de o sută de sticluţe de loţiune pe care le-am şterpelit. Le ţin fiindcă îmi place să le văd pe toate împreună, roz şi mov şi verzi. Ştiu că ar părea ceva nebunesc oricui mi-ar intra în casă, dar nu-mi intră nimeni şi-mi plac prea mult ca să scap de ele. Mâinile mamei erau mereu aspre şi uscate, le dădea tot timpul cu ulei, dar fără rezultat. Era unul din felurile noastre preferate de a o necăji: „Nu ne atinge, mami, eşti ca un aligator!" Biserica pe care-o frecventam avea în toaleta femeilor loţiune despre care zicea că miroase a trandafiri: ne dădeam toate pe mâini, cu rândul, şi ni le miroseam, complimentându-ne pentru parfumul de doamne adevărate.

Niciun apel de la Diane. Probabil că-mi primise mesajul de-acum, şi totuşi nu sunase. Părea cam straniu. Diane îmi uşura mereu corvoada de a-mi cere iertare. Chiar şi după ultima tură de pedeapsă prin tăcere – de şase ani. Cred că ar fi trebuit să-i dau un exemplar din carte cu autograf.

M-am apucat de celelalte cutii, cele de sub scări, care se făceau tot mai rău-prevestitoare în mintea mea cu cât mă gândeam mai mult la crime. Sunt doar lucruri, mi-am zis. Nu-ţi fac niciun rău.

Pe la paisprezece ani mă tot gândeam la sinucidere – acum e ca un hobby, însă la paisprezece ani era o vocaţie. Într-o dimineaţă de septembrie, chiar după ce începuse şcoala, luasem Magnumul 44 al lui Diane şi-l ţinusem, ca pe-un bebeluş, ore întregi în poală. Ce uşurare ar fi fost să-mi zbor creierii şi gata, toată amărăciunea să dispară cu un poc, ca atunci când sufli puful unei păpădii. Dar mă gândisem la Diane, la cum ar fi venit ea şi mi-ar fi găsit trupul micuţ şi peretele înroşit, şi nu putusem s-o fac. De aceea, probabil, am şi fost aşa de răutăcioasă cu ea: nu mă lăsa să fac ce-mi doream cel mai mult. Nu îi puteam face una ca asta, aşa că începusem să mă târguiesc cu mine însămi: dacă mă simt aşa de rău şi pe 1 februarie, o să mă omor. Şi pe 1 februarie fusese la fel de rău, dar făcusem iarăşi târgul: dacă şi pe 1 mai e la fel, gata, o fac. Şi tot aşa. Şi tot aici sunt.

M-am uitat la toate cutiile şi am încheiat un târg ceva mai calm: dacă nu pot îndura să mai fac asta în douăzeci de minute, o să dau foc la tot.

Prima cutie s-a desfăcut uşor, un perete s-a rupt imediat ce-am tras de banda adezivă. Înăuntru, pe vârful teancului, era un tricou cu The Police care fusese al mamei, cu pete de mâncare şi extrem de moale.

Optsprezece minute.

Dedesubt era un vraf de caiete legate cu elastic, toate de-ale lui Debby. Am răsfoit la întâmplare:

Harry S Truman a fost al 33-lea preşedinte american şi provenea din Missouri. Inima este pompa corpului face sângele să circule în tot corpul.

Sub astea era un teanc de bileţele, de la Michelle pentru mine, de la mine pentru Debby, de la Debby pentru Michelle. Scormonind prin ele, am scos la iveală o

felicitare aniversară cu o îngheţată pe ea, având deasupra o cireaşă făcută cu sclipici roşu.

Dragă Debby, scrisese mama în felul ei înghesuit. *Ne bucurăm să avem o fată aşa de dulce, bună şi de ajutor în familia noastră. Eşti cireşica mea! Mama*

Niciodată nu scria „mămica”, m-am gândit, nici nu-i spuseserăm vreodată aşa. *Vreau la mămica,* mi-am zis. Nu spuneam aşa. *Vreau la mama.* Am simţit că se desface ceva în mine, ceva ce n-ar fi trebuit să se desfacă. Ca şi cum s-ar fi desprins o copcă.

Paisprezece minute.

Am mai răscolit prin bileţele, punându-le pe cele mai plicticoase şi idioate deoparte pentru Clubul Omor, simţind că mi-e dor de surorile mele, râzând la unele, la grijile noastre ciudate de-atunci, la mesajele codate, desenele primitive, listele de oameni care ne plăceau şi care nu ne plăceau. Uitasem cât de apropiate am fost noi, fetele Day. N-aş fi zis asta, dar acum, cercetând ca o antropoloagă rămasă fată bătrână scrierile noastre, îmi dădeam seama că aşa era.

Unsprezece minute. Iată şi jurnalele lui Michelle, legate cu elastic cauciucat, laolaltă, într-o bucată de imitaţie de piele. În fiecare an primea două, de Crăciun – îi trebuiau de două ori mai multe decât unei fete normale. Îl începea întotdeauna pe cel nou chiar atunci, sub pom, trecând toate darurile primite, ţinând scorul.

Am deschis unul de prin 1983 şi mi-am amintit ce bârfitoare mică fusese Michelle, chiar şi la nouă ani. Notiţa din ziua aceea era despre cum o auzise pe profesoara ei preferată, domnişoara Berdall, zicându-i chestii deocheate unui bărbat, la telefonul din camera profesorilor – şi nici măcar nu era măritată, domnişoara Berdall. Michelle se întreba dacă nu cumva, dacă i-ar fi cerut socoteală în privinţa asta, domnişoara Berdall nu i-ar fi adus ceva bun la prânz. (Se pare că, odată, domnişoara Berdall îi dăduse lui Michelle jumătate din gogoaşa ei cu jeleu, lucru care-o

făcuse pe Michelle să rămână pentru totdeauna obsedată de domnişoara Berdall şi de pungile ei de hârtie maro. De obicei profesorii puteau fi convinşi să-ţi cedeze jumătate de sendviş sau vreun fruct dacă te holbai la ei îndeajuns. Doar că nu puteai face asta prea des, fiindcă altfel trimiteau o înştiinţare acasă şi asta o făcea pe mama să plângă.) Jurnalele lui Michelle erau pline cu drame şi insinuări cât se poate de copilăreşti: în pauză, domnul McNanny fumase chiar lângă uşa vestiarului băieţilor, apoi folosise spray de gură („spray de gură" apărea subliniat de mai multe ori) ca să nu ştie nimeni. Doamna Joekep de la biserică bea la ea în maşină… şi când Michelle o întrebase dacă are cumva gripă, dacă de-aia bea din sticlă, doamna Joekep râsese şi-i dăduse 20 de dolari pentru Fondul Cercetaşilor, chiar dacă Michelle nu făcea parte dintre Cercetaşi.

Drăcie, şi despre mine scrisese chestii: ştia, de pildă, că o minţisem pe mama că n-o lovisem cu pumnul pe Jessica O'Donnell. Era adevărat, îi învineţisem ochiul bietei fetiţe, dar pe mama o minţisem, zicând că ar fi căzut dintr-un leagăn. *Libby mi-a zis că Diavolul a pus-o,* scria Michelle. *Oare ar trebui să-i zic mamei?*

Am închis jurnalul din 1983, apoi le-am răsfoit pe cele din 1982 şi 1984. Pe cel care acoperea a doua parte din 1984 l-am citit cu atenţie, în caz că Michelle ar fi zis ceva notabil despre Ben. Nu prea mare lucru, în afară de faptul că era un mare ticălos şi că nu-l plăcea nimeni. M-am întrebat dacă nu cumva şi poliţiştii avuseseră aceeaşi idee. Mi-am imaginat un biet poliţist începător, mâncând specialităţi chinezeşti la cutie, în miez de noapte, şi citind despre cum i-a venit ciclul celei mai bune prietene a lui Michelle.

Nouă minute. Alte felicitări şi scrisori, apoi am dezgropat un bilet împăturit mai elaborat decât celelalte, făcut să arate aproape falic, ceea ce, cred, era şi intenţia, fiindcă sus era trecut cuvântul ARMĂSAR. Am desfăcut biletul şi am citit scrisul acela rotunjit, de fată:

5/11/84
Dragă Armăsarule,

Sunt la ora de bio şi mă frec pe sub bancă, aşa de tare mă trece când mă gândesc la tine. Îţi imaginezi păsărica mea? E drăguţă şi roşie de dorul tău. Hai pe la mine după şcoală, azi, bine? Vreau să ţi-o super-trag!!! Sunt aşa de excitată, chiar şi acum. Aş vrea să stai cu mine ori de câte ori sunt plecaţi ai mei. Maică-ta n-o să ştie, e aşa de aeriană! De ce să stai acasă la tine când poţi sta la mine?! Fii bărbat şi zi-i maică-tii să se ducă naibii. N-aş vrea ca într-o zi să treci pe la mine şi să descoperi că mă rezolv cu altcineva. O, ce-mi vine să-mi dau drumul! Hai să ne-ntâlnim la maşina mea, după şcoală, o să parchez pe str. Passel.

Ne vedem,
Diondra

Ben nu avusese prietenă, nici vorbă. Nu spusese nimeni una ca asta, nici măcar Ben. Numele nu suna familiar, oricum. La fundul cutiei era un teanc de albume cu promoţii şcolare, din 1975, când începuse Ben şcoala, până în 1990, când mă alungase prima oară Diane.

Am deschis albumul pe 1984-1985 şi m-am uitat la promoţia lui Ben. Nicio Diondra, dar o poză cu Ben care-ţi frângea inima: umeri lăsaţi, părul lung pe ceafă şi o cămaşă pe care o purta mereu la ocazii speciale. Mi l-am imaginat, acasă, îmbrăcându-se pentru Ziua de Poză, repetându-şi zâmbetul în oglindă. În septembrie 1984 încă purta cămăşi cumpărate de mama, iar prin ianuarie ajunsese deja puştiul furios, cu părul tăciune, acuzat de omor. Am trecut în revistă colegii lui Ben din anul mai mare ca el, tresărind câte un pic la vreo Diane sau Dina, dar n-am găsit nicio Diondra. Apoi m-am uitat la cei cu două clase mai mari, gata să renunţ, şi am găsit-o. Diondra Wertzner. Cel mai aiurea nume posibil. Mi-am trecut degetul pe şirul de poze, aşteptându-mă să dau peste vreo

bucătărească în devenire, vreo tipă necioplită şi mustăcioasă, dar în loc de asta am dat peste o fată drăguţă, cu obrăjori rotunzi şi cu o cascadă de cârlionţi închişi la culoare. Avea trăsături fine, pe care le îngroşase cu machiaj abundent, dar sărea în ochi chiar şi în poză. Avea ceva în privire, ceva îndrăzneţ, iar buzele îi erau desfăcute, lăsând la iveală dinţi ascuţiţi, ca de căţeluş.

Am luat albumul din anul de dinainte şi n-am mai găsit-o. L-am luat pe cel din anul de după şi n-am mai găsit-o nici acolo.

Ben Day
2 ianuarie 1985, 3:10 p.m.

Camioneta lui Trey mirosea a iarbă, a şosete transpirate şi a băutură alcoolică dulce, vărsată probabil de Diondra. Diondra avea tendinţa să cadă lată ţinând câte o sticlă în mână, era felul ei preferat de-a bea, să bage până o dobora, cu o ultimă duşcă la îndemână, ca să fie. Camioneta era plină ochi cu hârtii vechi în care fusese învelită mâncare de la fast-food, cârlige de pescuit, un *Penthouse* şi, pe mocheta păroasă de la picioarele lui Ben, o cutie de ambalaje de carton cu eticheta Fasole Săltăreaţă Mexicană, fiecare cutie cu câte o boabă purtând sombrero şi cu picioare care arătau ca şi cum ar fi ţopăit.

— Încearcă una, zise Trey arătându-i cutia cu un gest.

— Noo, n-ar trebui să fie gândaci sau aşa ceva?

— Mda, sunt un soi de larve de cărăbuş, zise Trey şi slobozi râsul acela al lui, care te zgâria pe creier.

— Super, mersi, e mişto.

— Haide, omule, pe bune, te luam în balon, ce naiba, revino-ţi.

Intrară pe aleea unui supermarket, cu Trey arătându-i-l pe mexicanul de după tejghea, *uite colea fasolarul* – şi-i pusese lui Ben în braţe o cutie de Beast, nişte nacho de făcut la microunde, din cele după care se smiorcăia mereu Diondra, şi nişte fâşii de pastramă de vită, pe care Trey le luă în palmă ca pe un buchet.

Tipul îi zâmbi lui Trey şi scoase un chiuit, un răcnet indian de luptă. Trey îşi încrucişă braţele pe piept şi se făcu că dansează în jurul unui sombrero imaginar.

— Hai, fă-mi totalul, Jose.

Tipul nu mai zise nimic şi Trey îi lăsă restul, trei dolari mari şi laţi. Ben se tot gândi la asta tot drumul până la Diondra. Lumea era plină de oameni ca Trey, care lăsau trei dolari fără să clipească. Ca Diondra. Cu câteva luni în urmă, la sfârşitul lui septembrie, care fusese foarte călduros, Diondra trebuise să aibă grijă de doi verişori, sau verişori de-al doilea sau aşa ceva, şi, cu Ben, merseseră până la parcul acvatic de lângă graniţa cu Nebraska. Condusese atunci, timp de o lună, Mustangul maică-sii (se săturase de maşina proprie), iar bancheta din spate era încărcată cu lucruri, chestii pe care Ben nu s-ar fi gândit în veci să le cumpere: trei feluri de loţiune de protecţie solară, prosoape de plajă, unguente, colaci de baie, mingi, găletuşe. Copiii erau mici, cam de şase sau şapte ani, şi stăteau înghesuiţi prin toate mizeriile alea, cu salteluţe gonflabile care scârţâiau ori de câte ori se mişcau şi, pe undeva pe lângă Lebanon, copiii deschiseseră geamul, hlizindu-se, în vreme ce saltelele făceau tot mai mult zgomot, ca şi cum ar fi atins apogeul într-un ritual sexual al saltelelor de plajă, şi Ben îşi dăduse seama ce-i făcea să chicotească. Adunaseră tot mărunţişul lăsat de Diondra pe banchetă, pe jos, prin tot soiul de colţişoare – pur şi simplu azvârlea mărunţişul acolo – şi acum îl aruncau cu pumnul pe geam, ca să-l vadă cum se împrăştie, scânteietor. Şi nu doar bănuţi, erau acolo şi sferturi de dolar.

Ben îşi spuse că aşa făceai diferenţa între oameni. Nu erau chestii gen *mie îmi plac câinii* şi *mie pisicile* sau *eu ţin cu Chiefs* şi *mie îmi place de Broncos.* Diferenţa o făceai după felul în care le păsa ori nu de sferturile de dolar. Pentru el, patru sferturi însemna un dolar. O mână de sferturi era un prânz. Cât aruncaseră pe geam mucoşii ăia i-ar fi ajuns să plătească pentru jumătate dintr-o pereche de blugi. Le tot zisese copiilor să se oprească, le zisese că era periculos, ilegal, că puteau să ia amendă, că

trebuiau să stea cuminţi şi să privească înainte. Copiii râseseră, Diondra hohotise ca o cucuvea – *Ben n-o să-şi capete alocaţia pe săptămâna asta dacă-i tot luaţi bănuţii* – şi îşi dăduse seama că fusese dat în vileag. Nu fusese chiar atât de iute de mână pe cât crezuse: Diondra ştia că adună bănuţii lăsaţi în urmă de ea. Se simţise ca o fată a cărei rochie tocmai fusese ridicată de vânt. Şi se întrebase ce spunea asta despre ea, că-şi vedea prietenul adunând bănuţii şi nu zicea nimic, o făcea asta o tipă de treabă? Sau o tipă nasoală?

Trey gonea cu toată viteza spre casa Diondrei, o cutie uriaşă, bej, înconjurată de un gard de sârmă menit să oprească pitbulii Diondrei să-i facă felul poştaşului. Avea trei, dintre care unul era un sac imens de muşchi cu ditamai coaiele şi ochi dementi, iar lui Ben îi displăcea în mod deosebit, mai mult decât ceilalţi. Îi lăsa în casă când erau plecaţi părinţii şi săreau pe mese şi se răhăţeau peste tot. Diondra nu făcea curat, ci doar dădea cu spray parfumat pe mochetele îngălate. Covorul acela drăguţ, albastru din camera de recreere – Diondra zicea că-i de-un violet prăfos –, era acum un teren minat de rahaţi încleiaţi în ţesătură. Ben se străduia să nu-i pese. Nu era treaba lui, după cum nu se sfia să-i amintească Diondra.

Uşa din spate era deschisă, cu toate că afară era un ger năprasnic, şi pitbulii alergau înăuntru şi afară, ca la un număr de magie – niciun pitbul, un pitbul, doi pitbuli în curte! Trei! Trei pitbuli în curte, alergând în cercuri mari şi zbughind-o, după aceea, înapoi în casă. Erau ca nişte păsări în zbor, necăjindu-se şi apucându-se unii pe ceilalţi cu colţii, într-un stol.

— Nu suport câinii ăştia nenorociţi, mârâi Trey şi opri.

— Îi răsfaţă.

Câinii se repeziră lătrând când Trey şi cu Ben păşiră spre partea din faţă a casei, urmărindu-i de-a lungul îngrăditurii, băgând boturile şi labele prin ochiurile de sârmă, lătrând şi lătrând şi lătrând.

Şi uşa din faţă era deschisă, dinăuntru emana

căldură. Trecură de holul de la intrare cu tapet roz – Ben nu izbuti să se abţină să nu închidă uşa după el, să facă economie la energie – şi coborâră la subsol, unde era bârlogul Diondrei. Diondra era în camera de recreere, dansând pe jumătate goală, în picioare cu nişte ditai şosetele roz, fără pantaloni şi cu un pulover larg, cu ditamai modelul împletit care-i evocă lui Ben nişte odgoane pescăreşti, nu accesorii de fată. Dar şi celelalte fete de la şcoală purtau cămeşoaie largi. Le ziceau „cămăşile iubiţilor” sau „puloverele lui tati”. Diondra, evident, trebuia să aibă ţoale super-mari şi cu multe chestii pe dedesubt: tricou lălâu, apoi un soi de maiou şi după aceea o cămaşă cu nasturi, cu dungi strident colorate. Ben îi oferise odată Diondrei unul dintre puloverele lui negre şi largi, să-i fie pulover de iubit, el fiind iubitul, dar ea strâmbase din nas şi proclamase: „Nu-i cum trebuie. Şi are şi-o gaură în el.” De parcă o gaură în îmbrăcăminte era mai rea decât căcat de câine răspândit pe covor. Ben nu era sigur niciodată dacă Diondra ştia tot soiul de reguli secrete, protocoale private, ori dacă nu cumva inventa chestii ca să-l facă să se simtă un nătărău.

Ţopăia pe Highway to Hell, în timp ce căminul scuipa flăcări în spatele ei. Îşi ţinea ţigara departe de hainele cele noi. Avea vreo douăsprezece articole, toate împachetate în plastic, puse pe umeraşe sau în pungi lucitoare, cu hârtie netedă şi subţire ce scânteia ca focul. Mai erau şi două cutii de pantofi şi cutiuţele despre care ştia că au înăuntru bijuterii. Când Diondra ridică privirea şi-i văzu părul negru, îi oferi un zâmbet imens, radios, şi un deget mare, ridicat în semn de „bravo”.

— Super-mişto.

Iar Ben se simţi un pic mai bine, mai puţin idiot.

— Ti-am spus eu că o să arăţi bine, Benji.

Şi gata.

— Ce ţi-ai luat, Dio? întrebă Trey scormonindu-i prin pungi.

Trase un fum din ţigara ei, pe care o ţinea în continuare între degete, în timp ce era, încă, fără

pantaloni. Fata surprinse privirea lui Ben şi-şi ridică poalele puloverului, dezvăluind boxeri care nu erau ai lui.

— E-n regulă, zăpăcilă.

Veni şi-l pupă, iar mirosul de fixativ şi de ţigări îl izbi, îl linişti. O cuprinse cu blândeţe, cu braţele moi şi, când îi simţi limba atingându-se de a lui, tresări.

— Doamne, da' treci odată de faza cu „Diondra e de neatins", se răsti ea. Decât dacă nu-s prea bătrână pentru tine.

Ben râse.

— Ai şaptişpe ani.

— Dacă ai auzi ce aud eu, îngână Diondra pe melodia unei colinde, părând furioasă, enervată de-a binelea.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că şaptişpe s-ar putea să fie o vârstă prea mare pentru gustul tău.

Ben nu ştia ce să zică. Dacă o ţinea aşa cu Diondra, când avea dispoziţia asta sumbră şi enigmatică, n-ar fi făcut decât să încurajeze valuri nesfârşite de „Nu, nu-i nimic", „îţi spun mai încolo" sau „stai calm, mă descurc eu." Diondra îşi dădu la spate părul întărit de fixativ şi începu să danseze înaintea lor. Acum apăruse şi ceva de băut, de după o cutie de pantofi. Gâtul îi era plin de vânătăi de la pupat pe care i le făcuse duminică, el muşcându-i gâtul ca Dracula, ea cerând mai mult, „Mai tare, mai tare, nu rămâne semn dacă faci aşa, nu-ţi strânge buzele, fără limbă, mai tare… Haide! mai tare! Cum se poate să nu ştii să faci o vânătaie ca lumea?" şi, cu o faţă încordată de nervi, îl apucase de cap, îl sucise într-o parte şi i se înfipsese în gât ca un peşte în agonie, trăgând de piele într-un ritm frenetic. Apoi se trăsese deoparte, cu un „uite!", şi-l făcuse să se privească în oglindă. „Acum să-mi faci şi mie la fel."

Rezultatul era un şir de vânătăi pe gâtlejul ei, cafenii, albastre şi jenante pentru Ben, asta până ce-l văzu pe Trey holbându-se la ele.

— O, copilaş, eşti paradit, rânji Diondra, observând, în cele din urmă, rana de la cap.

Îşi umezi un deget şi se apucă să şteargă sângele.

— Te-a caftit cineva?

— Copilaş a căzut de pe biclă, se hlizi Trey.

Ben nu-i zisese asta şi se simţi cuprins de un val de furie fiindcă Trey, încercând să-şi râdă de el, spusese de fapt adevărul.

— Du-te-n mă-ta, Trey.

— Auzi, măă, zise Trey ridicând brusc mâinile, cu ochii deodată întunecaţi.

— Te-a împins cineva de pe bicicletă, copilaş, cineva a-ncercat să-ţi facă rău? zise Diondra şi-l dezmierdă.

— I-ai cumpărat ceva şi lui Benny, ca să nu mai poarte blugii ăia naşpa încă o lună? întrebă Trey.

— Sigur că da.

Zâmbi larg, lăsând deoparte rana lui Ben, despre care el îşi imaginase că avea să fie mai mult timp în centrul atenţiei. Se apropie de o pungă uriaşă, roşie, şi scoase de-acolo nişte pantaloni negri de piele, groşi precum pielea de vită, un tricou dungat şi o jachetă de denim negru, plină cu ţinte lucitoare.

— Oho, pantaloni de piele, crezi că eşti cuplată cu David Lee Roth? se amuză Trey.

— O să arate bine. Du-te şi încearcă-i.

Strâmbă din nas când Ben încercă s-o tragă la pieptul său.

— Ai auzit de duş, Ben? Miroşi a cantină.

Îi trânti hainele în braţe şi-l mână afară, spre dormitor.

— E cadou, Ben, ţipă după el. Poate, la un moment dat, vrei să spui şi-un mulţumesc.

— Mulţumesc! îi strigă Ben.

— Fă un duş înainte să te-mbraci cu ele, ce naiba.

Deci vorbea serios, chiar puţea. Ştia că puţea, dar sperase că nu-l poate adulmeca nimeni. Intră în baia aflată vizavi de dormitorul Diondrei – avea, la naiba, baia ei proprie, iar părinţii o aveau pe-a lor, una uriaşă, cu două chiuvete – şi-şi aruncă hainele, ghemotoc, pe mocheta de un roz intens. Încă era ud între picioare de la apa vărsată

din găleată, la şcoală, avea puţa încreţită şi umedă. Dar se simţea bine sub duş, relaxat. Făcuse de multe ori sex cu Diondra la duş, cu spumă călduţă. Săpunul era mereu acolo, nu trebuia să te speli cu şampon pentru copii fiindcă maică-ta nu putea niciodată, la dracu', să facă şi ea un drum până la magazin.

Se şterse, se îmbrăcă cu boxerii. Purta boxeri cumpăraţi tot de Diondra. Prima dată când se dezbrăcaseră, Diondra râsese, aproape să se înece cu propria-i salivă, de chiloţii lui strâmţi şi albi. Încercă să-şi vâre boxerii în chestia aia strânsă de piele – numai capse, fermoare şi catarame, se strădui să şi-i tragă pe fund, despre care Diondra zicea că-i cea mai arătoasă parte a lui. Problema era cu boxerii, care i se adunau pe talie când trăgea de pantaloni, lăsând umflături prin locuri nepotrivite. Îşi smulse pantalonii de pe el, furios, îşi scoase boxerii şi-i azvârli, de pe picior, în grămada cu hainele vechi, simţind că-l iau toţi dracii când îi auzi pe Trey şi Diondra chicotind şi şoptind în cealaltă cameră. Îşi trase pantalonii fără nimic pe dedesubt, şi-i simţi lipiţi, ca pe un costum de scafandru. Îi era cald. Deja transpira pe buci.

— Hai să ne faci parada modei, voinicule, îl strigă Diondra.

Îşi trase tricoul pe el şi intră în dormitorul ei ca să se vadă în oglindă. Metaliştii pe care-i iubea Diondra se holbau de pe posterele lipite pe pereţi, ba chiar şi de pe tavan, deasupra patului, cu plete lungi şi drepte şi corpuri înfăşurate în piele, cu catarame şi curele, ca nişte roboţi extratereştri.

Când intră iarăşi în camera de zi, Diondra scoase un scheunat ascuţit şi dădu fuga la el, i se aruncă în braţe.

— Ştiam eu, ştiam eu. Eşti un bărbat bine.

Îi dădu pe spate părul, care, stânjenitor, era doar până la bărbie de lung.

— Trebuie să ţi-l laşi să mai crească, dar altfel eşti de milioane.

Ben se uită la Trey, care ridică din umeri.

— Nu eu o să te fut la noapte, nu te uita la mine.

Pe podea era un morman de resturi, ambalaje lungi ca nişte degete de Slim Jim şi un pătrat de plastic cu nişte urme de brânză şi firimituri de nachos.

— Aţi mâncat deja tot? zise Ben.

— Acuma-i rândul tău, Teep-beep, zise cu entuziasm Diondra, luându-şi mâna din părul lui Ben.

Trey avea în mână un tricou cu ţinte metalice, cumpărat de Diondra (de ce, adică, i-a luat şi lui ceva? Gândi Ben). Se retrase spre dormitor, ca să-şi facă şi el partea de spectacol. La început, nu se auzi din hol nimic, apoi un pocnet de cutie de bere desfăcută, după care hohote, hohote zgomotoase, de om care se tăvăleşte pe jos de râs.

— Diondra, vino încoace!

Diondra râdea deja când dădu fuga spre Trey, în vreme ce Ben rămase acolo, în picioare, asudând în pantalonii cei noi şi strâmţi. Nu peste mult se porni şi ea pe hohotit, după care apărură, cu feţele scăldate în bucurie pură. Trey, la bustul gol, ţinea în mână boxerii lui Ben.

— Gagiule, tu te-ai îmbrăcat cu pielea aia fără nimic pe dedesubt? zise Trey printre chicoteli, cu ochii măriţi, de nebun. Ai habar câţi tipi s-au vârât în nădragii ăştia până să ajungă la tine? În momentul ăsta ai pe tine transpiraţie de la coaiele a vreo opt tipi. Curul ţi-e lipit de curul altuia.

Râseră din nou, Diondra slobozi sunetul ei ce voia să zică „bietul de Ben”: *ooohhhaaa.*

— Cred că-s şi nişte urme de rahat pe-aici, Diondra, zise Trey aruncând o privire înăuntrul boxerilor. Ai face bine să ai grijă de asta, femeiuşco.

Diondra îi apucă cu două degete, străbătu camera şi-i azvârli în foc, unde sfârâiră, dar nu se aprinseră.

— Nici focul nu poate distruge chestia aia, gâfâi de râs Trey. Ce-s mă, Ben, poliester?

Se cufundară în canapea, Diondra ghemuită într-o parte, să termine de râs, cu capul lui Trey pe şold. Râdea cu ochii strânşi, apoi, tot ghemuită, deschise un ochi lucitor şi albastru şi-l cercetă. Era pe cale să se întoarcă în

baie şi să-şi pună înapoi blugii pe el, însă Diondra sări şi-l apucă de mână.

— Hai, scumpule, nu te oftica. Arăţi fantastic. Serios. Nu ne băga în seamă.

— Sunt faini pantalonii, gagiule. Şi, dacă te scalzi în sucurile altuia, poate-ţi creşte şi ţie o pereche de coaie, nu?

Începu să râdă iarăşi, dar, fiindcă Diondra nu i se alătură de data asta, se duse la frigider şi scoase o bere. Trey încă nu se îmbrăcase cu tricoul cel nou, părea să-i placă la bustul gol, să-şi etaleze smocurile de păr negru de pe piept, sfârcurile închise la culoare, mari cât monedele de cincizeci de cenţi, muşchii ce se umflau peste tot, un abdomen cum Ben n-avea să aibă în veci. Ben, palid, cu oase mici şi roşcat, n-avea să arate niciodată aşa, nici în cinci, nici în zece ani. Îi aruncă lui Trey o privire, dorind să se uite mai bine dar ştiind, totodată, că nu era o idee bună.

— Hai, Ben, să nu ne certăm, zise Diondra trăgându-l lângă ea pe sofa. După câte rahaturi am auzit despre tine astăzi, eu ar trebui să mă enervez.

— Vezi? Acuma ce mai înseamnă şi asta? zise Ben. E ca şi cum ai vorbi codat sau ceva. Am avut o zi de căcat şi chiar n-am chef!

Asta făcea Diondra, te întărâta, te împungea şi te murseca până ce mai că înnebuneai, după care o dădea cu „Da' de ce te-ai supărat aşa?"

— Auuu, îi şopti în ureche. Hai să nu ne certăm. Suntem împreună, hai să nu ne certăm. Hai la mine în cameră să ne-mpăcăm.

Răsuflarea îi mirosea a bere, iar unghiile lungi îi poposiră între picioarele lui. Îl ridică de pe canapea.

— Trey e aici.

— Lui Trey n-o să-i pese, zise, apoi, mai tare: Uită-te şi tu un pic la televizor, Trey.

Trey îi răspunse cu un *hmmm,* fără să-i privească măcar, şi se azvârli pe sofa, făcându-şi berea să ţâşnească precum o fântână arteziană.

Ben era acum cu capsa pusă, cum părea,

întotdeauna, să-l placă Diondra. Voia să i-o vâre adânc, s-o facă să se vaiete. Aşa că, de îndată ce închiseră uşa, uşa din placă subţire prin care Trey, cu siguranţă, auzea tot – prea bine –, Ben dădu să o apuce, iar Diondra se răsuci şi îl zgârie pe faţă, tare, făcând să-i dea sângele.

— Diondra, ce mama dracului?

Avea, acum, încă o zgârietură pe faţă, dar nu-l deranja. Fă-mi terci obrajii ăştia de bebeluş, fă-o. Diondra se dădu în spate preţ de o clipă, deschise gura, apoi îl trase spre ea până ce ajunseră la pat, unde se trântiră, făcând animalele de pluş de pe cuvertură să cadă. Îl zgârie iarăşi pe gât, şi lui îi veni s-o fută bine, zdravăn, vedea literalmente roşu în faţa ochilor, cum se zicea în desene animate, şi ea îl ajută să se dezbrace de pantaloni, jupuindu-i de pe el ca pe o piele coşcovită de soare, iar pula îi ţâşni în sus, mai tare ca oricând. Diondra îşi săltă peste cap puloverul, lăsând la iveală sânii aceia imenşi, alb-albăstrii şi moi, iar el îi trase boxerii. Se holbă la burta ei, şi atunci fata se întoarse cu spatele şi-l călăuzi înăuntru, răcnind *Asta-i tot? Atâta ai pentru mine? Mi-o poţi trage mai tare de-atâta,* în vreme ce el izbea acolo în neştire, până ce-l apucară durerile de coaie şi simţi că orbeşte. Apoi se sfârşi; Ben se lăsă pe spate, întrebându-se dacă avea, cumva, un atac de cord. Gâfâia după aer, luptându-se cu mohoreala care-i venea întotdeauna după ce făceau sex, tristeţea aceea a lui *asta-i tot.*

Ben făcuse sex de douăzeci şi două de ori până atunci, ţinea socoteala, numai cu Diondra, şi văzuse destul la televizor cât să ştie că, după ce se termina, bărbaţii ar fi trebuit să se lase îndată, liniştiţi, pradă somnului. Dar el nu. El, dimpotrivă, devenea şi mai agitat, ca şi cum ar fi băgat prea multă cafeină, se făcea arţăgos şi afurisit. Crezuse că sexul ar fi trebuit să te calmeze – şi cât o făcea era bine, când ajungea la orgasm era nemaipomenit. Dar după aceea, cam vreo zece minute, îi venea să bocească. Avea o stare de *Bun, şi care-i chestia?* Cel mai de soi lucru din viaţă, lucrul pentru care bărbaţii omoară, şi pac, gata în câteva minute, lăsându-te sleit şi deprimat. Nu-şi dădea

seama dacă Diondrei îi plăcea sau nu, dacă avea orgasm sau nu. Mormăia şi ţipa, dar nu părea niciodată bucuroasă după. Acum stătea lungită lângă el, cu burta în sus, fără să-l atingă, abia respirând.

— Aşa, m-am văzut cu nişte fete astăzi, la mall, zise Diondra. Şi spuneau că ţi-o pui cu fetiţe de la şcoală. Din alea de zece ani.

— Ce tot vorbeşti? zise Ben, încă amorţit după sex.

— Ştii o fetiţă pe nume Krissi Cates?

Ben încercă să se abţină să nu sară în sus. Îşi băgă un braţ sub cap, îl lăsă iarăşi pe lângă corp şi-l aşeză pe piept.

— Ăă, da, cred. E în clasa aia de arte plastice, unde am fost ajutor după şcoală.

— Nu mi-ai zis nimic de nicio clasă de arte, spuse Diondra.

— N-aveam ce zice, am făcut-o doar de câteva ori.

— Ce-ai făcut doar de câteva ori?

— Clasa de arte, zise Ben. Să-i ajut pe puştii ăia. M-a rugat o fostă profesoară de-a mea.

— Ziceau că poliţia vrea să stea de vorbă cu tine. Că ai făcut nişte chestii aiurea cu fetele alea, care-s, adică, de vârsta surorilor tale. Că le-ai atins nepotrivit. Toată lumea zice că eşti pervers.

Ben se ridică în şezut, bântuit de o imagine a echipei de baschet batjocorindu-i părul ca smoala, perversitatea, blocat în vestiar în vreme ce-şi băteau joc de el până se plictiseau şi plecau în camionetele lor de şmecheri.

— Crezi că-s pervers?

— Nu ştiu.

— Nu ştii? Atunci de ce mai faci sex cu mine, dacă mă crezi pervers?

— Voiam să văd dacă ţi se mai scoală cu mine. Dacă tot mai ejaculezi aşa mult.

Îşi feri faţa, cu picioarele strânse la piept.

— Păi, e-o chestie a naibii de naşpa, Diondra.

Fata nu răspunse.

— Vrei deci să mă auzi c-o spun: N-am făcut nimic cu

nicio fată. N-am făcut nimic cu nimeni în afară de tine, de când am început să ne vedem. Te iubesc. Nu vreau să fac sex cu nicio fetiţă. OK?

Tăcere.

— OK?

Diondra îşi întoarse spre el o parte a feţei, cu ochiul acela albastru ţintuindu-l fără vreo emoţie:

— Şşş. Dă din picioare copilul.

Libby Day
Acum

Lyle a fost bătţos şi tăcut pe drumul spre casa Magdei, la reuniune. M-am întrebat dacă mă judeca, pe mine şi teancul de bileţele pe care aveam de gând să le vând. Printre obiectele de care hotărâsem să mă despart nu se afla nimic prea interesant: aveam cinci felicitări de aniversare pe care le dăduse mami lui Michelle şi Debby, de-a lungul anilor, cu rânduri vesele scrise iute în josul cartonaşelor, şi mai aveam una pe care i-o scrisese lui Ben, pe care mă gândeam c-o să scot ceva bănuţi. Mă simţeam vinovată de toată chestia, nu era deloc bine, dar mă temeam să nu rămân fără bani, mă înspăimânta să n-am un chior, şi asta era mai ceva decât să fiu de treabă. Rândurile adresate lui Ben, înăuntrul felicitării primite la doisprezece ani, sunau aşa: *Creşti văzând cu ochii, una-două o să te văd şi la volan!* Când o citisem, o întorsesem cu faţa-n jos, fiindcă mama avea să moară înainte să apuce Ben să înveţe să conducă. Şi oricum Ben, în puşcărie, n-avea să înveţe în veci să conducă.

În fine.

Am mers de-a lungul fluviului Missouri, a cărui apă nici nu se ostenea, măcar, să sclipească în soarele după-amiezei. Nu voiam să-i văd pe oamenii ăştia citind biletele, era ceva prea intim. Poate reuşeam să plec cât se uitau la ele, cât le cântăreau din ochi, cum faci cu sfeşnicele vechi la o vânzare de vechituri din fundul curţii.

Lyle m-a ghidat spre locuinţa Magdei, prin cartiere burgheze, unde tot la câteva case flutura câte un steag de

Sfântul Patrick – numai trifoi lucitor şi spiriduşi expiraţi de doar câteva zile. Îl simţeam pe Lyle cum se foieşte, agitat ca de obicei, apoi s-a întors spre mine, izbind schimbătorul cu genunchii, cât pe ce să-l scoată din viteză.

— Aşa, a zis.

— Aşa.

— Întrunirea asta, cum e adesea cazul cu Magda, s-a transformat în ceva un pic diferit de planul iniţial.

— Cum adică?

— Ei, păi ştii că-i în grupul ăla – Societatea Eliberaţi-l pe Day. Ca să-l scoată pe Ben din închisoare. Şi şi-a invitat, gen, nişte femei din alea.

— Aa. Nu, am zis şi am tras maşina la marginea şoselei.

— Ascultă, ascultă, ziceai că vrei să vezi ce-i cu Runner. Păi, asta e. O să ne plătească – pe tine, cum ar veni – să-l găseşti şi să-i pui câteva întrebări, ca de la tată la fiică.

— Nu de la fiică la tată?

— Aşa, da. Vezi tu, mi se cam termină banii. Aşa că de aici o să vină următoarea sponsorizare.

— Şi trebuie să stau acolo şi să le las să se poarte urât cu mine? Ca data trecută?

— Nu, nu, te pot pune la curent cu ancheta în privinţa lui Runner. Să te racordezi la caz. Acuma, cum ar veni, crezi că Ben e nevinovat, da?

Mi-a fulgerat prin minte o imagine cu Ben uitându-se la televizor şi mama ciufulindu-i părul cu o mână, în trecere, cu o copaie cu rufe sprijinită în şold, şi el zâmbind, dar fără să se întoarcă spre ea. Aşteptând să iasă ea ca să-şi pieptene părul la loc cum era.

— N-am ajuns chiar până acolo.

Cheile se bălăngăneau din contact. Am pornit motorul la timp ca să prind, la radio, un cântec de Billy Joel. Am schimbat postul.

— Bun, să mergem.

Am mai condus vreo patru străzi. Cartierul Magdei era la fel de ieftin ca al meu, dar mai drăguţ. Casele

fuseseră toate construite ca vai de ele, însă proprietarii avuseseră atâta mândrie cât să mai arunce pe ele, când şi când, un strat de vopsea, să mai pună câte-un steguleţ, să planteze ceva floricele. Casele îmi aminteau de fetele urâţele ieşite în oraş, pline de speranţă, vineri seara, bătând barurile în bluziţe cu paiete, în grupuri unde presupuneai că măcar una ar putea să fie drăguţă, dar niciuna nu era şi n-avea nicicând să fie. Şi iată şi casa Magdei, fata cea mai urâtă dar cu cele mai multe bribrizuri, puse în dementă, la grămadă. Curtea din faţă era înţesată cu ornamente de peluză: pitici săltând pe picioare de sârmă, păsări flamingo cu arcuri şi raţe cu aripi de plastic, care dădeau rotocoale când se înteţea vântul. Un ren stingher de carton, rămas de la Crăciun, stătea în grădină, mânjit. Curtea era mai mult noroi, prin care, ici şi colo, se iţeau petice mititele de iarbă. Am oprit maşina şi am rămas amândoi holbaţi, uitându-ne la curte şi la rezidenţii săi bâţâitori.

Lyle s-a întors spre mine, cu degetele răşchirate, ca un antrenor care dă sfaturi la un meci dificil.

— Deci nicio grijă. Cred că trebuie să ţii minte numai să fii atentă cum vorbeşti despre Ben. Ăştia-s uşor de întărâtat când vine vorba de el.

— Ce-nseamnă uşor de întărâtat?

— Te duci vreodată, gen, la biserică?

— Când eram copil, da.

— Ar fi, cum ar veni, ca şi cum cineva ar intra în biserica ta şi ar spune că-l urăşte pe Dumnezeu.

Şi chiar aducea a biserică. Sau, poate, a priveghi. Multă cafea, zeci de oameni murmurând, îmbrăcaţi în haine închise de lână, zâmbete pline de regret. Aerul era albastru de la atâta fum de ţigară şi m-am gândit cât de rar mai vedeam asta în ziua de azi, după ce crescusem în rulota pâcloasă a lui Diane. Am tras fumul adânc în piept.

După câteva bătăi în uşa deschisă, la care nu răspunsese nimeni, intraserăm. Am rămas acolo cu Lyle, încremeniţi, ca în tabloul American Gothic, vreo cinci

secunde bune până să se oprească discuţiile şi lumea să-nceapă să se holbeze la noi. O femeie mai în vârstă, cu şuviţe de păr lânos, a clipit spre mine cu forţa cuiva care transmite un cod secret, cu un zâmbet îngheţat lăţit pe figură. O brunetă de vreo douăzeci şi ceva de ani, surprinzător de drăguţă, a ridicat ochii de la bucăţile de piersică pe care le vâra în gura unui bebeluş şi m-a onorat şi ea cu un zâmbet încrezător. O tanti cu o constituţie ca a unui om de zăpadă şi o privire chiorâş a strâns din buze şi a dus mâna la crucifixul de la gât, dar restul lumii respecta, evident, ordinele: Fiţi cuminţi.

Numai femei erau, mai bine de o duzină, şi toate albe. Majoritatea arătau muncite, însă erau şi vreo câteva cu aspectul ăla strălucitor, o-oră-în-faţa-oglinzii, de tipe cu bani. Aşa poţi să-ţi dai seama, nu după maşini ori haine, ci după amănunte: o broşă veche (bogătanele au mereu broşe vechi) sau contur de buze pus exact cât trebuie. Probabil venite cu maşina din Mission Hills şi simţindu-se generoase fiindcă puseseră piciorul la nord de râu.

Nici picior de bărbat, era ceea ce Diane ar fi numit o petrecere de muieri (şi-ar fi scos apoi smârcâitul ăla dezaprobator). M-am întrebat cum dăduseră toate peste Ben, închis cum era, şi ce fel de atracţie reprezenta pentru ele. Stăteau oare în pat, noaptea, cu soţii lor moi ca gelatina sforăind alături, şi visau cu ochii deschişi la o viaţă cu Ben, odată ce l-ar fi eliberat? Sau îl vedeau ca pe un băiat amărât ce avea nevoie de altruismul lor, o cauză de urmat între meciuri de tenis?

Magda a ieşit cu paşi grei din bucătărie, la un metru optzeci, cu părul ăla umflat, aproape la fel de lăţit. N-aş fi fost în stare s-o recunosc doar după întâlnirea de la Clubul Omor, unde feţele tuturor îmi rămăseseră neclare în memorie, ca o poză instant prea puţin expusă. Magda purta un sarafan de bumbac fără mâneci peste o bluză pe gât şi tot soiul de bijuterii care nu se potriveau: verigi mari de aur în urechi, un lanţ gros de aur şi inele pe aproape toate degetele, în afară de inelar. Inelele alea mă nelinişteau, ca nişte crustacee-parazit agăţate pe unde n-ar

fi trebuit să fie. Am strâns, oricum, mâna întinsă a Magdei. Caldă şi uscată. A scos un fel de *mmmmaaaahhh!* şi m-a tras spre ea într-o îmbrăţişare, cu sânii desfăcându-se şi închizându-se peste mine ca un val. Am înţepenit şi am dat să mă retrag, dar Magda mă apucase de mâini.

— Cele rele să se spele. Bun venit în casa mea, a zis.

— Bun venit, au zis şi femeile din spatele ei, aproape la unison.

— Eşti binevenită aici, a întărit Magda.

Păi normal, dacă m-aţi invitat, mi-a venit să spun.

— Ea, oameni buni, este Libby Day, sora mai mică a lui Ben.

— Singura soră a lui Ben, am adăugat.

Femeile au încuviinţat solemn.

— Şi prezenţa ei are de-a face cu motivul pentru care suntem astăzi aici, s-a adresat Magda adunării. Ca să aducem pace. Şi ajutor. Să-l. Aducem. Pe Ben. Acasă!

I-am aruncat o privire lui Lyle, care a strâmbat, abia sesizabil, din nas. Dincolo de hol a apărut, coborând pe treptele mochetate, un băiat de vreo cincisprezece ani, corpolent într-un fel mai puţin autoritar decât maică-sa. Se îmbrăcase în pantaloni de pânză şi cămaşă pentru ocazie şi privea prin încăpere fără să se uite în ochii nimănui, râcâind cu degetul mare partea de sus a curelei.

Magda l-a ochit, dar nu l-a prezentat. I-a zis:

— Ned, du-te la bucătărie şi mai fă nişte cafea.

Băiatul a străbătut cercul de femei fără să mişte din umeri, holbându-se la o pată din tavan pe care n-o mai vedea nimeni în afară de el.

Magda m-a tras în cameră, iar eu m-am prefăcut că tuşesc ca să-mi eliberez mâna. M-a aşezat pe mijlocul canapelei, cu câte o femeie de fiecare parte. Nu-mi place să stau la mijloc, unde se freacă de mine braţe şi mă ating genunchi. M-am lăsat pe o fesă, apoi pe cealaltă, încercând să nu mă cufund în perne, dar sunt aşa de micuţă că am ajuns să arăt ca un copil din desene animate pus pe un scaun supradimensionat.

— Libby, mă numesc Katryn. Îmi pare rău pentru

pierderea suferită, a zis una dintre bogătanele de lângă mine, privindu-mă de sus, în vreme ce-i adulmecam parfumul.

— Bună, Katherine.

Când expiră, oare, termenul până la care îţi poţi exprima condoleanţe pentru doliul unui străin? Niciodată, cred.

— Kate-ryn, a zis cu o voce numai lapte şi miere, făcându-şi broşa de aur în formă de floare să se clatine în piept.

Încă o cale să te prinzi că o femeie-i bogată: te corectează imediat la pronunţia numelui. A-lii-sii-a, nu A-lii-şaa, De-bo-ra, nu Debra. N-am răspuns. Lyle discuta animat, în cealaltă parte a camerei, cu o femeie mai în vârstă, oferindu-se privirii din profil. Mi-am închipuit cum răsuflarea ei fierbinte se strecura în urechiuşa lui ca o cochilie. Toţi vorbeau şi se uitau la mine, şopteau şi se uitau la mine.

— Bun, dăm drumul la treabă? am zis şi am bătut o dată din palme.

Era un gest nepoliticos, dar nu aveam nevoie de suspans.

— Păi, Libby… Ned, unde-i cafeaua aia? a început Magda. Suntem aici ca să vorbim despre tatăl tău, în calitate de suspect principal pentru comiterea omorurilor de care a fost învinovăţit, pe nedrept, fratele tău.

— Aşa. Uciderea familiei mele.

Magda a pufnit nerăbdătoare, sâcâită că-mi declaram apartenenţa la familie.

— Dar înainte de asta, a continuat Magda, vrem să-ţi împărtăşim câteva lucruri despre fratele tău, pe care îl iubim toate.

O femeie zveltă, de vreo cincizeci şi ceva de ani, cu coafură de director administrativ, s-a ridicat în picioare.

— Numele meu este Gladys, l-am cunoscut pe Ben acum trei ani, datorită activităţilor mele caritabile. Mi-a schimbat viaţa. Scriu multor prizonieri – aici am pufnit, efectiv, şi femeia a observat –, le scriu pentru că asta

înseamnă, pentru mine, gestul creştinesc suprem, să-i iubeşti pe cei care, de obicei, sunt de neiubit. Sunt sigură că toată lumea a văzut *Culoarul morţii.* Dar am început să-i scriu lui Ben şi puritatea lui emana din scrisori. E de-o blândeţe extraordinară în ciuda încercărilor şi-mi place tare mult cum mă face să râd – mă face să râd *pe mine,* când eu, de fapt, ar trebui să-l ajut *pe el* – când scrie despre condiţiile groaznice pe care trebuie să le îndure zi de zi.

Toată lumea, atunci, a început cu completări: *e aşa de haios... e aşa de adevărat... e nemaipomenit.* Ned a apărut cu un vas de cafea şi a început să umple iarăşi duzina de căni de plastic, cu doamnele făcându-i semn să se oprească din turnat fără să-l privească măcar.

S-a ridicat o femeie tânără, de vârsta lui Lyle, tremurând de emoţie:

— Mă numesc Alison. L-am cunoscut pe Ben prin intermediul mamei mele, care n-a putut ajunge astăzi.

— Tratament, cancer ovarian, a şoptit Katryn.

— ...dar simţim amândouă la fel, că lucrarea ei pe Pământ nu e terminată până ce Ben nu este eliberat.

Au urmat câteva bătăi răzleţe din palme, după care Alison a continuat:

— Şi e, pur şi simplu, a zis şi tremuratul i s-a transformai în lacrimi, e un om aşa de bun! Şi totu-i greşit. Nu pot să cred că trăim într-o lume în care cineva aşa de bun cum e Ben stă... într-o cuşcă, fără niciun motiv!

Am strâns din fălci. Simţeam că totul începe s-o ia razna.

— Cred că e nevoie să îndrepţi asta, s-a stropşit femeia om-de-zăpadă cu crucifix, cea care părea cel mai puţin amabilă.

Nu se obosise să se ridice, ci doar se aplecase un pic, printre alte câteva.

— Trebuie să-ţi îndrepţi greşelile, ca toată lumea. Şi-mi pare tare rău pentru pierderea familiei tale, şi-mi pare foarte rău că ai trecut prin atâtea, dar trebuie să fii om mare de-acum şi să-ţi repari greşelile.

N-am ochit pe nimeni care să dea aprobator din cap la micul discurs, dar începerea era plină de vibraţii de încuviinţare, atât de puternice că parcă le şi auzeai, ca un *îhâm* venit de niciunde. Cum zumzăie căile ferate când trenul e la kilometri distanţă dar se îndreaptă spre tine. M-am uitat spre Lyle, care şi-a dat, discret, ochii peste cap.

Magda s-a mutat spre centrul holului de la intrare, înfoindu-se ca un orator cu nas roşu la o întrunire politică locală.

— Libby, te-am iertat pentru contribuţia ta la acest fiasco. Credem că tatăl tău a comis crimele acelea oribile. Avem mobilul, avem momentul prielnic, avem. Multe elemente importante, a zis, nefiind în stare să mai scoată din ea jargon juridic. Mobil: Cu două săptămâni înainte de uciderea ei, mama ta, Patricia Day, a făcut o plângere împotriva tatălui tău, privitoare la alocaţia copiilor. Pentru prima oară, Ronald „Runner” Day urma să fie tras la răspundere legal în privinţa familiei sale. Mai şi datora câteva mii de dolari, de la pariuri. Dacă şi-ar fi eliminat familia, asta l-ar fi ajutat extrem de mult financiar – presupunea că încă era trecut în testamentul mamei tale când a venit acolo, în noaptea aceea. După cum s-a dovedit, Ben, de fapt, nu era acasă când a apărut, iar tu ai reuşit să fugi. Pe ceilalţi i-a omorât.

Mi l-am imaginat pe Runner gâfâind, înaintând cu paşi mari spre casă, cu puşca în mână, cu pălăria Stetson soioasă dată pe ceafă, ochind-o pe maică-mea cu arma. Am auzit răcnetul acela furios în minte, cum auzeam mereu când îmi aminteam cele întâmplate în acea noapte, şi-am încercat să-l fac să iasă din gura lui Runner.

— Fibre din casa ta au fost găsite în cabana lui Runner, deşi faptul a fost dat deoparte deoarece, în vara aceea, tot intrase şi ieşise din casa voastră, cu toate că e un element viabil. Pe Ben nu s-a găsit niciun pic de sânge sau ţesuturi de-ale victimelor, cu toate că acuzarea a făcut mult caz de faptul că sângele lui Ben a fost totuşi găsit în casă.

— Seri-oos? De parcă n-ai avea voie să te tai cu lama

când te bărbiereşti, a zis femeia furioasă cu crucifix.

Femeile celelalte au râs ca la comandă, bine dresate.

— În cele din urmă, partea de care sunt cel mai încântată, Libby, e momentul prielnic. Cum ştii, tatăl tău a fost acoperit de o iubită de-a lui din vremea aceea, o doamnă pe nume Peggy Bannion. Doar ca să ştii că nu-i nicio ruşine să îndrepţi ceva rău, acum Peggy e pe cale să revină asupra declaraţiei. Chiar dacă ar putea primi o condamnare de până la cinci ani pentru asta.

— Dar n-o să primească, a exclamat Katryn. N-o să lăsăm noi să se întâmple aşa ceva.

În aplauzele celorlalte femei, s-a ridicat în picioare o lungană deşirată, în blugi elastici. Era tunsă scurt, cu părul încreţit şi dat cu fixativ în partea din faţă, şi avea nişte ochi mici şi opaci, ca nişte bănuţi care-au stat prea mult în buzunarul cuiva. S-a uitat la mine, apoi şi-a ferit privirea. Şi-a făcut de lucru cu pietroiul albastru pe care-l purta la gât, asortat cu dunga albastră de pe bluză. Mi-am imaginat-o acasă, în faţa unei oglinzi pătate, bucurându-se de norocul de a-şi putea asorta medalionul cu îmbrăcămintea.

M-am holbat la iubita lui taică-meu – invitata specială a Magdei –, străduindu-mă să nu clipesc.

— Vreau să vă mulţumesc pentru sprijinul vostru din ultimele luni, a început să zică cu voce piţigăiată. Runner Day m-a folosit, cum a folosit pe toată lumea. Sunt sigură că ştii.

Au trecut câteva secunde până să-mi dau seama că mi se adresa mie. Am dat din cap aprobator, apoi mi-am dorit să n-o fi făcut.

— Peggy, fii bună şi spune-ne şi nouă povestea ta, a zis Magda.

Se uita la *Oprah,* se vedea. Avea cadenţa, dar nu şi căldura ei.

— S-a întâmplat în felul următor. În seara de 2 ianuarie i-am făcut de mâncare lui Runner, la cabana lui. Am gătit pui cu fasole şi orez la tigaie, asezonat, normal pentru Runner, cu multă bere. Bea nişte beri numite

Mickey's Big Mouth, trebuia să le desfaci capacul, dar capacele erau ascuţite, arătau ca nişte gheare de crab, şi mereu se tăia în ele. Mai ţii minte, Libby? Mereu îi dădea sângele de la alea.

— Ce s-a întâmplat după masă? a întrerupt-o Lyle.

Am aşteptat să mă privească, în căutarea unui zâmbet de admiraţie, dar n-a făcut-o.

— Am avut… hmm… relaţii. Apoi Runner a rămas fără bere şi a plecat să mai cumpere. Cred că era cam ora opt, fiindcă mă uitam la *The Fall Guy,* chiar dacă era în reluare şi nu prea aveam chef.

— Se uita la *Fall Guy,* s-a băgat Magda. Nu că-i ironic?

Peggy a privit-o cu ochi goi.

— În fine, Runner a plecat şi nu s-a mai întors şi na, era iarnă, aşa că am adormit devreme. M-am trezit când a ajuns iarăşi acasă, dar n-avea ceas acolo, aşa că nu ştiu cât era ora. Dar era clar miez de noapte, târziu, fiindcă mă tot trezeam, şi în cele din urmă m-am ridicat să fac pipi şi-am văzut că se ridică soarele, iar asta nu putea să fie decât vreo câteva ore mai încolo.

Când femeia asta făcea pipi, căutând hârtie igienică prin jur, probabil fără să găsească, apoi împleticindu-se iarăşi spre pat printre motoarele, paletele metalice şi măruntaiele de televizor la care Runner se făcea mereu că lucrează, poate lovindu-se la vreun deget şi enervându-se, eu mă târam prin zăpadă către casa mea scăldată în sânge, spre familia moartă. Îi purtam pică.

— Dumnezeu mi-e martor, poliţia a venit de dimineaţă, l-au întrebat pe Runner unde a fost între 12 şi 5, m-au întrebat *pe mine* unde-a fost. Şi el, tot timpul, a insistat: *Am venit acasă devreme, eram aici înainte de miezul nopţii.* Şi nu credeam că-i aşa, dar i-am cântat în strună. I-am cântat în strună.

— Păi gata, s-a terminat cu asta, fată! a zis bruneta cu copil.

— N-am mai auzit nimic de el de vreun an.

— Eu de ceva mai puţin, am zis şi am regretat pe loc.

Oare şi-ar fi ţinut gura femeia asta, m-am întrebat, dacă s-ar fi văzut mai des cu Runner? S-o fi sunat la trei luni măcar, nu la opt.

— Şi, cum am zis, a continuat Peggy, avea zgaibele astea, zgârieturi pe mâini, dar nu ştiu dacă nu erau de la capacele alea de bere. Nu mai ţin minte dacă s-a zgâriat înainte să plece, în noaptea aia, sau dacă l-o fi zgâriat cineva.

— O singură victimă, Michelle Day, a fost găsită cu fragmente de piele sub unghii, lucru care are sens de vreme ce a fost sugrumată, fiind aşadar cel mai aproape, fizic, de ucigaş, a zis Lyle.

Am tăcut cu toţii un moment. Gângurelile bebeluşului se auzeau mai tare, erau aproape scâncete.

— Din păcate, mostra aceea de piele a fost rătăcită pe undeva, înainte să ajungă la laborator.

Mi l-am imaginat pe Runner, cu mutra aceea numai rânjet, cu ochi mari, aplecându-se peste Michelle, greutatea lui împingând-o în saltea, Michelle zbătându-se să respire, încercând să-i îndepărteze mâinile, zgâriindu-l bine, o linie peste mâinile lui mici şi pline de ulei, o strângeau şi mai tare de gât.

— Şi asta-i povestea mea, a zis Peggy ridicând din umeri, cu braţele desfăcute, un gest de comediant, acu-ce-să-i-faci?

— Ned, suntem gata pentru desert! a răcnit Magda spre bucătărie, iar Ned a intrat în fugă, cu umerii ridicaţi până aproape de urechi şi firimituri pe buza de jos, ducând un platou cu fursecuri, în mijlocul cărora se vedeau bobiţe tari de jeleu.

— Isuse, Ned, nu-mi mai mânca din chestii! s-a răstit Magda, ţintuindu-l cu privirea peste tavă.

— Două am luat, atâta.

— Pe naiba două, a zis Magda şi şi-a aprins o ţigară scoasă dintr-un pachet mototolit. Du-te la magazin, îmi trebuie ţigări. Şi mai ia nişte fursecuri.

— Maşina e la Jenna.

— Atunci du-te pe jos, că o să-ţi facă bine.

Femeile plănuiau, era limpede, s-o lungească până noaptea târziu, dar eu n-aveam de gând să stau. M-am tras mai lângă uşă, cu ochii pe o bomboniera smălţuită care părea prea drăguţă pentru Magda. Am strecurat-o în buzunar în vreme ce-l urmăream pe Lyle cum se punea de acord cu ea, în timp ce Magda îi zicea *O s-o facă? A fost la el? Şi chiar crede?* desfăcând carnetul de cecuri.

De fiecare dată când clipeam, Peggy se dădea mai aproape de mine, ca într-un joc de şah grotesc. Până să apuc să mă retrag spre baie, ajunsese deja lângă mine.

— N-arăţi deloc ca Runner, a zis privindu-mă cu ochii mijiţi. Poate la nas.

— Semăn cu mama.

Peggy a părut şocată.

— Ai fost mult timp cu el? am decis s-o ajut.

— Cu intermitenţe, cam aşa. Mda. Am mai avut şi alţi prieteni între timp. Dar avea el un fel de-a se întoarce, te făcea să crezi că-i parte din plan. Ca şi cum, adică, aţi fi discutat ca el să dispară un timp şi după aia să se întoarcă şi să fie la fel ca înainte. Nu ştiu. Aş vrea să cunosc şi eu un contabil sau aşa ceva. Niciodată nu ştiu cum să găsesc bărbaţi de treabă. Toată viaţa mea. Unde să te duci, adică?

Părea să întrebe de un loc geografic, de un oraş special unde se puteau găsi toţi contabilii şi funcţionarii din lume.

— Tot în Kinnakee stai?

A dat din cap că da.

— Eu una, pentru început, aş pleca de-acolo.

Patty Day
2 ianuarie 1985, 3:10 p.m.

Patty dădu buzna pe locul şoferului, în maşina lui Diane – cu ochii pe cheile ce atârnau în contact, *şterge-o de-aici, şterge-o.* Diane sui pe locul din dreapta, iar Patty porni motorul. Scoase chiar un scrâşnet de cauciucuri îndepărtându-se de casa familiei Muehler, făcând să se bâţâie spatele maşinii. Toate rahaturile din portbagajul lui Diane – mingi de baseball, unelte de grădinărit şi păpuşile

fetelor – se răsturnară şi se izbiră precum pasagerii dintr-o maşină care se dă peste cap. O porniră săltând pe aleea cu pietriş, cu praf după ele, patinând spre copacii din stânga, apoi către un şanţ din dreapta. În cele din urmă, mâna puternică a lui Diane se înfiinţă şi se aşeză cu blândeţe pe volan.

— Uşurel.

Patty continuă să gonească până ce ieşiră de pe pământul familiei Muehler, coti la stânga, trase maşina pe margine şi se tângui, cu degetele încleştate pe volan şi capul, pe mijloc, atingând claxonul cu un sunet slab.

— Ce dracu' se-ntâmplă! se văită ascuţit.

Era un plânset ca de copil, înlăcrimat, înfuriat şi nedumerit.

— Nişte chestii ciudate, zise Diane bătând-o cu blândeţe pe spate. Hai să te ducem acasă.

— Nu vreau acasă. Trebuie să-mi găsesc băiatul.

Cuvântul *băiat* o făcu iar să plângă: suspine înecate şi gânduri care-o înţepau ca acele. O să-i trebuiască avocat. N-aveau bani pentru avocat. Or să-i dea unul din oficiu, vreun avocat de ţară plictisit. O să piardă. O să ajungă la închisoare. Şi ea ce-o să le spună fetelor? Cât dura pedeapsa pentru aşa ceva? Cinci ani? Zece? Parcă şi vedea o parcare mare de închisoare, porţile deschizându-se şi Ben păşind afară temător, ajuns la douăzeci şi cinci de ani, speriat de spaţiul deschis, cu ochii mijiţi în lumină. Se apropia de ea, care stătea cu braţele deschise, şi o scuipa în faţă pentru că nu-l salvase. Şi cum să mai trăieşti când ştii că nu ţi-ai putut salva fiul? Să-l trimită de-acasă, să-l facă fugit? Dar câţi bani i-ar fi putut da? În decembrie, amorţită de extenuare, îi vânduse arma lui taică-său, un 45 Auto, Lindei Boyler. Şi-l putea închipui pe David Boyler, pe care nu-l plăcuse niciodată, găsind-o împachetată sub pomul de Crăciun, arma aia pe care n-o merita. Aşa că Patty, în momentul acela, avea aproape trei sute de dolari puşi bine în casă. Dar erau toţi pentru datorii, plănuise să facă astăzi, mai încolo, un tur să mai achite din ele, ceea ce n-avea să se mai întâmple – şi, în afară de asta, 300 i-ar

fi ajuns doar vreo câteva luni lui Ben.

— Ben o să vină acasă după ce îşi revarsă nervii, reflectă Diane. Cât de departe poate ajunge cu o bicicletă, în ianuarie?

— Dar dacă-l găsesc *ei* mai înainte?

— Scumpo, nu-i nicio gloată pe urmele lui. Ai auzit, băieţii Muehler nici nu ştiau despre… acuzaţii. Vorbeau de alte zvonuri prosteşti. Trebuie să discutăm cu Ben, să lămurim asta, dar se prea poate să fi ajuns acasă deja.

— Cărei familii se zice că i-ar fi făcut asta?

— N-a zis nimeni.

— Dar poţi să afli. Nu pot să zică astfel de lucruri şi să se aştepte să le primim în bot, nu? Poţi să afli. Avem dreptul să ştim cine zice toate astea. Ben are dreptul să-şi confrunte acuzatorul. *Eu* am dreptul.

— Bun, să ne întoarcem acasă, vedem ce mai fac fetele şi-o să dau nişte telefoane. Acum vrei să mă laşi pe mine să conduc?

Nimeriră într-o hărmălaie de zile mari. Michelle încerca să prăjească felii de salam într-o tigăiţă cu coadă lungă, ţipând la Debby să-i dea pace. Libby avea o spuzeală roz pe un braţ şi pe obraz, pe unde săriseră stropii de grăsime încinsă, şi se aşezase pe jos, cu gura deschisă larg, jeluindu-se precum Patty în maşină: de parcă n-ar mai fi fost niciun pic de speranţă pe lume ori, dacă mai era, nu putea face faţă provocării.

Patty şi Diane se mişcară ca şi cum ar fi făcut un număr de coregrafie, ca în orologiile acelea nemţeşti cu bărbaţi şi femei dichisite, care ies şi intră dansând. Diane ajunse din trei paşi la bucătărie şi-o alungă pe Michelle de la aragaz, trăgând-o de o mână ca pe o păpuşă, către camera de zi, şi lăsând-o pe canapea cu o pălmuţă peste fund. Patty se încrucişă cu ele şi o înşfăcă pe Libby, care se lipi ca o maimuţică de maică-sa şi, agăţată de gâtul ei, continuă să plângă.

Patty se întoarse spre Michelle, care bocea în tăcere, cu lacrimi mari.

— Ţi-am spus: poţi folosi aragazul numai ca să încălzeşti supă. Puteai să dai foc la casă.

Michelle îşi aruncă privirea prin bucătăria dezordonată şi prin camera de zi, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă asta era sau nu o pierdere.

— Ne era foame, mormăi Michelle. Şi sunteţi plecate de nu ştiu când.

— Şi asta însemnă că ţi-a trebuit sendviş cu salam prăjit, dacă mama ţi-a spus să nu faci? se răsti şi Diane terminând cu prăjitul şi răsturnând carnea pe o farfurie. Are nevoie să fiţi fete cuminţi acum.

— Ea întotdeauna are nevoie să fim cuminţi, bolborosi Debby.

Ţinea în braţe o jucărie, un panda mare şi roz, pe care-l câştigase Ben, cu ani în urmă, la bâlciul din Cloud County. Doborâse nişte sticle de lapte, în perioada aia când începuseră să-i apară muşchii de adolescent. Fetele îl sărbătoriseră de parcă ar fi câştigat Medalia de Onoare. Cei din familia Day nu câştigau nimic niciodată. Mereu ziceau asta, minunându-se, ori de câte ori aveau un pic de baftă: *Nu câştigăm nimic niciodată!* Era deviza familiei.

— Şi chiar e aşa de greu să fii cuminte? zise Diane şi-o ciupi de pielea de sub bărbie, iar Debby îşi coborî privirea şi mai mult şi începu să zâmbească.

— Cred că nu.

Diane zise că se apucă de sunat, înhăţă telefonul din bucătărie şi-l trase pe hol, cât mai departe cu putinţă. În timp ce-o făcea, îi spuse lui Patty să-şi hrănească copiii, fir-ar să fie – iar cuvintele o întărâtară pe Patty, de parcă ar fi fost ea neglijentă şi-ar fi uitat de mese. Supă de roşii din ketchup şi lapte din praf, da. Pâine veche prăjită, cu un pic de muştar şi numită sendviş, da. În zilele cele mai proaste, da. Dar nu uita niciodată. Copiii erau băgaţi în programul de prânz gratuit de la şcoală, aşa că, cel puţin, căpătau acolo ceva. Dar, spunându-şi toate acestea, se simţi şi mai rău. Fiindcă şi ea se ducea la aceeaşi şcoală când era mică şi nu trebuise să aibă de-a face cu Semi-Prânzul sau Prânzul Gratuit, iar stomacul i se strânse când îşi aminti de

copiii care erau în program pe vremea ei şi de zâmbetele ei condescendente le adresa lor când îşi arătau legitimaţiile ponosite, iar femeile de la cantină strigau: Prânz Gratuit! Şi băiatul de lângă ea, tuns chilug şi plin de sine, şoptindu-i prosteşte: *Nu există niciun fel de prânz pe gratis.* Şi îi păruse rău de copiii ăia, dar nu într-un fel care s-o facă să vrea să-i ajute, ci doar în felul ăla, când nu vrei să-i mai vezi acolo, aşa.

Libby încă plângea cu sughiţuri în braţele ei; gâtul lui Patty se încinsese de la răsuflarea fierbinte a fetiţei. După ce-o rugă pe Libby, de două ori, să se uite la ea, fata clipi în cele din urmă şi îşi ridică faţa spre a maică-sii.

— M-am, hâî, aaars, zise şi începu iarăşi să plângă.

— Puiule, sunt doar nişte bubiţe mici. Nu rămâi cu ele, de asta te temi? Sunt nişte bubuliţe roz, atâta, săptămâna viitoare nici n-o să le mai ţii minte.

— O să se întâmple ceva rău!

Libby era, în familie, cea care-şi făcea griji; venise pe lume îngrijorată şi aşa rămăsese. Era fata cu coşmaruri, cea care se agita şi-n somn. Rămăsese însărcinată cu ea ca din senin. Nu se bucurară nici Patty, nici Runner. Nici nu se obosiseră cu petrecerea de botez; familiile lor erau aşa de sătule de progenitura lor, că întreaga sarcină fusese o jenă totală. Probabil că Libby se îmbibase cu anxietate vreme de nouă luni, de ieşise aşa, mustind de îngrijorare. S-o înveţe la oliţă fusese ceva ireal – ţipa când vedea ce iese din ea, o lua la goană, goală şi disperată. S-o lase la şcoală fusese, dintotdeauna, un act de abandon deplin: fata cu ochi mari, umezi, cu faţa lipită de geam, ţinută bine de o educatoare.

Vara trecută refuzase să mănânce timp de-o săptămână întreagă, se făcuse palidă şi temătoare, apoi, într-un târziu (târziu, târziu) îi arătase lui Patty vreo câţiva negi, care-i apăruseră pe un genunchi. Cu ochii în jos, şi în propoziţii poticnite, pe care Patty i le trăsese cu cleştele din gură pe parcursul unei ore, Libby explicase că ea crezuse că negii ar putea să fie ca iedera otrăvitoare, că în cele din urmă aveau s-o acopere şi (suspin) nimeni n-avea

să-i mai poată vedea faţa. Şi, când Patty întrebase de ce, în numele cerului, nu-i spusese mai demult ce griji o macină, Libby o privise lung, de parcă ar fi fost nebună.

Ori de câte ori avea ocazia, Libby profeţea toate relele de pe lume. Patty ştia asta, dar cuvintele o făcură totuşi să se încordeze. Ceva rău se întâmplase deja. Numai că avea să fie şi mai rău.

O luă pe Libby cu ea pe canapea, îi netezi părul, o bătu încurajator pe spate. Debby şi Michelle veniră mai aproape, aducând şerveţele pentru Libby şi dându-i atenţie, aşa cum ar fi trebuit să facă cu mai bine de un ceas în urmă. Debby bâţâi ursul panda, vorbind cu voce îngroşată, încercând s-o convingă că totul era bine, însă Libby îl azvârli cât colo şi întoarse capul. Michelle întrebă dacă putea să pună supă la încălzit pentru toată lumea. Mâncau supă cât era iarna de lungă, Patty ţinea recipiente uriaşe cu aşa ceva în congelatorul mare din garaj. De obicei se termina cam pe la sfârşitul lui februarie. Februarie era cea mai proastă lună.

Michelle tocmai arunca într-o oală o halcă mare şi îngheţată de carne şi legume, spărgând gheaţa, ignorând farfuria cu salam, când Diane reveni, cu gura schimonosită într-o grimasă. Îşi aprinse o ţigară – *am nevoie, crede-mă* – şi se aşeză greoaie pe sofa, săltându-le pe Patty şi pe Libby ca şi cum s-ar fi aşezat într-un balansoar. Le trimise pe fete în bucătărie, cu Michelle, iar copiii nu ziseră nimic, ascultători fiindcă se simţeau cu musca pe căciulă.

— OK. A pornit de la o anume familie Cates – locuiesc pe la jumătatea drumului spre Salina şi şi-au trimis fata la Kinnakee fiindcă şcoala publică din suburbia lor nu-i încă gata. A început de la nişte voluntariat pe care l-a făcut după şcoală Ben, cu fata asta. Ştiai că face voluntariat?

Patty clătină din cap.

— Voluntariat?

Diana îşi ţuguie buzele: nici ei nu-i suna tocmai bine.

— În fine, dintr-un motiv sau altul, făcea voluntariat cu copiii ăştia de la şcoala primară, iar părinţii fetei zic că între ei s-a întâmplat ceva aiurea. Şi mai zic asta şi alţii.

Familiile Hinkel, alde Putch şi Cahill.

— Ce?

— Îşi compară notiţele acum, au şi vorbit deja cu cei de la şcoală. Din câte aud, s-a implicat şi poliţia acum, şi-ar trebui să te aştepţi să vină cineva azi, vreun poliţai, să vorbească cu tine şi Ben. Deja s-a ajuns la stadiul ăla. Nu toată lumea de la şcoală ştie – avem noroc că a fost vacanţă –, dar cred că, după ziua de azi, n-o să mai fie aşa. Cred că acuma direcţia şcolii stă de vorbă cu toţi copiii pe care i-a ajutat Ben. Ar fi deci vreo zece familii.

— Şi ce mă fac? zise Patty, lăsându-şi capul între genunchi.

Îi venea şi să râdă, aşa de ridicol era. *Oare am o cădere nervoasă?* îşi zise. *Poate fac o cădere nervoasă şi n-o să mai trebuiască să vorbesc cu nimeni.* O cameră albă, sigură, Patty mânată ca un copil la micul dejun, prânz şi cină, manevrată de oameni cu şoapte blânde, Patty împleticindu-se precum cineva pe moarte.

— Cred că toată lumea e la familia Cates, stau de vorbă chiar acum, zise Diane. Am adresa.

Patty se holba în gol.

— Cred că ar trebui să mergem pe-acolo, zise Diane.

— Să mergem pe-acolo? Parcă ziceai că o să vină cineva aici.

— Telefonul sună de rupe, spuse Michelle, Michelle care se aflase în bucătărie, şi n-ar fi trebuit să audă toate astea.

Patty şi Diane se întoarseră deodată spre telefon, aşteptându-se să sune.

— Păi, de ce n-ai răspuns, cum te-am rugat, Michelle? zise Diane.

Michelle ridică din umeri.

— Am uitat dacă trebuia sau nu.

— Poate ar trebui să aşteptăm aici, spuse Patty.

— Patty, familiile alea stau acolo şi discută… *rahaturi* despre fiul tău. Acum cine ştie dacă-i vreun sâmbure de adevăr sau nu în toate alea, dar n-ai vrea să te duci şi să-i iei apărarea? Nu vrei să auzi ce zic, să-i faci să ţi-o spună

în faţă?

Nu, nu voia. Voia ca totul să se ducă, uşor-uşurel, să se retragă înapoi în uitare. Nu voia să audă ce ziceau despre Ben oamenii din oraşul ei – Maggie Hinkel, care fusese la şcoală cu ea, la naiba. Şi-i era teamă să nu cedeze, cu toate feţele acelea furioase îndreptate spre ea. Ar fi plâns, ar fi implorat iertare. Deja nu mai voia altceva decât iertare, şi asta fără să fi făcut nimic rău.

— Stai să iau pe mine nişte haine mai bune.

Găsi un pulover care nu era destrămat pe la subsuori şi o pereche de pantaloni kaki. Îşi dădu cu pieptănul prin păr şi-şi schimbă bumbii de aur din urechi cu o pereche de cercei cu perle false şi un şirag asortat. Nici nu-ţi dădeai seama că-s false, chiar şi atârnau greu.

În timp ce-o lua spre uşă, cu Diane – emiţând alte admonestări în privinţa aprinderii aragazului şi rugându-le să închidă televizorul şi să facă ceva treabă, la un moment dat –, Libby porni să se vaite din nou şi alergă spre ele fluturând din braţe. Michelle îşi încrucişă braţele la piept peste bluza udă de transpiraţie, şi bătu din picior.

— Nu-i fac faţă când face aşa, zise, leit Patty. E prea din cale-afară. Nu-i fac faţă.

Patty trase aer în piept, se gândi să încerce s-o convingă pe Michelle, dar Libby urla şi mai tare, ca un animal chinuit, zbierând vreausămergşieuvreausămergşieu, în vreme ce Michelle ridica din sprânceană. Patty îşi imagină un poliţist apărând acolo cât era plecată şi dând peste un copil cu faţa arsă care boceşte de mama focului, trântit pe jos. Să le ia atunci pe toate trei? Dar cineva trebuia să rămână, să răspundă la telefon, să fie acolo, şi era probabil mai bine să rămână acolo Michelle şi Debby decât.

— Libby, du-te şi pune-ţi ghetuţele, ordonă Diane. Michelle, rămâi şefă. Răspunzi la telefon, la uşă nu. Dacă e Ben, are cheie, dacă e altcineva, nu vrem să vă faceţi vreo grijă. Michelle?

— Ce se-ntâmplă?

— Michelle, vorbesc serios. Michelle?

— OK.

— OK, zise Diane şi avu, literalmente, ultimul cuvânt.

Patty zăbovi pe hol, neputincioasă, uitându-se cum Libby se încalţă şi cum îşi pune o pereche mânjită de mănuşi cu un deget. Patty înşfăcă o mânuţă înfăşurată în lână şi o duse pe Libby la maşină. Poate era mai bine, de fapt, ca oamenii să-şi amintească de surorile mai mici ale lui Ben, care-l iubeau.

Libby nu prea deschidea gura să vorbească – de parcă Michelle şi Debby i-ar fi consumat toate cuvintele. Făcea afirmaţii: îmi plac poneii. Nu suport spaghetele. Te urăsc. Ca şi maică-sii, i se citea totul pe faţă. Totul la vedere. Când nu era furioasă sau tristă stătea, pur şi simplu, tăcută. Acum, cu centura pusă, în spate, luată la drum, era liniştită, cu feţişoara spuzită de băşicuţe roz îndreptată spre geam, cu un deget lipit de sticlă, conturând coroanele copacilor de afară.

Nici Patty şi Diane nu vorbeau, iar radioul rămase închis. Patty încercă să-şi imagineze vizita (vizită? Puteai să zici aşa despre o chestie atât de respingătoare?), dar nu se văzu decât pe ea răcnind „lăsaţi-mi băiatul în pace!”. Ea şi cu Maggie Hinkel nu fuseseră niciodată prietene, dar mai schimbaseră câte-o vorbă la băcănie, iar pe cei din familia Putch îi ştia de la biserică. Nu erau oameni răi, n-ar fi fost răi cu ea. Cât despre părinţii primei fete, Krissi Cates, Patty nu ştia de unde să-i ia. Şi-i imagină foarte blonzi şi înstăriţi, cu totul potrivindu-se de minune în casă, imaculat şi mirosind a petale de trandafir. Se întrebă dacă doamna Cates avea să-şi dea seama că perlele sunt false.

Diane o îndrumă cum să iasă de pe autostradă, apoi în zona cu pricina, după un panou mare şi albastru care se lăuda cu locuinţa model din Elkwood Park. Deocamdată nu erau decât schelete de lemn, contururi de case, fiecare permiţându-ţi să vezi conturul casei următoare şi al celei de după. O adolescentă stătea şi fuma la etajul unei case-schelet, arăta ca Femeia Minune în avionul ei invizibil, stând în conturul unui dormitor. Când stinse ţigara,

scrumul căzu până jos, în sufragerie.

Casele astea incomplete o nelinişteau pe Patty. Erau recognoscibile, dar cu totul străine, ca un cuvânt banal pe care dintr-odată nu ţi-l puteai aminti nici ca să-ţi salvezi viaţa.

— Drăguţ, ha? zise Diane agitând un deget în direcţia noului cartier.

Încă două viraje şi gata, ajunseră, un pâlc de case curăţele, case adevărate, şi o puzderie de maşini în faţa uneia.

— Parcă-i o petrecere, îşi trase nasul Diane, apoi coborî geamul şi scuipă afară.

În maşină se lăsă liniştea, cu excepţia zgomotelor din gâtlej scoase de Diane.

— Solidaritate, făcu Diane. Nicio grijă, mai rău decât să ţipe n-au ce face.

— Poate ar trebui să stai aici, cu Libby, zise Patty. Nu vreau să audă ţipete.

— Noo, spuse Diane. Nu rămâne nimeni în maşină. Putem s-o facem. Da, Libby? Eşti o dură, aşa-i?

Diana îşi întoarse trupul masiv în spate spre Libby, fâşâind din geaca groasă, apoi iarăşi spre Patty.

— Ar fi bine ca ei s-o vadă, să ştie că Ben are o surioară care-l iubeşte.

Patty simţi un val de speranţă, fiindcă se gândiseră la acelaşi lucru.

Apoi Diane coborî, o dădu jos pe Libby şi-i deschise larg portiera lui Patty. Porniră toate trei pe alee, iar Patty simţi, pe loc, că i se face rău. Ulcerul o mai lăsase un timp, însă acum simţea că o arde stomacul. Trebuia să-şi descleştеze fălcile şi să facă ceva cu încordarea asta. Se opriră în prag, Patty şi Diane în faţă, Libby un pic în spatele mamei ei, uitându-se înapoi. Patty îşi imagină un străin care ar fi trecut cu maşina pe-acolo şi s-ar fi gândit că-s prieteni veniţi să se alăture petrecerii. Uşa încă avea pe ea o ghirlandă de Crăciun. *Au avut un Crăciun drăguţ şi fericit,* gândi Patty, *şi acum sunt speriaţi şi mânioşi şi pun pariu că se tot gândesc „dar am avut un Crăciun aşa de*

drăguţ şi de fericit”. Casa era parcă desprinsă dintr-un catalog, şi pe calea de acces erau două BMW-uri. Ăştia nu erau oameni obişnuiţi să li se întâmple lucruri rele.

— Nu vreau să fac asta, nu cred c-ar trebui, bolborosi Patty.

Diane sună la uşă şi-i aruncă o privire întocmai ca taică-său, uitătura aceea calmă şi neclintită pe care o arunca plângăreţilor. Şi zise exact ce zicea taică-său când se uita aşa:

— N-ai ce face decât s-o faci.

Doamna Cates răspunse la uşă, blondă, cu dâre pe faţă. Avea ochii roşii de plâns şi încă ţinea un şerveţel în mână.

— Bună, pot să v-ajut cu ceva?

— Eu… Sunteţi… mama lui Krissi Cates? începu Patty şi o buşi plânsul.

— Da, eu sunt, zise femeia ducându-şi mâna la propriile perle, în vreme ce ochii i se plimbau între Patty şi Diane, apoi către Libby. Aa, fetiţa voastră a fost. I-a făcut rău şi ei?

— Nu, zise Patty. Sunt mama lui Ben, sunt mama lui *Ben Day.*

Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei, apoi cu mâneca de la pulover.

— Doamne, o, Doamne. O, *Louuu,* vino încoace. Mai repede.

Vocea doamnei Cates se făcuse tare, ţiuitoare, sunetul unui avion în picaj. Câteva chipuri, pe care Patty nu le recunoscu, se iţiră pe după colţul camerei de zi. Un bărbat trecu dinspre bucătărie, cu o tavă pe care erau pahare cu sifon. O fată stătea în hol, o fată drăguţă, cu blugi înfloraţi.

— Cine-i acolo? ciripi fata.

— Du-te şi cheamă-l pe taică-tău, zise doamna Cates şi înaintă, ocupând cadrul uşii, împingându-le, aproape fizic, din prag.

În spatele ei apăru un bărbat, lat în spate, de aproape doi metri înălţime, solid, cu un fel de a-şi ţine

bărbia ce-i amintea lui Patty de genul de oameni care căpătau tot ce doreau.

— Ea e, mama lui Ben Day, zise femeia, cu un asemenea dezgust că Patty simţi o gheară în pântece.

— Aţi face mai bine să intraţi, zise bărbatul, iar când Diane şi Patty îşi aruncară o privire, se răsti: Haideţi, haideţi, ca şi cum ar fi fost nişte animăluţe domestice neascultătoare.

Păşiră în casă, intrară într-un salon retras şi zăriră o scenă ce aducea cu o petrecere pentru copii. Patru fetiţe se aflau în plină joacă. Aveau steluţe de staniol pe feţe şi pe mâini, genul pe care obişnuiau să-l ofere învăţătorii pentru calificative bune. Câteva stăteau pe lângă părinţi şi mâncau prăjitură; fetele păreau lacome, în vreme ce părinţii încercau să-şi ascundă panica sub expresii curajoase. Krissi Cates se trântise în mijlocul încăperii şi se juca cu păpuşile, întovărăşită de un tânăr solid, brunet care stătea în faţa ei, cu picioarele puse cruciş, numai lapte şi miere. Erau pe-acolo nişte păpuşi buretoase şi urâţele, cum văzuse Patty la Filmele Săptămânii – cu Meredith Baxter Birney sau Patty Duke Astin în roluri de mămici hotărâte sau de avocaţi. Erau păpuşile pe care le foloseau copiii pentru a arăta în ce fel fuseseră abuzaţi. Krissi dezbrăcase amândouă păpuşile de haine şi aşeza păpuşa-băiat peste păpuşa-fată. Începu s-o hâţâne în sus şi-n jos, îngânând vorbe fără şir. O fată brunetă se uita la spectacol din braţele mamei, mâncându-şi resturi de glazură de sub unghii. Părea prea mare ca să mai stea în braţe.

— Uite aşa, concluzionă Krissi, plictisită ori supărată, şi azvârli cât colo păpuşa. Tânărul – vreun terapeut, asistent social, cineva cu pulover de lână şi cămaşă ecosez pe dedesubt, cineva care făcuse facultate – culese păpuşa şi încercă să-i atragă atenţia lui Krissi.

— Krissi, hai să…, zise apucând cu grijă păpuşa-băiat de un genunchi, iar penisul acesteia căzu spre duşumele.

— Cine *e* ea? zise Krissi arătând către Patty.

Patty străbătu cu paşi mari încăperea, ignorându-i pe

ceilalţi părinţi, care începură să se ridice, tensionaţi ca nişte corzi bine întinse.

— Krissi? zise ghemuindu-se pe jos. Mă cheamă Patty, sunt mama lui Ben Day.

Ochii lui Krissi se făcură mari, buzele îi tremurară şi o zbughi de lângă Patty. Urmă o secundă de tăcere, ca într-o tamponare filmată cu încetinitorul, în care Patty şi Krissi se priviră în ochi. Apoi Krissi puse capul în piept şi ţipă:

— N-o vreau aici!

Vocea îi reverberă în luminatorul de sticlă din tavan.

— N-o vreau aici! Ai zis! Ai zis că n-o să mă obligi!

Se aruncă pe duşumea şi începu să-şi smulgă părul. Fata brunetă ţâşni şi ea şi se ghemui lângă Krissi, văicărindu-se:

— Nu mă simt în siguranţă!

Patty se ridică, se învârti pe loc, văzu părinţi cu feţe înspăimântate, revoltate, o văzu pe Diane împingând-o pe Libby în spate, spre uşă.

— Am auzit noi de tine, zise mama lui Krissi cu faţa aceea drăgălaşă schimonosită tare.

Făcu un gest spre Maggie Hinkel, fosta colegă de şcoală a lui Patty, care se făcu roşie la faţă.

— Ai patru copii acasă, continuă cu voce sugrumată şi ochi umezi. Nu-ţi permiţi să creşti nici măcar unul. Tatăl lor e-un beţiv. Trăiţi din ajutoare. Îţi laşi fetele singure cu… şacalul ăla. Îţi laşi fiul să atace fetiţe. Isuse Cristoase, ţi-ai lăsat fiul să facă *asta*! Dumnezeu ştie ce se-ntâmplă acolo, la voi!

Fata familiei Putch se ridică atunci şi ţipă, cu lacrimi prelingându-i-se peste stelele lucitoare din obraji. Se alătură celor din mijloc, unde tânărul murmura cuvinte liniştitoare, încercând să păstreze contactul vizual cu ele.

— Nu le vreau aici! ţipă iarăşi Krissi.

— Unde-i Ben, Patty? zise Maggie Hinkel, a cărei fată cu figură boccie stătea aşezată lângă ea, fără vreo expresie pe chip. Poliţia trebuie să vorbească neapărat cu Ben. Sper că nu-l ascunzi.

— Eu? Am tot încercat să dau de el. Încerc să lămuresc toate astea. Vă rog.

Vă rog să mă ajutaţi, vă rog să mă iertaţi, vă rog să nu mai ţipaţi.

Fata lui Maggie Hinkel rămase tăcută, apoi îşi trase mama de mânecă:

— Mami, vreau să plecăm.

Fetele celelalte răcneau mai departe, privindu-se unele pe altele. Patty rămase aşa, uitându-se de sus la Krissi şi la terapeut, care încă ţinea păpuşa-băiat dezbrăcată care-ar fi trebuit să fie Ben. Stomacul i se crispă şi simţi în gâtlej acreala acidului gastric.

— Cred c-ar trebui să pleci, se răsti doamna Cates şi-şi ridică fata de pe jos ca pe-un copil de ţâţă, dezechilibrată de greutate, iar picioarele fetei se bălăngăniră deasupra podelei.

Tânărul terapeut se ridică şi el, punându-se între Patty şi doamna Cates. Fu cât pe ce să pună o mână pe Patty, dar până la urmă şi-o lăsă pe doamna Cates. Diane striga de la uşă, o striga pe Patty. Nu s-ar fi urnit altfel. Se aştepta să fie înconjurată, să i se scoată ochii cu unghiile.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, ţipă Patty, agitată şi simţind că ameţeşte. E o greşeală, îmi pare rău.

Apoi în faţa ei apăru Lou Cates, care-o înhăţă de braţ, ca şi cum nu el ar fi invitat-o, şi-o conduse la uşă, urmat de răcnetele fetelor. Peste tot numai mămici şi tătici, adulţi care purtau grija copiilor, iar Patty se simţi ca o proastă. Nu ridicolă, nu stingherită. Proastă de-a binelea. Auzea cum părinţii îşi alintă fetele: *hai, copilaş, e în regulă, a plecat, eşti cu noi, rezolvăm totul, şş, şş, copilaş.*

Chiar înainte ca Lou Cates să-i facă vânt din cameră, Patty se răsuci şi apucă s-o vadă pe Krissi în braţele mamei, cu părul blond căzut pe un ochi. Fata se uită la ea şi zise, pur şi simplu:

— Ben o să ajungă în iad.

Libby Day
Acum

Fusesem tocmită să-l găsesc pe Runner, dar toate acţiunile mele febrile şi ambiţioase din ultima săptămână zăceau acum lepădate pe duşumea, lângă pat, ca o cămaşă de noapte murdară. Nu m-am putut ridica nici măcar când am auzit copiii lipăind somnoroşi pe lângă casă. Mi i-am închipuit în galoşi mari, clămpănind, lăsând urme rotunjite în noroiul de martie, şi tot n-am putut să mă urnesc.

Mă trezisem dintr-un coşmar oribil, genul despre care-ţi tot spui că nu înseamnă nimic, că n-ar trebui să te tulbure, fiindcă-i un vis, doar un vis. Începea la fermă, dar nu era chiar ferma, prea luminoasă, prea curată ca să fie ferma, dar era totuşi şi, în depărtare, profilat în zarea portocalie, Runner galopa spre fermă, chiuind ca un văcar din Vestul Sălbatic. Pe măsură ce se apropia – coborând dealul, intrând pe poartă – vedeam că galopul îi e de fapt o bâţâială săltată, deoarece calul lui avea roţi. Partea de sus era din carne, însă crupa îi era de metal, alungită, ca un pat pliant de spital. Calul a nechezat spre mine înfricoşat, cu gâtul musculos încercând să se separe de trupul metalic. Runner a sărit din şa, iar creatura şi-a văzut de drum mai departe, din inerţie, cu o roată strâmbă, arătând ca un căruţ-animal de cumpărături. S-a oprit lângă o buturugă, cu ochii albiţi, tot încercând să se desfacă în bucăţi.

— Nu-ţi face griji, a rânjit Runner înspre cal. Am plătit pentru el.

— Proastă afacere, am zis.

Runner şi-a încleştat maxilarul. S-a apropiat de mine, prea mult.

— Maică-ta zice că-i în regulă, a bolborosit printre dinţi.

Aşa-i! m-am gândit, *Mama e vie.* Ideea părea solidă, ca o pietricică în buzunar. Mama era în viaţă, şi tare neghioabă fusesem, atâţia ani, să cred altceva.

— Mai întâi ai face bine să-ţi dregi mâna, a zis Runner arătând spre ciotul meu de deget. Ţi-am adus astea. Sper că or să-ţi placă mai mult decât calul.

Mi-a întins un săculeţ ponosit de catifea, în genul

celor folosite pentru piesele de scrabble, şi l-a zgâlţâit.

— O, îmi place calul, am zis alungându-mi reaua-voinţă.

Calul îşi smulsese crupa din metal şi sângera acum, o scurgere de ulei roşu, păstos.

Din săculeţ, Runner a răsturnat opt sau nouă degete. De fiecare dată când alegeam unul care arăta ca ale mele, îmi dădeam seama că-i un deget mic, un deget de bărbat, un deget de culoare şi mărime nepotrivite.

Runner strângea din buze, nerăbdător:

— Ia odată unul, OK? Nu-i mare chestie.

Am ales unul ce aducea vag cu acela pe care-l pierdusem, iar Runner mi l-a cusut de mână, în vreme ce calul sfârşit ţipa acum în spate, un ţipăt de femeie, îngrozit şi mânios. Runner a aruncat în el cu o lopată şi creatura s-a despicat în două, zvâcnind în praf, neputând să mai mişte.

— Gata, a zis Runner şi-a plescăit din buze. E ca nou.

Între cele două degete micuţe ale mele se iţea un deget mare de la picior, umflat, prins în copci grosolane. Deodată a apărut şi iubita lui Runner, Peggy, şi-a zis:

— Scumpule, mămica ei nu-i aici, ţii minte? Am omorât-o noi.

Şi Runner şi-a dat o scatoalcă peste cap, ca un tip ce uitase să cumpere lapte în drum spre casă, şi-a spus:

— Aşa-i. Aşa este. Am lichidat toate fetele, în afară de Libby.

Am rămas apoi tustrei holbându-ne unii la alţii, iar atmosfera a început să se încordeze. Apoi Runner s-a dus până la cal şi-a ridicat lopata, care se transformase în topor.

Am sărit din somn, dărâmând cu braţul veioza de pe noptieră. Abia se crăpase de ziuă; m-am răsucit şi m-am uitat la veioza căzută pe-o parte, întrebându-mă dacă becul avea să ardă vreo gaură în covor. Se făcuse dimineaţă de-a binelea şi tot nu mă puteam mişca.

Dar în camera lui Ben fusese aprinsă lumina. Primul meu gând închegat: că în noaptea aceea, în cameră la Ben

era aprinsă lumina şi cineva vorbea. Voiam să nu mă mai gândesc la asta, dar îmi tot venea în cap. De ce ar fi intrat un criminal dement în camera lui Ben, ar fi închis uşa, ar fi aprins lumina şi s-ar fi pus pe pălăvrăgit?

În camera lui Ben era aprinsă lumina. Fac abstracţie de chestiile celelalte: Lou Cates răzbunătorul, Runner cel înnebunit de datorii, o gaşcă de recuperatori care au vrut să-l înveţe minte pe Runner ucigându-i familia. Fac abstracţie de vocea tunătoare pe care-o auzisem, care – bun, în regulă – era posibil să nu fi fost a lui Ben. Dar Ben nu ajunsese acasă când ne dusesem noi la culcare, apoi, când m-am trezit, am văzut lumina aprinsă. Ţin minte că mă simţisem uşurată, fiindcă dacă lumina era aprinsă, asta însemna că Ben venise acasă şi că se terminase, pe ziua aceea cel puţin, cu cearta dintre el şi mama, fiindcă lumina era aprinsă şi el vorbea dincolo de uşă, poate la telefon, sau singur, dar lumina era aprinsă.

Şi cine mai era şi Diondra?

M-am pregătit să mă scol, azvârlind deoparte cuvertura, cearşafurile mirosind a stătut, devenite cenuşii. M-am întrebat când le schimbasem ultima oară. Şi apoi m-am întrebat cam cât de des ar fi trebuit să le schimb. Astea erau genul de chestii pe care nu le înveţi. Acum schimbam, de pildă, cearşafurile după ce făceam sex, dar învăţasem asta abia cu câţiva ani în urmă, dintr-un film: Glenn Close, un thriller, ceva, tocmai făcuse sex şi a schimbat cearşaful, nu-mi mai amintesc restul, fiindcă nu mă gândeam decât: O, se pare că oamenii îşi schimbă aşternuturile după ce fac sex. Părea să aibă o logică, dar nu mă gândisem eu până atunci. Am fost crescută ca o sălbăticiune, şi în mare parte aşa am şi rămas.

M-am dat jos din pat, reaşezând în cele din urmă veioza pe noptieră, şi-am dat un tur prin sufragerie, amuşinând pe lângă robotul telefonic, prefăcându-mă că nu-mi pasă dacă aveam sau nu vreun mesaj. Aş fi putut, la fel de bine, să şi fluier, cu picioarele mişcându-se unul după celălalt – *nimic neobişnuit, am ieşit doar la plimbare.* Niciun semn de la Diane. Patru zile şi niciun semn.

Prea bine, nicio problemă, mai aveam şi alte rude.

De data asta, când am ajuns, Ben mă aştepta; mi-a sărit în ochi dintr-odată. Stătea ţeapăn în scaunul din spatele geamului, privind fără ţintă, ca un manechin îmbrăcat în salopetă. Mi-a venit să-i zic să nu-mi facă asta, că mă băga în sperieţi, dar n-am zis nimic, fiindcă de ce să mă bage în sperieţi, decât dacă, nu cumva, încă nu eram cu totul convinsă de nevinovăţia lui.

Şi nu eram, cred.

Am luat loc pe scaunul încă umed după altcineva, simţind căldura plasticului, în locul ăla, ca pe ceva de o intimitate obscenă. Mi-am sucit fundul încoace şi-ncolo, luând scaunul în posesie, încercând să nu-mi arăt repulsia, însă când am apucat receptorul era încă asudat de la vorbitorul de dinainte. M-am strâmbat într-un fel care l-a făcut pe Ben să se încrunte.

— Eşti bine? a întrebat şi am dat o dată din cap.

Da, sigur, de milioane.

— Deci te-ai întors, a zis şi a schiţat un zâmbet.

Precaut, cum fusese întotdeauna Ben. La o petrecere de familie, în ultima zi de şcoală, arăta la fel, ca un puşti care trăia permanent în bibliotecă – aşteptând să fie îndemnat să păstreze liniştea.

— M-am întors.

Avea o faţă plăcută, nu arătoasă dar plăcută, faţa unui tip de treabă. Băgând de seamă că-l cântăresc din priviri, ochii i-au căzut asupra palmelor. Erau mari acum, prea mari pentru cât era el de mărunt, mâini de pianist, deşi nu cântase niciodată la pian. Avea cicatrice, nimic impresionant, zgaibe şi tăieturi roz-închis, răspândite ca nişte confetti. A văzut că mă uit, a ridicat o mână şi mi-a arătat cu degetul o adâncitură mare:

— Accident la polo.

Am râs, fiindcă îmi dădeam seama că regreta deja că făcuse gluma.

— Nu, dar ştii de unde-i, de fapt? a zis Ben. E de la taurul ăla, Galben 5, îl mai ţii minte pe ticălos?

Aveam o fermă mică, dar cu toate astea nu dădeam nume vitelor, nu era o idee bună, şi n-avusesem, de copil, niciun interes în a mă ataşa de Şefu, Hank sau Frumuşica, fiindcă îi aştepta abatorul de îndată ce se făceau destul de mari. Şaisprezece luni, asta-mi răsuna în cap. Cum împlineau un an, începeai să le dai târcoale, începeai să-i măsori cu priviri piezişe, dezgustate, stânjenite, cum te uiţi la un musafir care tocmai a scăpat o băşină. Aşa că, în loc de nume, îi marcam cu o culoare în funcţie de anul când erau fătaţi, potrivind vacile cu viţeii lor: Verde 1, Roşu 3, Albastru 2, desprinşi din mamele lor şi picând pe pământul din grajd, dând imediat să se ridice în picioare, încercând mereu să-şi bage botul în troaca cu apă. Lumea crede că vacile-s docile, prostovane, dar viţeii? Sunt curioşi ca nişte pisoi, jucăuşi, şi de aceea nu mi se dădea voie în ţarcul lor, puteam doar să-i privesc de după stinghii, dar mi-l amintesc pe Ben, cu cizme de cauciuc, încercând să se furişeze, mişcându-se lent şi precaut, ca un astronaut, dându-se aproape, dar era ca şi cum încerca să prindă un peşte cu mâna. Îl ţin minte pe Galben 5, după nume cel puţin, faimosul viţel care refuzase să se lase castrat – şi bietul Ben, cu mama, încercând să pună mâna pe el ca să-i taie odată boaşele, şi seară de seară aşezându-se la masă fără succes, fiindcă Galben 5 le scăpase şi de data asta. Se glumise cu asta în prima seară, când toată lumea vorbise cu friptura, pretinzând că era Galben 5: O să-ţi pară rău, Galben 5. În a doua seară se făcuse haz de necaz, iar prin a cincea subiectul era deja întâmpinat cu feţe posace şi tăcere; mama şi Ben simţeau că li se reaminteşte că nu erau îndeajuns de buni, ci slabi, mărunţei, lenţi, nepricepuţi.

Nu m-aş mai fi gândit la Galben 5 dacă nu mi-ar fi adus aminte Ben. Voiam să-i spun să facă o listă cu lucruri bune de reţinut, cu amintiri pe care nu mi le puteam extrage singură din creier.

— Ce s-a întâmplat? Te-a muşcat?

— Noo, nimic aşa de dramatic, m-a împins în gard chiar când credeam că l-am prins, m-a buşit într-o parte şi-

am dat cu mâna fix într-un cui. Era pe un stâlp şi mama mă rugase deja de vreo cinci ori să scap de el. Aşa că, na, eu am fost de vină.

Am încercat să mă gândesc la ceva de spus – ceva isteţ, compătimitor, încă nu-mi dădeam seama ce-ar fi vrut Ben –, dar m-a întrerupt.

— Nu, dă-o încolo, afurisitul de Galben 5 a fost de vină.

A zâmbit scurt, apoi şi-a lăsat iarăşi umerii în jos.

— O ţin minte pe Debby, cum m-a pansat, mi-a pus leucoplast şi pe deasupra mi-a lipit un abţibild de-al ei, din cele lucioase, cu inimioare sau aşa ceva.

— Îi plăceau abţibildurile, am zis.

— Le lipea peste tot, asta-i clar.

Am tras aer în piept, neştiind dacă s-o mai lungesc pe vreo temă nevinovată, starea vremii sau ceva, hotărându-mă, apoi, că nu.

— Hei, Ben, pot să te-ntreb ceva?

Ochii i-au lucit, ageri şi alerţi, ca de rechin, şi-am văzut iarăşi puşcăriaşul din el, un tip obişnuit să fie la receptor, să primească întrebare după întrebare şi să fie sfidat când întreba la rându-i. Mi-am dat seama ce lux deşănţat era posibilitatea de a refuza să răspunzi. *Nu, mersi, nu vreau să vorbesc despre asta,* când cel mai rău lucru pe care-l poţi păţi este să fii considerat necioplit.

— Ştii atunci, în noaptea aia?

A făcut ochii mari. Sigur că ştia noaptea aia.

— Da, s-ar putea să nu mai reţin exact ce s-a întâmplat… am zis.

Se aplecase spre mine acum, cu braţele ţepene, cuprinzând receptorul ca şi cum ar fi apelat la urgenţe, noaptea târziu.

— Dar ceva tot îmi amintesc, o chestie pe care mi-aş pune viaţa în joc. Lumina de la tine era aprinsă. În dormitorul tău. Am văzut pe sub uşă. Şi cineva vorbea. În cameră.

Am lăsat-o în suspensie, sperând c-o să mă salveze. M-a lăsat în aer, ca atunci când îţi alunecă piciorul pe

gheaţă şi, în fracţiunea aia de secundă, ai timp să gândeşti doar *ah, o să cad.*

— Asta-i una nouă, a zis într-un târziu.

— Ce anume?

— O întrebare nouă. N-aş fi crezut să mai apară întrebări noi. Felicitări.

Mi-am dat seama că aveam aceeaşi postură amândoi, cu o palmă pe muchia mesei, ca şi cum am fi vrut să ne ridicăm de la o masă plină cu resturi de mâncare. Postura lui Runner, mi-o amintesc de ultima dată când l-am văzut, când aveam vreo douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, şi voia parale, cerând, la început, numai lapte şi miere – *crezi c-ai putea să-l ajuţi pe bătrânu' tău, Libby scumpo*? –, şi, de îndată ce i-am zis că nu, din start, dur ca o lovitură de măciucă, şocant, umilitor. *Păi de ce dracu' nu?* izbucnise atunci şi zvâcnise din umeri, înălţase braţele, pusese palmele pe masă, în timp ce mă gândeam *de ce l-oi fi lăsat oare să se aşeze?* calculând deja timpul pe care l-aş fi pierdut ca să-l ridic de-acolo.

— M-am furişat în casă mai târziu, a zis Ben. Am ajuns, m-am mai certat o tură cu mama.

— Din cauza lui Krissi Cates?

A tresărit, apoi a luat-o cum venise.

— Din cauza lui Krissi Cates. Dar m-a crezut, era cu totul de partea mea, asta era fain cu mama, până şi atunci când era supărată ca naiba pe tine era de partea ta şi ştiai asta. O simţeai în tine. M-a crezut. Dar era furioasă şi… speriată. O ţinusem aşa, în tensiune, vreo şaisprezece ore, fără o vorbă – nici nu ştiam ce se-ntâmplă, că nu erau telefoane mobile pe-atunci, puteai să pleci o zi întreagă şi să nu vorbeşti, nu ca azi. Aşa am înţeles.

— Bine, dar…

— Aşa, ne-am luat la ceartă, nici nu mai ştiu dacă exact pe tema Krissi Cates sau dac-a pornit de acolo şi a continuat pe alte subiecte, tare-aş vrea să-mi amintesc, dar în fine, mă pedepseşte, mă trimite la mine în cameră, dar după vreun ceas mi s-a făcut aşa de lehamite că am plecat din nou şi-am lăsat radioul pornit şi lumina aprinsă, în caz

că, dacă vine să arunce vreun ochi, să creadă că-s încă acolo. Ştii, adică, în ce fel dormea, erau şanse mici să vină tocmai până la mine în cameră să vadă ce fac. Odată ce adormea, adormită rămânea.

Ben vorbea ca şi cum drumul acela, de vreo treizeci şi ceva de paşi, ar fi fost o călătorie extraordinară, dar era adevărat, mama, când dormea, cădea lată. Abia dacă mai mişca. Ţin minte cum o vegheam, încordată, aplecată peste ea, convingându-mă că a murit, holbându-mă până mi se umezeau ochii, încercând să-mi dau seama dacă respiră, să desluşesc măcar un geamăt. Dac-o împingeam, cădea moale la loc. Aveam cu toţii poveşti despre întâlniri accidentale la baie, în toiul nopţii – dădeai colţul şi-o vedeai făcând pipi pe toaletă, cu halatul între genunchi, uitându-se prin tine de parcă erai de sticlă. *Nu ştiu ce să zic despre sorg,* spunea, sau *Au venit seminţele alea*? apoi se întorcea, împleticindu-se, înapoi în camera ei.

— Ai spus asta la poliţie?

— Au, Libby, haide. Haide. Nu aşa vreau să meargă.

— Ai spus?

— Nu, n-am spus. Dar ce-ar fi contat? Ştiau deja că ne-am certat. Să le spun că ne-am certat de două ori? E… n-are niciun sens. Am fost vreo oră acolo, nu s-a întâmplat nimic în afară de asta, era irelevant. Complet.

Ne-am măsurat din priviri unul pe celălalt.

— Cine-i Diondra? am întrebat.

L-am văzut cum încearcă să stea şi mai ţeapăn. L-am văzut cugetând. Poate că faza cu furişatul să fi fost adevărată, dar acum îmi dădeam seama că-i pe cale să mintă. Numele Diondra îl făcuse să tresalte, îmi şi închipuiam un zumzet prin oasele lui. A înclinat capul spre dreapta, un pic doar, o înclinare gen *ciudat că-ntrebi asta,* apoi şi-a dat seama şi s-a corectat.

— Diondra?

O lungea, încerca să-şi dea seama exact ce ştiu. L-am privit cu o figură ca săpată în stâncă.

— Ăă, Diondra era o fată de la şcoală. Ce ţi-a venit cu Diondra?

— Am găsit un bilet pe care ţi l-a scris, pare să fie mai mult decât o fată oarecare de la şcoală.

— Ha. Păi era o fată nebună, asta îmi amintesc. Mereu scria bilete din astea, ştii, era o fată care voia ca lumea s-o creadă, hm, sălbatică.

— Eu credeam că n-aveai prietenă.

— N-aveam. Hai, mă, Libby, cum ajungi de la un bilet la prietenă, acuma?

— Din bilet.

M-am încordat, ştiind că-s pe cale să fiu dezamăgită.

— Păi, nu ştiu ce să-ţi zic. Aş vrea să-ţi zic că era prietena mea. Doar că nu era deloc, deloc de nasul meu. Nici nu mai ţin minte să-mi fi trimis vreun bilet. Eşti sigură că apărea numele meu? Şi de unde, mă rog, ai făcut rost de biletul ăsta?

— Las-o baltă, am zis şi am luat telefonul de la ureche, ca să ştie că plecam.

— Libby, stai, stai aşa.

— Nu, dacă vrei să mă duci cu preşul ca un… deţinut, gen, nu văd ce rost are.

— Libby, stai naibii locului. Îmi pare rău că nu pot să-ţi dau răspunsul pe care presupun că-l vrei.

— Vreau să-mi spui adevărul.

— Şi eu vreau să-ţi spun adevărul, dar tu pari să vrei… o poveste. Eu doar… of, Isuse, vine soră-mea cea mică, după atâţia ani, şi-mi zic: ia uite, s-ar putea să fie un lucru bun. Un lucru bun. La naiba, nu mi-a prea fost de ajutor acum douăşcinci de ani, dar na, am trecut peste asta, am trecut aşa de complet că, prima dată când o văd, nu simt decât bucurie. Că deh, am stat în ţarcul ăsta nenorocit şi-am tot aşteptat să te văd, eram aşa de agitat de parcă aveam întâlnire sau ceva, şi te-am văzut şi-am zis uite, poate o să iasă bine. Poate o să am şi eu pe cineva din familie care încă trăieşte şi n-o să mai fiu aşa de singur, în pizda mă-sii, fiindcă – şi ştiu c-ai vorbit cu Magda, crede-mă c-am auzit de toată chestia aia, şi da, am oameni care mă vizitează şi cărora le pasă de mine, dar nu-s tu, nu mai e nimeni care să mă ştie şi altfel decât ca tipul care… şi mă

gândeam că ar fi aşa de mişto să pot vorbi cu soră-mea, care mă ştie, care îi ştie pe-ai mei, care ştie că eram nişte oameni, adică, normali, şi să putem râde pe seama drăciilor ălora de vaci. Asta-i, să ştii, atâta vreau şi eu în momentul ăsta. Ceva mititel, atâtica. Şi-aşa aş vrea să-ţi spun ceva, să nu mă mai… urăşti din nou.

Şi-a lăsat ochii în jos, privindu-şi pieptul reflectat în geam.

— Dar nu pot.

Ben Day
2 ianuarie 1985, 5:58 p.m.

Diondra avea burtică, asta-l băga în sperieţi pe Ben, şi erau săptămâni, de-acum, de când vorbea despre „înviorare”. Copilul se înviorase, începuse să mişte, era un moment foarte special şi important, aşa că Ben trebuia să pună mâna pe burta ei tot timpul şi să simtă cum dă din picioare bebele. Se simţea mândru că burta umflată i se datora, mândru că avea un copil, ideea cel puţin îi plăcea, dar nu-i prea plăcea să atingă zona aia, ori să se uite la ea. Carnea arăta aiurea, tare şi în acelaşi timp lăsată cumva, ca şunca atunci când se strică, şi îl stânjenea s-o atingă. De săptămâni întregi îşi făcuse ea obiceiul ăsta, să-i înşface mâna şi să şi-o apese acolo, aşteptând o reacţie pe chipul lui, ţipând când el nu simţea nimic. Un timp se gândise, de fapt, că poate chestia cu sarcina era o glumă de-a Diondrei, ca să-l facă să se simtă tâmpit – stătea acolo, cu mâinile asudându-i pe movila aia greţoasă de piele, şi se gândea la bolboroseala de dinăuntru, oare era copilul sau doar o indigestie? Îşi făcea griji. Se temea că, dacă nu simte nimic – şi, în acele prime săptămâni după ce începuse să mişte nu simţise –, Diondra o să ţipe la el, *e chiar acolo, e ca un tun care-mi pocneşte în pântece, cum să nu-l simţi?* Şi îşi făcea griji că, atunci când avea să-l simtă, Diondra avea să-i râdă în nas, să râdă cu râsul ăla care-o făcea să se aplece de şale ca şi cum ar fi fost împuşcată, să râdă de se prăpădea, scuturându-şi părul dat cu gel ca pe un copac după furtună, fiindcă normal că nu

era de fapt însărcinată, i-o făcuse, fraierul, chiar nu-şi dădea seama de nimic?

Căutase, de fapt, semne că Diondra minţea: tampoanele acelea mari şi însângerate pe care maică-sa le vâra întotdeauna la gunoi răsucite şi care sfârşeau prin a se desface la loc în mai puţin de-o zi. Alte semne nu ştiuse să caute şi nici nu ştia dacă era cazul să întrebe dacă copilul era al lui. Ea vorbea ca şi cum aşa ar fi fost şi mai sigur de-atât probabil că n-avea cum să fie.

Oricum, în ultima lună devenise clar că era însărcinată pe bune, cel puţin dac-o vedeai goală. Încă se ducea la şcoală, purtând puloverele acelea imense, lălâi, şi nu-şi mai încheia nasturii la blugi, şi nici fermoarul, decât pe jumătate, iar umflătura crescuse, Diondra o ţinea în palme şi-o freca de parcă ar fi fost vreun glob de cristal în care vedea viitorul lor distrus şi, într-o zi, îi luase mâna şi simţise şi el, atunci, fără îndoială – chestia aia lovea şi, dintr-odată, văzuse forma unui picioruş mişcându-se pe sub pielea Diondrei, iute şi agil.

Ce naiba ai? Vă fată vacile la fermă, nu? E doar un copil, asta fusese reacţia Diondrei când îşi trăsese mâna. I-o apucase iar şi i-o ţinuse acolo, îi lipise palma de chestia aia care zvâcnea, iar el se gândise *fătatul vacilor e-al naibii de diferit de propriul tău copil,* apoi gândise *dă-mi drumul dă-mi drumul dă-mi drumul,* de parcă lucrul acela ar fi dat să-l înhaţe, ca într-un film de groază, şi să-l tragă înăuntrul ei. Aşa şi-l închipuia, un lucru. Nu un copil.

Poate ar fi fost bine să vorbească mai mult despre asta. După ce începuse să mişte copilul, nu vorbise cu el, deloc, vreo câteva zile, şi ieşise la iveală că el ar fi trebuit să-i dea un cadou pentru această ocazie, că doamnelor li se aduceau daruri când le mişca bebeluşul în pântece, că părinţii ei îi dăruiseră o brăţară de aur când avusese prima dată ciclu şi că aşa stătea chestia. Aşa că, pe post de cadou, îl pusese s-o lingă acolo jos, de zece ori, asta era înţelegerea, şi Ben se gândise că o făcuse fiindcă lui nu-i prea plăcea de fapt asta, mirosul îl îngreţoşa, mai ales acum, când toată zona arăta aşa de uzată. Nici ei nu

păruse să-i placă, de aceea arătase ca o pedeapsă, dar ţipase la el să bage degetele şi să apese şi să vină mai sus, e mai sus, mai sus, am zis, apoi, oftând, îl prinsese de urechi şi-l împinsese spre locul dorit, iar el gândise căţea nenorocită şi se ştersese de gustul ei după aceea, când terminase. Încă de opt ori, căţea nenorocită, *vrei un pahar cu apă, scumpo?* Şi ea zisese *nu, dar tu vrei, că miroşi a păsărică* şi râsese.

Femeile gravide aveau toane. Ştia asta. Însă, altminteri, Diondra nu se purta ca o femeie însărcinată. Bea şi fuma în continuare, chestii pe care n-ar trebui să le faci când eşti însărcinată, dar ea zicea că numai femeile obsedate de sănătate renunţau la alea. Un alt lucru nu făcea: planuri. Diondra nu prea vorbea despre ce-o să facă atunci când se năştea copilul – când se năştea *fetiţa.* Diondra nu călcase pe la doctor, dar era sigură că era fată, fiindcă fetele te făceau să-ţi fie mai rău, iar ei, în prima lună, îi fusese rău tare. Dar nu prea zicea nimic aşa, practic, nu făcea decât să vorbească despre fetiţă, despre cum avea să iasă din ea o fetiţă. La început, Ben se întrebase dacă o să facă avort. Zisese *dacă o să faci copilul* în loc de *când* şi ea se crizase, şi Diondra crizându-se complet era o privelişte pe care nu-şi dorea s-o mai vadă vreodată. Şi când era calmă era greu de îndurat, dar fusese ca şi cum ai privi o calamitate naturală, unghiile, plânsul, loviturile, ţipetele alea, că ăla era cel mai urât lucru pe care i l-a spus cineva, că e şi al tău, ce naiba e-n neregulă cu tine, jeg împuţit?

Însă altfel nu făceau planuri sau nu puteau face, de vreme ce tatăl Diondrei ar fi ucis-o, literalmente, dacă ar fi aflat că rămăsese însărcinată fără să se căsătorească, sigur ar fi omorât-o. Dacă afla măcar că şi-o trăsese fără să se căsătorească, ar fi omorât-o. Părinţii Diondrei aveau o singură regulă, una, şi asta era că nu trebuia să lase niciodată, sub nicio formă, vreun băiat s-o atingă acolo dacă nu era soţul ei. Când împlinise şaisprezece ani, tatăl Diondrei îi dăruise un inel al promisiunii, un inel de aur cu o piatră mare, roşie, ce aducea cu o verighetă – şi-l şi purta

pe inelar – care însemna promisiunea făcută lui, şi ei înseşi, că avea să rămână virgină până la căsătorie. Chestia îl îngreţoşase pe Ben – nu-i ca şi cum te-ai măritat cu taică-tău? Diondra zicea că-i doar o chestie de control, în mare parte. Era singura chestie pe care decisese taică-său să insiste, singurul lucru pe care i-l cerea şi na, la naiba, mai bine făcea chestia. Zicea că în felul ăsta se simţea mai bine când o lăsa singură, nesupravegheată, neprotejată, în afară de câini, câteodată cu lunile. Era chestia lui parentală: fata mea poate să bea, să ia droguri, dar e virgină şi ca atare nu-s un ratat aşa de mare pe cât par.

Diondra zisese toate astea cu lacrimi în ochi. Le zisese fiind pe cale să cadă în nesimţire de la băutură. Zisese că taică-său o avertizase că, dacă afla că-şi încălcase promisiunea, avea s-o scoată din casă şi s-o împuşte în cap. Taică-său fusese în Vietnam şi vorbea în felul ăsta, iar Diondra îl lua în serios, aşa că nu avea niciun plan în privinţa copilului. Ben făcuse o listă cu lucruri care le-ar fi trebuit şi cumpărase nişte hăinuţe de bebeluş la mâna a doua de la un talcioc, înainte de Crăciun. Se simţise stânjenit, aşa că luase tot vraful de la femeia aceea, cu 8 dolari. Găsise acolo cămăşuţe şi chiloţei pentru vârste diferite, şi pantalonaşi de corp aspriţi de purtare – femeia le tot zicea izmenuţe – şi era bine, copilaşii au cu siguranţă nevoie de lenjerie. Ben depozitase hainele sub patul lui, ceea ce-l făcea şi mai bucuros că are zăvorul, îşi şi imagina cum le-ar fi găsit fetele şi-ar fi şterpelit ce le-ar fi căzut în mână. Era drept, nu se gândea îndeajuns la copil şi la ce avea să urmeze, dar Diondra părea să se gândească şi mai puţin încă.

— Cred c-ar trebui să plecăm din oraş, zise Diondra acum, o surpriză, cu părul acoperindu-i încă jumătate de faţă, cu palma lui Ben lipită de burtă şi copilul zvârcolindu-se înăuntrul ei de parcă ar fi săpat un tunel.

Diondra se întoarse un pic spre el, şi un sân leneş căzu pe braţul lui Ben.

— Nu mai pot să ascund mult timp asta. Mama şi tata o să ajungă acasă cât de curând. Eşti sigur că Michelle nu ştie?

Ben păstrase un bilet de la Diondra, în care spunea cât de excitată e şi cât de mult voia să i-o tragă *chiar şi acum,* iar băgăcioasa de Michelle îl găsise umblându-i prin buzunarele gecii. Ticăloasa aia mică îl şantajase – 10 dolari ca să nu-i spună maică-sii – şi, când Ben i se plânsese Diondrei, aceasta făcuse ca toţi dracii. *Să-mi bag picioarele, surioara ta ne poate pârî în orice moment, crezi că-i bine? E numai vina ta, Ben. Ai dat-o-n bară.* Diondra era înnebunită de ideea că, într-un fel, Michelle avea să-şi dea seama că-i însărcinată din cuvintele acelea trei, „până şi acum", că aveau să fie daţi în vileag de o *mucoasă de zece ani, perfect, nu?*

— Nu ştie, n-a mai adus vorba despre asta.

Era o minciună, chiar ieri Michelle i se uitase în ochi, bâţâise din şolduri şi-i zisese, cu voce răutăcioasă: „Hei, Be-een, cum îţi mai e viaţa sexuală?" Tare parşivă mai era puştoaica. Şi cu alte chestii îl şantajase – treburi lăsate nefăcute, mâncare pe care o şterpelise din frigider. Chestii mărunte. Mereu erau chestii de doi bani, ca şi cum Michelle ar fi fost acolo ca să-i amintească lui Ben ce rahat de viaţă ducea. Banii şi-i cheltuise pe gogoşi cu jeleu.

Trey îşi trase nasul cu zgomot, în camera de alături, apoi scuipă, cu un *ptuuu!* răsunător. Ben văzu cu ochii minţii flegma galbenă, picurând pe uşa de sticlă glisantă, văzu câinii lipăind-o. Era o chestie pe care-o făceau Trey şi Diondra; scuipau flegme pe chestii. Trey, uneori, slobozea câte una drept în sus, iar câinii o prindeau din zbor în boturile lor băloase. („E doar o chestie din corp care se duce în alt corp", zicea Diondra. „Şi tu ai băgat în mine nişte chestie din corpul tău şi asta nu prea pare să te deranjeze.")

În vreme ce televizorul fu dat mai tare în salon – *haideţi, mă, odată, că mor de plictiseală* –, Ben încercă să se gândească la ce-ar fi fost bine să zică. Îşi spunea, uneori, că nu prea îi zicea Diondrei mai nimic care să fie

doar vorbe şi atât, ci folosea numai baricade verbale, încerca să se ferească de iritarea ei continuă zicându-i ce voia să audă. Dar o iubea, chiar o iubea, şi asta făceau bărbaţii pentru femeile lor, le ziceau ce voiau să audă şi-şi ţineau gura. O lăsase borţoasă pe Diondra şi-acum era al ei, iar el trebuia să-i facă pe plac. Trebuia să se lase de şcoală şi să-şi găsească o slujbă cu normă întreagă, nicio problemă, un puşti pe care-l ştia se lăsase anul trecut şi acum lucra la Abilene, la fabrica de cărămizi, şi scotea 12.000 de dolari pe an, Ben nici nu-şi imagina cum ar fi putut să cheltuiască atâta. Avea deci să lase şcoala, şi cu atât mai bine, dacă ţinea seama de ce naiba mai auzise Diondra despre Krissi Cates.

Era ciudat, la început chiar fusese neliniştit de-a binelea că umblau bârfele alea, apoi, într-un fel, se simţise mândru. Deşi era doar o puştoaică, se număra printre copiii populari. Până şi unii dintre liceeni o ştiau, fetele mai mari se arătau interesate de fata aceea drăgălaşă, bine-crescută, aşa că era mişto, cumva, că îi căzuse cu tronc el, deşi era doar o puştoaică, şi era sigur că, oricum, ce-i zisese Diondra nu era decât vreo exagerare obişnuită de-a ei. Uneori se purta ca o femeie isterică.

— Hei, alo? Încearcă să fii atent la mine. O să trebuiască să plecăm din oraş, am zis.

— Păi atunci să plecăm, zise el încercând s-o pupe, dar Diondra îl îmbrânci.

— Serios, aşa, una-două? Unde-o să ne ducem, cum o să ne întreţii? N-o să mai am alocaţia, să ştii. O să ai nevoie de-o slujbă.

— Păi o să-mi iau. Dar cum e cu unchiul sau vărul sau ce e, ăla din Wichita?

Ea îl privi ca pe un nebun.

— Cu magazinul de articole sportive? insistă el.

— Nu poţi lucra acolo, ai cinşpe ani. Nu poţi să conduci. Şi, de fapt, nici nu cred că-ţi poţi lua un serviciu adevărat fără permisiunea mămichii. Când ziceai că împlineşti şaişpe?

— Pe treisprezece iulie, zise el simţindu-se ca şi cum

i-ar fi spus că face pe el.

Diondra începu să bocească.

— Doamne-Dumnezeule, ce-o să ne facem?

— Nu te poate ajuta vărul ăla al tău?

— *Unchiul* o să le spună alor mei, cum să m-ajute?

Se ridică şi începu să umble goală prin cameră, cu pântecele umflat atârnându-i moale, vulnerabil, iar lui Ben îi veni să vâre o mână pe dedesubt, gândindu-se, totodată, că se făcuse ditai. Nu-şi puse nimic pe ea ca să străbată holul până la duş, deşi Trey putea să vadă până în capătul holului dacă stătea pe canapea. Auzi sunetul gutural al duşului pornit. Gata cu conversaţia. Se şterse cu un prosop aflat lângă coşul cu rufe al Diondrei, apoi se strecură iarăşi, cu chiu cu vai, în pantalonii de piele, îşi puse tricoul vărgat şi se aşeză pe marginea patului, încercând să ghicească ce comentarii de şmecher avea să mai scoată Trey când se întorceau în salon.

În câteva minute, Diondra intră impetuoasă în dormitor, înfăşurată într-un prosop roşu, cu părul ud, fără să-l privească, şi se aşeză la măsuţa de toaletă cu oglindă. Îşi spârcâi spumă fixativă în palmă, o ditamai movila cât un rahat de câine, şi se unse pe păr, îndreptând uscătorul spre fiecare secţiune, pe rând – fixativ în palmă, dat pe păr, vâjâitul aparatului, fixativ, dat pe păr, vâjâit.

Ben nu ştia dacă era sau nu cazul să plece. Aşa că rămase nemişcat pe pat, încercând să-i prindă privirea. Diondra îşi turnă în palmă fond de ten închis, cum şi-ar pune un artist vopsea, şi şi-l întinse pe faţă. Unele fete ziceau că-i dată cu tencuială, le auzise, dar lui îi plăcea cum arată, cu pielea netedă şi arămie, deşi uneori gâtul îi părea mai alb, precum îngheţata de vanilie sub siropul de caramel. Apoi se apucă de rujat: primul strat, al doilea strat, dat cu luciu. Îl văzu că se uită şi se opri, apăsându-şi buzele pe nişte triunghiuri mici, pufoase, lăsând urme vineţii de buze pe ele.

— Trebuie să-i ceri lui Runner nişte bani, zise privindu-l în oglindă.

— Lui taică-meu?

— Mda, că doar are, aşa-i? Trey mereu cumpără iarbă de la el.

Lepădă prosopul, păşi spre sertarul cu lenjerie, un desiş de dantelărie şi satin, şi scormoni până ce găsi nişte chiloţi şi un sutien, de un roz intens, cu margini de dantelă neagră, de felul celor purtate de fetele de la bordelurile din westernuri.

— Eşti sigură că vorbim de acelaşi tip? zise el. Tata face, ştii, tot soiul de munci manuale. Treburi. Lucrează pe la ferme şi din astea.

Diondra dădu ochii peste cap, trăgând de partea din spate a sutienului, cu sânii ieşindu-i de peste tot – peste cupe, pe sub cleme, nestăviliţi, enervanţi. În cele din urmă lăsă sutienul şi-l azvârli în cameră – *căcat, am nevoie de-un sutien care-mi vine!* Se ridică, ţintuindu-l cu privirea, şi chiloţii începură să se tragă, să-i alunece pe sub burtă şi să-i intre în fund. Lenjeria aia sexy nu-i mai venea. Ben gândi mai întâi: grăsuţă, apoi se corectă: însărcinată.

— Vorbeşti serios? Nu ştii că babacul tău vinde droguri? Mi-a vândut mie şi lui Trey, săptămâna trecută.

Aruncă şi chiloţeii cât colo, apoi îşi puse alt sutien, unul simplu, urât, şi blugi noi, nemulţumită că era aşa de grasă.

Ben nu mai cumpărase, până atunci, droguri. Fuma o groază cu Trey şi Diondra şi cine mai avea iarbă în gaşca aia, ba mai contribuia şi el cu câte un dolar-doi uneori, însă, când îşi închipuia un traficant, îşi imagina un gagiu cu părul lins şi bijuterii ţipătoare, nu pe taică-său, cu şapca cea veche de baseball, ciocatele cu tocuri şi cămăşile care arătau ca şi cum se veştejiseră pe el. Nu taică-său, cu siguranţă nu. Şi apoi, traficanţii ăştia n-ar fi trebuit să aibă parale? Taică-său, era clar, n-avea bani, aşa că întreaga discuţie era absurdă. Şi, dacă ar fi vândut droguri şi-ar fi avut bani, nu i-ar fi dat lui Ben o leţcaie. Şi-ar fi bătut joc de Ben că cerea, poate ar fi scos una de douăzeci şi i-ar fi fluturat-o pe dinainte, cum face un bătăuş cu caietul unui tocilar, apoi ar fi râs şi şi-ar fi băgat bancnota înapoi în buzunarul pantalonilor. Runner n-avea portofel, ţinea doar

bancnote ghemotocite în buzunarele blugilor, şi nu era ăsta un semn că n-avea un ban?

— Trey! ţipă Diondra spre hol.

Îşi puse o bluză nouă, cu modele ce arătau ca un experiment geometric. Rupse etichetele şi le aruncă pe jos, apoi ieşi grăbită din cameră. Ben rămase holbându-se la posterele cu rockeri şi la cele cu astrologie (Diondra era Scorpion şi lua asta foarte în serios), la cristale şi cărţi despre numerologie. În jurul oglinzii de toaletă erau lipite bucheţele uscate de purtat la mână, de pe la baluri pe unde n-o dusese Ben; erau mai ales de la un tip de prin Hiawatha, pe nume Gary, despre care până şi Trey zicea că-i un rahat cu ochi. Trey, evident, îl cunoştea.

Buchetele îl nelinişteau pe Ben, arătau ca nişte organe, cu pliuri şi contorsiuni, cu culoarea aia roz-şi-violet. Îi aminteau lui Ben de hălcile puturoase de carne care se aflau acum în dulapul lui de la şcoală, un dar oribil pe care i-l lăsase Diondra – surpriză! —, părţile femeieşti dintr-un animal, refuzând să-i spună de unde proveneau. Dar bătuse apropouri că ar fi fost de la un sacrificiu sângeros pe care-l făcuse cu Trey. Ben presupunea totuşi că erau doar rămăşiţele vreunui experiment de la ora de biologie. Aşa-i plăcea ei, să-l bage în boale. Când făcuse, la clasă, disecţie de purcei, îi adusese o codiţă îmbârligată, socotind-o amuzantă. Dar nu era decât naşpa. Se ridică şi se duse în sufragerie.

— Prăpăditule ce eşti! strigă Trey de pe sofa, unde tocmai aprinsese un joint, fără să-şi ia ochii de la videoclipul de la televizor. Nu ştii ce-i cu tac-tu? Ce dracu', omule.

Stomacul dezgolit al lui Trey era aproape concav, dar musculos, perfect, bronzat. Spre deosebire de burtica albă şi moale a lui Ben. Trey făcuse din tricoul primit de la Diondra un ghemotoc pe care şi-l pusese sub cap.

— Vino-ncoa, câine cu puţa belită.

Îi întinse jointul, Ben trase un fum şi simţi că-i amorţeşte ceafa.

— Hei, Ben, de câţi bebeluşi e nevoie ca să zugrăveşti

o casă?

Anihilare.

Iarăşi cuvântul ăla. Ben îşi închipui hoarde barbare năvălind prin şemineul mare de piatră şi retezându-i lui Trey capul cu toporul, chiar în mijlocul uneia din nenorocitele lui de glume cu bebeluşi morţi, şi capul să i se rostogolească peste rahaţii de câine şi să se oprească lângă un pantof cu cataramă de-al Diondrei. Şi poate, după aia, să moară şi Diondra. Să-ţi bagi picioarele-n toate astea! Ben mai trase un fum, simţindu-şi creierul mentolat, şi îi dădu înapoi ţigara lui Trey. Câinele cel mai mare al Diondrei, cel alb, se apropie şi începu să se holbeze, cu ochi neiertători.

— Depinde cât de tare-i azvârli, zise Trey. De ce pui un bebeluş în mixer cu picioarele înainte?

— Serios, Trey, zise Diondra continuând o conversaţie la al cărei început Ben nu asistase. Crede că taică-său nu vinde droguri.

— Ca să vezi ce reacţie are. Hei, Ben, fumezi din iarba lui tăticu, amice, zise Trey şi, în cele din urmă, se răsuci să-l privească. E de căcat. Tare, dar de căcat. De asta ştim că taică-tău are bani. Ia preţ cam mare, dar în perioada asta nu mai are nimeni pe-aici. Am impresia c-a zis că din Texas a făcut rost. A fost prin Texas în ultima vreme?

Runner dispăruse din viaţa lui Ben după ce-i făcuse vânt Patty. Din câte ştia Ben, se putea să se fi dus şi până-n Texas. Ce dracu', doar puteai să mergi cu maşina-n Texas şi să te întorci într-o singură zi.

— Am dat bani pe ea, zise Trey cu voce sugrumată, fiindcă tocmai trăgea un fum. Apropo, îmi datorează bani, ca toţi din oraşul ăsta. Să parieze le place, dar să plătească nu.

— Hei, eu nici n-am apucat să trag, se bosumflă Diondra.

Se duse şi începu să răscolească prin dulăpioare – refugiul de la subsol avea şi o minibucătărie, auzi numai, să ai nevoie de-o încăpere separată pentru mâncarea ta

semipreparată –, apoi deschise frigiderul şi îşi luă o bere, fără să-l întrebe şi pe Ben dacă vrea. Ben văzu interiorul frigiderului, care cu o lună în urmă fusese plin ochi cu mâncare, dar acum nu mai avea decât bere şi un borcan mare, în care plutea o singură murătură, ca un gogoloi de rahat.

— Îmi scoţi şi mie o bere? zise cu voce ţâfnoasă.

Îl privi lăsându-şi capul pe piept şi-i dădu berea ei, apoi se întoarse la frigider să mai ia una.

— Să mergem deci şi să-l găsim pe Runner, ca să facem rost de ceva iarbă şi bani, zise Diondra lipindu-se lângă el pe scaun. Şi-apoi putem să ne cărăm dracului din Dodge.

Ben se uită la ochiul acela albastru şi strălucitor – părea că Diondra îl privea întotdeauna dintr-o parte, nu-i vedea niciodată amândoi ochii în acelaşi timp – şi se simţi, pentru întâia oară, speriat până în măduva oaselor. Nu putea nici măcar să se lase de şcoală fără permisiunea mamei înainte să împlinească şaisprezece ani. Cu atât mai puţin să facă rost de-o slujbă la fabrica de cărămizi sau altceva cu care să câştige suficient pentru ca Diondra să nu-l urască, să nu ofteze când venea acasă serile, şi acum asta vedea, nici măcar apartamentul acela mic din Wichita, ci vreo fabrică pe lângă graniţă, lângă Oklahoma, unde angajau mână de lucru ieftină, unde se lucra şaisprezece ore pe zi şi la sfârşit de săptămână, iar Diondra o să stea cu copilul şi n-o să-i placă deloc. N-avea pic de instinct matern, ar fi fost în stare să doarmă dusă când plângea copilul, o să uite să-l hrănească, o să iasă la băut cu tipi pe care-i cunoştea – întotdeauna cunoştea câte un tip la mall, la benzinărie pe undeva sau la film – şi să lase copilul uitat. *Ce poate să păţească, e-un bebeluş, nu se duce nicăieri!* Parcă auzea asta de pe-acum, şi cât era el de naşpa. Amărâtul, idiotul, zdreanţa care nu putea să pună pâine pe masă.

— Bine, zise gândindu-se că, odată ce plecau de acolo, o să le iasă ideea din minte.

Lui aproape că-i ieşise. Mintea i se strângea ca un

ghemotoc, i se înceţoşa. Voia să se ducă acasă.

Trey ţâşni îndată în picioare, zuruind cheile de la camionetă – *ştiu unde-l găsim* – şi cât ai clipi ieşiră cu toţii în frig, tropăind prin zăpadă şi gheaţă; Diondra îi ceru braţul lui Ben ca să nu cadă, iar Ben îşi spuse: dar dacă ar cădea? Dacă ar cădea şi-ar muri ori ar pierde sarcina? Auzise nişte fete la şcoală care ziceau că, dacă mănânci câte o lămâie pe zi, pierzi sarcina şi se gândise să strecoare lămâie în Cola dietetică a Diondrei, după care-şi dăduse seama că era imoral să facă asta fără ştirea ei, dar dacă ar cădea? Însă nu căzu, ajunseră în maşina lui Trey, în bătaia radiatorului, şi Ben, ca întotdeauna, nimeri în spate – era de fapt o jumătate de banchetă, numai un puşti ar fi reuşit să încapă, aşa că se înghesui acolo, cu genunchii la piept – şi când văzu un cartof prăjit şi uscat, ca un degeţel, îl aruncă în gură şi, în loc să se uite dacă-l văzuse cineva, se apucă să mai caute şi alţii, ceea ce însemna că era foarte rupt de la iarbă şi foarte flămând.

Libby Day
Acum

Când eram în şcoala primară, psihologii mei au încercat să-mi canalizeze răutatea în ceva constructiv, aşa că m-au pus să tai chestii cu foarfeca. Pânzeturi grele şi ieftine pe care le cumpăra la metru Diane. Le ciopârţeam cu nişte foarfeci vechi de metal, în sus şi-n jos: *teurăscteurăseteurăsc.* Geamătul moale al ţesăturii despicate şi momentul acela ultim, perfect, când degetul mare te ustură şi umerii te dor de atâta gheboşat şi tăiat, tăiat, tăiat… eliberare, cu materialul făcut acum două bucăţi în mâinile tale, ca atunci când se trage o cortină. Şi-apoi ce? Aşa mă simţeam acum, ca şi cum aş fi tăiat ceva şi-aş fi ajuns la final şi eram din nou eu însămi, în căsuţa mea, fără slujbă, fără familie, şi ţineam două bucăţi de pânză şi nu ştiam ce să mai fac.

Ben minţea. Nu voiam ca asta să fie adevărat, dar nu se putea nega. De ce să minţi despre o prostie gen iubita din liceu? Gândurile mi se roteau în minte precum păsările

prinse în podul casei. Poate că Ben spunea adevărul şi biletul acela de la Diondra nu era pentru el, ci doar parte din nimicurile întâmplătoare care apar la case cu copii de şcoală. La naiba, Michelle putea să-l fi scos din coş după ce-l aruncase vreun băiat mai mare, un gunoi numai bun pentru neîncetatele ei şantaje mărunte.

Sau poate că Ben o ştia pe Diondra, o iubise pe Diondra şi încerca să ţină asta secret fiindcă Diondra murise.

O omorâse în aceeaşi noapte, parte a sacrificiilor sale satanice, şi-o îngropase pe undeva pe pământurile acelea plate ale Kansasului. Ben care mă speria îmi revenise în cap acum: îmi imaginam un foc de tabără, băutură plescăind într-o sticlă. Diondra-din-album, cu cârlionţii ei spiralaţi săltând când râdea, cu ochii închişi, sau cânta, cu faţa portocalie în lumina focului, şi Ben în spatele ei ridicând încetişor o lopată, cu ochii ţintă pe creştetul ei.

Unde erau ceilalţi puşti din cult, restul haitei de adoratori ai lui Satan? Dacă exista un cerc de adolescenţi palizi, cu ochi ca tăciunele, recrutaţi de Ben, unde erau? Citisem deja absolut toate informaţiile despre proces. Poliţia nu găsise pe nimeni altcineva care să fie implicat în cultul satanist alături de Ben. Toţi puştii cu pletele-n vânt, fumători de iarbă, Copiii Diavolului din Kinnakee, se transformaseră la loc în băieţi zdraveni de la ţară în zilele de după arestarea lui Ben. Ce le convenea! Doi „utilizatori frecvenţi de droguri”, de vreo douăzeci şi ceva de ani, mărturisiseră că Ben apăruse la un depozit abandonat, un loc de întâlnire, în ziua crimelor. Ziceau că urlase ca un demon când cineva cântase un colind. Pretindeau că le-ar fi zis că avea de gând să facă sacrificii. Ziceau că plecase cu un tip pe nume Trey Trepano, care, se zicea, mutila vaci şi îl venera pe Diavol. Trepano declarase că-l ştia pe Ben doar din vedere. Avea un alibi pentru perioada în care se săvârşiseră crimele: tatăl lui, Greg Trepano, confirmase că Trey fusese acasă cu el în Wamego, la mai bine de o sută de kilometri distanţă.

Aşa că, poate, Ben o luase razna de unul singur, sau

poate că era nevinovat. Din nou păsările din pod, zburătăcite. Zdrang-zbang-bum. Probabil că stăteam de ore întregi pe canapea, întrebându-mă ce să fac, zăcând nemişcată, când am auzit paşii grei ai poştaşului tropăind pe scări. Mama ne punea întotdeauna să coacem prăjiturele de Crăciun pentru poştaş. Dar poştaşul meu, sau poştăriţa, se schimba la câteva săptămâni. Deci fără prăjituri.

Aveam trei oferte de carduri de credit, o factură pentru cineva pe nume Matt, care locuia pe o stradă nici măcar aproape de-a mea, şi un plic ce arăta ca o rufă murdară, aşa era de moale şi de plin de cute. Folosit. Numele şi adresa altcuiva fuseseră înnegrite cu un marker, apoi, în spaţiul înghesuit de dedesubt, fusese trecut numele meu. Doamna Libby Day.

Era de la Runner.

M-am dus sus să citesc scrisoarea, aşezată pe marginea patului. Apoi, cum fac mereu când mă apucă neliniştile, m-am vârât într-un spaţiu mic, în cazul de faţă cel dintre pat şi noptieră, aşezându-mă pe duşumea, cu spatele la perete. Am deschis plicul murdar şi am scos la iveală o bucată deloc salubră de hârtie de corespondenţă pentru femei, cu chenar de trandafiri. Scrisul lui taică-meu umplea foaia: minuscul, frenetic, ascuţit, ca şi cum o sută de păianjeni ar fi fost striviţi pe coală.

Dragă Libby,

Ehei, Libby, ciudat am ajuns după atâta ani. Eu unu aşa mă simt. Nam crezut niciodată s-ajung aşa de bătrân, obosit şi singur cuc. Am cancer. Cică mai am doar vreo câteva luni. Da nui nimic, orcum am stat pe aici mai mult decât meritam. Aşa că am fost încântat să primesc veşti de la tine. Uite, ştii că nam fost niciodată apropiat. Eram foarte tânăr când team făcut şi nu am fost cine ştie ce tată, da măcar am încercat săţ-i dau ceţi trebe şi să fiu lângă tine când am putut. Mama ta a complicat lucrurile. Eram imatur şi ea chiar mai mult. Şi dupaia crimele mia-u picat

foarte rău. Aşa că uite. Trebie săţi spun, şi să numi vi acuma, că trebea de mai demult. Ştiu că trebea mai demult. Da cuproblemele mele cu pariurile şin plus că îs alcolic, mia venit greu să mă lupt cu demonii mei. Ştiu criminalul adevărat din noaptea aia şi ştiu că na fost Ben. Vreau să spun adevărul înainte să mor. Dacă poţ să îmi trimiţ nişte bani, aş veni cu plăcere pe la tine săţ zic mai multe. Cinci sute de biştari ar fi buni.

Aştept sămi dai veşti,

Runner „Tati" Day,

Donneran Rd. 12, Căminul pentru Bărbaţi Bert Nolan,

Lidgerwood, OK.

PS Întreabă pe cineva care-i codu, că nu ştiu.

Am înhăţat gâtul subţire al veiozei de pe masă şi-am azvârlit-o prin cameră, iar veioza s-a dus înainte vreun metru până ce cablul electric a oprit-o brusc şi-a căzut pe podea. Am sărit pe ea, am smucit-o din priză şi-am azvârlit-o iarăşi. A izbit peretele, iar abajurul s-a desprins şi-a început să se învârtă alandala pe podea, cu becul spart iţindu-se deasupra ca un dinte stricat.

— Lua-te-ar dracu', am ţipat.

Era un strigăt îndreptat spre mine la fel de mult ca şi spre tata. Că, în stadiul ăsta al vieţii mele, mă mai aşteptam încă din partea lui Runner să se poarte corect, era ceva de-o prostie strigătoare la cer. Scrisoarea nu era decât o palmă întinsă peste sute de kilometri, cerând ajutor, jucându-mă pe degete. Plăteam cinci sute şi nu-l mai vedeam pe Runner până ce n-aveam din nou nevoie de ajutor sau de răspunsuri, şi-atunci avea, iarăşi, să-şi facă jocul. Cu mine, fiica lui.

Aveam de gând să mă duc în Oklahoma. Am dat de două ori cu piciorul în perete, făcând ferestrele să zdrăngăne, şi eram pe cale să-mi iau avânt pentru o a treia lovitură zdravănă, când am auzit, jos, soneria. M-am uitat automat afară, dar nu vedeam, de la etaj, decât coroana unui sicomor şi cerul cuprins de amurg. Am rămas

încremenită, aşteptând ca vizitatorul s-o şteargă, dar soneria a pornit iarăşi, de cinci ori la rând, fiindcă, mulţumită accesului meu de furie, persoana de la intrare ştia că-s acasă.

Eram îmbrăcată ca mama pe timp de iarnă: pulover greu, lălâu, izmene largi, ieftine, şosete groase, care dădeau mâncărimi. Am dat, o clipă, să mă bag în debara, apoi am decis că nu-mi pasă în timp ce persoana continua să sune.

Uşa mea nu are geam, aşa că nu puteam încerca să zăresc persoana respectivă. Am pus lanţul de siguranţă şi am crăpat uşa un pic, văzând o ceafă, o claie de păr încâlcit, şaten-deschis, apoi Krissi Cates a întors faţa spre mine.

— Bătrânicile alea sunt cam necioplite, a zis şi le-a făcut din mână ostentativ, cum făcusem şi eu cu o săptămână înainte, gestul acela larg, care însemna du-te dracului.

— Păi hei, *alo?* Nu le-a zis nimeni că nu-i politicos să te holbezi?

Am continuat s-o privesc prin crăpătura uşii, simţindu-mă şi eu o bătrânică.

— Am adresa ta de… de când ai fost la club, a zis aplecându-se ca să ajungă la acelaşi nivel cu mine. Şi să ştii că nu ţi-am adus încă banii ăia. Ăă… dar speram să vorbesc cu tine. Nu pot să cred că nu te-am recunoscut în noaptea aia. Beau mult prea mult.

O zicea fără stânjeneală, cum ar zice cineva că are alergie la făina de grâu.

— Casa ta e foarte greu de găsit. Şi nici măcar n-am băut nimic. Dar n-am avut niciodată spirit de orientare. Adică, dacă ajung la o intersecţie şi am de ales s-o iau la dreapta sau la stânga, o s-o apuc întotdeauna în direcţia greşită. Adică, aş putea să-mi ascult instinctul şi să fac invers. Dar n-o fac. Şi nu ştiu de ce.

Continua să vorbească în felul ăsta, adăugând o propoziţie, apoi alta, fără să-mi ceară s-o primesc înăuntru, şi de aceea, probabil, am hotărât s-o primesc.

A intrat respectuos, cu degetele de la mâini împreunate, cum ar intra o fată bine-crescută, încercând să găsească ceva să complimenteze în căminul meu prăpădit, şi, într-un târziu, a dat cu ochii de cutia cu loţiuni de lângă televizor.

— A, şi eu sunt în limbă după loţiuni. Am una fainã, cu miros de pere, care-mi place mult, dar ai încercat crema de uger? Din aia cu care ung vacile de lapte? Pe ugere? Şi-i aşa de fină, o poţi găsi la drogherie.

Am clătinat vag din cap şi i-am oferit cafea, deşi nu mai aveam decât vreo câteva granule de nes.

— Mm, nu-mi place să zic asta, dar n-ai ceva de băut? Am făcut cale lungă.

Ne-am prefăcut amândouă că de la drumul lung i se trăgea, ca şi cum două ore în maşină ar fi făcut pe oricine să-şi dorească un păhărel. M-am dus la bucătărie, sperând c-o să descopăr o cutie de Sprite în fundul frigiderului.

— Am gin, dar nimic cu care să-l amestec, am strigat.

— A, e în regulă, a zis, e bun şi neîndoit.

Nici cuburi de gheaţă n-aveam – mi-e greu să mă conving să umplu tăviţa –, aşa că am turnat în două pahare gin la temperatura camerei şi m-am întors, găsind-o dând târcoale pe lângă cutia mea cu loţiuni. Puteam să pun rămăşag că deja îşi băgase prin buzunare vreo câteva sticluţe. Purta pantaloni şi taior negru, cu o bluză pe gât, de un roz spălăcit, pe dedesubt, o ţinută de stripteuză care visa la mai mult. N-avea decât să păstreze loţiunea.

I-am întins paharul şi-am observat că-şi vopsise unghiile ca să se asorteze cu bluza, apoi am observat că observase că-mi lipsea un deget.

— E de la…? a început şi, pentru prima dată, a lăsat propoziţia în suspensie.

Am dat din cap că da.

— Aşadar? am zis, cât de amabil puteam.

A tras aer în piept şi s-a aşezat mai bine pe sofa, cu gesturi delicate, de parcă luam ceaiul împreună. M-am aşezat lângă ea, înfăşurându-mi picioarele unul peste celălalt şi-apoi silindu-mă să le descolăcesc.

— Nici nu ştiu cum să-ncep, a zis luând o gură de gin.

— Spune şi gata.

— Chestia e că, după ce mi-am dat seama cine eşti… adică… ai fost la mine *acasă* în ziua aia.

— N-am fost niciodată acasă la tine, am zis, nedumerită. Nici nu ştiu unde stai.

— Nu, nu acum, atunci. În ziua în care familia ta a fost omorâtă – tu şi cu mama ta aţi venit la mine.

— Mmm, am zis mijindu-mi ochii, încercând să-mi amintesc.

Ziua aia nu fusese cine ştie ce – eram conştientă că Ben a dat de belea, dar nu ştiam de ce sau cât de tare. Mama ne protejase de panica ei tot mai mare. Dar ziua aia. Ţineam minte că mersesem cu mami şi Diane ca să-l căutăm pe Ben. Ben dăduse de bucluc, noi porniserăm după Ben, iar eu stăteam singură în spate, fără să mă înghesuie nimeni, foarte mulţumită. Ţin minte cum mă ustura faţa de la salamul prăjit de Michelle. Ţin minte că am vizitat o casă plină cu oameni, o petrecere de ziua cuiva unde se gândea mama c-ar putea fi Ben sau aşa ceva. Ţin minte că am mâncat o gogoaşă. Şi de Ben n-am dat, până la urmă.

— N-are a face, m-a întrerupt Krissi. Doar că… după toate câte s-au întâmplat, uitasem. De tine. Îmi mai dai unul? a zis şi-a întins cu vioiciune paharul spre mine, de parcă ar fi petrecut vreme lungă cu el gol.

I l-am umplut până la buză, ca să poată povesti fără întreruperi.

A sorbit, s-a cutremurat.

— Ar trebui să mergem în altă parte? m-a întrebat.

— Nu, zi-mi ce se-ntâmplă.

— Te-am minţit, a lăsat Krissi să-i scape.

— În ce privinţă?

— Ben nu m-a molestat deloc.

— Nici n-am crezut, am zis, încercând iarăşi să fiu blândă.

— Şi, clar, n-a molestat niciuna dintre fetele alea.

— Nu, toată lumea şi-a retras acuzaţiile, în afară de

tine.

S-a foit pe sofa, cu ochii aţintiţi spre dreapta, şi mi-am dat seama că îşi amintea casa, viaţa ei de atunci.

— Celelalte chestii au fost adevărate, a zis. Eram o fetiţă drăguţă, aveam bani, eram bună la învăţătură, la balet… şi mereu îmi zic: dacă n-aş fi spus minciuna aia prostească! Minciuna aia nenorocită, dacă nu îmi ieşea pe gură de prima dată, viaţa mea ar fi fost complet diferită. Puteam să fiu casnică, să am studioul meu de balet sau ceva.

Şi-a trecut un deget peste burtă, unde ştiam că are cicatricea de la cezariană.

— Dar ai copii, totuşi? am zis.

— Într-un fel, a răspuns şi-a dat ochii peste cap.

N-am insistat.

— Ce s-a întâmplat, deci? Cum a început?

Nu-mi dădeam seama ce semnificaţie avusese minciuna lui Krissi, ce ne făcuse în ziua aceea. Dar lăsa impresia că-i ceva major, relevant – care face valuri, ca să-l citez pe Lyle. Dacă poliţia vrusese să stea de vorbă cu Ben în ziua aia, din cauza a ce spusese Krissi, asta avea o însemnătate. Trebuia să aibă.

— Păi, adică… îmi plăcea de el. Îmi plăcea mult. Şi ştiu că şi lui Ben îi plăcea de mine. Eram împreună, într-un fel – şi-s absolut serioasă – care nu era cu totul în regulă, probabil. Adică ştiu, era şi el un puşti, dar era destul de mare ca să… nu mă fi încurajat. Ne-am sărutat într-o zi şi asta a schimbat totul.

— Tu l-ai sărutat.

— Ne-am sărutat.

— Cum?

— Nepotrivit, ca nişte oameni mari. Într-un fel în care, clar, n-aş vrea să fie sărutată fata mea de clasa a cincea de un adolescent.

Nu credeam o iotă.

— Continuă, am zis.

— Cam după o săptămână, am fost la o petrecere în pijamale, în vacanţa de Crăciun, şi le-am povestit fetelor

despre iubitul meu de liceu. Tare mândră. Am inventat chestii, chestii sexuale. Şi una dintre ele i-a povestit maică-sii, iar maică-sa a sunat-o pe mama. Încă ţin minte apelul ăla. O ţin minte pe mama luând telefonul, iar eu aşteptând în camera mea să vină şi să ţipe la mine. Şi a venit, dar era drăguţă, *scumpo* şi *dragă* şi luat de mână, din astea, ştii „poţi să ai încredere în mine, o scoatem noi la capăt împreună", şi m-a întrebat dacă Ben mă atinsese într-un fel nepotrivit.

— Şi ce-ai spus?

— Păi, am început cu sărutul, şi atâta aveam de gând să spun. I-am spus, şi ea a părut să treacă peste, adică „OK, nu-i mare lucru, nicio problemă". Ţin minte c-a zis *Asta-i tot? Doar asta s-a întâmplat?* Ca şi cum aproape că era dezamăgită, şi deodată, ţin minte că se ridicase-n picioare, şi atunci mi-a ieşit pe gură: M-a atins aici. M-a pus să fac chestii.

Şi s-a întors imediat lângă mine.

— Şi apoi?

— S-a tot umflat. Mama i-a spus lui taică-meu când a ajuns acasă, şi el, tot numai *copilaş, bietul meu copilaş,* au sunat după aceea la şcoală, iar de la şcoală au trimis un… ăăă… un psiholog pentru copii. Şi ţin minte că era un tip cu facultate şi din cauza lui n-am mai putut să spun adevărul. Voia să creadă că am fost abuzată.

M-am încruntat.

— Serios. Fiindcă, ţin minte, aveam de gând să-i spun adevărul şi să le spună şi părinţilor, dar… a întrebat dacă Ben mă pusese să fac chestii sexuale şi-am zis că nu, iar el era de-a dreptul răutăcios. *Pari o fată isteaţă şi curajoasă, mă bazez pe tine să-mi zici ce s-a întâmplat. A, nu s-a întâmplat nimic? Măi să fie, eu credeam că eşti mai curajoasă de-atât. Chiar speram că eşti suficient de curajoasă ca să m-ajuţi un pic. Poţi să-mi spui, măcar, dacă ţii minte ca Ben să te fi atins în felul ăla sau să fi zis asta? Ţii minte să fi jucat un joc ca ăsta, asta îmi poţi spune dacă-ţi aminteşti? A, e bine. Ştiam eu că poţi, ce fată deşteaptă şi bună.* Şi na, nu ştiu, eşti la vârsta aia, dacă vin

nişte adulţi şi-ţi spun ceva sau te îndeamnă. Pur şi simplu a început să pară real. Că Ben acela mă abuzase, fiindcă, dacă nu, ce tot căutau adulţii ăştia să mă convingă c-o făcuse? Şi părinţii mei, gravi: *E bine să spui adevărul. E bine să spui adevărul.* Şi-aşa ajungi să spui minciuna pe care o cred ei adevăr.

Îmi aminteam de psihologul meu, după crime. Domnul doctor Brooner, care purta mereu albastru, culoarea mea preferată, la şedinţe, şi care-mi dădea bunătăţi când îi ziceam ce voia să audă. *Spune-mi cum l-ai văzut pe Ben cu puşca, cum a împuşcat-o pe mama ta. Ştiu că ţi-e greu, Libby, dar, dacă spui asta, dacă o spui cu voce tare, o să le ajute pe mama şi pe surorile tale şi-o să începi şi tu să te faci bine. Nu ţine în tine, Libby, nu ţine în tine adevărul. Ne poţi ajuta să fim siguri că Ben e pedepsit pentru ce le-a făcut alor tăi.* Şi eu eram fetiţă curajoasă şi-i spuneam cum l-am văzut pe Ben ciopârţind-o pe sora mea şi cum l-am văzut omorând-o pe mama. După care căpătam untul de arahide cu peltea de caise, preferatul meu, din care domnul doctor Brooner îmi aducea întotdeauna. Cred că era convins că îmi face, cu adevărat, un bine.

— Încercau să te liniştească, credeau că, cu cât te încurajează mai tare, cu atât o să-ţi fie mai uşor, am zis. Încercau să te ajute, iar tu încercai să-i ajuţi pe ei.

Domnul doctor Brooner îmi dăduse o insignă în formă de stea, cu cuvintele SuperDeşteaptăSuperStar scrise pe ea, după ce-l înfundasem pe Ben cu declaraţia mea.

— Da! a făcut Krissi, cu ochii mari. Terapeutul ăsta m-a ajutat, adică, să vizualizez scene întregi. Şi le puneam în scenă cu păpuşi. Apoi a început să vorbească cu alte fete, care nu-l sărutaseră pe Ben niciodată şi, adică, trecuseră doar câteva zile şi gata, aveam lumea asta imaginară în care Ben era un adorator al Diavolului care făcea chestii gen să omoare iepuri şi ne obliga să le mâncăm măruntaiele cât ne molesta. O nebunie curată. Dar era… distractiv. Ştiu că-i groaznic, dar noi fetele ne adunam şi-ntr-o seară am făcut altă petrecere în pijamale şi eram în dormitor, stăteam în cerc, ne tachinam,

inventam poveşti, din ce în ce mai umflate şi mai gogonate şi… te-ai jucat vreodată cu o placă de spiritism?

— Când eram mică.

— Aşa! Şi ştii cum vrei să fie adevărat, aşa că cineva mişcă un pic acuşorul ăla, tu ştii că-l mişcă cineva, dar o parte din tine crede că poate-i pe bune, poate chiar e o fantomă, şi nimeni nu trebuie să zică nimic, ştie toată lumea că aşa v-aţi înţeles, să credeţi.

— Dar tu n-ai mai spus adevărul.

— Le-am spus, părinţilor. În ziua aceea, în care aţi trecut voi, poliţia venise, toate fetele erau la mine acasă – şi ne-au dat tort, nu că era o dementă totală? Părinţii mei ziceau că-mi cumpără un căţeluş, ca să mă simt mai bine.

Apoi a plecat poliţia, au plecat şi fetele şi consilierul, iar eu m-am dus la mine în cameră şi m-am pus pe bocit şi, adică, abia atunci mi-am dat seama. Abia atunci mi-a trecut prin minte.

— Dar ziceai că tatăl tău îl căuta pe Ben.

— Nţ, aia a fost doar o mică fantezie, a zis şi a ridicat capul, privind prin cameră. Când i-am spus? M-a zgâlţâit o dată, aşa de tare că am crezut c-o să-mi sară capul de pe umeri. Şi, după crimele alea, toate fetele au intrat în panică, toate au zis adevărul. Ne simţeam de parcă l-am fi invocat cu adevărat pe Diavol. Ca şi cum am fi născocit povestea asta urâtă despre Ben şi o parte din ea ar fi devenit adevărată.

— Dar familia ta a făcut o înţelegere bănoasă cu şcoala.

— Nu chiar aşa de bănoasă, a zis şi a aruncat o ocheadă spre fundul paharului.

— Dar ai tăi au continuat cu asta şi după ce le-ai spus adevărul.

— Tata era om de afaceri. S-a gândit să scoatem din toată chestia un soi de… compensaţie.

— Ştia totuşi clar, în ziua aceea, că Ben nu te molestase.

— Da, ştia, a zis zvâcnind din cap spre mine, ca o găină în defensivă.

Buck a venit şi s-a frecat de pantalonii ei, iar Krissi, părând calmă, şi-a trecut unghiile lungi prin blana lui.

— Ne-am mutat în anul ăla. Tata zicea că locul a fost întinat. Dar banii nu ne-au prea ajutat. Ţin minte că mi-a cumpărat un câine, dar, de fiecare dată când încercam să vorbesc despre câine, ridica mâna, adică destul, era prea de tot. Iar mama nu m-a iertat niciodată. Veneam acasă şi-i povesteam de ceva ce se întâmplase la şcoală, iar ea făcea numai: *Serios?* Ca şi cum, orice aş fi zis, minţeam. Puteam să-i spun că am mâncat piure de cartofi la prânz şi, la fel, zicea *Serios?* Şi după aceea s-a oprit din vorbit, se uita la mine cum intram pe uşă, după şcoală, apoi se ducea la bucătărie şi deschidea o sticlă de vin şi bea pahar după pahar umblând prin casă, fără să scoată o vorbă. Clătinând tot timpul din cap. Ţin minte că odată i-am spus că-mi doream să n-o fi întristat aşa de tare, iar ea mi-a răspuns, mi-a răspuns *Ei bine, ai făcut-o.*

Krissi plângea acum, mângâind ritmic motanul.

— Şi asta a fost. Până la sfârşitul anului mama a dispărut. Am venit într-o zi de la şcoală şi camera ei era pustie.

Şi-a aplecat capul în jos, spre poale, un gest de copil, dramatic, cu părul căzându-i peste cap. Ştiam c-ar fi trebuit s-o alin, dar m-am mulţumit să aştept şi, în cele din urmă, a ridicat iarăşi capul, privindu-mă.

— Nimeni nu mă iartă pentru nimic, a scâncit, cu bărbia tremurând.

Voiam să-i spun că eu o iertam, dar aş fi minţit. În loc de asta, i-am mai turnat încă un pahar.

Patty Day
2 ianuarie 1985, 6:11 p.m.

Patty îngâna rugăminţi de iertare în timp ce Lou Cates o zorea pe uşă afară, şi, deodată, se trezi pe treapta de la intrare, în aerul îngheţat, clipind iute din ochi. Pe când clipea, înainte să-şi poată face gura să se mişte, să formeze orice cuvânt, uşa se deschise iarăşi şi din casă ieşi un bărbat trecut de cincizeci de ani. Închise uşa în spatele

lui şi iată-i acolo pe tuspatru, pe micuţa verandă: Patty, Diane, Libby şi omul, cu pungi mari atârnându-i sub ochii lăcrimoşi şi păr încărunţit pieptănat pe spate. Îşi trecu o mână prin freză cât o cântări pe Patty din priviri, făcând să-i strălucească pe deget un inel irlandez al Prieteniei.

— Doamna Patty Day? zise şi răsuflarea lui cu iz de cafea stărui în aerul rece, vag decolorată.

— Sunt Patty Day, mama lui Ben Day.

— Am venit şi noi, să vedem ce-i cu povestea asta, o întrerupse Diane. Am auzit tot soiul de zvonuri şi nu s-a obosit nimeni să discute cu noi direct.

Bărbatul îşi puse mâinile-n şolduri, aruncă o privire în jos, spre Libby, apoi îşi feri rapid privirea.

— Sunt detectivul Jim Collins. Mă ocup de anchetă. A trebuit să vin astăzi aici şi să vorbesc cu oamenii ăştia, apoi, evident, urma să intru în legătură cu dumneavoastră. M-aţi scutit de un drum. Vreţi să vorbim în altă parte? Aici e cam frig.

Se duseră la o gogoşerie aflată ceva mai încolo pe autostradă, în maşini diferite, Diane bolborosi o glumă despre poliţai şi gogoşile lor, apoi o înjură pe doamna Cates – *nu ne-a lăsat nici să ne tragem sufletul, căţeaua.* În mod normal, Patty ar fi zis ceva în apărarea doamnei Cates: rolurile lor, una le zicea pe de-a dreptul, alta îşi cerea scuze, erau împământenite de când se ştiau. Însă familia Cates n-avea de ce să fie apărată.

Detectivul Collins le aştepta cu trei pahare de plastic cu cafea şi-o cutie de lapte pentru Libby.

— N-am ştiut dacă o lăsaţi să mănânce dulciuri, zise, iar Patty se întrebă dacă ar fi crezut-o o mamă rea în caz că-i cumpăra lui Libby o gogoaşă.

Mai ales dacă ar fi ştiut că mâncaseră clătite de dimineaţă. *Aşa o să-mi fie viaţa de-acum înainte,* îşi zise, *o să trebuiască să mă gândesc tot timpul la ce cred ceilalţi.* Libby îşi şi lipise faţa de vitrina cu produse de patiserie însă şi sălta de pe un picior pe altul, aşa că Patty se căută în buzunar după ceva mărunţiş şi luă o gogoaşă cu glazură roz, pe care i-o dădu în şerveţel lui Libby. Nu se îndură să

ştie că Libby se simte frustrată, holbându-se amărâtă la dulciurile acelea colorate, în timp ce încercau să afle dacă fiul ei era un satanist pedofil. Mai că-i veni să râdă din nou. O aşează pe Libby la o masă din spatele lor şi-i spuse să stea cuminte şi să mănânce acolo cât vorbeau oamenii mari.

— Sunteţi toţi roşcaţi? zise Collins. De unde vine culoarea, sunteţi irlandezi?

Patty se gândi pe loc la conversaţia pe care o avea mereu cu Len despre părul lor roşu, apoi se gândi *Se duce ferma. Cum am putut să uit că se duce ferma?*

— Germani, zise pentru a doua oară în ziua aceea.

— Mai aveţi vreo câţiva prichindei, aşa-i? zise Collins.

— Da. Am patru copii.

— Acelaşi tătic?

Diane se foi în scaunul de alături.

— Sigur, acelaşi tătic.

— Dar sunteţi mamă singură, corect? întrebă Collins.

— Am divorţat, da, zise Patty încercând să sune băţos, ca o nevastă bisericoasă.

— Şi ce-are asta a face cu ce se-ntâmplă cu Ben? se răsti Diane aplecându-se peste masă. Eu, apropo, sunt sora lui Patty. Am grijă de copiii ăştia aproape la fel de mult ca ea.

Patty a tresărit, iar detectivul Collins a observat-o.

— Să încercăm cu frumosul, zise Collins. Fiindcă avem cale lungă de străbătut împreună până ce lămurim totul. Acuzaţiile aduse fiului dumneavoastră, doamnă Day, sunt de o natură foarte gravă şi îngrijorătoare. Avem, în momentul de faţă, patru fetiţe care spun că Ben le-a atins în părţile intime, că le-a pus să-l atingă pe el. Apoi, că le-a dus undeva, printr-o zonă agricolă, şi a efectuat anumite acte ce sunt asociate cu ritualuri satanice.

Zise cuvintele – *ritualuri sataniste* – în felul celor care nu se pricep la maşini şi îngână ce-a zis mecanicul: *e stricată pompa de injecţie.*

— Ben nici măcar n-are maşină, zise Patty abia auzit.

— Acum, diferenţa dintre un copil de unsprezece ani

şi unul de cincisprezece e de doar patru ani, dar sunt ani extrem de importanţi, continuă Collins. L-am considera periculos şi un prădător sexual dacă acuzaţiile se dovedesc adevărate. Şi, sincer, o să trebuiască să vorbim nu doar cu Ben, ci şi cu fetiţele dumneavoastră.

— Ben e băiat bun, zise Patty, urându-se pentru slăbiciunea şi şovăiala din glas. Toată lumea îl place.

— Cum este văzut la şcoală? întrebă Collins.

— Poftim?

— E considerat popular?

— Are mulţi prieteni, bolborosi Patty.

— Nu cred că are, doamnă, zise Collins. Din ce-am înţeles noi, n-are prieteni prea mulţi, e cam singuratic de fel.

— Şi asta ce dovedeşte? făcu Diane iritată.

— Nu dovedeşte absolut nimic, domnişoară…?

— Krause.

— Nu dovedeşte absolut nimic, domnişoară Krause. Dar asta, în combinaţie cu faptul că nu are un model patern prin preajmă, poate duce la ideea că ar putea fi mai vulnerabil la o, să zicem, influenţă negativă. Droguri, alcool, oameni care-s, poate, un pic mai duri, care au ceva probleme.

— N-are de-a face cu infractori, dacă asta vă întrebaţi, zise Patty.

— Aş vrea şi io s-aud numele unor prieteni de-ai lui, zise Collins. Cu cine umblă de obicei. Cu cine a fost la ultimul sfârşit de săptămână.

Patty rămase locului, simţindu-şi limba amorţită în gură, apoi clătină din cap şi-şi împreună mâinile lângă o urmă de glazură lăsată pe masă de altcineva. Durase ceva. Dar acum, iată, era dată în vileag: era o femeie care nu se descurca, o femeie care trăia din urgenţă în urgenţă, care împrumuta bani, care dormea prea mult, care-l neglija pe Ben când ar fi trebuit să-i poarte de grijă, să-l încurajeze să-şi aleagă un hobby sau să intre în vreun club, care se arăta recunoscătoare când se încuia în cameră la el ori dispărea în câte o seară, ştiind că are un copil mai puţin pe

cap.

— Sunt nişte lipsuri parentale deci, oftă Collins, de parcă ar fi ştiut de la bun început cum avea să se termine povestea.

— Vrem un avocat înainte de orice, înainte să vorbiţi cu vreunul din copii, întrerupse Diane.

— Sincer, doamnă Day, zise Collins fără să-i arunce nici măcar o privire lui Diane, cu trei fetiţe acasă, dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş vrea adevărul mai mult decât orice. Un asemenea comportament nu trece. De fapt, dacă e adevărat, şi ca să fiu sincer aş zice că, probabil, că fiicele dumneavoastră au fost primele lui victime.

Patty se uită în spate la Libby, care lingea glazura de pe gogoaşă. Se gândi la cât de mult obişnuia Libby să stea pe lângă Ben. Se gândi la toate corvezile pe care copiii le făceau singuri. Uneori, după o zi de muncă în hambar cu Ben, fetele se întorceau acasă iritate, plânse. Dar… şi ce? Erau fetiţe, oboseau şi se enervau. Îi venea să-i arunce cafeaua în cap lui Collins.

— Pot să vorbesc pe de-a dreptul? zise Collins pe un ton presant. Nu-mi închipui cât de oribil poate să fie să auziţi lucrurile astea, ca mamă. Dar pot să vă spun ceva, vine de la psihologul nostru, care a lucrat personal cu fetele astea, şi vă pot spune ce mi-a zis. Fetele astea ne spun lucruri pe care un elev de clasa a cincea n-ar trebui să le ştie, sexual vorbind, decât dacă li s-au întâmplat lor. Zice că-s scenarii clasice de abuz. Ştiţi despre cazul McMartin, evident.

Patty îşi aminti ceva, nedesluşit. O grădiniţă din California, unde toţi educatorii fuseseră judecaţi pentru că erau adoratori ai Diavolului şi molestau copii. Îşi amintea, parcă, de la ştiri: o casă însorită, californiană, apoi cuvinte negre ştampilate de-a curmezişul: Coşmarul de la Grădiniţă.

— Satanismul nu e ceva atât de rar întâlnit, mă tem, zicea Collins. Şi-a croit drum în toate zonele comunităţii, iar sataniştii tind să ţintească băieţi, tineri, să-i prindă în mreje. Şi din cultul satanic face parte şi… umilirea

copiilor.

— Aveţi vreo probă? răcni Diane. Vreun martor, în afară de fete de unsprezece ani? Aveţi măcar copii, dumneavoastră? Ştiţi cât de uşor îşi imaginează chestii – trăiesc numai în fantezii. Aveţi şi pe altcineva care să susţină minciunile astea, în afară de nişte fetiţe şi un ştie-tot de Harvard care v-a impresionat pe toţi?

— Bun, în privinţa probelor. Fetele au zis că le-a luat chiloţeii, ca un fel de suvenir pervers, sau aşa ceva, îi zise Collins lui Patty. Dacă ne lăsaţi să aruncăm o privire prin casă, am putea începe să lămurim asta.

— Mai înainte trebuie să vorbim cu un avocat, mârâi Diane înspre Patty.

Collins dădu cafeaua pe gât şi-şi înăbuşi un râgâit, se bătu peste piept cu pumnul şi-i aruncă un zâmbet trist lui Libby, peste umărul lui Patty. Avea un nas roşu, de beţiv.

— În clipa asta trebuie să ne calmăm. O să vorbim cu toţi cei implicaţi, zise Collins, ignorând-o în continuare pe Diane. Am interogat câţiva membri ai corpului profesoral de la liceul lui şi de la şcoală, în după-amiaza asta, şi ce-am auzit nu ne prea încurajează, doamnă Day. Ştiţi o profesoară, doamna Darksilver?

Se uită la Patty, aşteptând o confirmare, iar Patty înclină capul a încuviinţare. Doamna Darksilver îl iubise mereu pe Ben, fusese unul din favoriţii ei.

— Chiar în dimineaţa asta l-a văzut pe fiul dumneavoastră dând târcoale pe la dulapul lui Krissi Cates. În şcoală. În vacanţa de Crăciun. Asta mă tulbură, şi, zise privind-o pe Patty intens, ţintuind-o cu uitătura lui rozalie, Doamna Darksilver a zis că părea excitat.

— Ce-nseamnă asta? se răsti Diane.

— Că avea o erecţie. Când ne-am uitat în coşul lui Krissi am găsit un bilet de o natură provocatoare. Doamnă Day, în discuţiile pe care le-am avut, fiul dumneavoastră a fost caracterizat, în repetate rânduri, drept un marginal, un neadaptat. Ciudat. E considerat un soi de bombă cu ceas. Unii dintre profesori se şi tem de el, de fapt.

— Se tem? repetă Patty. Cum să se teamă de-un băiat

de cincisprezece ani?

— Nu ştiţi ce-am găsit în dulapul lui.

Ce-i găsiseră în dulap. Patty se gândise că poliţistul avea să spună că droguri, sau reviste deocheate sau, într-o lume îndurătoare, o mână de pocnitori interzise. Pentru asta voia să dea Ben de belea: nişte artificii numai bune de aprins aflate în rucsacul lui. Asta ar fi putut duce.

Chiar cât îşi făcuse Collins introducerea onctuoasă – *e foarte deranjant, doamnă Day, aş vrea să vă pregătiţi sufleteşte –,* Patty se gândise că, poate, era vorba de-o armă. Lui Ben îi plăceau armele, mereu îi plăcuseră, ca în faza cu aeroplanele şi în cea cu betonierele, doar că asta continua. Era un lucru pe care-l făceau împreună – *îl făcuseră* împreună –, vânatul, trasul cu puşca. Poate că venise cu pistolul la şcoală ca să se dea mare. Cu Coltul Peacemaker. Preferatul lui. N-avea voie să deschidă dulapul de arme fără permisiunea ei, dar, dacă făcuse asta, aveau să se descurce cu asta. Să fie deci o armă.

Apoi Collins îşi dresese glasul şi zisese, cu o voce care le făcuse să se aplece spre el:

— Am găsit nişte… rămăşiţe… în dulapul fiului dumneavoastră. Organe. La început ne-am gândit că ar putea fi părţi dintr-un bebeluş, dar se pare că-s de la un animal. Părţi reproductive femeieşti într-o cutiuţă de plastic, poate de câine sau pisică. V-a dispărut vreun câine sau vreo pisică?

Patty se simţea încă năucă gândindu-se că poliţia chiar crezuse că Ben ar fi putut ţine bucăţi de bebeluş în dulap. Că îl credeau atât de deranjat la cap încât infanticidul fusese, de fapt, prima lor ipoteză. Şi în momentul ăla decise, holbându-se la urmele de glazură pastelată, că fiul ei avea să ajungă la închisoare. Dacă aşa de putred credeau ei că e băiatul ei, n-avea nicio şansă.

— Nu, nu ne-a dispărut niciun animal.

— Familia noastră e de vânători. Fermieri, zise Diane. Avem animale prin preajmă, mereu lucrăm cu părţi de animale. Nu-i de mirare să fi luat ceva din ele.

— Chiar aşa, ţineţi bucăţi de animale moarte în casă?

Pentru prima oară, Collins se uită de-a dreptul la Diane, îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi, după câteva clipe doar, îşi mută ochii de pe ea.

— E vreo lege care ne-o interzice? se răţoi Diane.

— Unul dintre ritualurile la care se dedau adoratorii Diavolului este sacrificarea de animale, doamnă Day. Sunt sigur c-aţi auzit de vacile despicate cu toporul, pe lângă Lawrence. Credem că asta şi implicarea în activităţi cu fetele au o legătură.

Faţa lui Patty era rece. Se înfăptuise, era lucru făcut.

— Ce-aţi vrea să fac? întrebă.

— V-aş urma până acasă, ca să vorbim cu fiul dumneavoastră, OK? zise Collins căpătând un ton patern pe ultimul cuvânt, cu vocea înălţată, aproape ca şi cum ar fi vorbit unui bebeluş.

Patty simţi cum Diane lângă ea, îşi strânge pumnul.

— Nu-i acasă. Am tot încercat să dăm de el.

— Chiar trebuie neapărat să vorbim cu băiatul dumneavoastră, doamnă Day. Unde credeţi că l-am putea găsi?

— Nu ştim unde este, îl întrerupse Diane. Suntem în aceeaşi barcă cu dumneata.

— O să-l arestaţi? întrebă Patty.

— Nu putem face nimic până ce nu vorbim cu el, şi cu cât mai repede, cu atât lămurim mai iute povestea.

— Ăsta nu-i un răspuns, zise Diane.

— Altul n-am, doamnă.

— Înseamnă că da, spuse Diane şi, pentru întâia oară, îşi lăsă privirea în jos.

Collins se ridicase de pe scaun şi păşise spre Libby în timpul ultimului schimb de replici şi acum se lăsa în genunchi lângă ea, oferindu-i un *bună, scumpo.*

Diane îl apucă de braţ.

— Nu, las-o în pace.

Collins se încruntă.

— Încerc doar să ajut. Nu vreţi să ştiţi dacă Libby e bine?

— Ştim că Libby e bine.

— De ce n-o lăsăm să-mi spună ea asta? Sau putem chema Asistenţa Socială să…

— Mai du-te naibii, zise Diane punându-i-se în faţă.

Patty rămase la locul ei, dorindu-şi să se deconecteze de la toate astea. Îi auzi pe Diane şi pe Collins răstindu-se în spatele ei, dar rămase doar şi se uită la femeia de după tejghea, care făcea cafea proaspătă, încercând să-şi concentreze întreaga atenţie asupra cafelei. Reuşi doar o secundă, apoi Diane le trase pe Patty şi pe Libby, mânjită de glazură de gogoaşă pe la gură, afară din restaurant.

Pe drumul spre casă, Patty simţi că-i vine iarăşi să plângă, dar voia să aştepte ca Diane să plece. Diane o pusese să conducă, zicând că avea s-o ajute să se concentreze. Şi, tot drumul, Diane trebuise să-i spună în ce viteză să schimbe, atât de absentă fusese. *De ce nu-ncerci în a treia, P? Cred că ar trebui să revenim în a doua acum.* Libby stătea pe bancheta din spate, fără să zică nimic, ghemuită, cu genunchii la bărbie.

— O să se întâmple ceva rău? întrebă în cele din urmă Libby.

— Nu, dragă.

— Pare că o să se întâmple ceva rău.

Patty avu, atunci, un alt episod scurt de panică: ce naiba avea de luase un copil de şapte ani cu ea, într-o asemenea situaţie. Maică-sa n-ar fi făcut una ca asta. Dar maică-sa nici nu l-ar fi crescut pe Ben cum o făcuse Patty – neglijentă, sperând că o să iasă bine până la urmă –, aşa că n-ar fi avut o asemenea problemă.

Simţea, acum, o nevoie aproape obsesivă să se ducă acasă, să se cuibărească acolo, să se simtă în siguranţă. Planul era că Patty avea să-l aştepte pe Ben să se întoarcă – trebuia să se întoarcă de-acum – în vreme ce Diane urma să umble prin târg şi să vadă cum stăteau cu bârfele. Cine ce ştia, cui îi ţinea lumea partea şi cu cine, în numele Domnului, îşi petrecea Ben vremea.

Se apropiară hurducându-se de casă şi văzură

Cavalier-ul lui Patty lângă o altă maşină, una sport, cu două locuri, părând veche de vreo zece ani, stropită cu noroi.

— Cine-o fi? întrebă Diane.

— N-am idee.

O zisese în chip tragic. Patty ştia deja că, oricine ar fi fost, veştile nu puteau fi bune.

Deschiseră uşa din faţă şi simţiră un val de căldură. Termostatul fusese pus, probabil, la peste treizeci de grade. Văzură, mai întâi, o cutie desfăcută de cacao cu lapte pentru pus la microunde, genul cu bezele sintetice, pe masa din sufragerie, şi o dâră de amestec de cacao ducând spre bucătărie. Apoi Patty auzi râsul ăla gâfâit şi ştiu. Runner stătea pe duşumea şi sorbea ciocolată caldă, cu fetele rezemate de el. La televizor era o emisiune cu animale, iar fetele chiţăiră şi-l strânseră de braţe când un aligator ţâşni din apă şi apucă în fălci ceva cu coarne.

Ridică alene privirea, de parcă ar fi fost un furnizor la domiciliu.

— Sal’tare, Patty, de mult nu ne văzurăm.

— Avem nişte chestii de familie de rezolvat, se ambală Diane. Ar trebui să te duci acasă.

În timpul celor câteva săptămâni cât revenise Runner să stea cu ei, el şi Diane se ciocniseră de câteva ori – ea ţipând, el ignorând-o. *Nu eşti bărbatul, Diane.* Se ducea în garaj, se îmbăta şi se apuca să arunce în perete o minge de baseball, cu orele. Diane n-avea să-l convingă pe Runner să plece.

— E-n regulă, D., tu du-te. Vorbim într-o oră sau cam aşa, să-mi spui ce se-ntâmplă, OK?

Diane îi aruncă o privire mohorâtă lui Runner, mormăi ceva cu bărbia în piept şi ieşi, închizând uşa, cu putere, în urma ei.

— Măi, măi, ce-i cu ea? zise Michelle şi făcu o mutră caraghioasă pentru tatăl ei, trădătoare mică.

Părul şaten i se ridicase de la electricitatea statică, pe unde-i aplicase Runner frecuşul lui indian. Runner fusese mereu ciudat cu copiii, de o afecţiune aspră, dar nu

ca un adult. Îi plăcea să le ciupească şi să le împungă pe fete ca să le atragă atenţia. Se uitau la TV şi, deodată, se apleca şi le dădea câte o pălmuţă zdravănă. Fata care fusese plesnită îl privi bosumflată, cu lacrimi în ochi, iar el râdea şi zicea „Ei, ce-iii?” sau „Aşa zic eu salut. Saluut!” Şi, când se ducea undeva cu ele, rămânea câţiva paşi în urmă în loc să meargă alături de ele, privindu-le pieziş. Îi amintea de-un coiot bătrân aflat pe urmele prăzii, dând târcoale câţiva kilometri înainte să atace.

— Tăticu’ ne-a făcut macaroane, zise Debby. Şi o să rămână la cină.

— Ştiţi că nu trebuia să daţi drumul nimănui în casă cât am fost plecată, zise Patty ştergând dâra de pulbere cu o cârpă care deja duhnea.

Michelle îşi dădu ochii peste cap şi se lăsă pe umărul lui Runner.

— Hai, mami, doar e tatiii.

Ar fi fost mai simplu dacă Runner murea odată. Avea atât de puţin de-a face cu copiii, atât de puţin îi ajuta că, dacă ar fi răposat, lucrurile n-ar fi putut decât să se îmbunătăţească. Aşa, continua să trăiască prin vastul teritoriu al lui Pe-acolo Pe Undeva, ieşind când şi când la iveală cu idei, planuri şi ordine pe care copiii aveau tendinţa să le urmeze. Fiindcă aşa a spus tati.

I-ar fi plăcut să-i spună vreo două lui Runner, chiar în clipa aceea. Să-i povestească despre chestiile şocante din dulapul lui. Ideea că Ben tăiase şi păstrase părţi din corpul unui animal îi făcea gâtlejul să i se încleştеze. Fata familiei Cates şi prietenele ei, asta era o neînţelegere care putea, sau nu, să se termine cu bine. Dar în privinţa animalului tranşat nu se putea gândi la nicio scuză, deşi era bună la născocit scuze. Nu îşi făcea griji în privinţa celor spuse de Collins, că Ben şi-ar fi molestat surorile. Se gândise la asta pe drumul spre casă, o întorsese pe toate părţile, cruciş şi curmeziş. Şi nu avea nicio îndoială: Ben n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Dar ştia că fiului ei îi plăcea durerea. Îşi amintea momentul acela cu şoarecii: izbiturile de lopată, ca-n

transsă, buzele lăsând la iveală dinţii, picăturile de sudoare de pe faţă. Ştia că îi făcuse plăcere. Şi era cam dur cu surorile lui. Uneori chicotelile se transformau în ţipete şi, când venea, îl vedea sucindu-i la spate mâna lui Michelle şi trăgând-o uşor, uşurel. Sau strângând-o de braţ pe Debby, ca o menghină, şi ce începea ca o glumă devenea din ce în ce mai violent, ajungea s-o ciupească până ce-i dădea sângele, scrâşnind din dinţi. Îl vedea căpătând aceeaşi expresie pe care-o avea şi Runner când era pe lângă copii: agitată şi încordată.

— Tati trebuie să plece.

— Ei hai, Patty, nici bună ziua nu-mi zici înainte să mă arunci afară? Mai bine să vorbim, am o propunere de afaceri pentru tine.

— Nu sunt în situaţia să fac afaceri, Runner, zise ea. Sunt falită.

— Nu eşti niciodată chiar aşa de falită cum spui, zise el rânjind şi-şi suci cozorocul şepcii de baseball peste părul sârmos.

Voise să sune ca o glumă, dar ieşise ameninţător, de parcă ar fi făcut bine să nu fie falită, dacă-şi ştia interesul.

Se dezbără de fete şi păşi către ea, oprindu-se ca întotdeauna prea aproape, asudat, cu cămaşa de corp lipită de piept.

— Nu-i aşa că abia ai vândut plugul, Patty? Vern Evelee mi-a zis că tocmai ai vândut plugul.

— Şi banii ăia s-au dus, Runner. Mereu se duc imediat ce-i am în mână.

Încercă să pretindă că se uită prin corespondenţă. Runner îi stătea în cap.

— Am nevoie să mă ajuţi. Nu-mi trebuie prea mulţi bani ca să ajung în Texas.

Sigur că Runner ar fi vrut să se ducă, pe timp de iarnă, undeva la căldurică, să călătorească fără copii, liber ca pasărea cerului, de la un anotimp la altul, o insultă adusă ei, fermei şi ataşamentului ei pentru bucata asta de pământ. Îşi găsea de lucru şi cheltuia banii pe chestii prosteşti: crose de golf, fiindcă se imagina jucând golf

cândva, un sistem stereo pe care nu-l montase niciodată. Acum voia să-şi ia coada la spinare spre Texas. Fusese şi ea, cu Diane, până în Golf, când Patty era în liceu. Singura dată când plecase şi ea undeva. Îi rămăsese în nări izul sărat al aerului, se minunase de felul în care puteai să-ţi iei în gură o şuviţă de păr şi să-ţi faci gura să saliveze. Runner avea să găsească ceva bani pe undeva şi să-şi petreacă restul iernii în vreo speluncă cu vedere la ocean, bându-şi berea în vreme ce fiul lui intra la închisoare. Nu-şi permitea avocat pentru Ben, se tot gândea la asta.

— Ei bine, nu te pot ajuta, Runner, îmi pare rău.

Încercă să-l conducă spre uşă, dar în loc de asta el o împinse mai încolo spre bucătărie, făcând-o să întoarcă capul de la răsuflarea lui stătută şi dulceagă.

— Haide, Patty, vrei să te rog în genunchi? Am intrat într-o belea grupa mare. E pe viaţă şi pe moarte. Trebuie să mă car naibii din Dodge. Ştii că altfel nu ţi-aş cere. S-ar putea să fiu omorât la noapte, să ştii, dacă nu adun ceva bănuţi. Dă-mi 800 de dolari şi gata.

Suma o făcu să râdă. Individul ăsta credea că ăştia-s bani de buzunar? Nu se putea uita împrejur, să vadă cât erau de săraci, cum purtau copiii bluziţe subţiri în miez de iarnă, cum era congelatorul plin cu cărnuri ieftine, însemnate, fiecare, cu câte un an care trecuse de mult? Asta erau: o casă care-şi depăşise termenul de garanţie.

— N-am deloc, Runner.

Bărbatul o ţintui cu privirea, cu braţul blocând uşa, ca ea să nu poată pleca.

— Ai bijuterii, nu? Ai inelul de la mine.

— Runner, te rog, Ben are probleme, probleme grave, am multe chestii aiurea pe cap acuma. Vino şi tu altă dată, bine?

— Da’ ce mama naibii a făcut Ben?

— Sunt nişte probleme la şcoală, şi prin oraş, e de rău, cred că i-ar trebui un avocat, aşa că toţi banii pe care-i am îmi trebuie pentru el şi…

— Deci ai nişte bani.

— Runner, n-am.

— Măcar inelul dă-mi-l.

— Nu-l am.

Fetele se prefăceau că se uită la televizor, însă vocile lor ridicate o făcură pe Michelle, Michelle cea băgăcioasă, să se întoarcă şi să se uite la ei de-a dreptul.

— Dă-mi inelul, Patty!

Întinse mâna, de parcă ea l-ar fi purtat chiar atunci, inelul din aur fals care i se păruse, şi la şaptesprezece ani, o tinichea stânjenitoare. I-l dăduse la trei luni după ce o ceruse în căsătorie, abia la trei luni intrase în vreo prăvălie de vechituri şi cumpărase inelul ăla prăpădit, pe care i-l oferise în vreme ce-şi bea a treia bere. *Te iubesc pe vecie, puişor,* spusese. Ştiuse pe dată că avea s-o părăsească, ştiuse că nu era el bărbatul pe care să se poată baza, că nici măcar nu era un bărbat pe care să-l placă prea mult. Şi totuşi mai rămăsese de trei ori însărcinată, fiindcă lui nu-i plăceau prezervativele şi era prea mare osteneală să-l bată la cap.

— Runner, tu mai ţii minte inelul ăla? N-o să-ţi aducă niciun ban. Costă vreo zece dolari.

— Acum o să mă beşteleşti din cauza inelului? Acum?

— Crede-mă, dacă valora ceva îl amanetam de mult.

Rămaseră aşa, înfruntându-se. Runner respira ca un catâr întărâtat, cu mâinile tremurânde. O apucă de braţe, apoi se retrase, cu un efort exagerat. Până şi mustaţa îi tremura.

— O să-ţi pară tare rău de asta, Patty.

— Deja îmi pare, Runner, de mult îmi pare rău.

Bărbatul se răsuci, atingând cu geaca un pachet de cacao şi răsturnându-l pe podea, răspândind încă o dâră de pulbere cafenie la picioarele lui.

— Pa, fetele, mămica voastră-i… o SCORPIE!

Dădu cu piciorul într-unul dintre taburetele înalte din bucătărie, trimiţându-l, pe rotile, până în camera de zi. Îngheţară cu toţii ca nişte animale ale pădurii, în vreme ce Runner se rotea în cercuri mici. Patty se întrebă dacă să dea fuga după puşcă, ori să pună mâna pe vreun cuţit şi, în acelaşi timp, rugându-se în sinea ei ca el să plece odată.

— Mersi pentru ZERO BARAT! zise el şi porni bocănind spre ieşire, apoi izbi uşa de perete, făcând să apară o crăpătură în el.

Uşa ricoşă, el îi mai trase un picior, o izbi iarăşi în perete, cu capul plecat, punându-şi în asta toată puterea.

Plecă apoi, se depărtă în scrâşnet de roţi. Patty aduse puşca de vânătoare, o încărcă şi-o puse deasupra vetrei, împreună cu vreo câteva cartuşe. În caz de ceva.

Libby Day
Acum

Krissi a ajuns, până la urmă, să doarmă pe canapeaua mea. O însoţisem până la uşă şi-mi dădusem seama că nu era în stare să conducă, se împleticea în pantofi, cu o dâră de fard de pleoape întinsă pe un obraz. Şi, cum ieşea clătinându-se pe verandă, se întorsese brusc şi întrebase de maică-sa, dacă ştiam cumva pe unde era maică-sa ori cum să dau de ea, şi-atunci o trăsesem înapoi în casă, îi făcusem un sendviş cu brânză topită, o parcasem pe sofa şi pusesem o pătură peste ea. Când a luat-o somnul, după ce şi-a aşezat cu grijă pe podeaua de alături sfertul de sendviş rămas, trei din sticluţele mele cu loţiune i-au căzut din buzunarul taiorului. Îndată ce-a adormit, i le-am băgat la loc.

Când m-am trezit eu, nu mai era, am găsit, pe pătura aranjată, un bilet, mâzgălit pe spatele unui plic: *Mersi. Îmi pare rău.*

Deci Lou Cates nu-mi omorâse familia, dacă era s-o cred pe Krissi. O credeam. În privinţa aceea, cel puţin.

Am decis să fac drumul cu maşina ca să-l văd pe Runner, ignorând cele două mesaje de la Lyle şi zero-mesaje de la Diane. Să merg până la Runner, să capăt nişte răspunsuri. Nu credeam să aibă ceva de-a face cu crimele, orice-ar fi zis iubita lui, dar mă întrebam dacă nu ştie ceva totuşi, cu datoriile, băutul şi amicii lui de dormit în şanţ. Dacă ştia sau auzise ceva, sau dacă nu cumva datoriile sale duseseră la o răzbunare oribilă. Poate că izbuteam iarăşi să cred în Ben, ceea ce îmi doream. Acum

ştiam de ce nu mă dusesem să-l vizitez niciodată. Era prea tentant, prea uşor să ignor pereţii închisorii şi să-mi văd doar fratele, să aud cadenţa aparte a vocii lui, felul în care cobora tonul la sfârşitul fiecărei propoziţii, ca şi cum se prea putea să fie ultimul lucru pe care-l va spune vreodată. Văzându-l, îmi aminteam lucruri, lucruri frumoase, sau mai puţin frumoase. Lucruri normale. Puteam simţi ceva din atmosfera de-acasă. De-atunci, de demult, de când toată lumea era în viaţă. Oho, şi ce mai voiam asta!

La ieşirea din oraş am trecut pe la un supermarket, am cumpărat o hartă şi nişte crănţănele cu aromă de brânză despre care am descoperit, când le-am băgat în gură, că erau fără sare. Le-am mâncat oricum, îndreptându-mă către sud, cu praful ăla portocaliu întinzându-se prin maşină. Ar fi trebuit să mă opresc şi să mănânc undeva, în drum spre Oklahoma. Aerul de pe autostradă era înţesat de mirosuri tentante: cartofi prăjiţi, peşte gătit la tigaie, pui la rotisor. Dar eram într-o stare de panică nefirească, îngrijorată fără motiv că aveam să-l ratez pe Runner dacă mă opream, aşa că am mâncat crănţănele fără sare şi-un măr stafidit pe care-l găsisem pe un colţ de bufet.

De ce biletul acela, biletul deocheat care nu-i era adresat lui Ben, ajunsese să se amestece într-o cutie cu chestii de-ale lui Michelle? Dacă Michelle ar fi descoperit că Ben avea o prietenă i-ar fi scos ochii cu asta, mai ales dacă Ben ar fi încercat să ţină asta secret. Ben n-o suporta pe Michelle. Ben mă tolerase pe mine, o ignorase pe Debby, dar pe Michelle o ura din tot sufletul. Ţin minte cum o scotea din camera lui trăgând-o de braţ, corpul ei sucit lateral, Michelle pe vârfuri, mişcându-se odată cu el ca să nu fie târâtă. O aruncase afară şi ea se lovise de-un perete şi-i zisese că, dacă mai intră în camera lui vreodată, o omoară. Îi luceau dinţii când vorbea cu ea. Ţipa la ea că se ţinea mereu de coada lui – că se preumbla pe lângă uşa lui zi şi noapte, trăgând cu urechea. Michelle ştia mereu secretele tuturor, niciodată nu avea o conversaţie fără vreun obiectiv anume. Acum îmi aminteam mai bine

chestiile astea după ce-i descoperisem bileţelele bizare. Dacă n-ai bani, bârfa e o armă bună. Chiar şi împotriva propriei familii.

— Ben vorbeşte o groază singur, anunţase la un mic dejun Michelle, iar Ben se întinsese peste blatul mesei, îi răsturnase farfuria în poală şi-o apucase de gulerul cămăşii.

— Lasă-mă dracului în pace, ţipase el.

Apoi mama îl calmase, îl pusese să se ducă la el în cameră şi ne muştruluise pe noi, ca de obicei. Mai târziu găsisem bucăţi de ou catapultate pe candelabrul de plastic de deasupra mesei, care arăta ca şi cum ar fi fost luat dintr-o pizzerie.

Şi ce însemna asta? Ben nu şi-ar fi măcelărit familia doar fiindcă sora lui mai mică descoperise că avea o prietenă.

Am trecut peste o păşune cu vaci, stând nemişcate pe islaz, şi m-am gândit la copilăria mea, la zvonurile acelea cu mutilări de vite, la oamenii care se jurau că de vină erau adoratorii Diavolului. Diavolul dădea mereu târcoale pe lângă orăşelul nostru din Kansas, un rău la fel de natural şi de tangibil precum o coamă de deal. Biserica noastră nu era genul unde erai ameninţat mereu cu flăcările iadului, dar pastorul ne cultivase, clar, ideea: Diavolul, cu ochi de ţap şi sângeros, putea să-ţi ia în stăpânire inima la fel de uşor ca şi Iisus, dacă nu erai atent. În fiecare oraş în care am locuit existau, fără excepţie, „Copiii Diavolului” şi „Casele Diavolului”, după cum exista întotdeauna câte un clovn ucigaş care dădea ture cu o dubă albă. Toată lumea ştia nişte depozite vechi şi părăsite pe la marginea oraşului, unde se afla câte o saltea pătată, întinsă pe jos, însângerată de sacrificii. Toată lumea avea câte un prieten sau văr care văzuse pe bune un sacrificiu, dar era prea înspăimântat ca să dea amănunte.

Intrasem de zece minute în Oklahoma şi mai aveam vreo trei ore bune; am început să adulmec ceva copleşitor de dulceag, clar putred. Mă usturau ochii, îmi lăcrimau de

putoare. Mi-a trecut prin cap, cuprinsă de fiorii groazei, că, gândindu-mă la Diavol, invocasem fiara. Apoi, în depărtare, unde cerul schimbător căpăta culoarea unei vânătăi, am văzut-o. O fabrică de hârtie.

Am pus radioul să caute posturi – postul unu, postul doi, postul trei –, valuri de zgomot neplăcut, paraziţi, reclame la maşini şi iarăşi paraziţi, aşa că l-am închis la loc.

Un pic mai încolo de un panou înfăţişând un cow-boy – *Bun venit în Lidgerwood, Oklahoma, frăţie!* —, am ieşit de pe autostradă şi-am apucat-o spre oraş, care s-a dovedit a fi o veche şi părăginită capcană pentru turişti. Fusese, cândva, un fel de imitaţie de aşezare din Vestul Sălbatic: strada mare era numai geamuri opace, false bodegi şi prăvălii. Pe o firmă scria La Fotographul De-altădat', unde familiile puteau să-şi comande poze sepia cu ei înşişi, în ţoale de colonişti. În vitrină atârna o imagine cât un poster: tatăl ţinea un lasou, încercând să arate ameninţător pe sub pălăria prea largă pentru el; fetiţa, în rochie de stambă şi bonetă, prea micuţă ca să priceapă gluma; mama, îmbrăcată ca o târfă, cu un zâmbet stingher, cu braţele încrucişate în faţa coapselor la despicătura juponului. Lângă fotografie atârna un anunţ cu De Vânzare. Un semn identic alături, la Caramelele lui Daphne Daffy, altele la Uimitoarea Arcadă a Lui Buffalo Bill şi pe o firmă de dugheană cu nume ridicol, siropurile lui Wyatt Earp. Locul întreg părea prăfuit. Până şi răposatul tobogan cu apă care şerpuia ceva mai încolo era plin de pământ.

Căminul pentru Bărbaţi al lui Bert Nolan era la doar trei străzi mai încolo de centrul fără viaţă, o clădire pătrată, joasă, cu o curte minusculă în faţă, infestată de pâlcuri de iarbă înspicată. Îmi plăcuse întotdeauna iarba înspicată, îmi stimula creierul ăsta al meu care ia literal lucrurile, fiindcă arăta exact cum îi era numele: o tulpină lungă şi subţire, cu un mănunchi de mustăţi lungi deasupra, exact ca un spic verde de orz. Creştea peste tot prin fermă – pajişti întregi erau acoperite de chestia în

cauză. Michelle, Debby şi cu mine rupeam vârfurile şi ne gâdilam unele pe altele pe sub încheieturi. Mama ne învăţase numele populare pentru toate cele: urechea mielului, creasta-cocoşului, toate plantele astea cu nume pe măsură. Urechea-mielului este moale ca o ureche de miel. Creasta-cocoşului chiar arată ca o creastă roşie de cocoş. M-am dat jos din maşină şi mi-am trecut mâinile peste spicele ierbii. Poate o să-mi fac o grădină de buruieni. Iarba-morii-de-vânt chiar se răsuceşte, la vârfuri, ca braţele unei mori. Morcovul-sălbatic are floricele albe, fragile. Iarba-vrăjitoarei mi s-ar potrivi mie. Şi nişte gheara-diavolului.

Uşa pe care se intra în cămin era din metal, vopsită în cenuşiu-închis, ca submarinele. Îmi amintea de uşile din închisoarea lui Ben. Am sunat şi am aşteptat. Pe stradă, doi adolescenţi făceau cercuri leneşe şi largi cu bicicletele, privindu-mă curioşi. Am sunat iarăşi şi am bocănit în metal, care nu a reverberat. M-am gândit dacă nu era cazul, cumva, să-i întreb pe băieţii de vizavi dacă era cineva acasă, numai ca să rup liniştea. În timp ce se apropiau, dând ocoale – *ce caţi pe-aici, tanti*? –, uşa s-a deschis, lăsând vederii un omuleţ mititel, cu tenişi de-un alb strălucitor, blugi călcaţi şi cămaşă în stil western. Şi-a mutat scobitoarea dintre buze, fără să mă privească, răsfoind un exemplar din revista *Pisica.*

— Nu deschidem pentru noapte până… a zis şi s-a întrerupt, văzându-mă. A, scuză-mă, dragă. Suntem un hostel pentru bărbaţi, trebuie să fii bărbat şi să ai peste optsprezece ani.

— Îl caut pe tata, am zis tărăgănat. Runner Day. Sunteţi directorul?

— Ha! Director, contabil, preot, om de serviciu, a zis deschizând uşa. Alcoolic în recuperare. Cartofor în recuperare. Neisprăvit în recuperare. Bert Nolan. Ăsta-i căminul meu. Intră, drăguţă, şi zi-mi cum te cheamă.

Intrarea dădea într-o încăpere plină de paturi pliante, iar mirosul tare de înălbitor se ridica dinspre duşumea. Spiriduşul de Bert m-a condus printre şirurile de paturi

subţiri, rămase, toate, cu adâncituri de peste noapte, până la un birouaş pe măsura lui, pe măsura mea, ce conţinea un pupitru micuţ, un fişet şi două scaune pliante pe care ne-am aşezat. Neonul fluorescent nu-i avantaja faţa, care era înţesată cu pori întunecaţi, scobiţi.

— Nu-s vreun ciudat, apropo, a zis fâlfâindu-mi prin faţă revista. Mi-am luat şi eu o pisică, până acum n-am mai avut. Până acum nu-mi prea place de ea. Ar fi trebuit să ridice moralul, dar până acum nu face decât pipi în paturi.

— Am şi eu un motan, am dat în vileag, surprinsă, brusc, de ataşamentul intens pe care-l simţeam pentru Buck. Dacă îşi fac nevoile în altă parte decât în cutia lor, de obicei înseamnă că sunt supărate.

— Aşa?

— Mda, altfel sunt animale cu care te-nţelegi uşor.

— Ha, a zis Bert Nolan, ha. Îl cauţi deci pe tatăl tău? Da, ţin minte c-am vorbit. Day. E ca majoritatea bărbaţilor de-aici – ar trebui să zică mersi că-l mai caută cineva, după ce mizerii au făcut la viaţa lor. De obicei chestii cu bani. Sau cu lipsă de bani. Fără o leţcaie, prea multă pileală. Nu iese la iveală ce-i mai bun din om. Runner. Ha.

— Mi-a scris o scrisoare, zicea că-i aici.

— Vrei să-l iei acasă, să ai grijă de el? a zis Bert, cu ochi negri şi lucitori, de parcă ar fi spus o glumă doar pentru el.

— Păi nu-s aşa de sigură. Voiam doar să văd ce-i cu el.

— Ha, bine. Era o întrebare-capcană – ăia care zic că vor să dea de vreunul dintre ai mei ca să aibă grijă de el, niciodată n-o fac, zise Nolan şi-şi mirosi buricele degetelor. Nu mai fumez, dar uneori ale naibii degete încă duhnesc a tutun.

— E aici?

— Nu-i. Iar a luat-o din loc. Nu primesc beţivi aici. Tocmai şi-a epuizat a treia încercare.

— A zis unde se duce?

— A, dragă, eu adrese nu dau. Nu dau şi gata. Am descoperit că aşa-i cel mai isteţ să mă descurc cu toate

întrebările. Dar ştii ce, fiindcă pari o fată de treabă…

— Berrrrt! s-a auzit un urlet din faţa clădirii.

— A, nu băga în seamă, e doar unul dintre oamenii mei, care-ncearcă să intre mai devreme. Încă ceva ce-nveţi să faci: să nu laşi pe nimeni să intre mai devreme, niciodată. Şi pe nimeni prea târziu.

Îşi pierduse şirul gândurilor şi acum se uita la mine întrebător.

— Ziceai deci că-mi spui ce? l-am îmboldit.

— Ce?

— Ca să mă ajuţi să-l găsesc pe tata.

— A, da. Poţi să-mi laşi o scrisoare pentru el.

— Domnu' Nolan, deja am făcut asta. De asta am venit. Chiar am mare, mare nevoie să-l găsesc, am zis surprinzându-mă în poziţia lui Runner, cu palmele sprijinite de muchia mesei, gata să ţâşnesc în picioare dacă mă enervam.

Nolan a luat în mână o figurină de ipsos, înfăţişând un bătrân chel gesticulând într-o expresie a exasperării, dar n-am putut citi ce scria la baza figurinei. Pe Bert părea să-l liniştească. A slobozit un oftat zgomotos printre buzele întredeschise.

— Ei bine, dragă, ştii ce, n-o mai fi aici, dar ştiu că-i încă în Lidgerwood. L-a văzut cineva chiar noaptea trecută, în faţă la bodegă. S-a dat la fund pe undeva, dar e prin zonă. Pregăteşte-te, numai, să fii dezamăgită.

— Dezamăgită de ce?

— A, de tot ce vrei.

Când s-a ridicat să mă conducă, Bert Nolan s-a întors cu spatele la mine şi-am înhăţat, cât ai clipi, figurina. Dar am pus-o la loc în silă şi, în loc de asta, i-am luat un creion şi-o punguţă de porumb prăjit. Progresam. Le-am pus în scaunul de alături şi-am pornit-o spre barul cel mai apropiat. La Cooney.

Crâşma asta nu cedase modei Vestului Sălbatic. Era o mizerie a zilelor noastre şi mândră de asta. Trei feţe ridate s-au holbat la mine când am deschis uşa. Printre care şi barmanul. Am cerut o bere, tipul a dat din clanţă că

vrea, cică, să vadă permisul de conducere, l-a ţinut în lumină şi apoi l-a coborât spre burduhan, cu un hmmm, dezamăgit că nu-i fals. M-am aşezat şi-am început să sorb din bere, lăsându-i să se obişnuiască cu prezenţa mea. Apoi am vorbit. De cum am rostit cuvântul „Runner”, localul a luat foc.

— Potlogarul ăla mi-a furat trei lăzi de bere, a zis barmanul. S-a dus prin spate, ziua-n amiaza mare, şi le-a luat din camion. Şi i-am dat o groază de băut pe datorie, crede-mă.

Bărbatul de vârstă mijlocie aflat două scaune mai încolo m-a apucat de braţ, prea tare, şi-a zis:

— Al dracu’ taică-tu, îmi datorează două sute de biştari. Şi vreau înapoi maşina de tuns iarba. Să-i zici că-l caut.

— Ştiu unde puteţi să daţi de el, a zis un tip mai în vârstă, cu o barbă rotunjită, stufoasă, şi cu trup ca de fată.

— Unde? au zis ceilalţi, într-un glas.

— Pun rămăşag că stă cu ăilalţi boschetari, au o tabără pe la Superfund. Ar trebui s-arunci o privire, a zis, mai mult către barman decât spre mine, arată ca-n Marea Criză, cocioabe, focuri de tabără şi din astea.

— De ce mama naibii ar locui cineva la Superfund? s-a răstit barmanul.

— Păi fiindcă ştii că n-o să-şi arate mutra nimeni de la guvern.

Au râs toţi, cu hohote amare.

— Dar se poate merge acolo în siguranţă? am întrebat, imaginându-mi butoaie cu reziduuri toxice şi scurgeri cleioase, verzui.

— Sigur, dacă nu bei apă din fântână şi nu eşti lăcustă cumva.

Am ridicat din sprâncene.

— De acolo-i: tot locul ăla e plin de arsenic. E un loc unde s-au aruncat cândva otrăvuri pentru lăcuste.

— Şi pentru dobitoci, a zis barmanul.

Ben Day

2 ianuarie 1985, 8:38. p.m.

O porniră spre oraş, zăpada începuse să cadă, şi Ben îşi aminti, abia atunci, că-şi lăsase bicicleta acolo, la depozit, şi că probabil n-avea s-o mai găsească.

— Hei, strigă spre cei din faţă – Trey şi Diondra vorbeau, dar nu-i auzea din cauza muzicii stridente de la radio, care suna de parcă cineva ar fi râcâit o placă de metal, *hâr-hâr-hâr-hâr.* Putem trece pe la Adăpost, numai un moment, să-mi iau şi eu bicla?

Trey şi Diondra schimbară priviri.

— Nu, făcu Diondra şi rânji, apoi începură să râdă.

Ben se lăsă pe spate un moment, apoi se aplecă iarăşi spre ei.

— Serios, îmi trebuie.

— Las-o baltă, gagiule, e dusă, zise Trey. Nu poţi să laşi nimic la Adăpost.

Merseră pe bulevardul Bulhardt, strada mare din orăşel, unde, ca de obicei, nu se întâmpla nimic. Localul cu hamburgeri era o dioramă de-un galben strălucitor, unde se vedeau vreo câţiva băieţi cu muşchi şi fetele lor, lipiţi unii de alţii. Magazinele erau negre şi până şi barul abia dacă părea deschis – doar o lumină vagă se zărea în patrulaterul de geam din faţă. Uşa propriu-zisă fusese vopsită în bleumarin şi nu dezvăluia nimic.

Parcară chiar în faţă, Diondra isprăvindu-şi berea, Trey luându-i-o şi sorbind-o până la ultima picătură – *copilul nu se supără.* Pe trotuar, un tip mai vârstnic, cu un talmeş-balmeş de riduri pe faţă şi trăsături arătând de parcă ar fi fost modelate dintr-un boţ de lut, îi privi posomorât şi intră în bar.

— S-o facem, zise Trey şi se dădu jos din camionetă.

Când văzu că Ben ezita încă şi că rămăsese tot în spate, cu mâinile pe genunchi, Trey băgă capul înapoi în maşină şi-i aruncă zâmbetul lui de afacerist:

— Nicio grijă gagiule, eşti cu mine. Beau de multe ori aici. Şi – ehei! — practic îţi vizitezi tăticul la birou.

Diondra îşi atinse vârfurile cârlionţilor întăriţi, felul ei de a-şi trece mâna prin păr, şi-l urmară amândoi

înăuntru pe Trey, Diondra cu buzele ţuguiate şi cu uitătura ei sexy-somnoroasă, cum arăta în cele mai multe poze, de parcă ai fi trezit-o dintr-un vis în care te visa pe tine. Lângă ea, Ben, simţindu-se deşirat şi pleoştit ca de obicei, târându-şi, la propriu, picioarele.

Era atâta fum în bar încât Ben simţi, de îndată ce intră, că se sufocă. Diondra îşi şi aprinsese o ţigară şi păşea pe lângă el agale, ca şi cum asta ar fi făcut-o să arate mai în vârstă. Un tip agitat, cu părul numai smocuri, ca o pasăre jumulită, se grăbi să se apropie de Trey, cu capul plecat, şi-i şopti ceva la ureche, iar Trey încuviinţă din cap, plescăind din buze, arătând preocupat şi grav. Ben îşi spuse că poate tipul era vreun şef, că poate-i dădea afară, fiindcă Diondra poate că arăta mai mare dacă era machiată, însă Ben nu. Însă Trey nu făcu decât să-l bată pe individ pe spate şi să zică ceva gen „Nu mă face să umblu”, iar tipul agitat zâmbi cu toată faţa şi zise „nu, nu, să nu-ţi faci vreo grijă, deloc să nu-ţi faci, deloc”, iar Trey zise „duminică” şi trecu mai departe spre bar, ceru trei beri şi un pahar de Soco, pe care-l dădu imediat pe gât.

Barmanul era şi el bătrâior, cărunt şi gras. Părea o glumă, cât de mult semănau tipii ăştia, de parcă trăitul era aşa de greu că-ţi răzuia trăsăturile, îţi ştergea chestiile distinctive. Barmanul le aruncă Diondrei şi lui Ben o privire de şmecher uns cu toate alifiile, o uitătură din soiul să-ştiţi-că-ştiu, dar împinse, totuşi, berile spre ei. Ben se duse mai încolo să şi-o bea pe a lui, cu un picior pe-un scaun, într-un fel ce părea degajat, ca şi cum mai făcuse asta, fiindcă simţea pe el ochii lui Trey, care vâna vreo chestie de care să-şi bată joc.

— Îl văd, îl văd pe Runner, zise Diondra şi, până s-o întrebe Ben de ce rostea aşa de familiar numele ăsta, Trey îl şi strigă, „Hei, Runner, vino-ncoa!”, iar Runner căpătă aceeaşi expresie neliniştită, de nevăstuică, pe care-o avusese şi primul tip.

Veni cu paşi legănaţi şi mâinile înfipte în buzunare, cu ochii mari şi galbeni.

— Nu-i am, omule, asta-i. Am încercat să fac rost mai

devreme, numai că… şi-am vrut să dau de tine, abia am ajuns şi io, până una-alta pot să-ţi dau ce iarbă mai am…

— N-o saluţi pe Diondra? îl întrerupse Trey.

Runner tresări, apoi zâmbi.

— A, salut, Diondra, hehe, cred că m-am îmbătat, se vede treaba! zise şi se prefăcu că închide un ochi ca să vadă mai bine, săltându-se un pic pe vârfuri. Eh, am băut de mă uit cruciş, fiindcă-s speriat de situaţia asta.

— Runner, da' nu te uiţi cine-i lângă Diondra?

Ben abia dacă se întorsese cu faţa, se gândise la ceva de spus în afară de *bună, tată,* dar nu-i venise nimic şi rămăsese aşa, aşteptând să se producă dezastrul inevitabil.

Runner miji ochii în penumbra din bar şi nu-l recunoscu.

— Ăă… salut, zise, apoi spre Trey: I-un văr de-al tău? Nu prea văd bine noaptea, mi-ar trebui ceva ochelari, numa' că…

— Of, Doamne, zise Trey şi se lăsă pe spate, prefăcându-se că râde, dar părând înfuriat. Mai uită-te o dată, ticălos ce eşti.

Ben nu era sigur dacă ar fi trebuit să se expună mai bine vederii, ca o piţipoancă pusă pe agăţat. Rămase ţeapăn, holbându-se la părul lui negru într-o oglindă veche aflată pe-un perete, în fund, dar văzându-l şi pe Runner cum se apropie, cum întinde spre el o mână, ca-n basme, de parcă Runner ar fi fost un căpcăun şi Ben vreo comoară. Se apropie, se împiedică de piciorul lui Ben, apoi se priviră în ochi şi Runner scoase un chiţăit, „oooh!", părând să devină încă şi mai neliniştit.

— N-ai păru' roşu.

— Îl mai ţii minte pe fiu-tu, aşa-i, e fiu-tu, nu, Runner?

— El e, da! Salut, Ben. Nu poţi să spui că-s de vină pentru asta, că nu mai ai păru' roşu. Nici nu ştiam că-l ştii pe Trey.

Ben ridică din umeri, urmărind reflexia lui Runner departe, în oglindă. Se întrebă cât îi datora Runner lui Trey şi de ce se simţea el oare ca o victimă a unei acţiuni

de răscumpărare, nu că lui Runner i-ar fi păsat dacă aşa ar fi stat lucrurile. Se mai întreba şi cât de întâmplătoare era vizita asta. Păruse ceva spontan, dar Ben îşi dădu seama că oricum ar fi nimerit aici pe parcursul serii.

— Nu pricep, Runner, continuă Trey ridicând vocea pentru a acoperi melodia country. Zici că n-ai un chior, Ben zice că n-ai un chior, şi totuşi, acum câteva săptămâni, aveai o groază de iarbă.

— Da, da' nu era iarbă bună.

Runner întoarse un umăr spre Trey, excluzându-l pe Ben din conversaţie, aruncând priviri în spate, spre el, încercând să-l împingă pe Trey cât mai spre mijlocul încăperii, apropiindu-se tot mai mult de el, fără ca Trey să se mişte, şi-n cele din urmă Trey zise: Dă-te mai încolo, omule, iar Runner se lăsă din nou pe călcâie.

— Nu, nu, aşa-i omule, nu era de calitate, continuă Trey. Dar cereai pe ea de parc-ar fi fost.

— Ţie nu ţi-am cerut nimica, ştii doar.

— Nu, fiindcă îmi eşti dator, rahatule. Dar ştiu sigur că cereai 20 pe-o porţie de 10, aşa că unde pula mea sunt banii, i-ai dat nevestei să-i ţină?

— Fostă! Fostă nevastă, ţipă Runner, apoi continuă: Am încercat să *scot* nişte bani de la ea, nu să-i dau. Ştiu că are nişte parale pe-acolo, şi când eram căsătoriţi avea, făcuţi grămadă, sute, din vândutul recoltei, şi-i vâra prin fel de fel de locuri. Odată am găsit într-un ciorap de-al ei 200 de dolari. Poate ar trebui să mă-ntorc acolo.

Aruncă o privire spre Ben, care asculta, dar care se făcea că o necăjeşte pe Diondra înfăşurându-şi pe deget câte-un cârlionţ de-al ei, în vreme ce Diondra se prefăcea numai în parte că-i face pe plac.

— Pot să vorbesc despre situaţie cu tine, deoparte? Zise Runner şi arătă cu degetul spre un ungher unde nişte matahale jucau biliard.

Cel mai înalt, un tip înalt, cu păr alb şi cu tatuaj de infanterist marin, îşi sprijini tacul cu vârful în sus şi-şi umflă pieptul către ei.

— Bine, zise Trey.

— Poţi vorbi de faţă cu mine, zise Ben, încercând să pară că nu-i pasă.

— Şi fiu-tău are nevoie de bani de la tine, nu numai eu, spuse Trey. Poate chiar mai mult ca mine.

Runner se răsuci din poziţia ghemuită pe care-o luase sub ochii întunecaţi ai lui Trey şi se întoarse către Ben, întinzându-se cât era de înalt. Cândva, peste vară, Ben crescuse. Acum era un pic mai înalt decât Runner, cam la vreun metru şaizeci şi opt, un metru şaptezeci.

— Ai să-i dai bani lui Trey? Zicea maică-ta c-ai dat de bucluc. Îi eşti dator lui Trey? răcni spre Ben, cu gura puţindu-i a bere, tutun şi, parcă, a salată de ton cu iz de muştar.

Stomacul lui Ben chiorăi.

— Nu! Nu!

Îşi dădea seama că vocea îi tremură, că pare intimidat.

Diondra, lângă el, se mută pe celălalt picior.

— Nu datorez nimic nimănui.

— Şi-atuncea de ce să-ţi dau io bani pe care muncesc de mă spetesc, ha? zise, cu voce scârbită, Runner. Asta nu pricep, ideea cu datu': pensie alimentară, alocaţii pentru copii şi guvernul cu mâna-nfiptă în buzunarul meu. Abia mă pot eu întreţine, nu ştiu de ce crede lumea c-ar trebui să-mi mai iau încă trei slujbe numai ca să-i dau bani fostei neveste, care are *ferma* ei. Şi *casa* ei de la fermă. Plus patru copii care s-o ajute. Eu n-am crescut, să mor io, cu gândul că tata tre' să mă ţină-n cârcă, că tre' să-mi dea bani să-mi cumpăr adidaşi, să am de colegiu şi de ţol festiv şi…

— De mâncare, zise Ben privindu-şi bocancii prăpădiţi, mânjiţi de resturi unsuroase.

— Ce? Ce-mi zici tu acolo?

Runner i se proţăpise în faţă acum şi ochii albaştri i se roteau în orbitele galbene ca nişte peşti la suprafaţa unui lac murdar.

— Nimic, bolborosi Ben.

— Vrei bani să ai de vopsit păru'? Să te duci la

coafor?

— Vrea bani pentru fata lui… începu Trey, însă Diondra îi făcea semne trecându-şi muchia palmei peste beregată, nu, nu, nu.

— Păi clar că n-am eu treabă să-i cumpăr chestii pentru iubită, zise Runner. Eşti prietena lui acuma, Diondra? Ce mică-i lumea. Dar asta chiar nu-i treaba mea.

Bărbaţii de la masa de biliard se opriseră cu toţii din jucat şi se uitau la scenă rânjind dispreţuitor, apoi tipul cu păr alb păşi spre ei şchiopătând şi lăsă pe umărul lui Trey o mână fermă.

— E vreo problemă, Trey? Runner e de cuvânt. Mai dă-i douăzeci şi patru de ore, OK? Pe barba mea. Priceput?

Bărbatul stătea îndoit de genunchi, de parcă gravitaţia l-ar fi tras spre pământ, însă avea braţe musculoase, vânoase, şi braţele apăsau umerii lui Trey.

Runner zâmbi, mişcă în sus şi-n jos din sprâncene către Ben, dându-i de înţeles că ar fi trebuit să se declare amândoi mulţumiţi.

— Nicio grijă, amice, e-n regulă, îi zise lui Ben. E-n regulă acuma.

Trey strânse din umeri sub braţele bărbatului, gata să le azvârle de pe el, apoi îşi aţinti privirea în gol.

— Sigur, douăzeci şi patru de ore, Albişor. Pe barba ta.

— Mersi, Indianule, zise bărbatul.

Făcu cu ochiul, scoase un soi de plescăit vesel, de parcă ar fi chemat un cal, şi se alătură prietenilor lui; din grup se ridică un hohot de râs, chiar înainte să se audă pocnetul bilei.

— Papă-lapte de căcat, îi zise Trey lui Runner. Mâine-noapte, aici. Altfel, Runner, să mor eu dacă nu te ard.

Rânjetul victorios al lui Runner, zâmbetul acela al lui, ca o mască, pieri şi, în vreme ce se întorcea spre bar, se răsti:

— Bine, da’ nici tu să nu te bagi în treaba mea.

— Omule, abia aştept să nu mă mai bag în treaba ta.

Cât se pregăteau de plecare, Ben aşteptă ca Runner

să-i zică ceva – îmi pare rău, ne mai vedem. Dar Runner încerca deja să-l convingă pe barman să-i facă cinste cu ceva de băut sau poate să-i dea în contul lui Albişor, Albişor i-ar fi plătit o duşcă, şi uitase deja de Ben. La fel şi Trey cu Diondra, deja dădeau să iasă pe uşă, iar Ben se ridică, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se zări în oglindă, arătând aşa de schimbat, se mai privi o dată în oglindă şi se răsuci spre Runner.

— Ăă… tată, zise, iar Runner ridică ochii, iritat că încă îl vedea acolo.

Şi, fiindcă-l văzuse că se simţea sâcâit, Ben îşi dori să-l facă pe Runner să-l respecte. Simţise un dram de camaraderie înainte – cuvântul acela, *amice* – şi voia asta iarăşi. Îşi imaginase, într-o străfulgerare, cum stătea el la bar cu taică-său şi beau nişte beri împreună. Doar asta voia, să mai bea şi ei uneori câte-o bere.

— Voiam numai să-ţi spun ceva. S-ar putea să te facă să te simţi, nu ştiu, bine, zise Ben şi se apucă să zâmbească larg, nu se putea abţine.

Runner nu se clinti, cu ochi somnoroşi, fără să-şi schimbe expresia.

— Ăă… Diondra-i însărcinată. Eu… ăă… şi cu Diondra o să avem un copil.

Şi zâmbetul i se lungi până la urechi, pentru prima dată, pentru prima dată se simţea cu adevărat bine s-o spună aşa, tare. Avea să fie tătic. Tătic, cu un micuţ care să depindă de el, care să creadă că el era *cel mai cel.*

Runner îşi înclină capul într-o parte, ridică greoi berea şi zise:

— Numai să fii sigur că-i al tău. Parcă nu cred că-i al tău.

Apoi îi întoarse spatele lui Ben.

Afară, Trey dădea cu piciorul în camionetă, strigând printre dinţi:

— Ştiţi ce, gagiii ăia bătrâni ar face bine să moară cât de curând, fiindcă mi-e silă de mor să-i tot văd cum şi-i apără pe-ai lor – cică onoare, ce onoare, sunt nişte albi

hodorogi care încearcă să se agaţe de afacere cât mai mult, cât încă nu se cacă în pantaloni şi nu le trebuie etichete cu nume ca să ştie cine sunt. Al dracului Albişor!

Întinse un deget spre Ben, peste tot era zăpadă, i se băga lui Ben pe sub cămaşă şi i se topea pe gât.

— Şi babacu-tău e-un rahat dacă are impresia că-i cred toate mizeriile astea. Sper că nu eşti prea ataşat de el, fiindcă mi-ar plăcea să-l dau pe gârlă ca pe-un căcat.

— Haide, Trey, să mergem, zise Diondra şi deschise portiera, făcându-i semn lui Ben să urce în spate. Tata o să vină acasă săptămâna viitoare şi-o să fiu moartă oricum.

Lui Ben îi venea să-şi dea pumni. Avea şi el o chestie pe care n-ar fi trebuit s-o zică şi-o consumase pe Runner. Îl apucă o asemenea furie încât, imediat ce ajunse în maşină, începu să dea orbeşte cu pumnul, cu stropi de salivă ţâşnindu-i din gură, căcatulecăcatule, izbi cu picioarele în banchetă, se dădu cu capul de geam, iarăşi şi iarăşi, până ce fruntea îi sângeră din nou, în vreme ce Diondra ţipa *ce-i, puiule, ce-i?*

— Mă jur pe Dumnezeu, Diondra, mă jur, băga-mi-aş pula.

Anihilare.

Nu-i putea zice Diondrei că se scăpase înaintea lui Runner.

— Cineva ar trebui să moară, în pula mea, scuipă Ben.

Îşi lăsă capul în palme, simţindu-i pe Trey şi pe Diondra cum se consultă unul cu celălalt în tăcere, apoi Trey zise, într-un târziu:

— Taică-tău e-o mizerie de om, gagiule.

Băgă maşina în marşarier şi ieşi scrâşnind pe stradă, izbindu-l pe Ben de geam. Diondra îşi strecură o mână în spate şi îl mângâie pe Ben pe păr până ce acesta se îndreptă de spate, cu chiu cu vai, ca o moviliţă. Faţa Diondrei era verde sub lumina lămpilor stradale, şi dintr-odată Ben văzu cum avea să arate peste douăzeci de ani, fleşcăită şi plină de aluniţe cum o descrisese pe maică-sa, cu pielea întărită şi ridată, dar cu strălucirea aceea

artificială de la bronzatul în solar.

— Vezi că e nişte chestie în torpedou, zise Trey, iar Diondra îl deschise şi începu să scormonească.

Scoase o ditamai pipa, plină cu frunze, şi iarba se vărsă peste tot, Trey zise *uşurel,* apoi Diondra o aprinse şi trase, trecându-i-o apoi lui Trey. Ben întinse o mână – aproape că-i era rău acum, tremura de la lipsa mâncării, îl izbeau în retină lucirile intermitente ale becurilor de pe stradă – dar n-avea de gând să rămână pe dinafară. Trey nu vru să-i dea pipa.

— Amice, nu ştiu dacă vrei aşa ceva. Asta-i chestia mea şi-a Diondrei. Te sparge, de tare ce-i. Vorbesc serios, Diondra, s-ar putea să fie în seara asta, am nevoie de putere în mine, n-am simţit-o de prea mult timp. S-ar putea să se întâmple.

Diondra rămase cu privirea aţintită în faţă, către fulgii ameţitori de zăpadă.

— S-ar putea să aibă nevoie şi Ben, o presă Trey.

— În regulă, atunci s-o facem. Fă stânga pe-acolo, zise Diondra.

Şi, când Ben întrebă ce se petrece, se mulţumiră, amândoi, să zâmbească.

Libby Day
Acum

Cerul era de-un vineţiu nefiresc când am plecat din barul din Lidgerwood şi-am început să mă hurduc pe drumurile de ţară care duceau la locul acela, Superfund. M-am întrebat ce spunea oare despre mine faptul că propriul meu tată locuia pe un teren cu deşeuri toxice, fără ca eu să fi ştiut până acum şi fără să-mi fi păsat. Momeală pentru lăcuste. Tărâţe, melasă şi arsenic, folosite ca să se pună capăt invaziei de lăcuste din anii 1930, apoi oamenilor nu le mai trebuise şi aruncaseră chestia, pusă în saci, în gropi deschise. Lumea începuse, după aceea, să se îmbolnăvească.

Mi-aş fi dorit să am pe cineva cu mine, să fie Lyle alături, foindu-se pe banchetă, într-una din gecile lui

intrate la apă. Ar fi trebuit să-l sun. În agitaţia cu ajunsul aici n-apucasem să spun nimănui unde eram, nici nu folosisem vreun card de credit de când făcusem plinul în Kansas City. Dacă ceva mergea prost, nimeni n-avea să-mi simtă lipsa cu zilele. Tipii de la bar ar fi avut singurul indiciu şi nu-mi păreau tocmai cetăţeni de ispravă.

E ridicol, am zis tare, ca să-mi intre în cap. M-a luat tremuriciul gândindu-mă la motivul pentru care-l căutam pe Runner: exista un grup destul de numeros care-l considera ucigaşul familiei Day. Dar în capul meu tot nu se potrivea, chiar şi fără alibi. Mi-era greu să mi-l închipui pe Runner cu toporul, de fapt. Mi-l puteam imagina apucând puşca, la supărare – înălţat, ţintit, tras –, dar toporul nu se potrivea. Prea mult de muncă. În plus, îl găsiseră acasă, adormit şi încă rupt de beat, în dimineaţa următoare. Runner s-ar fi îmbătat după omoruri, asta da. Însă n-ar fi avut suficientă disciplină ca să stea locului. Ar fi şters-o din oraş, anunţându-şi în felul ăsta, accidental, vinovăţia.

Groapa de deşeuri era înconjurată de garduri ieftine de metal, cu găuri în zigzag decupate din ele. Buruieni înalte până la brâu creşteau prin tot locul, precum iarba de preerie, şi în depărtare licăreau focuri micuţe de tabără. Am mers în lungul gardului, cu buruieni şi pietricele răpăindu-mi pe podeaua maşinii, cu tot mai multă insistenţă, până ce am oprit. Am închis uşurel portiera, cu ochii pe flăcăruile acelea din zare. Avea să fie un drum de vreo zece minute prin bălării ca să ajung la tabără. M-am strecurat cu uşurinţă printr-o gaură din gard, la dreapta mea, şi-am început să merg, cu buruienile biciuindu-mi picioarele. Cerul se întuneca iute acum, iar orizontul nu mai era decât o pieliţă roz. Mi-am dat seama că fredonez „Uncle John’s Band”, fără vreun motiv întemeiat.

În depărtare se înălţau copaci scheletici, cu frunzişul rărit, dar primele câteva sute de metri erau înţesate cu buruieni înalte. Mi-am amintit iarăşi de copilărie, de siguranţa pe care-o aveam simţind cum iarba îmi gâdilă urechile, încheieturile mâinilor şi interiorul pulpelor, ca şi cum plantele ar fi încercat să te aline. Am făcut câţiva paşi

mari şi-am dat cu vârful cizmei în coastele unei femei, simţind cum se desfac oasele şi cum vârful de piele pătrunde printre ele. Stătea ghemuită pe pământ, într-o băltoacă de pişat, îmbrăţişând o sticlă de băutură fără etichetă. S-a ridicat pe jumătate, ameţită, cu o parte a feţei şi cu părul mânjite de noroi. S-a stropşit la mine, cu faţa veştejită şi dinţi frumoşi:

— Dă-mi pace, dă-mi pace!

— Ce dracu'? am ţipat la rându-mi, grăbindu-mă să mă îndepărtez câţiva paşi, cu braţele ridicate în sus, de parcă mi-ar fi fost frică s-o ating.

Am continuat să păşesc iute, încercând să mă prefac că nu se întâmplase nimic, sperând ca femeia să cadă iarăşi în inconştienţă, însă continua să ţipe după mine, printre înghiţituri luate din sticlă: *dămipacedămipace,* iar ţipetele s-au transformat într-un cântec şi cântecul s-a transformat în bocet.

Vaietele femeii au stârnit interesul a trei bărbaţi, ale căror feţe au apărut după pâlcul de copaci şui către care mergeam. Doi m-au ţintuit cu privirile, cu un aer agresiv, iar cel mai tânăr, un bărbat scheletic de vreo patruzeci şi ceva de ani, a rupt-o la fugă spre mine cu toată viteza, în mână cu un băţ pe care-l aprinsese la foc. Am făcut doi paşi înapoi şi m-am proptit bine pe călcâie.

— Cine-i? Cine-i? a răcnit.

Flăcăruia torţei sale a scăpătat în bătaia vântului şi s-a stins, chiar când a ajuns lângă mine. Bărbatul a galopat pe ultimii paşi, apoi s-a oprit înaintea mea, uitându-se fără vlagă la tăciuni şi la fum, cu aerul lui băţos pleoştit de stingerea focului.

— Ce vrei, n-ar trebui să fii aici, îţi trebuie un permis ca să fii aici, nu-i în regulă.

Bărbatul avea ochi bulbucaţi, lăcrimoşi, însă părul îi licărea galben, ca un chipiu, de parcă ar fi fost singurul lucru de care se îngrijea.

— Nu-i în regulă, a zis iarăşi, mai degrabă spre copaci decât spre mine.

Mi-am dorit să-mi fi luat Colt-ul şi m-am întrebat

când dracului aveam să încetez să mai fiu aşa de proastă.

— Încerc să dau de cineva pe nume Runner Day.

Nu ştiam dacă taică-meu se obosise să-şi ia alt nume, dar am presupus că, şi dacă o făcuse, îl şi uitase pe la a treia sau a opta bere. Şi am avut dreptate.

— Runner? Ce vrei de la Runner? Ţi-a furat ceva? Ce ţi-a furat? Mie mi-a şterpelit ceasul şi nu vrea să-l dea înapoi.

Bărbatul s-a pleoştit, cu umerii lăsaţi ca un copil, şi s-a apucat de un nasture lărgit de la poalele cămăşii.

Ceva mai într-o parte de cărare, cam la vreo cincisprezece metri, am sesizat mişcare spasmodică. Era un cuplu care şi-o trăgea, numai picioare, păr şi feţe strâmbate de furie sau dezgust. Ambii îşi făcuseră blugii ghemotoc sub glezne, iar fundul roz al bărbatului pistona ca un picamăr. Bărbatul cu păr galben s-a uitat într-acolo, a chicotit şi-a zis ceva printre dinţi, ceva ce aducea cu *distractiv.*

— Nu-s supărată pe el, pe Runner, am completat atrăgându-i iarăşi atenţia. Sunt doar o rudă.

— Runeeer! a răcnit pe neaşteptate bărbatul, peste umăr, apoi s-a uitat iarăşi la mine. Runner stă în casa aia, cea mai de departe, la marginea taberei. Ai ceva haleală?

Am pornit fără să-i răspund, în vreme ce, în spatele meu, cuplul atingea un orgasm zgomotos. Focurile au devenit mai strălucitoare şi mai apropiate unele de altele odată ce am intrat pe drumeagul principal – o limbă pârjolită de pământ presărată cu corturi pleoştite, ca nişte umbrele stricate de furtună. O vatră mare arunca văpăi în centrul taberei, o femeie cu mandibulă proeminentă şi privire pustie alimenta focul, ignorând cutiile de fasole şi de supă care se înnegreau de la căldură, cu conţinutul sfârâind şi dând pe dinafară. Un cuplu de oameni mai tineri, cu spuzeală pe braţe, o urmărea din priviri, stând pe jumătate în cort. Femeia purta o căciuliţă de iarnă pentru copii ce-i acoperea creştetul doar parţial, iar faţa palidă i se iţea pe după pânza cortului, urâtă ca o burtă de peşte. Chiar alături, doi bătrâni cu păpădii împletite în părul

încleiat înfulecau lacomi, băgând degetele într-o conservă, iar în aer se simţea mirosul greu de tocană.

— Haide, Beverly! s-a răstit bărbatul cu spuzeală pe braţe la femeia de lângă foc. Cred că-i gata, ce naiba.

Când am intrat în tabără au tăcut toţi. Auziseră că îl strigase cineva pe Runner. Unul dintre bătrâni a arătat cu degetul murdar către vest, mai departe – *acolo-i* –, aşa că am lăsat în urmă dogoarea focurilor şi am intrat în hăţişurile reci. Colinele erau mai ondulate acum, ca nişte valuri mari, de vreun metru sau doi doar, şir după şir, şi cam după vreo nouă ridicături am văzut-o: un licăr neîntrerupt, ca un răsărit de soare.

În sus şi-n jos, pas după pas, am ajuns în susul ultimei pante şi-am descoperit de unde venea lumina. Mi-am dat seama că locuinţa lui Runner era o cuvă de omogenizare de dimensiuni industriale, ce arăta ca o piscină înălţată peste nivelul solului. Din ea străbătea lumină, şi m-am gândit cu îngrijorare, un moment, că era ceva radioactiv. Oare arsenicul pentru lăcuste strălucea?

Pornind spre bazin, am început să aud ecourile amplificate ale mişcărilor lui Runner, umblând ca un cărăbuş pe un tambur de oţel. Vorbea singur, şoptit, pe un ton mustrător, de profesor de şcoală – *bine, păi cred că trebuia să te gândeşti dinainte la asta, Isteţilă* –, iar bazinul transmitea sunetul către cer, care căpătase acum culoarea violet a unui veşmânt de doliu. *Da, cred că de data asta ai comis-o, Runnere,* zicea. Cuva avea vreo trei metri înălţime şi-o scară pe-o parte. Am început să mă caţăr pe ea, strigându-mi tatăl pe nume.

— Runner, sunt eu, Libby. Fiica ta, am răcnit simţind că mă ustură palmele de la rugina de pe barele scării.

Dinăuntru s-au auzit nişte bolboroseli. Am mai urcat câteva trepte şi m-am uitat înăuntru. Runner era aplecat de mijloc şi-şi vărsa maţele pe podeaua cuvei; a dat afară, deodată, un amestec vineţiu, cum ai scuipa tutun de mestecat. Apoi s-a lungit pe un prosop de plajă jegos şi şi-a pus pe cap şapca de baseball, cu cozorocul într-o parte, dând din cap de parcă vreo treabă, cumva, ar fi fost

isprăvită cu bine. Vreo jumătate de duzină de lanterne licăreau în jurul lui ca nişte lumânări, luminându-i faţa brăzdată, bronzată, ca şi o adunătură de lucruri uzate: prăjitoare de pâine fără mâner, o oală de tinichea, o moviliţă de ceasuri şi de lănţişoare aurii şi un mini frigider care nu era băgat în priză. Stătea întins pe spate, în poziţia relaxată a unuia care face plajă, picior peste picior şi cu berea la gură, iar lângă el se afla un ambalaj fleşcăit cu douăsprezece cutii. I-am răcnit din nou numele şi s-a uitat la mine, împungând nasul spre mine când m-a văzut, ca un câine de vânătoare răutăcios. Era un gest pe care-l aveam şi eu.

— Ce vrei? s-a răstit Runner strângând berea în palmă. Le-am spus la toţi, în seara asta nu facem negoţ.

— Runner, sunt Libby. Libby, fata ta.

S-a ridicat în coate atunci şi şi-a sucit şapca pe ceafă. Şi-a dat cu palma peste dâra de salivă uscată de pe faţă, izbutind să cureţe o parte.

— Libby? a zis şi-a rânjit. Libby, Libby, prichindel! Păi vino încoace, scumpo! Vino şi zi-i salutare lu' tac-tu.

S-a străduit să se ridice în capul oaselor, s-a oprit în mijlocul cuvei, cu vocea răsunându-i adânc şi melodios, rezonând în metal, în vreme ce lanternele îl învăluiau într-un halou nebunesc. Am şovăit pe scară, care se curba spre capăt şi se sfârşea deasupra cuvei.

— Haide, Libby, asta-i casa lu' babacu-tău acuma, a zis şi-a întins spre mine braţele.

Nu era periculos să sar în bazin, dar nici tocmai floare la ureche.

— Haide! Isuse, ai venit de-aşa de departe să mă vezi şi-acuma faci pe tine de frică, a lătrat Runner.

Auzind asta, mi-am trecut picioarele peste margine şi-am rămas aşa, pe muchie, ca un înotător fricos. După încă un *ah, Isuse!* venit dinspre Runner, am început să cobor, stânjenită. Runner îşi făcuse mereu copiii plângăcioşi, laşi. Nu-l ştiusem pe tipul ăsta decât o vară, dar a naibii vară mai fusese. Batjocura lui funcţionase mereu cu mine: ajungeam să mă atârn de crengile

copacilor, să sar de pe căpiţa de paie, să mă arunc în pârâu chiar dacă nu ştiam să înot. Şi nu mă simţisem niciodată triumfătoare după, ci numai enervată. Acum îmi dădeam drumul într-o cuvă ruginită şi, chiar când braţele începeau să-mi tremure şi picioarele să mi se bâţâie, Runner a venit şi m-a apucat de mijloc, m-a desprins de pe perete şi-a început să mă învârtă în cercuri strânse, ca un nebun. Picioarele mele scurte fluturau de parcă aveam iarăşi şapte ani şi am început să mă zbat ca să le pun pe pământ, dar asta l-a făcut pe Runner să mă strângă şi mai tare, cu braţele înfipte sub sânii mei, sucindu-mă prin aer ca pe-o păpuşă.

— Opreşte-te, Runner, pune-mă jos, opreşte.

Am răsturnat două lanterne, care au început să se rostogolească, cu razele împrăştiindu-se în toate direcţiile. Ca lanternele care mă vânaseră atunci, în noaptea aceea.

— Spune unchi, s-a hlizit Runner.

— Lasă-mă jos.

M-a învârtit şi mai tare. Îmi simţeam sânii stâlciţi, ridicaţi până-n gât, subsuorile dureroase de la strânsoarea lui Runner.

— Spune unchi.

— Unchi! am ţipat, cu ochii holbaţi de furie.

Runner mi-a dat drumul. Ca şi cum aş fi fost aruncată dintr-un leagăn, m-am trezit deodată în aer, fără greutate, năpustindu-mă înainte. Am aterizat în picioare şi am făcut trei paşi, dând peste marginea cuvei. S-a auzit un tunet metalic. Mi-am frecat umărul.

— Măi, copiii ăştia ai mei au fost mereu nişte papă-lapte! a gâfâit Runner, cu amândouă palmele pe genunchi.

A dat capul pe spate şi şi-a făcut să pocnească, zgomotos, vertebrele de la ceafă.

— Dă-mi şi mie o bere din alea, scumpo.

Aşa fusese întotdeauna Runner – nebun, apoi iarăşi normal, şi aşteptându-se să te prefaci, la orice chestie umilitoare te-ar fi supus, că nu s-a întâmplat nimic. Am rămas pe loc, cu braţele încrucişate, fără să schiţez un gest spre bere.

— La naiba, Debby… ăă… Libby, te-ai făcut femeie emancipată? Ajută-l pe tăticu' tău.

— Ştii de ce-am venit, Runner? l-am întrebat.

— Nţ, a pufnit şi s-a dus singur să-şi ia berea, aruncându-mi o uitătură încruntată.

Presupusesem c-o să-l dea peste cap să mă vadă, dar Runner îşi murase de mult partea aceea a creierului capabilă să simtă surpriza. Zilele îi erau atât de lăbărţate şi fără sens, orice se putea întâmpla, aşa că de ce nu şi o vizită de la fiica lui, după jumătate de deceniu.

— Câţi ani au trecut de când nu ne-am văzut, fetiţo? Ai primit scrumiera aia cu flamingo pe care ţi-am trimis-o?

Pe aceea o primisem cu mai bine de două decenii în urmă, când eram o nefumătoare, aveam vreo zece ani.

— Mai ţii minte scrisoarea pe care mi-ai scris-o, Runner? Despre Ben? Unde ziceai că ştii că nu el a… făcut-o.

— Ben? De ce i-aş scrie nemernicului? E soi rău. Ştii doar, nu eu l-am crescut, a fost numai mâna maică-tii. Un ciudat s-a născut şi ciudat a rămas. Dacă ar fi fost animal, ăl mai jale din turmă era, l-am fi gătat de zile.

— Mai ţii minte scrisoarea pe care mi-ai scris-o *mie,* acum câteva zile? Unde ziceai că eşti pe moarte şi voiai să spui adevărul despre ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Uneori mă-ntreb dacă a fost al meu măcar, dacă a fost băiatu' meu. Mereu m-am simţit aşa, cam fraier că l-am crescut. Cred că lumea râdea de asta când nu eram prin zonă. Fin'că n-are nimic în el care să-mi amintească de mine. A fost sută la sută băiatu' lu' maică-ta. Băiatu' mamii.

— În scrisoare – mi-ai scris-o abia acum câteva zile, Runner, ţii minte – ziceai că nu Ben a făcut-o. Ştiai, măcar, că Peggy îşi ia înapoi ce-a zis de alibiul tău? Iubita ta de demult, Peggy?

Runner a tras un gât bun de bere şi s-a strâmbat. Şi-a trecut degetul mare peste buzunarul blugilor şi-a scos un hohot furios.

— Da, ţi-am scris scrisoare. Uitasem. Mda, îs pe

moarte, am scoli… cum e aia cu ficatul, când se strică?

— Ciroză?

— Da, din aia am. Plus ceva aiurea la plămâni. Cică o să mor într-un an. Ştiam io că trebuia să mă fi-nsurat cu cineva cu asigurare. Peggy avea ceva de genu', mereu se ducea să-şi cureţe dinţii, avea *reţete.*

O zisese de parcă ar fi mâncat caviar la cină, *reţete.*

— Mereu să ai asigurare de sănătate, Libby. Foarte important. Fără aia eşti zero barat.

Şi-a cercetat dosul palmei, apoi a clipit.

— Deci ţi-am scris o scrisoare. Câteva lucruri care trebuia lămurite. Multe rahaturi s-au întâmplat în ziua aia cu omorurile, Libby. M-am gândit mult la asta, mi-a tot stat pe cap. A fost o zi a dracului de proastă. Blestemată. O Zi blestemată, a zis şi s-a împuns cu degetul în piept. Dar, frate, aşa te mai arătau cu degetul pe-atunci – ar fi băgat pe oricine la pârnaie. N-am putut să o spun pe-a dreaptă, cum aş fi vrut. N-ar fi fost isteţ.

A zis asta ca şi cum ar fi fost o decizie de afaceri oarecare, apoi a râgâit înfundat. Mi-am imaginat cum ar fi fost să apuc oala de tinichea şi să i-o azvârl în faţă.

— Păi, acum poţi vorbi. Ce s-a întâmplat, Runner? Spune-mi ce s-a întâmplat. Ben e de zeci de ani în închisoare, aşa că, dacă ştii ceva, zi acum.

— Ce, şi după aia să intru la mititica? a zis cu un mârâit indignat şi s-a aşezat pe prosopul de plajă, suflându-şi nasul cu un colţ. Că doar frate-tu nu era un copilaş nevinovat. Frate-tu era cu vrăjitoria, cu Diavolu'. Dacă-ţi faci de lucru cu Diavolul, mai devreme sau mai târziu îi cânţi în strună. Trebuia să-mi dau seama când l-am văzut cu Trey Teepano, căcăciosul ăla… de căcat.

Trey Teepano, numele care tot apărea dar nu ducea niciunde.

— Ce-a făcut Trey Teepano?

Runner a rânjit şi un dinte spart i s-a ivit de sub buza de jos.

— Oho, lumea habar n-are ce s-a-ntâmplat în noaptea aia. Te umflă râsu'.

— Nu-i nimic de râs. Mama e moartă, fratele meu e-n închisoare. Copiii tăi sunt morţi, Runner.

A ridicat capul şi s-a holbat la lună, care era curbată ca o cheie mecanică.

— Tu n-ai murit, a zis.

— Michelle şi Debby au murit. Patty a murit.

— Da' de ce n-ai murit şi tu, te-ntrebi vrodată? a zis şi-a scuipat un cheag de sânge. Pare ciudat.

— Ce-are Trey Teepano de-a face cu asta? am repetat.

— Capăt vreo recompensă sau ceva dacă vorbesc?

— Sunt sigură, da.

— Nu-s nevinovat, nu cu totu', dar nici fratele tău nu-i, nici Trey.

— Ce-ai făcut, Runner?

— Cine s-a ales cu banii? Io nu.

— Ce bani, n-aveam bani.

— Maică-ta avea bani. Căţeaua de mă-ta avea bani, crede-mă.

Acum se ridicase şi se holba la mine, cu pupilele dilatate acoperindu-i irisurile, făcându-i ochii albaştri să arate ca nişte explozii solare. Şi-a lăsat iarăşi capul în piept, spasmodic, ca un animal, şi a început să păşească spre mine. Ţinea palmele desfăcute, în sus, dorind să-mi arate că nu voia să-mi facă rău, ceea ce m-a făcut să simt că voia.

— Unde s-au dus toţi banii ăia, Libby, din asigurarea lui Patty? Ăsta-i alt mister la care ai de gândit. Fiindcă eu, să dea dracii, n-am pus mâna pe ei.

— N-a luat nimeni niciun ban, Runner, s-au dus toţi pe apărarea lui Ben.

Runner se înălţa deasupra mea acum, încercând să mă sperie ca atunci când eram mică. Era scund, dar tot avea vreo cincisprezece centimetri în plus faţă de mine, şi-mi sufla tare în faţă, duhnind a bere călâie, la cutie.

— Ce s-a întâmplat, Runner?

— Maică-ta ţinea mereu banii pentru ea, niciodată nu m-ajuta, şi-am băgat ani din viaţă la ferma aia fără să văd o

leţcaie. Ehei, şi s-a întors roata. Iar maică-ta şi-a făcut-o cu mâna ei. Dacă îmi dădea banii ăia.

— I-ai cerut bani în ziua aia?

— Toată viaţa am fost dator pe la alţii, a zis. Toată viaţa am stat pe loc, tot timpu' am fost dator. Ai ceva parale, Libby? Pe naiba, normal că ai, ai scris cartea aia, aşa-i? Deci nici tu nu eşti chiar nevinovată. Dă-mi nişte bani, Libby. Dă-i lu' bătrânu' tău nişte marafeţi. O să-mi cumpăr un ficat pe piaţa neagră şi-apoi o să depun mărturie la ce vrei. Orice vrea copilaşu'.

M-a împuns cu două degete în coşul pieptului şi-am început, încetişor, să mă retrag.

— Dacă ai vreo legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea aia, o să se descopere, Runner.

— Ehei, nimica nu s-a descoperit atuncea, de ce s-ar descoperi acuma. Nu vezi că toţi, poliţaii, avocaţii, toţi care-au fost băgaţi în caz, toată lumea care a ajuns celebră – arăta acum spre mine, scoţând în afară buza de jos –, crezi că gata, or să… ce… a, am greşit, pardon, haide, Benny băiatule, dă-i drumu' şi bucură-te de viaţă. Noo. Ce-a fost a fost, o să rămână acolo pe vecie.

— Nu şi dacă spui adevărul.

— Eşti exact ca mă-ta, aşa o… pizdă. Nu te laşi niciodată moale, mereu vrei să faci lucrurile în stilu' dur. Dacă mă ajuta şi pe mine o dată, în toţi anii ăia. Dar era o căţea. Nu zic că merita să moară – a râs şi şi-a muşcat o unghie – …mă, da' ce dură mai era. Şi-a crescut un nenorocit de pedofil. Un pervers. Puştiu' ăla n-a fost niciodată bărbat. A, şi poţi să-i spui lu' Peggy să-mi sugă şi ea pula.

M-am întors să plec şi mi-am dat seama că nu puteam urca pe cuvă fără ajutorul lui Runner. M-am întors iarăşi cu faţa spre el.

— Ben copilaşu', crezi că a făcut el singur toate crimele? Ben?

— Atunci cine-a fost, Runner? Ce-ncerci să spui?

— Zic că Trey avea nevoie de bani, era un cămătar care trebuia plătit.

— De tine?

— N-o să mă maimuţăresc io acuma, da’ era cămătar. Şi-n noaptea aia umbla cu Ben. Cum crezi c-a intrat în rahatu’ ăla de casă?

— Dacă asta crezi că s-a întâmplat, dacă tu crezi că Trey Teepano ţi-a omorât familia, trebuie să depui mărturie, l-am întrerupt. Dacă-i adevărat.

— Oau, nimica nu ştii, a zis şi m-a apucat de braţ. Aştepţi de toate, vrei pe gratis totu’, să-ţi pice mură-n gură, iar io să-mi pun capu-n laţ pentru… Ţi-am zis să vii cu bani. Ţi-am zis.

M-am smucit din strânsoarea lui, am apucat mini-frigiderul şi-am început să-l trag până sub scară, iar chestia a zdrăngănit destul de tare cât să-l acopere pe Runner. M-am suit pe el, dar tot mai aveam vreo câţiva centimetri până la marginea cuvei.

— Dă-mi cincizeci de bişari şi te ridic io, a zis Runner, cântărindu-mă leneş din ochi.

M-am întins să apuc marginea, pe vârfuri, m-am străduit, apoi am simţit cum frigiderul se clatină sub mine şi-am căzut, lovindu-mă la falcă, muşcându-mi limba, dându-mi lacrimile de durere.

Runner a râs.

— Isuse, ce panaramă, a zis privindu-mă de sus. Te temi de mine, fetiţo?

M-am furişat după frigider, cu ochii pe el, căutând totodată ceva pe care să mă sui, să mă caţăr.

— Nu omor fete, a zis ca din senin. N-aş omorî fetiţe.

Apoi ochii i s-au luminat.

— Hei, da’ pe Dierdre au găsit-o vrodată?

Ştiam numele, ştiam ce voia să zică.

— Diondra?

— Mda, Di-on-dra!

— Ce ştii despre Diondra?

— Mereu m-am întrebat dac-au omorât-o în noaptea aia, n-a mai apărut după noaptea aia.

— Prietena… lui Ben, am subliniat.

— Mda, aşa cred. Ultima dată am văzut-o cu Ben şi

Trey şi cam sper că a apucat să fugă. Îmi place câteodată ideea c-aş fi bunic.

— Ce tot zici?

— Ben a lăsat-o borţoasă. Sau aşa a zis. A făcut mare tam-tam, de parcă era mare lucru. Am văzut-o atunci, în noaptea aia, şi după aia n-a mai apărut. M-am gândit c-o fi moartă. Nu asta fac ei, ăştia de se-nchină la Diavol – omoară femei gravide şi copiii lor? Da' de dispărut a dispărut sigur.

— Şi n-ai zis nimic la poliţie?

— Păi ce, era treaba mea?

Patty Day
2 ianuarie 1985, 9:12. p.m.

Casa rămăsese tăcută vreo câteva momente, după ce Runner o luase din loc, să caute pe altcineva pe care să-l stoarcă de bani. Peggy Bannion, ea era acum prietena lui, aşa auzise Patty – de ce nu se ducea s-o hărţuiască pe ea? Poate că asta şi făcuse.

O secundă, două, trei. Apoi fetele izbucniseră într-un vălmăşag de întrebări, îngrijorări, punându-şi mânuţele pe ea, peste tot, de parcă ar fi încercat să se încălzească la un foc de tabără ce abia pâlpâia. Runner fusese înfricoşător de data asta. Întotdeauna avusese, cumva, un aer ameninţător, mereu îşi ieşise din pepeni când nu-i reuşea câte ceva, dar niciodată nu fusese mai aproape s-o agreseze decât acum. De cele mai multe ori. Cât fuseseră căsătoriţi o mai îmbrâncise, o mai plesnise peste ceafă, pălmuţe făcute mai mult să te înfurie, să-ţi amintească de cât de neajutorată erai, decât să te doară. *De ce nu-i mâncare-n frigider?* Pleosc. *De ce-i aşa o cocină locu' ăsta?* Pleosc. *Unde se duc toţi banii, Patty?* Pleosc, pleosc, pleosc. *Tu m-auzi, fată? Ce mama dracului faci cu banii?* Omul era obsedat de bani gheaţă. Chiar şi în rarele momente paterne, când juca morocănos Monopoly cu copiii, aproape că nu făcea decât să dosească banii din Bancă, strângând bancnotele portocalii şi vineţii în poală. *Mă faci trişor?* Pleosc. *Zici că taică-tu trişează, Ben?*

Pleosc, pleosc, pleosc. *Te crezi mai dăştept ca mine?* Pleosc.

Acum, la aproape o oră de la plecarea lui Runner, fetele erau încă grămadă pe ea, pe lângă ea, prin spatele ei, pe sofa, întrebând-o ce se întâmplase, ce se întâmplase cu Ben, de ce tata se înfuriase aşa de tare. De ce-l înfuriase pe tata? Libby stătea cel mai departe, încovrigată, sugându-şi un deget, cu mintea ei plină de griji agăţată de vizita la casa familiei Cates, de poliţist. Părea să aibă febră, iar când Patty întinse mâna s-o atingă, se feri.

— E OK, Libby.

— Ba nu, zise fetiţa cu ochii ţintă, fără să clipească, asupra lui Patty. Vreau să vină Ben înapoi.

— O să vină, zise Patty.

— De unde ştiiii? se smiorcăi Libby.

Debby se băgă şi ea.

— Ştii unde e? De ce nu-l găsim? Are probleme din cauza părului?

— Ştiu de ce are el probleme, zise Michelle cu vocea ei cea mai persuasivă. Din cauza sexului.

Patty se întoarse către ea, furioasă pe tonul acela secretos, de bârfă. Ton de radio-şanţ, de zvonuri discutate în supermarket. Acum lumea folosea tonul ăla ca să discute de familia ei prin tot Kinnakee. O înhăţă de braţ pe Michelle, mai tare decât ar fi vrut.

— Ce vrei să spui, Michelle, ce ţi se pare că ştii?

— Nimic, mami, nimic, bolborosi Michelle. Ziceam şi eu aşa, nu ştiu.

Începu să suspine întretăiat, cum făcea când ştia că a dat de belea şi că a greşit.

— Ben e fratele tău, nu vorbeşti urât de fratele tău. Nu în cadrul familiei şi cu siguranţă nu în afară. Adică la biserică, la şcoală, oriunde.

— Dar mami, începu Michelle, plângând mai departe, mie nu-mi place de Ben.

— Nu spune asta.

— E rău, face lucruri rele, toţi de la şcoală ştiu…

— Ştiu ce, Michelle?

Simţea că fruntea îi arde, şi-ar fi dorit ca Diane să fie acolo.

— Nu pricep ce zici acolo. Ben… ţi-a făcut ţie Ben ceva… rău?

Îşi promisese să nu întrebe asta nicicum, era o trădare măcar să o gândească. Când era Ben mai mic, pe la şapte sau opt ani, se obişnuise să se caţere noaptea la ea în pat, se trezea cu el băgându-i degetele prin păr, apucându-i câte un sân în palmă. Momente nevinovate dar supărătoare, în care se trezea simţindu-se senzual, excitată, apoi sărea din pat strângându-şi pe ea halatul şi cămaşa de noapte, ca o fecioară oripilată. *Nu, nu, nu, să n-o atingi aşa pe mami.* Dar nu bănuise nicicând – până acum – că Ben le-ar fi făcut ceva surorilor lui. Aşa că lăsă întrebarea în suspensie, iar Michelle se făcu tot mai agitată şi îşi împinse ochelarii ei mari pe nasul ascuţit, bocind.

— Michelle, îmi pare rău c-am ţipat la tine. Ben are probleme. Spune, ţi-a făcut ceva de care ar trebui să ştiu?

Era cu nervii la pământ: avea momente de panică adevărată, urmate de momente de detaşare totală. Simţi din nou panica, jetul acela propulsor, ca şi cum ar fi decolat cu un avion.

— Ce să-mi facă?

— Te-a atins cumva ciudat, cum nu face un frate?

Parcă plutea în gol acum, ca şi cum motoarele ar fi încetat să meargă.

— Singurele dăţi când mă atinge e când mă împinge, când mă trage de păr şi mă îmbrânceşte, bâzâi Michelle, litania ei obişnuită.

Uşurare, oh, ce uşurare.

— Dar ce zic, atunci, la şcoală despre el?

— Că-i un dubios, că te face să te simţi aiurea. Nimeni nu-l place. Păi uită-te la el în cameră, mami, are tot soiul de ciudăţenii pe-acolo.

Era pe cale să o mustre pe Michelle pentru că-i umbla lui Ben prin cameră fără voia lui, şi-i venea să-şi dea

palme. Se gândi la ce zisese detectivul Collins, la organele de animale puse în recipiente de plastic. Şi le imagină. Unele uscate, făcute ca nişte bile tari, altele proaspete şi duhnind când desfăceai capacul.

Patty se ridică.

— Ce-i la el în cameră?

Porni spre hol, împiedicându-se, ca de obicei, de spurcatul de fir. Trecu de uşa lui zăvorâtă, merse pe hol, dădu colţul spre stânga, trecu de camera fetelor şi intră în dormitor la ea. Peste tot zăceau şosete, pantofi şi blugi, rămăşiţele fiecărei zile, abandonate morman.

Deschise sertarul noptierei şi descoperi un plic, inscripţionat „În caz de Urgenţă" cu scrisul prelung şi cursiv al lui Diane, care semăna perfect cu al mamei lor. Înăuntru erau 520 de dolari în bancnote. Habar n-avea când strecurase Diane banii în dormitor şi se bucura că nu ştiuse, altfel Runner ar fi mirosit-o că ascunde ceva. Duse banii la nas şi-i adulmecă. Apoi îndesă plicul la loc în sertar şi scoase un cleşte de tăiat lacăte pe care-l cumpărase cu câteva săptămâni în urmă, să-l aibă la îndemână, în caz că trebuia vreodată să intre în bârlogul lui Ben. Îi fusese ruşine. Porni înapoi spre hol, pe lângă camera fetelor, care arăta ca la internat, cu paturi lipite de fiecare perete, în afară de cel cu uşa. Parcă-i vedea pe cei de la poliţie strâmbând din nas – *aici dorm toate?* –, apoi o izbi mirosul de urină şi îşi dădu seama că una dintre ele făcuse pe ea astă-noapte. Sau cu o noapte înainte?

Se gândi dacă să schimbe pe loc cearşafurile, dar se sili să se ducă glonţ la uşa lui Ben şi se opri, cu ochii pe un poster vechi cu o chitară Fender, pe care Ben îl jupuise parţial. Simţi, pentru o clipă, că-i vine greaţă, şi fu cât pe ce să decidă că nu se putea uita. Dacă găsea fotografii doveditoare, poze scârboase?

Poc. Lacătul căzu pe covor. Ţipă la fete, care iţeau capetele din camera de zi ca nişte căprioare speriate, să se uite la televizor. Trebui să zică asta de trei ori – *uitativălatelevizoruitaţivălatelevizor* – până ce Michelle, în cele din urmă, se urni.

Patul lui Ben nu era făcut şi gemea sub un maldăr de geci, blugi şi pulovere, însă restul camerei nu era chiar un dezastru. Biroul îi era plin cu caiete şi casete audio, plus un glob geografic depăşit, care fusese al lui Diane. Patty îl învârti, lăsând o urmă în praf pe lângă Rhodezia, apoi începu să dea foile caietelor. Erau pline cu nume de trupe pe coperţi: AC/DC cu semnul fulgerului, Venom, Iron Maiden. Înăuntrul caietelor Ben desenase pentagrame şi scrisese poeme despre crime şi Satan.

Copilul e al meu
Dar nu-i al meu cu-adevărat
Fiindcă Satana are-un plan întunecat
Ucide-l pe copil, ucide-o şi pe mamă
Ucide totul
Nu îţi fie teamă

Simţi că îi vine rău, de parcă i s-ar fi sucit înăuntru o venă ce ducea de la gâtlej până la pelvis. Răsfoi şi alte caiete şi, când puse mâna pe ultimul, se deschise de la sine pe mijloc. Pagină după pagină, Ben desenase cu pixul vagine, cu mâini intrând prin ele, utere cu creaturi înăuntru, rânjind demonic, femei însărcinate despicate în două, cu bebeluşii căzând din ele.

Patty se aşeză pe scaunul lui Ben, năucită, dar continuă să dea foile până ce ajunse la o pagină cu câteva nume de fete scrise în şir, de sus în jos: Heather, Amanda, Brianne, Danielle, Nicole, apoi, iarăşi şi iarăşi, cu slove gotice tot mai înflorite: Krissi, Chrissy, Krissie, Krissi Day, Krissi Day, Krissi Dee Day, Krissi D. Day, Krissi D-Day!

Krissi Day înăuntrul unei inimi.

Patty îşi lăsă capul pe pupitrul rece. Krissi Day. Ca şi cum avea de gând să se însoare cu micuţa Krissi Cates. Ben şi Krissi Cates. Aşa se gândea? Asta făcea mai puţin nasoale lucrurile la care-o forţase? Îşi imaginase c-o va aduce pe fetiţă la cină, acasă, lăsându-şi mama să-i cunoască iubita? Şi Heather. Era numele fetei familiei Hinkel, pe care o văzuse la familia Cates. Şi numele

celelalte erau tot de fete cărora le făcuse rău?

Patty îşi simţea capul greu, îşi dorea să nu se mai mişte de-acolo. Voia să stea cu capul acolo, pe birou, până îi spunea cineva ce să facă. Era bună la asta, uneori stătea ore întregi fără să se ridice de pe scaun, bălăngănindu-şi capul pe piept ca o pacientă de ospiciu, gândindu-se la copilărie, când părinţii aveau pentru ea liste cu sarcini şi-i spuneau când să se ducă la culcare, când să se scoale şi ce să facă peste zi, şi nu-i cerea nimeni să ia decizii. Dar, cum stătea aşa, cu privirea aţintită spre aşternuturile mototolite ale lui Ben, cu avioane pe ele, amintindu-şi că o rugase să-i ia cearşafuri noi – cearşafuri *fără model* – cam cu un an în urmă, observă o pungă de plastic plină ochi ieşind de sub marginea patului.

Se puse în patru labe şi trase o plasă de cumpărături veche. Era destul de grea, se legăna ca un pendul. Se uită în ea şi nu văzu decât haine, apoi îşi dădu seama că se uită la îmbrăcăminte de fată: flori şi inimioare, ciupercuţe şi curcubee. Le vărsă morman pe podea, temându-se, chiar când făcea asta, ca nu cumva şi pozele alea să cadă de-acolo. Dar nu erau decât haine: chiloţei, cămăşuţe, chiloţei cu mânecuţă. Erau de toate mărimile, de la haine pentru vârsta lui Krissi până la îmbrăcăminte de sugari. Erau folosite. Fuseseră, adică, purtate de nişte fetiţe. Cum spusese şi detectivul. Patty le băgă la loc în pungă.

Fiul ei. Băiatul ei. Avea să ajungă la închisoare. Ferma se ducea, Ben va ajunge la închisoare, iar fetele… Îşi dădu seama, cum făcea adesea, că nu ştia cum să funcţioneze cum trebuie. Lui Ben îi trebuia un avocat bun şi nu ştia cum să facă rost de unul.

Ieşi în camera de zi, gândindu-se la un proces şi la cât de insuportabil ar fi fost. Le trimise pe fete în camera lor, cu voce răstită, iar fetele se uitară după ea cu gurile căscate, lezate şi speriate, iar ea îşi spuse că agrava şi mai tare situaţia pentru Ben, o mamă singură, incompetentă, copleşită, se gândi cu cât îi înrăutăţea situaţia, apoi puse nişte vreascuri şi ziare pe foc şi doar vreo câţiva buşteni deasupra, şi dădu foc hainelor. O pereche de chiloţei cu

margarete tocmai lua foc pe la elastic când sună telefonul.

Era Len Lipitoarea. Patty începu îndată cu scuzele, îi spuse că se întâmplau prea multe ca să poată vorbi acum despre executarea silită. Era o problemă cu fiul ei.

— De asta am sunat, o întrerupse el. Am auzit de Ben. N-aveam de gând să sun. Dar, cred că te pot ajuta. Nu ştiu dac-o să vrei. Dar am o opţiune.

— O opţiune pentru Ben?

— O cale de a-l ajuta pe Ben. Cu costurile juridice. Cu ce te aşteaptă, o să-ţi trebuiască o căruţă de bani.

— Credeam că s-au terminat opţiunile, zise Patty.

— Ar mai fi ceva.

Len nu voia să vină la fermă, nici să se vadă cu ea în oraş. O făcea pe misteriosul, insista ca ea să vină cu maşina pe drumul comunal 5, la parcul şi locul de picnic de-acolo. Se târguiră, îl imploră, iar Len, în cele din urmă, pufni tare a lehamite, făcând-o să-i tremure buzele.

— Dacă vrei ajutor, vino încoace, acum. Să nu mai aduci pe nimeni. Să nu spui nimănui. Fac asta fiindcă eu cred că pot să am încredere în tine, Patty, şi te plac. Chiar vreau să te ajut.

Urmă o pauză, o tăcere atât de profundă, încât Patty se uită la receptor şi şopti *Len?* în el, gândindu-se că deja închisese, gata să închidă şi ea.

— Patty, chiar nu ştiu cum să te ajut, decât aşa. Cred că… ei, o să vezi. Mă rog pentru tine.

Reveni la vatră, răscoli jarul, văzu că doar jumătate dintre haine arseseră. Nu mai avea lemne, aşa că dădu fuga în garaj, apucă toporul cel vechi al lui taică-său, cu capul greu şi lama ascuţită ca briciul – pe-atunci se făceau unelte ca lumea –, şi despică un braţ de lemne, pe care-l aduse în casă.

Tocmai punea pe foc lemnul, când o simţi pe Michelle foindu-se pe lângă ea.

— Mami!

— Ce-i?

Ridică privirea şi văzu că Michelle, în cămaşă de noapte, arăta către foc.

— Era cât pe-aci să arunci şi toporul în foc, zâmbi Michelle. Zăpăcito.

Toporul, ca un vreasc, era întins peste braţele lui Patty. Michelle îl luă, ţinând lama la distanţă, cum fusese învăţată, şi îl puse lângă uşă.

O urmări pe Michelle cum se retrage ezitând spre camera ei, de parcă ar fi căutat ceva prin iarbă, şi se luă după fiica ei. Fetele erau toate grămadă pe jos şi vorbeau cu păpuşile. Era gluma aia pe care-o ziceau unii, că îşi iubeau cel mai mult copiii când dormeau, haha, şi Patty simţi un junghi. Ei chiar îi plăceau cel mai mult când dormeau, când nu puneau atâtea întrebări, când nu le trebuia mâncare sau distracţie, şi-apoi îi plăceau când erau aşa: obosite, calme, neinteresate de mama lor. O lăsă pe Michelle şefă şi plecă, prea extenuată ca să poată face altceva decât să ceară îndrumări de la Lipitoarea Len.

Nu spera la prea mult, îşi spuse. Nu spera.

Era un drum de jumătate de oră prin zăpada strălucitoare, cu fulgi ce se transformau, luminaţi de faruri, în steluţe. Era o „zăpadă bună”, cum ar fi spus mama lui Patty, iubitoarea de iarnă, iar Patty se gândi că fetele aveau să se joace în ea toată ziua de mâine, apoi îşi zise: Chiar aşa? Ce se-ntâmplă mâine? Unde o să fie Ben? Unde era Ben?

Trase maşina în spaţiul pentru picnic abandonat, al cărui adăpost compact fusese construit din beton şi metal prin anii 1970, cu mese lungi şi un acoperiş a cărui înclinare părea rezultatul unei tentative nereuşite de origami. Două leagăne acoperite cu o palmă de zăpadă, scăunaşe negre şi vechi de cauciuc, încremenite, fără să se legene niciun pic, deşi Patty avea impresia c-ar trebui. Bătea un pic vântul, de ce nu se clinteau deloc?

Maşina lui Len nu era acolo. Nu era, de fapt, nicio maşină, şi începu să-şi facă de lucru cu fermoarul gecii, trecându-şi degetul, cu zgomot, peste dinţii de metal. Ce se putea întâmpla: se ducea la locul de picnic şi descoperea

că Len îi lăsase un plic burduşit cu bani, gest de gentleman pentru care avea să-l răsplătească. Ori poate că Len strânsese vreo câţiva oameni miloşi, care erau pe cale să vină şi să-i ofere banii lor, ca în filmul „O viaţă minunată”, iar Patty avea să-şi dea seama că, până la urmă, toată lumea o iubea.

În geamul ei se auzi o bătaie; zări nişte degete mari, roz, şi trupul unui bărbat. Nu era Len. Deschise parţial geamul şi aruncă o privire afară, gata să audă din partea bărbatului un circulaţi, doamnă. Genul acela de ciocănit fusese.

— Haide, zise în loc de asta omul, fără să se aplece, aşa că tot nu-i zări faţa. Haide, o să vorbim afară, pe bănci.

Opri maşina şi ieşi, bărbatul o luase deja înainte, băgat sub un palton gros şi o pălărie cu boruri mari. Ea purta o căciuliţă de lână care nu-i venea prea bine, mereu îi ieşeau pe-afară urechile, aşa că deja îşi freca vârfurile când ajunse lângă el.

Părea de treabă. Trebuia să fie de treabă. Avea ochi închişi la culoare şi mustaţă pe oală, cu vârfuri prelungite spre bărbie. Avea, probabil, vreo patruzeci de ani şi părea să fie din partea locului. Părea de treabă, îşi spuse iar. Se aşezară la mesele de picnic, prefăcându-se că nu erau pline de zăpadă. Poate era avocat? se gândi ea. Un avocat pe care-l convinsese Len să-l apere pe Ben. Dar atunci de ce s-ar fi întâlnit afară, în…

— Am auzit că ai nişte belele pe cap, zise cu voce răsunătoare, potrivită cu ochii lui, iar Patty se mulţumi să dea din cap. Că o să-ţi execute silit ferma, iar băiatu-i pe cale să fie arestat.

— Poliţia voia să vorbească cu el despre un incident care…

— Fiul tău e pe cale să fie arestat, şi ştiu pentru ce. Anul ăsta o să-ţi trebuiască bani ca să-ţi linişteşti creditorii, ca să-ţi poţi ţine copiii acasă – în casa lor, ce naiba – şi-o să-ţi trebuiască bani de avocat pentru fiul tău, fiindcă nu vrei ca băiatul să ajungă în închisoare cu eticheta de pedofil.

— Sigur că nu, dar Ben…

— Nu, ascultă: nu vrei ca băiatul *tău* să ajungă la *închisoare* cu eticheta de *pedofil.* Mai rău decât e-n puşcărie pentru un abuzator de copii nu se poate. Am văzut asta. Ce le fac oamenilor ălora e-un coşmar. Îţi trebuie deci un avocat foarte bun, care costă o groază de bani. Îţi trebuie unul chiar acum, nu peste săptămâni, nu peste câteva zile. Chiar acum. Lucrurile astea scapă repede de sub control.

Patty încuviinţă aşteptând. Discursul omului îi amintea de-un vânzător de maşini: trebuie s-o faci acum, modelul ăsta, preţul ăsta. Mereu pierdea în conversaţiile astea, mereu lua ce insista vânzătorul să-i vândă.

Bărbatul îşi apăsă pe cap pălăria şi pufni ca un taur.

— Am fost şi eu fermier cândva, şi tata înaintea mea, şi tatăl lui înainte. Patru sute de hectare, vaci, porumb, grâu, pe lângă Robnett, Missouri. O fermă frumoasă, ca a ta.

— Noi n-am avut niciodată patru sute de hectare.

— Dar ai avut o fermă a familiei, afurisitul tău de pământ. E afurisitul tău de pământ. Ne-au mătrăşit pe noi, fermierii. Au zis „pune mâna pe teren!” şi-aşa am făcut, al naibii. Cumpără mai mult pământ, ziceau, că-i preţios, altul nu se mai fabrică! Şi-apoi hopa, scuze, v-am sfătuit prost. O să vă luăm ferma, locul ăsta pe care-l aveţi de generaţii, o să-l luăm şi gata, nicio supărare. Tu eşti fraierul care ne-a crezut, nu-i vina noastră.

Patty mai auzise toate astea, le gândise şi ea. Proastă afacere fusese. Să revenim odată la fiul meu. Se lăsă într-o rână, tremurând, încercând să aibă răbdare.

— Eu, unul, nu-s om de afaceri, nu-s contabil, nu-s politician. Dar te pot ajuta, dacă te interesează.

— Da, da, mi-ar plăcea, zise ea. Vă rog.

Şi, în sinea ei, îşi spuse: „Nu spera, să nu speri la prea multe”.

Libby Day
Acum

Am condus, la întoarcere, prin păduri împuţite. Undeva, pe marginea uneia dintre şoselele astea lungi şi înguste, era o zonă cu gunoaie tasate. Groapa în sine n-am văzut-o, dar am mers vreo treizeci de kilometri buni printre deşeuri răspândite. În dreapta şi-n stânga pământul licărea de mii de plase de cumpărături din plastic, iţindu-se şi fâlfâind la firul ierbii. Arătând ca fantomele unor lucruri micuţe.

Ploaia a început să picure, apoi ploaia s-a îndesit, a devenit rece ca gheaţa. Afară totul părea strâmb. Când am zărit un loc singuratic – ca o gropiţă în mijlocul peisajului, un pâlc de arbori bărboşi –, mi-am imaginat-o pe Diondra îngropată dedesubt, o grămăjoară de plastic şi de oase neştiute de nimeni: un ceas, o talpă de pantof, poate cerceii roşii, bălăngănitori, pe care-i purtase în poza din albumul şcolii.

Cine dă o para găurită pe Diondra? mi-am zis, cu o expresie de-a lui Diane. Cui îi pasă c-a omorât-o Ben, fiindcă oricum ne-a omorât familia, şi cu asta basta.

Îmi dorisem tare mult ca Runner să scape ceva, să mă facă să cred că el era făptaşul, dar văzându-l îmi amintisem doar de imposibilitatea ca el să-i fi omorât pe toţi, atât era de tont. *Tont,* un cuvânt pe care-l foloseau copiii, dar cel mai bun pentru a-l descrie pe Runner. Viclean şi în acelaşi timp tont. Magda şi cei de la Clubul Omor aveau să fie dezamăgiţi, deşi le-aş fi dat cu bucurie adresa lui, dacă pofteau să continue conversaţia. În ceea ce mă privea, speram să nu mai aibă mult de trăit.

Am trecut pe lângă un ogor compact, cu pământ cafeniu, unde un adolescent stătea rezemat de gard, în ploaie, pe întuneric, posac sau plictisit, holbându-se la şosea. Gândul mi-a fugit înapoi la Ben. Diondra şi Ben. Însărcinată. Tot ce-mi spusese Ben despre noaptea aceea părea adevărat, credibil, în afară de minciuna insistentă legată de Diondra. Asta părea un lucru de care să mă îngrijorez.

Am gonit spre casă, simţindu-mă contaminată. M-am dus glonţ la duş şi m-am frecat bine cu o perie aspră de

parcă fusesem expusă la radiaţii, făcându-mi pielea să arate, când am terminat, ca şi cum aş fi fost atacată de-o haită de pisici. M-am băgat în pat simţindu-mă tot infectată, m-am foit în aşternut vreo oră, apoi m-am ridicat şi-am mai făcut un duş. Cam pe la ora două am căzut într-un somn greu, asudat, plin cu bărbaţi care rânjeau, despre care credeam că-s tatăl meu, dar când mă apropiam suficient cât să le văd feţele, acestea se topeau. Apoi coşmaruri şi mai fioroase: Michelle făcea clătite, iar prin compoziţie mişcau lăcuste, ale căror picioare pocneau când Michelle amesteca cu telul. Lăcustele ajungeau în clătite, iar mama ne punea să le mâncăm oricum, cică aveau proteine, pocneau între dinţi, trosneau. Apoi am început să murim toate – sufocându-ne, cu bale, cu ochii înfundaţi în orbite – fiindcă lăcustele fuseseră otrăvite. Am înghiţit una dintre insectele cele mai mari şi-am simţit-o cum încearcă să mi se suie înapoi pe gâtlej, cum corpul lipicios îmi urcă în gură, cum îmi stropeşte limba cu tutun şi-şi izbeşte capul de dinţii mei, ca să scape.

Cerul, de dimineaţă, era de un cenuşiu deloc impresionant. Am făcut încă un duş – mi se părea că pielea încă dă de bănuit –, apoi am făcut un drum cu maşina până la biblioteca publică din centru, o clădire cu coloane albe care fusese cândva o bancă. M-am aşezat lângă un bărbat mirosind acru, cu barbă încurcată şi o jachetă militară pătată, genul lângă care mă trezesc mereu prin locuri publice, şi-n cele din urmă am intrat pe internet. Am găsit trista şi uriaşa bază de date cu persoane dispărute şi i-am introdus numele.

Ecranul a scos un scrâşnet, sunetul care arăta că procesează, şi eu am început să transpir, sperând că avea să apară un mesaj cu „Nu există date”. Dar de unde aşa noroc? Fotografia era alta decât cea din album, dar nu foarte diferită: Diondra, cu cârlionţi daţi cu fixativ şi şuviţe ridicate pe cap, dată cu negru pe la ochi şi ruj roz. Zâmbea aproape imperceptibil, ţuguind buzele.

DIONDRA SUE WERTZNER

NĂSCUTĂ: 2 OCTOMBRIE 1967
DECLARATĂ DISPĂRUTĂ: 21 IANUARIE 1985

Ben mă aştepta iarăşi, de data asta cu braţele încrucişate la piept, lăsat pe spate în scaun, pus pe harţă. Mă tratase o săptămână cu tăcere, înainte să-mi permită să-l văd. Acum, când m-am aşezat, a clătinat din cap spre mine. M-am fâstâcit.

— Ştii, Libby, m-am mai gândit de când am vorbit ultima oară, a zis în cele din urmă. M-am gândit şi nu-mi trebuie asta, durerea asta. Adică sunt deja aici, n-am nevoie să-mi apară surioara, ba cred în tine, ba nu. Să-mi pună întrebări dubioase, să mă pună în gardă, al naibii, după douăzeci şi patru de ani. Nu-mi trebuie tensiunea asta. Aşa că, dacă vii aici ca să „dai de cap poveştii ăsteia", a zis şi-a făcut prin aer ghilimele furioase, ştii ce, du-te în altă parte. Fiindcă mie aşa ceva nu-mi trebuie.

— L-am găsit pe Runner.

Nu s-a ridicat, a rămas neclintit în scaun. Apoi a oftat, un oftat a ei-şi-ce.

— Uau, Libby, ţi-ai ratat vocaţia de detectiv. Şi ce-a avut Runner de zis? Încă-i în Oklahoma?

Am simţit, deşi nu se cădea, că-mi vine să zâmbesc.

— E la groapa de gunoi Superfund de la marginea Lidgerwood-ului, l-au dat afară de la cămin.

Ben a zâmbit cu toată gura.

— Locuieşte într-o groapă de deşeuri toxice, ha.

— Zice că Diondra Wertzner era prietena ta, că ai lăsat-o însărcinată. Că era gravidă şi că v-a văzut împreună în noaptea crimelor.

Ben şi-a pus o mână peste faţă, cu degetele răsfirate. Îi vedeam ochii, clipind. A vorbit cu faţa ascunsă aşa şi n-am auzit ce zice. A încercat de două ori, iar eu l-am întrebat de fiecare dată ce spune, iar a treia oară a înălţat capul, morfolindu-şi interiorul obrazului, şi s-a aplecat spre mine.

— Am zis: ce mama dracului te obsedează aşa de tare Diondra? Parcă te mănâncă-n fund chestia asta şi ştii ce-o

să se întâmple, o s-o dai urât de tot în bară. Aveai o şansă să crezi în mine, să faci ce trebuie şi să-ţi crezi, în fine, fratele. Pe care îl *cunoşti.* Să nu zici că nu-i aşa, fiindcă-i o minciună. Adică nu pricepi, Libby? E ultima şansă pentru noi doi. Lumea poate să creadă că-s vinovat, să creadă că-s nevinovat, ştim amândoi că nu plec nicăieri. Nu există niciun ADN care să mă elibereze – nici nenorocita aia de *casă* nu mai există. Aşa că nu ies de-aici. Şi singura persoană de care-mi pasă, care-aş vrea să ştie că nu puteam să-mi *omor familia,* eşti tu.

— Nu poţi să mă învinuieşti fiindcă mă întreb dacă…

— Ba pot. Sigur că pot. Te pot învinui că nu crezi în mine. Te pot, adică, ierta pentru minciună, pentru că te-ai încurcat, fiindcă erai un copil. Asta pot să iert. Dar ce mama naibii, Libby, ce se-ntâmplă acum? Ai, cât, treizeci şi ceva de ani, şi tot mai crezi că cineva sânge din sângele tău ar fi putut să facă aşa ceva?

— A, sunt convinsă că sângele meu ar putea să facă aşa ceva, am zis simţind că-mi creşte furia, că mi se umflă sub coaste. Sunt complet convinsă că sângele nostru e rău. L-am simţit în mine. Am bătut oameni de s-au căcat pe ei, Ben. Eu. Am spart uşi şi geamuri şi… am omorât chestii. Când cobor privirea, văd că am pumnii strânşi.

— Crezi că suntem aşa de răi?

— Cred.

— Chiar şi cu sângele mamei în noi?

— Chiar şi.

— Păi atunci îmi pare rău de tine, fetiţo.

— Unde e Diondra?

— Las-o baltă, Libby.

— Ce-ai făcut cu copilul?

Mă simţeam febrilă, îngreţoşată. Dacă copilul supravieţuise, ar fi avut (el, ea) douăzeci şi patru de ani. Copilul nu mai era copil. Am încercat să-mi reprezint un adult, dar creierul îmi tot revenea la imaginea unui copilaş în scutece. La naiba, abia dacă reuşeam să mă închipui *pe mine* ca adultă. Împlineam acuşi treizeci şi doi de ani, vârsta mamei când fusese ucisă. Iar ea arăta atât de

adultă. Mai adultă decât puteam eu să fiu vreodată.

Dacă era, aşadar, în viaţă, copilul avea douăzeci şi patru de ani. M-a năpădit una dintre viziunile mele oribile. Una dintre viziunile ce-ar-fi-fost-dacă. Noi, dacă trăia toată lumea, acasă, în Kinnakee. Michelle în camera de zi, tot umblând cu ochelarii aceia mult prea mari, muştruluind o adunătură de copii care-şi dau ochii peste cap, exasperaţi, dar fac ce li se spune. Debby, grăsuţă, ciripitoare, cu un soţ fermier, mare şi blond, şi o încăpere specială, în casa ei de la fermă, pentru lucru de mână, plină cu funde, petice de material şi tuburi cu lipici. Mama, trecută bine de cincizeci de ani şi bătută de soare, cu părul aproape alb, încă ciorovăindu-se prieteneşte cu Diane. Şi în cameră intră copilul lui Ben, o fată roşcată trecută de douăzeci de ani, slăbuţă şi sigură pe ea, cu brăţări zdrăngănitoare pe încheieturile delicate, o absolventă de facultate care nu ne ia pe niciunul în serios. O fată Day.

M-am înecat cu propria salivă, am început să tuşesc, nu mai puteam respira. Vizitatoarea de la două scaune de mine s-a întins să se uite, apoi, hotărând că n-o să mor, s-a întors spre fiul ei.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia, Ben? Trebuie să ştiu. Trebuie, pur şi simplu, să ştiu.

— Libby, nu poţi câştiga jocul ăsta. Îţi spun că-s nevinovat, asta înseamnă că tu eşti vinovată, că mi-ai distrus viaţa. Îţi spun că-s vinovat… cred că nici asta nu te-ar face să te simţi prea bine, aşa-i?

Aşa era. Fusese unul dintre motivele pentru care nu mişcasem nimic atâţia ani.

Am pus la bătaie altceva:

— Şi cum e cu Trey Teepano?

— Trey Teepano.

— Ştiu că era cămătar de pariuri şi că era băgat în rahaturi cu Diavolul, că era prieten cu tine şi că a fost cu tine în noaptea aia. Toate astea par destul de nasoale.

— De unde le-ai scos? a zis Ben şi m-a privit în ochi, apoi şi-a ridicat privirea şi s-a holbat îndelung la rădăcinile roşii ale părului meu, care-mi ajungeau, acum, la urechi.

— Tata mi-a spus. Mi-a spus că-i datora bani lui Trey Teepano şi…

— Tata? Acuma-i *tata?*

— Runner a zis.

— Runner a zis pe pizda mă-sii. Trebuie să te maturizezi, Libby. Trebuie să alegi o tabără. Poţi să-ţi petreci restul vieţii încercând să-ţi dai seama ce s-a întâmplat, încercând să pui cap la cap totul. Sau poţi să ai încredere în tine. Să alegi o tabără. Să fii de partea mea. E mai bine.

Ben Day
2 ianuarie 1985, 10:23 p.m.

Trecură de marginea oraşului, intrară pe un drum neasfaltat, Ben se zguduia în spate, cu palmele apăsând plafonul camionetei, încercând să stea locului. Era luat, era blană, iar dinţii şi capul îi zdrăngăneau. *N-ai toate ţiglele pe casă*? Îi lipseau vreo două-trei ţigle. Voia să doarmă. Să mănânce mai întâi, apoi să doarmă. Văzu cum luminile din Kinnakee rămâneau în urmă, apoi urmară kilometri de zăpadă licărind albăstriu, ici şi colo câte-un petic de iarbă, dincolo un gard în zigzag, ca o cicatrice, dar mai mult zăpadă, ca pe suprafaţa lunii. Ca şi cum chiar ar fi fost în spaţiu, pe altă planetă, şi n-avea să se mai întoarcă niciodată acasă.

Cotiră pe un drumeag şi copacii îi absorbiră, făcându-se ca un tunel, din toate părţile, şi îşi dădu seama că habar nu are pe unde erau. Spera doar ca ceea ce avea să se întâmple să nu ţină mult. Voia un hamburger. Maică-sa făcea nişte dementţe de hamburgeri, le zicea chiftele de casă, carne tocată ieftină amestecată cu cepe şi macaroane şi orice altă mizerie care era gata să se strice. O dată, putea să jure, găsise o bucată de banană, într-o mare de ketchup – maică-sa credea că ketchup-ul face totul comestibil. N-o făcea, ea gătea ca naiba, dar ar fi mâncat, pe loc, o chiftea din aia. *Mi-e aşa de foame, c-aş mânca o vacă întreagă,* îşi spuse. Şi atunci, ca şi cum rugăciunea sa de flămând i-ar fi fost ascultată, îşi mută ochii de la o pată

pământie de pe banchetă afară şi văzu zece sau douăzeci de vaci Hereford stând, fără niciun motiv, în zăpadă. Era un ţarc alături, dar nici urmă de casă, iar vacile erau prea proaste ca să meargă înapoi în ţarc, aşa că stăteau, grase şi idioate, suflând aburi pe nări. Rasa asta de vaci era cea mai urâtă cu putinţă, vite uriaşe, cu piele ruginie, boturi albe, încreţite, şi ochi încondeiaţi cu roz. Vacile Jersey arătau cumva simpatice, aveau feţele acelea mari de căprioare, dar vacile Hereford arătau preistorice, agresive, răutăcioase. Chestiile aveau picioare groase, blănoase, şi coarne ascuţite, curbate, iar Ben simţi, când Trey opri maşina, un fior de nelinişte. Ceva rău era pe cale să se întâmple.

— Am ajuns, zise Trey. Toată lumea jos.

Încălzirea fusese închisă şi frigul începea să se strecoare în maşină.

Trey întinse mâna peste Diondra, în torpedou – atingând burta Diondrei şi schimbând zâmbete aiurea –, apucă o casetă şi-o băgă în casetofonul de bord. Muzica frenetică, cu suişuri şi coborâşuri, începu să zgârie creierul lui Ben.

— Haide, Ben, zise Trey păşind scrâşnit pe zăpadă.

Trase scaunul şoferului, făcându-i loc lui Ben, iar băiatul se împiedică pe zăpadă, păşind greşit, însă Trey îl prinse de braţ.

— E vremea să capeţi nişte înţelegere, să simţi ceva putere. Acuşi o să fii tată, gagiule, zise şi-l zgâlţâi de amândoi umerii. Tată!

Vocea-i suna destul de prietenos, dar nu zâmbea. Se uita fix, cu buzele strânse şi ochii înroşiţi, aproape însângeraţi. Luând decizia. Avea o uitătură de luat decizii. Apoi Trey îi dădu drumul, îşi încheie nasturii de la geaca de blugi şi dădu ocol camionetei, prin spate. Ben încercă să vadă peste capotă, surprinse privirea Diondrei, îi aruncă o uitătură însemnând „ce mama dracului?”, dar ea se aplecă în cabină şi scoase o altă punguţă de sub scaun, gemând, cu o mână la pântece, ca şi cum i-ar fi venit tare greu să se aplece douăzeci de centimetri. Se ridică iarăşi,

acum cu palma pe şale, şi începu să scormonească prin pungă. Era plină cu ambalaje de gumă din staniol. Scoase afară trei.

— Dă-ncoa, zise Trey, îşi băgă două în buzunar şi pe al treilea îl desfăcu. Tu şi Ben puteţi să împărţiţi.

— Nu vreau să-mpart, se smiorcăi Diondra. Mă simt ca naiba, îmi trebuie unul întreg.

Trey slobozi un oftat de frustrare, apoi îi aruncă un pacheţel, mormăind *Isuse Cristoase.*

— Ce-i chestia aia? întrebă în cele din urmă Ben.

Simţea picuri calzi pe creştet, ştia că sângerează iar. I se înrăutăţise şi durerea de cap, simţea un zvâcnet în spatele ochiului stâng, pe ceafă şi umeri, ca şi cum o infecţie i s-ar fi deplasat prin sistem. Îşi frecă gâtul, se simţea de parcă cineva ar fi făcut noduri la un furtun de grădină şi i l-ar fi implantat sub piele.

— E praful Diavolului, gagiule, ai luat vreodată?

Trey îşi turnă în palmă pulberea şi se aplecă spre ea ca un cal la zahăr, apoi trase brusc, ca o bubuitură, îşi azvârli capul pe spate, se împletici vreo câţiva paşi, cu spatele, apoi îi privi ca şi cum n-aveau ce să caute acolo. Un cerc de un portocaliu-intens îi acoperea nasul şi gura.

— La ce pula mea te uiţi, Ben Day?

Pupilele lui Trey se măreau şi se micşorau ca şi cum ar fi urmărit o păsărică invizibilă. Diondra trase pe nas porţia ei cu acelaşi pufnet lacom, animalic, apoi căzu în genunchi, râzând. Pentru trei secunde râsul fu vesel, apoi se transformă într-un hohot înecat, genul pe care-l scoţi când nu-ţi vine a crede ce noroc de căcat ai, genul ăla de hohot. Ţipa şi hohotea întretăiat, lăsându-se acum pe zăpadă, râdea în patru labe, apoi începu să vomite, nacho cu brânză şi bucăţi de spaghetti care aproape că miroseau bine în sosul dulceag de vomă. Când ridică ochii, Diondra mai avea încă un fir de spaghetti atârnându-i de buză. Firul rămase acolo o secundă, până să-şi dea seama, apoi îl trase în gură, în vreme ce Ben îşi imagina tăiţelul blocat pe la jumătatea gâtlejului ei, râcâind-o să iasă afară. Diondra îl scuipă pe jos, tot în patru labe – şi se uită la el, tresărind,

cu mutra aceea schimonosită de copilaş care-şi rupe bojocii plângând, cum făceau surorile lui când se loveau. Bocetul de sfârşit de lume.

— Diondra, eşti bine…? începu.

Diondra dădu să înainteze spre el, şi vomită iarăşi, lângă piciorul lui Ben. El se feri din calea jetului şi se ridică în picioare, privind-o pe Diondra, în patru labe, bocind.

— O să mă omoare tata! se lamentă iarăşi, cu broboane de sudoare la rădăcina părului.

Faţa i se schimonosi când îşi privi burta.

— O să mă *omoare.*

Trey se uita la Ben, fără să-i dea nicio atenţie Diondrei, şi făcu un gest, cu un singur deget, menit să arate că Ben trebuia să nu se mai codească şi să ia odată praful Diavolului. Îşi apropie nasul, simţind miros de radieră veche şi de praf de copt.

— Ce-i asta, cocaină?

— E ca acidul de baterie pentru creierul tău. Hai, bagă.

— Omule, deja mă simt naşpa de tot, nu ştiu dacă vreau chestia asta. Mi-e foame de crăp, omule.

— Pentru ce-o să se întâmple, îţi trebuie. Haide.

Diondra chicotea iarăşi, cu faţa albă sub fondul bej de ten. O bucăţică de nacho plutea spre Ben într-un pârâiaş roz. Se mişcă. Apoi le întoarse spatele, se răsuci spre vacile care-i priveau, îşi turnă praful în palmă şi-l lăsă să fie luat de vânt.

Când grămăjoara se făcu cât un bănuţ, trase pe nas, tare şi cu ifos cum făcuseră şi ei, dar nu reuşi să-şi bage pe nas decât o parte.

Ceea ce era bine, fiindcă îi urcă direct la creier, aspru precum clorul dar şi mai înţepător încă, şi-şi imagină substanţa suind, şerpuitoare precum crengile unui copac, arzându-i venele din cap. Era de parcă tot sângele i se transformase în metal lichid, îl dureau până şi oasele încheieturilor. Îşi simţi măruntaiele revoltate, agitându-se precum un şarpe care se trezeşte, şi preţ de o clipă se

gândi că avea să se cace pe el, dar în loc de asta îi veni pe gât nişte bere, îşi pierdu vederea şi se prăbuşi în zăpadă, simţindu-şi capul zvâcnind de la rana deschisă, simţind cum i se prelinge sânge pe faţă la fiecare bătaie a inimii. I se părea c-ar fi putut să alerge cu o sută de kilometri pe oră, şi că aşa şi trebuia să facă, fiindcă dacă mai rămânea pe loc avea să i se despice pieptul şi-avea să se năpustească afară un demon, să-şi fluture aripile, scuturând de pe ele sângele lui Ben, să-şi plece capul pe piept la ideea de a rămâne blocat pe lumea asta şi să-şi ia apoi zborul spre cer, încercând să se întoarcă în iad. Şi, tocmai când credea că-i trebuie o puşcă, cu care să se împuşte şi să termine odată, îl lovi un val de uşurare, ca o bulă de aer care-l cuprinse, îi alină zvâcnetul venelor şi, în clipa aceea, îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia şi începu să tragă aer cu lăcomie, iar apoi se simţi al naibii de bine. Deştept lucru să respiri, asta era. Simţea că se dilată, că se măreşte, că devine impozant, de netrecut cu vederea. Ca şi cum, orice-ar fi făcut, era alegerea corectă, da domnule, desigur, ca şi cum ar fi putut să-şi pună la zid toate alegerile pe care trebuia să le facă în lunile următoare şi să le doboare trăgând la ţintă, ca pe nişte animale de carnaval, şi să câştige ditamai premiul. Un premiu imens. Ura pentru Ben, să-l ridicăm pe umeri ca să-l aclame lumea.

— Ce naiba-i chestia asta? întrebă.

Vocea îi suna solid, ca o uşă grea, care se închidea ca lumea.

Trey îl ignoră, aruncă o privire spre Diondra, care se ridica de pe jos, cu degetele roşii de pe unde şi le înfipsese în zăpadă. O privi rânjind, parcă fără să-şi dea seama. Apoi căută prin spatele camionetei şi reveni cu un topor, care lucea la fel de albastru ca şi zăpada. Îl întinse în direcţia lui Ben, cu lama în faţă, iar Ben îşi lăsă braţele să-i cadă pe coapse, *nununu, nu mă poţi face să-l iau,* de parcă ar fi fost un puşti pus să ţină în braţe un nou-născut, *nununu.*

— Ia-l.

Ben luă toporul, îl simţi rece. Avea pete ruginii.

— E sânge?

Trey îi aruncă o privire leneşă şi piezişă, fără a se obosi să-i răspundă.

— A, vreau eu toporul! scheună Diondra şi ţopăi spre maşină, iar Ben se întrebă dacă nu cumva îşi băteau joc de el, ca de obicei.

— E prea greu pentru tine, ia cuţitul de vânătoare.

Diondra se tot bâţâia înainte şi înapoi, îmbrăcată cu paltonul, a cărui glugă cu margine îmblănită sălta în sus şi-n jos.

— Nu vreau cuţitul, e prea mic, dă-i-l lui Ben, el vânează.

— Atunci Ben capătă şi asta, zise şi-i dădu o armă de vânătoare de calibru 10.

— Atunci lasă-mă pe mine să iau puşca, o iau eu, zise Diondra.

Trey îi luă mâna, îi desfăcu pumnul şi-i puse cuţitul în palmă.

— E ascuţit, aşa că nu te prosti.

Dar nu asta făceau, se prosteau?

— BenGay, şterge-te pe faţă, laşi numai sânge peste tot.

Cu toporul într-o mână şi cu puşca în cealaltă, Ben îşi şterse faţa cu mâneca şi simţi că ameţeşte. Sângele tot curgea, acum îi ajunsese în păr şi se prelingea peste un ochi. Îngheţa de frig şi-şi aminti că asta se întâmpla când mureai de la o hemoragie, ţi se făcea frig, apoi îşi dădu seama că ar fi fost o nebunie să nu-i fie frig, îmbrăcat în geaca cea mică a Diondrei, cu trupul amorţit, cu pielea ca de găină.

Trey scoase, în cele din urmă, şi un târnăcop uriaş, cu lama atât de ascuţită că arăta ca un ţurţure. Îşi puse pe umăr unealta, ca un bărbat care pleacă la muncă.

Diondra încă se uita botoasă la cuţit, iar Trey se răsti la ea.

— Vrei s-o spui? zise. Vrei s-o faci?

Fata lăsă deoparte aerul mohorât, mişcă uşor din cap a încuviinţare şi înfipse cuţitul în mijlocul cercului

accidental în care se aflau. Dar nu, nu era accidental, fiindcă după aceea Trey îşi lăsă târnăcopul lângă cuţit şi-i făcu semn lui Ben să facă la fel, un gest nerăbdător, ca un părinte către copilul care-a uitat să spună rugăciunea la masă. Aşa că Ben aşeză puşca şi toporul peste celelalte, iar grămada de metal ascuţit, licărind, îi făcu inima să-i bubuie în piept.

Şi, deodată, Diondra şi Trey îl luară de mâini, palma lui Trey fermă şi fierbinte, cea a Diondrei moale şi lipicioasă, stând în cerc, în jurul armelor. Razele lunii făceau ca totul să împrăştie lumină. Faţa Diondrei arăta ca o mască, numai depresiuni şi povârnişuri, şi când îşi îndreptă bărbia spre lună, cu gura deschisă, Ben avu o erecţie înaintea grămezii de metal, dar nu-i păsă. Creierul îi sfârâia semiconştient, creierul i se prăjea la propriu, şi deodată Diondra începu să psalmodieze.

— Ţie, Satan, îţi aducem sacrificiu, îţi aducem durere, sânge, şi frică, şi furie, rădăcinile vieţii umane. Te onorăm, Întunecatule. Cu puterea ta devenim şi noi mai puternici, preţuindu-te devenim şi noi preţuiţi.

Ben nu ştia ce-i cu vorbele acelea. Diondra se ruga mereu. Se ruga în biserică, precum oamenii normali, dar se ruga şi zeiţelor, se ruga şi la pietre şi cristale şi la alte rahaturi. Era mereu în căutare de ajutor.

— O să-ţi facem copilul un războinic, Dio, ce mama mă-sii, zise Trey.

Apoi rupseră cercul, toată lumea îşi luă de pe jos armele şi porniră în tăcere pe câmp, unde zăpada scotea un scârţâit ca de cauciuc când o călcau şi-i spărgeau crusta de la suprafaţă. Ben îşi simţea picioarele îngheţate la propriu, nişte lucruri separate, care-i fuseseră ataşate artificial. Dar nu conta cu adevărat, nu asta, nu prea mai conta nimic, erau într-o bulă în noaptea asta, nimic nu avea consecinţe, şi, atâta timp cât izbutea să stea în bulă, totul avea să fie bine.

— Pe care, Diondra? zise Trey când făcură un popas.

Patru vaci stăteau aproape, nemişcate în zăpadă, fără să-şi facă griji în privinţa oamenilor. Imaginaţie puţină.

Diondra se opri, întinse un deget – într-o numărătoare fără cuvinte, ala-bala-portocala – şi degetul se opri pe cel mai mare animal, un taur cu o ditamai pulă urâtă, lăsată în jos spre stratul de zăpadă. Diondra îşi trase buzele într-un rânjet de vampir, cu caninii dezgoliţi, iar Ben se aşteptă la un strigăt de luptă, un asalt, însă ea se mulţumi să păşească spre animal. Făcu trei paşi mari, stângaci din cauza zăpezii, ajunse lângă taur, care nu făcuse decât un pas înapoi, şi-i înfipse cuţitul de vânătoare în beregată.

Se-ntâmplă, îşi spuse Ben. Aici, acum. Un sacrificiu adus lui Satan.

Sângele taurului curgea precum uleiul, întunecat şi gros – gâl, gâl, apoi, dintr-odată, un zvâcnet, vena se mişcase sau ceva, şi sângele ţâşni, o pâclă furioasă, acoperindu-i cu picuri de roşu pe feţe, pe haine, pe păr. Diondra răcnea acum, în sfârşit, de parcă prima parte se petrecuse sub apă şi deodată ieşise la suprafaţă, iar ţipetele răsunau pe suprafaţa îngheţată. Înfipse cuţitul în capul taurului, îi împunse ochiul stâng, i-l făcu să se sucească în orbită, neted şi negru-sângeriu. Taurul se împletici prin zăpadă, greoi şi nedumerit, ca un individ adormit trezit brusc din cauza unei urgenţe – speriat, dar apatic. Părul alb îi era stropit cu sânge. Trey ridică lama spre lună, scoase un chiot, balansă tesla şi-o înfipse în burta animalului. Crupa animalului se înmuie preţ de o clipă, apoi se ridică şi începu să se bâţâie fără vlagă. Celelalte vaci se depărtaseră de ei, ca nişte copii care se uită la o bătaie, şi mugeau încet, privindu-i.

— Pe el, ţipă Diondra.

Trey săltă prin zăpadă, azvârlindu-şi în sus picioarele ca şi cum ar fi dansat, învârtindu-şi lama prin aer. Îi cânta lui Satan şi, în mijlocul versului, izbi spinarea animalului şi-i frânse coloana vertebrală, făcându-l să se prăbuşească în zăpadă. Ben nu se clinti. Dacă se mişca însemna că trebuia să ia parte şi el, dar nu voia, nu voia să simtă carnea taurului despicându-se, nu fiindcă ar fi fost ceva greşit în asta, ci fiindcă s-ar fi putut simţi prea bine, ca şi

cu iarba, de care, după primul fum pe care-l trăsese, ştiuse că n-o să se mai lase. Ca şi cum fumatul găsise înăuntrul lui un loc lăsat liber pentru fumat şi se cuibărise acolo. Poate că şi pentru asta exista un spaţiu. Senzaţia uciderii, poate că era un locşor acolo care se voia ocupat.

— Haide, Ben, nu ne lăsa baltă acuma, strigă Trey, înghiţind lacom aer după o a treia, o a patra, o a cincea lovitură.

Taurul era pe-o parte acum, gemând, un geamăt chinuit, ca de pe altă lume, cum ar fi sunat, probabil, un dinozaur căzut într-un puţ bituminos – îngrozit, pe moarte, nepricepând.

— Haide, Ben, dă-i la cap. Nu poţi să vii şi să te uiţi doar, ţipă Diondra, de parcă să stai ar fi fost lucrul cel mai jalnic din lume.

Taurul ridică ochii spre ea, iar fata începu să-l înjunghie în mandibulă, iute şi eficient, cu dinţii încleştaţi, ţipând „nenorocitule!”, înfigând din nou şi din nou lama, cu o mână pe cuţit şi cu cealaltă ţinându-se de burtă.

— Stai aşa, D., zise Trey şi se sprijini de coada târnăcopului. Dă-i drumul, Ben, ce pula mea, sau o să te rănesc, omule.

Ochii încă-i luceau sub influenţa drogului şi Ben îşi dori să fi luat mai mult din pulberea Diavolului, să nu fi rămas aşa blocat între stări, cu un pic de logică rămasă, dar fără frică.

— E şansa ta, gagiule. Fii bărbat. Mama copilului tău e aici, se uită la tine, ea şi-a făcut partea. Nu fi un băieţaş speriat şi fără coaie toată viaţa, din ăla care-i lasă pe alţii să-l mâne, să-l sperie. Eram şi eu ca tine, omule, şi nici nu visez să mă-ntorc acolo. Căcat, uite cum s-a purtat cu tine propriul tată. Cum te porţi cu o puţă bleagă. Dar ai parte de ce meriţi, ştii? Cred că ştii asta.

Ben trase aer îngheţat în plămâni, simţind că vorbele celuilalt i se îngropau sub piele, făcându-l din ce în ce mai furios. Nu era laş.

— Haide, Ben, fă-o şi gata, îl îmboldi şi Diondra.

Taurul abia dacă mai gâfâia, cu sângele curgând din

zeci de răni, o băltoacă roşie în zăpadă.

— Trebuie să laşi furia să iasă, omule, e cheia spre putere, eşti prea speriat, omule, nu eşti sătul să fii aşa de speriat?

Taurul, pe jos, era jalnic acum, atât de neajutorat că lui Ben i se păru dezgustător. Mâna i se încleştă tot mai strâns pe topor, chestia aia trebuia omorâtă, să i se pună capăt chinurilor, apoi ridică toporul deasupra capului, sus şi greu, şi-l coborî peste capul taurului, cu un scrâşnet buimăcitor şi un ultim muget al animalului, făcând bucăţele de creier şi de os să sară împrejur, iar muşchii lui se simţiră atât de bine întinzându-se, făcându-i umerii să se mişte – treabă de bărbat –, că lovi iarăşi şi despică în două craniul, taurul murise de-acum, cu un ultim zvâcnet al picioarelor din faţă, aşa că-şi îndreptă atenţia spre mijlocul corpului, unde putea face pagubă serioasă, în sus şi-n jos, ţăndările de os zburau, odată cu bucăţi înspumate de măruntaie. „Să te fut să te fut să te fut” ţipă, cu umerii imposibil de tensionaţi, ca şi cum erau de cauciuc, cu falca vibrându-i, cu pumnii strânşi, cu pula tare împingându-i pantalonii, ca şi cum lumea întreagă ar fi putut izbucni într-un orgasm. Lama sus, izbeşte!

Era pe cale să pună mâna şi pe puşcă, însă braţele îi cedară, furia i se prelinse afară din corp şi nu simţi deloc putere. Se simţea stânjenit, ca atunci când şi-o freca cu vreo revistă deocheată, pleoştit şi dobitoc, ca şi cum făcuse o prostie.

Diondra izbucni în râs:

— E destul de dur după ce chestia, practic, a murit.

— L-am omorât, nu?

Gâfâiau cu toţii, epuizaţi, cu feţele pline de sânge în afară de locurile pe unde se şterseseră la ochi, şi se uitau acum, ca nişte ratoni, prin fantele acelea.

— Sigur ăsta-i tipul care te-a lăsat însărcinată, Diondra? zise Trey. Sigur i se scoală? Nu-i de mirare că se descurcă mai bine cu fetiţele.

Ben lăsă toporul din mână şi porni spre maşină, gândindu-se că de-acum era vremea să se întoarcă acasă,

gândindu-se că numai maică-sa era de vină, pentru că fusese aşa de scorpie de dimineaţă. Dacă n-ar fi apucat-o pandaliile din cauza părului lui, acum ar fi fost acasă, curat la căldurică sub pătură, auzindu-şi surorile de după uşă, cu televizorul bâzâind în capătul holului şi maică-sa lepădând pe masă ceva tocană pentru cină. Dar în loc de asta era aici, batjocorit ca de obicei, după ce făcuse tot ce putuse ca să se arate vrednic şi-o dăduse în bară, după ce, ca întotdeauna, adevărul ieşise la iveală. Noaptea asta avea să fie amintită de-a pururi, noaptea în care Ben nu putuse să omoare.

Însă ştia, acum, senzaţia pe care ţi-o dă violenţa şi voia mai mult. În câteva zile avea să se gândească la asta, ce se făcuse nu se mai putea desface, aşa că avea să se gândească la asta, să fie obsedat de asta, de omorât, dar se îndoia că Diondra şi Trey aveau să-l mai ia vreodată cu ei, şi singur, ca de obicei, avea să fie prea prăpădit şi prea speriat ca s-o facă.

Rămase cu spatele la ei, apoi ridică puşca la umăr şi se-ntoarse pe călcâie, armând-o, cu degetul pe trăgaci. Bum! Îşi imagină răsunetul, izbitura puştii în umăr, ca şi cum i-ar da cineva un pumn prietenesc, zicând bună treabă! Şi el frângând puşca, băgând alt cartuş, înaintând mai mult pe câmp, închizând puşca iarăşi şi bum!

Îşi imagină vuietul şi aerul mirosind a fum, pe Trey şi Diondra tăcând, de data asta, din gură, şi el în picioare, pe un câmp plin de cadavre.

Libby Day
Acum

Lyle îmi lăsase nouă mesaje în zilele cât fusesem în Oklahoma fără să dau vreun semn, cu ton variabil: începuse prin imitarea unei văduve bogate, cred, vorbind ţinându-se de nas, întrebându-mă de sănătate, ceva din vreo comedie, apoi tonul îi devenise agasat, grav, urgent şi panicat, după care, la ultimul mesaj, se făcuse iarăşi ridicol. „Dacă nu-mi răspunzi, vin eu… şi *iadul* odată cu mine!” ţipase, adăugând apoi „Nu ştiu dac-ai văzut

Tombstone.”

Îl văzusem, dar el îl imita tare prost pe Kurt Russell.

L-am sunat, i-am dat adresa (o decizie neobişnuită pentru mine), i-am zis că, dacă voia, putea să treacă. Pe fundal am auzit o voce de femeie întrebând cine era, zicându-i lui Lyle să mă întrebe ceva – *întreab-o, hai, nu te prosti, întreab-o* – în vreme ce Lyle încerca să închidă la repezeală telefonul. Poate era Magda, care voia un raport despre Runner? I l-aş fi dat. Voiam, de fapt, să vorbesc, altminteri m-aş fi vârât în pat şi nu m-aş mai fi ridicat vreo zece ani.

Cât am aşteptat, mi-am vopsit părul. Cumpărasem o cutie cu vopsea de la băcănie, în drum spre casă, după ce-l văzusem pe Ben. Plănuiam să-mi aplic nuanţa mea blondă obişnuită – platinată –, dar în cele din urmă am plecat cu un tub de Roşu Insolent, cu o roşcată zâmbind ademenitor pe cutie. Mai puţină întreţinere, da, preferam mereu mai puţină întreţinere. Şi mă gândisem să mă schimb la loc, dacă tot remarcase Ben că semănam aşa de bine cu mama, ideea era irezistibilă pentru mine, mă gândeam că aş fi putut să apar cumva la rulota lui Diane, arătând ca o Patty Day reînviată, şi poate că ar fi fost de ajuns ca să intru. A naibii Diane, care nu voia să-mi răspundă la telefon.

Mi-am întins pe cap un glob vineţiu de chimicale, mirosind uşor a ceva ars. Mai aveam paisprezece minute de stat în cap cu minunea când am auzit soneria. Lyle. Evident că venise mai devreme. A intrat grăbit, spunând cât de uşurat era că primise veşti de la mine, apoi s-a tras înapoi.

— Ce-i aia, un permanent?

— Mă fac iar roşcată.

— A, bun. Adică da, e drăguţ. Nuanţa naturală.

În cele treisprezece minute rămase, i-am spus lui Lyle despre Runner şi despre Diondra.

— OK, a făcut Lyle privind înspre dreapta, cu urechea îndreptată spre mine, poziţia lui de ascultare-cugetare.

Deci, potrivit lui Ben, el s-ar fi întors în noaptea aia

acasă, pentru scurt timp, s-a certat cu mama voastră, a plecat iarăşi şi în rest nu mai ştie nimic.

— Potrivit lui Ben, am încuviinţat.

— Şi potrivit lui Runner, cum ar fi? Ori Trey ţi-a omorât familia fiindcă Runner îi era dator, ori Ben şi Trey ţi-au omorât familia *şi* pe Diondra într-un soi de ritual satanic. Ce-a zis Runner când a auzit că iubita lui îşi retrage alibiul?

— A zis să-i sugă pula. Trebuie să-mi spăl chestia asta.

M-a urmărit până la baie, proţăpit pe hol, cu mâinile întinse pe amândoi pereţii, cugetând.

— Pot să-ţi spun ceva anume despre noaptea aceea, Libby?

Eram aplecată peste cadă, cu apa picurând din capul de furtun ataşabil – nu existau duşuri în zonă –, dar am tăcut.

— Nu pare, cum ar veni, că ar fi putut să fie doi oameni? Cumva? Uciderea lui Michelle a fost… cu mama ta şi Debby a fost, gen, aproape ca şi cum le-ar fi vânat. Dar Michelle a murit în patul ei, cu pătura pe ea. Au atmosfere diferite. Cred.

Am ridicat din umeri ţeapănă, simţind cum se învârtejesc imagini din Loculîntunecat, şi mi-am băgat capul sub jet, unde nu mai auzeam. Cât eram cu capul în jos încă, l-am simţit pe Lyle cum îmi ia capătul de furtun şi mi-l lipeşte de ceafă. Stângaci, fără pic de romantism, pur şi simplu isprăvind treaba.

— Încă aveai nişte cremă din aia, a ţipat acoperind zgomotul apei, apoi mi-a dat iarăşi furtunul.

M-am ridicat, a întins mâna spre mine, mi-a luat un lob al urechii între degete şi l-a şters.

— Şi nişte chestie roşie pe ureche. Probabil că n-ar merge cu cerceii.

— N-am găuri în urechi, am zis pieptănându-mă, încercând să-mi dau seama dacă ieşise bine culoarea.

Încercând din răsputeri să nu mă gândesc la cadavrele familiei, să mă concentrez doar asupra părului.

— Serios? Credeam că toate fetele au urechile găurite.

— N-a avut cine să-mi facă.

S-a uitat la mine cum mă pieptănam, zâmbind cu tristeţe.

— Cum e părul? a întrebat.

— O să vedem când se usucă.

Ne-am aşezat, după aceea, pe canapeaua jegoasă din camera de zi, fiecare la câte un capăt, ascultând ploaia care se pornise iarăşi.

— Trey Teepano a avut un alibi, a zis în cele din urmă.

— Păi şi Runner a avut. Se pare că-s uşor de obţinut.

— Poate ar trebui să mergi înainte şi să-ţi retragi oficial mărturia?

— Nu retrag nimic până nu-s sigură, am zis. Şi nu-s.

Ploaia s-a înteţit, făcându-mă să-mi doresc un foc zdravăn.

— Ştii că ferma a intrat în execuţie silită în ziua crimelor, nu? a zis Lyle.

Am încuviinţat din cap. Era una dintre cele patruzeci de mii de noi informaţii care-mi intraseră în creier mulţumită lui Lyle şi fişelor sale.

— Nu ţi se pare că-i ceva? Nu că-i prea ciudat, ca şi cum am trece cu vederea ceva evident? O fată minte, o fermă se duce la fund, datoriile de la pariuri sunt colectate de un, aoleu, de un cămătar adorator al Diavolului. Toate în aceeaşi zi.

— Şi absolut toată lumea din cazul ăsta minte, minte într-una sau a minţit.

— Acum ce facem? a întrebat.

— Ne uităm la televizor, am zis şi-am dat drumul aparatului, apoi m-am trântit la loc şi mi-am luat între degete o şuviţă pe jumătate uscată, ca să-i verific culoarea.

Era de-un roşu-pur, şocant, dar, până la urmă asta îmi era culoarea adevărată a părului.

— Ştii, Libby, sunt mândru de tine, pentru toate astea, a zis Lyle, protocolar.

— A, nu zice asta, pare aşa de condescendent, mă înnebuneşte când faci aşa.

— Nu eram condescendent, a zis cu o voce mai piţigăiată.

— Doar nebun.

— Nu eram. Cum ar veni, e foarte mişto că am ajuns să te cunosc.

— Da, mare senzaţie. Sunt plină de merite.

— *Eşti.*

— Lyle, te rog, nu, OK?

Mi-am ridicat un genunchi până sub bărbie şi-am stat amândoi aşa, prefăcându-ne că ne uităm la o emisiune de gătit, cu o prezentatoare parcă prea vioaie.

— Libby?

Mi-am îndreptat privirea spre el, încet, de parcă m-ar fi durut ochii.

— Pot să-ţi zic ceva?

— Ce?

— Ai auzit de focurile alea de vegetaţie din apropiere de San Bernardino din ’99 care au distrus, gen, optzeci de case şi cam 36.000 de hectare?

Am ridicat din umeri. Părea că în California e mereu câte un incendiu.

— Eu am pus focul. Nu dinadins. Sau, cel puţin, nu am vrut să scape de sub control. Eram doar un puşti, gen, doişpe ani, şi nu mă pasiona focul sau mai ştiu eu ce, dar m-am ales cu o brichetă, nici nu mai ştiu cum, dar îmi plăcea s-o aprind şi umblam pe dealurile de pe lângă cartierul meu, plictisit, şi cărarea era plină de ierburi uscate şi din astea. Şi mergeam aşa şi aprindeam bricheta, doar să văd dacă pot aprinde vârfurile buruienilor, aveau vârfurile astea, ca nişte mustăţi.

— Iarbă înspicată.

— Şi, când m-am întors… luaseră toate foc. Erau vreo douăzeci de mini-focuri în spatele meu, ca nişte făclii. Şi era vreme cu vânt, aşa că vârfurile au început să ardă şi să aprindă şi alte locuri, apoi altele. Şi nu mai erau, gen, nişte focuri mici, ici şi colo. Era un ditai focul.

— Aşa de rapid?

— Da, în secundele alea se făcuse *incendiu.* Încă ţin minte senzaţia, că pentru un moment aş fi reuşit, poate, să-l opresc, dar nu. Acuma ajunsese, gen, ceva mai mare decât mine. Şi avea să se facă rău de tot. Ştiu că mă gândeam că-s în mijlocul unei chestii de care n-o să trec niciodată. Şi n-am trecut. E greu să fii aşa de tânăr şi să-ţi dai seama de aşa ceva.

Ar fi trebuit, acum, să zic şi eu ceva.

— N-ai făcut asta intenţionat, Lyle. Ai fost un copil care-a avut un ghinion oribil, ciudat de-a binelea.

— Păi ştiu, dar de aia, ştii, mă identific cu tine. Acum nu mult timp am aflat de povestea ta şi m-am gândit *s-ar putea să fie ca mine.* Ar putea să ştie şi ea senzaţia aia, când ceva îţi scapă cu totul de sub control. Ştii, cu declaraţia ta şi ce s-a mai întâmplat după aceea.

— Ştiu.

— N-am mai spus nimănui povestea asta. De bunăvoie, adică. M-am gândit că tu…

— Ştiu. Mersi.

Dacă aş fi fost un om mai bun, i-aş fi luat mâna, i-aş fi strâns-o cu căldură, i-aş fi transmis că înţelegeam, că eram pe aceeaşi lungime de undă. Numai că nu eram, un mersi era suficient. Buck a sărit pe sofa, între noi, cerându-mi de mâncare.

— Ăă… şi ce faci în weekend? a zis Lyle apucând marginea sofalei, acelaşi loc unde Krissi stătuse cu capul în palme, plângând.

— Nimic.

— Ăă… păi mama voia să vadă dacă ai vrea să vii la petrecerea asta de aniversare pe care-o face pentru mine, a spus. Doar o masă, gen, ca între prieteni.

Lumea dădea petreceri, aşa făceau oamenii mari, dar felul în care o zisese Lyle mă făcea să mă gândesc la clovni, baloane şi poate la călărit de ponei.

— O, dar poate vrei să te bucuri de ziua aia cu prietenii tăi, am zis căutând telecomanda din priviri.

— Aşa-i. De aia te-am invitat.

— Aha. Bine atunci.

Încercam să nu zâmbesc, ar fi fost groaznic, şi încercam să mă gândesc ce să zic, să-l întreb câţi ani are – dacă avea doisprezece în 1999, asta însemna, Doamne-Dumnezeule, douăzeci şi doi? –, dar un nou buletin de ştiri începuse vijelios. În această dimineaţă, Lisette Stephens fusese găsită moartă, pe fundul unei prăpăstii. Fusese ucisă cu luni în urmă.

Patty Day
3 ianuarie 1985, 12:01 a.m.

Kinnakee cel prăpădit. N-avea să simtă lipsa oraşului ăstuia, mai ales iarna, când drumurile erau pline de gropi şi simplul mers cu maşina îţi zdruncina toate oasele. Când ajunse acasă, Patty le găsi pe fete dormind tun, Debby şi Michelle întinse pe duşumea ca întotdeauna, Debby cu o jucărie de pluş pe post de pernă, Michelle cu pixul în gură şi jurnalul sub braţ, părând să stea comod în ciuda unui picior îndoit sub ea. Libby era în pat, făcută ghem, cu pumnişorii la bărbie, scrâşnind din dinţi. Patty se gândi să le bage pe toate în pătuţ, dar nu voia să rişte să le trezească. Aşa că le trimise un sărut doar şi închise uşa, simţind că o izbeşte izul de urină, şi îşi dădu seama că uitase să schimbe, până la urmă, cearşafurile.

Plasa cu hăinuţe arsese cu totul, mai rămăseseră doar nişte petice pe fundul vetrei. Un pătrăţel de bumbac alb cu o stea vineţie stătea în cenuşă, înfruntând-o. Patty mai puse pe foc un buştean, ca să fie sigură, şi aruncă peticul drept în flacără. Apoi o sună pe Diane şi-o rugă să vină dis-de-dimineaţă, ca să-l caute iarăşi pe Ben.

— Pot să vin acum, dacă ai nevoie de companie.

— Nu, mă bag în pat, zise Patty. Mersi pentru plic. Pentru bani.

— Deja am început să dau telefoane după avocaţi, până mâine ar trebui să avem o listă bună. Nu-ţi face griji, Ben o să vină acasă. Probabil că a intrat în panică. Stă peste noapte la cineva. Apare el.

— Îl iubesc aşa de mult, Diane… începu Patty, dar se

întrerupse. Hai, somn uşor.

— O să aduc nişte fulgi de cereale când vin, azi am uitat să aduc.

Fulgi. Suna normal, aşa de normal încât o lovi ca un pumn în burtă.

Patty o apucă spre dormitor. Voia să stea şi să se gândească, să cugete, să mediteze. Nevoia era intensă, dar şi-o înăbuşi. Era ca şi cum ai fi încercat să te lupţi cu un guturai. Îşi turnă, în cele din urmă, două degete de bourbon şi se îmbrăcă cu rândurile groase de haine pentru dormit. Vremea de gândit trecuse. De-acum putea să se şi relaxeze un pic.

Se gândise că avea să plângă – uşurarea de toate astea –, dar nu plânse. Se urcă în pat, se uită la tavanul crăpat şi-şi spuse: „Nu trebuie să-mi mai fac griji că pică tavanul”. Nici la plasa ruptă de la geamul de lângă pat n-avea să se mai uite, gândindu-se, an după an, s-o repare odată. N-avea să-şi mai facă griji dimineţile, când se trezea şi avea nevoie de cafea, că filtrul de cafea şi-a dat, în fine, duhul. N-aveau s-o mai preocupe preţul alimentelor, costurile operative, dobânzile sau cardul de credit pe care-l făcuse Runner pe numele ei, şi cheltuind bani pe care n-avea cum să-i achite. N-avea să mai vadă vreodată familia Cates, cel puţin o perioadă îndelungată. N-avea să-şi mai facă griji pentru Runner şi felul în care se împăuna mergând ori în privinţa procesului, ori din cauza avocatului fiţos, cu păr pieptănat pe spate şi cu ceas de aur masiv, care i-ar fi spus lucruri liniştitoare şi-ar fi judecat-o. Nu mai avea de ce să stea trează nopţile, întrebându-se oare ce-i spunea avocatul nevestei, lungiţi în patul lor de puf, unde îi zicea poveşti despre „mama familiei Day” şi odraslele ei jegoase. Nu mai trebuia să-şi facă griji că Ben va ajunge la închisoare. Că nu fusese în stare să aibă grijă de el. De ei toţi. Lucrurile aveau să se schimbe.

Pentru prima dată în ultimul deceniu, nu-şi mai făcea griji, aşa că nu plânse. Cândva, după ora unu, Libby intră izbind uşa şi se băgă, adormită, în pat lângă ea, iar Patty se răsuci şi-o pupă de noapte bună şi zise te iubesc, se

bucura că poate zice asta, cu voce tare, unuia dintre copii, iar Libby era aşa de adormită că Patty se întrebă dacă o auzise măcar.

Libby Day
Acum

M-am trezit simţind că am visat despre mama. Tânjeam după hamburgerii ei dubioşi, pe seama cărora ne distram întotdeauna, făcuţi cu cartofi, bucăţi de nap şi, uneori, fructe vechi. Şi asta era ciudat, de vreme ce nu mănânc carne. Dar voiam unul din burgerii ăia.

Mă gândeam chiar la gătitul hamburgerilor când a sunat Lyle, cu vocea lui piţigăiată. Doar unul şi gata. Asta zicea necontenit: cu o singură persoană să mai vorbesc şi, dacă nu ieşea nimic din asta, puteam s-o las baltă. Trey Teepano. Ar fi trebuit să-l caut pe Trey Teepano. Când am zis că mi-ar fi prea greu să dau de el, Lyle i-a recitat adresa. „A fost uşor, are o afacere proprie. Teepano Feed", a zis. Mi-a venit să-i spun şi eu „bună treabă" – nu că ar fi fost uşor? –, dar n-am făcut-o. Lyle a zis că femeile Magdei mi-ar da 500 de dolari ca să vorbesc cu Trey. Aş fi făcut-o şi pe gratis, dar am acceptat, oricum, banii.

Ştiam că aveam să o tot ţin aşa, că nu mă puteam, de fapt, opri până ce nu găseam un răspuns. Ben ştia, eram sigură de asta acum, Ben ştia ceva, dar nu zicea. Deci să continui. Mi-am amintit că urmărisem odată, la televizor, un expert în dragoste cu foarte mult bun-simţ. Sfatul lui: „Nu te descuraja – orice relaţie pe care-o ai e un eşec, până o găseşti pe cea potrivită". Aşa mă simţeam în privinţa misiunii ăsteia nefericite: toţi cei cu care vorbeam mă dezamăgeau, până ce aveam să găsesc o persoană care să mă poată ajuta să lămuresc ce se întâmplase în noaptea aceea.

Lyle venea şi el la Teepano Feed, pe de o parte fiindcă voia să vadă cum era Trey Teepano şi, pe de altă parte, cred, fiindcă tipul îl neliniştea. („Nu prea am încredere, gen, în satanişti"). Teepano Feed era ceva mai la est de Manhattan, Kansas, undeva pe nişte pământuri

cultivate înghesuite între nişte suburbii noi. Ansamblurile imobiliare erau curăţele şi lipsite de personalitate. Arătau la fel de false ca şi prăvăliile cu suveniruri din Vestul Sălbatic din Lidgerwood, un loc unde oamenii doar se prefăceau că trăiesc. În stânga mea, casele pătrăţoase au lăsat, în cele din urmă, locul unei lagune de iarbă ca smaraldul. Un teren de golf. Nou-nouţ şi mititel. În ploaia rece de dimineaţă, câţiva bărbaţi rămâneau pe peluză, suciţi şi aplecaţi, cu crosele în mâini, arătând ca nişte steguleţe galbene şi roz pe fondul verde. Apoi, la fel de iute, casele false, iarba falsă şi bărbaţii în tricouri pastelate au dispărut şi m-am trezit că mă uit la un câmp cu vaci Jersey drăguţe, cafenii, care se uitau la mine întrebător. M-am holbat şi eu înapoi – vacile sunt printre puţinele animale care chiar par că te văd. M-am holbat aşa de tare, că am ratat clădirea mare din cărămidă purtând nişte panouri cu Teepano Feed şi Materiale Agricole, iar Lyle m-a bătut pe umăr, LibbyLibbyLibby. Am apăsat pe frână şi-am alunecat vreo cincisprezece metri buni pe şoseaua udă şi intensitatea senzaţiei mi-a amintit de cum mă simţisem când îmi dăduse Runner drumul din braţe, după ce mă învârtise. Am dat înapoi vijelios şi-am tras în parcarea cu pietriş pe jos.

O singură maşină mai era parcată în faţa magazinului şi locul întreg părea cam ponosit. Umpluturile de ciment dintre cărămizi erau pline de mucegai, iar un carusel pentru copii de lângă uşa mare – un sfert de dolar tura – rămăsese fără scaune. Când am păşit pe treptele largi de lemn din faţă, am văzut pâlpâind anunţurile luminoase din vitrine: „Avem lame!” Ciudate cuvinte. Un semn de tinichea pe care scria Sevin 5% Praf se bălăngănea de unul dintre stâlpii clădirii.

— Ce-i aia găinuşă egipteană? a zis Lyle când am ajuns pe cea mai de sus treaptă.

Când am deschis uşa s-a auzit clinchet de clopoţel şi am păşit într-o încăpere mai rece decât afară – aerul condiţionat vâjâia dat la maximum, la fel şi un sistem de sunet care deversa un jazz cacofonic, un fel de coloană

sonoră pentru apoplexie.

În spatele unei tejghele lungi se vedeau puşti, închise într-un dulap scânteietor, a cărui sticlă te atrăgea precum un luciu de apă. Şiruri după şiruri de saci cu îngrăşăminte şi peletă, târnăcoape, pământ şi şei, întinzându-se până în spatele prăvăliei. Lipită de peretele cel mai depărtat se afla o cuşcă de sârmă conţinând nişte iepuraşi cu privire fixă. Cele mai idioate animale de companie din lume, mi-am zis. Cine şi-ar fi dorit un animal care stătea, tremura şi se răhăţea peste tot? Se spunea că îi poţi învăţa la tava cu nisip, dar era o minciună.

— Să nu… ştii tu, am început să-i zic lui Lyle, care-şi întindea gâtul deja, adoptând stilul său inchizitorial dement, să… nu.

— Nu fac nimic.

Jazzul cel înnebunitor continua. Lyle a strigat un „bună”. Nu vedeam niciun angajat, niciun client, dar era totuşi destul de dimineaţă, într-o zi ploioasă de marţi. Am simţit, cu muzica aceea şi lumina arzătoare şi necruţătoare a becurilor fluorescente, că mă ia ameţeala. Apoi am desluşit ceva mişcându-se, prin spate, aplecându-se printre şirurile de rafturi, şi am început să înaintez spre silueta aceea. Bărbatul avea pielea închisă, era musculos, cu părul des şi negru prins la spate, în coadă. S-a îndreptat de umeri când ne-a văzut.

— O, fir-ar! a zis tresărind.

S-a uitat la noi, apoi la uşă, de parcă ar fi uitat că magazinul e deschis.

— Nu v-am auzit intrând.

— Probabil din cauza muzicii, a răcnit Lyle arătând cu degetul spre plafon.

— Prea tare? Probabil că aşa-i. Staţi un pic numai, a zis şi a dispărut în direcţia unui birou aflat în spate, apoi muzica s-a oprit brusc.

— E mai bine? Acuma, cu ce vă pot ajuta?

S-a sprijinit de un sac cu seminţe şi ne-a aruncat o privire care spunea că am face bine să meritărm faptul că oprise muzica.

— Îl caut pe Trey Teepano, am zis. El e proprietarul magazinului?

— Eu sunt. Da, e-al meu. Cu ce vă pot ajuta?

Avea o energie încordată, se tot ridica pe călcâie, îşi apuca buzele între dinţi. Era foarte arătos, iar faţa îi arăta când tânără, când mai în vârstă, în funcţie de poziţie.

— Ei bine…

Ei bine, nu ştiam. Numele lui îmi umbla prin minte ca un descântec, dar ce să fac mai departe: să-l întreb dacă se ocupase de pariuri, dac-o ştia pe Diondra? Să-l acuz de crimă?

— Ăă… e în legătură cu fratele meu.

— Ben.

— Mda, am zis surprinsă.

Trey Teepano a zâmbit, un zâmbet rece, de crocodil.

— Da, mi-a luat un pic dar te-am recunoscut. Părul roşu, asta cred că e, şi aceeaşi figură. Tu eşti aia care-a supravieţuit, nu? Debby?

— Libby.

— Aşa. Şi tu cine eşti?

— Un prieten, atât, a zis Lyle.

Îl simţeam cum se străduieşte să nu vorbească, să nu facă cum făcuse la întâlnirea cu Krissi Cates.

Trey a început să îndrepte rafturile, să reaşeze sticlele de Deer-Off, prefăcându-se, nu cu foarte mult succes, că-i ocupat, ca şi cum ar fi citit o carte ţinută de-a-ndoaselea.

— Îl ştiai şi pe tata?

— Pe Runner? Toată lumea îl ştia pe Runner.

— Runner ţi-a pomenit numele, ultima dată când l-am văzut.

Şi-a scuturat părul.

— Da, a murit?

— Nu, el… trăieşte în Oklahoma. Pare să creadă că ai fost cumva… implicat în noaptea aia, că ai putea să aduci lumină asupra celor întâmplate. Cu omorurile.

— Mda. Bătrânul e nebun, întotdeauna a fost.

— Zicea că erai un fel de agent de pariuri sau ceva,

pe-atunci.

— Dap.

— Şi că erai satanist.

— Dap.

A zis toate astea cu tonul molcom al unui fost dependent, cu vibraţia aceea de sfârşeală paşnică.

— Deci e adevărat? a zis Lyle şi s-a uitat apoi la mine vinovat.

— Da, şi Runner îmi datora bani. O mulţime. Încă-mi datorează, cred. Dar asta nu-nseamnă că aş şti ce s-a întâmplat în casa voastră în noaptea aia. Am mai trecut prin asta, acum zece ani.

— Mai degrabă vreo douăzeci şi cinci.

Trey a ridicat din sprâncene.

— Oho, cred că aşa-i, a zis părând încă neconvins, strâmbându-se în timp ce socotea anii.

— L-ai cunoscut pe Ben? am insistat.

— Un pic, nu prea bine.

— Numele tău apare peste tot.

— Am un nume uşor de reţinut, a ridicat Trey din umeri. Uitaţi, pe atunci Kinnakee era rasist ca naiba. Nu-i plăceau pe indieni. Am fost învinuit de-o groază de rahaturi pe care nu le-am făcut. Era înainte de *Dansând cu lupii,* pricepi ce zic? Era doar IDV, tot timpul, acolo în EFIC.

— Ce?

— IDV, Indianu-i De Vină. Recunosc, eram un rahat cu ochi. Nu eram un tip de treabă. Dar după noaptea aia, după ce s-a întâmplat cu familia ta, m-am lăsat de chestii. Nu chiar imediat, dar cam la vreun an sau doi. M-am lăsat de droguri, m-am lăsat de crezut în Diavol. Mai greu a fost să mă opresc din crezut în Diavol.

— Chiar ai crezut în Diavol? a zis Lyle.

A dat din umeri:

— Sigur. În ceva tre’ să crezi, nu? Fiecare cu chestia lui.

Eu nu, mi-am spus.

— E, cum ar fi, crezi că ai puterea lui Satan în tine,

aşa că ai puterea lui Satan în tine, a zis Trey. Dar asta era acum mult timp.

— Şi cu Diondra Wertzner cum e? am zis.

A tăcut, a plecat de lângă noi, s-a dus la cuşca iepurilor şi-a început să mângâie unul, prin ochiurile de plasă, cu degetul arătător.

— Unde vrei s-ajungi cu asta, Deb… ăă… Libby?

— Încerc s-o găsesc pe Diondra Wertzner. Am auzit că era însărcinată cu copilul lui Ben când au fost crimele şi că după aia a dispărut. Unii zic că a fost văzută, ultima oară, cu tine şi cu Ben.

— A, căcat, Diondra. Ştiam eu că fata asta, mai devreme sau mai târziu, o să mă muşte de cur, a zis şi-a rânjit cu toată gura. Of, Diondra. N-am habar pe unde-i Diondra, mereu fugea, mereu făcea circ. Fugea de-acasă, părinţii ei se dădeau de ceasul morţii, se întorcea, stăteau cuminţi o vreme, apoi părinţii ei se făceau iar nesimţiţi – o neglijau ca naiba –, iar ei îi trebuia drama, să înceapă vreo chestie, să fugă de-acasă, din astea. Telenovelă curată. Cred că, ultima dată când a fugit, s-o fi gândit că nu mai merita să se-ntoarcă. În cartea de telefon te-ai uitat?

— E dată dispărută, a zis Lyle şi iar s-a uitat la mine, să vadă dacă mă deranjase întreruperea.

Nu mă deranjase.

— A, e-n regulă, a zis Trey. Aş zice că trăieşte pe undeva şi că şi-a luat unu' din numele alea tâmpite ale ei.

— Nume tâmpite? am zis şi mi-am lăsat palma pe braţul lui Lyle, ca să nu scape ceva pe gură.

— A, nu-i mare lucru, era genul de fată care voia mereu să fie altfel. Într-o zi vorbea cu accent englezesc, în alta cu accent din sud. Nu spunea nimănui cum o cheamă cu adevărat. Ca atunci când te duci la salonul de cosmetică şi-ţi dai alt nume, sau când comanzi pizza şi-ţi dai alt nume. Îi plăcea să ia în balon lumea, să se joace aşa. „Sunt Desiree din Dallas, sunt Alexis din Londra." Mereu dădea… ăăă, îşi folosea numele porno.

— A făcut chestii porno? am zis.

— Nu, e ca-n jocul ăla. Cum îl chema pe animalul tău

din copilărie?

M-am holbat la el.

— Numele animalului din copilărie, m-a îmboldit.

M-am folosit de câinele mort al lui Diane:

— Gracie.

— Şi cum se chema strada pe care-ai crescut?

— Şoseaua Rurală nr. 2.

A râs.

— Ei, ăsta nu merge. Ar trebui să sune porcos, gen Bambi Evergreen sau din astea. Al Diondrei era. Polly cumva. Palm. Polly Palm, nu că-i mişto?

— Deci nu crezi că-i moartă?

A ridicat din umeri.

— Crezi că Ben chiar e vinovat? l-am întrebat.

— N-am nicio părere. Probabil.

Lyle se încordase brusc, bâţâia din cap, mă împungea cu degetul în spinare, încercând să mă mâne spre uşă.

— Deci mersi pentru timpul acordat, a bolborosit Lyle.

M-am încruntat la el, mi-a răspuns şi el încruntându-se. Un neon de deasupra s-a aprins zumzăind şi a început să pâlpâie, scăldându-ne într-o lumină bolnăvicioasă, iar iepurii au început să se agite în paiele din cuşcă. Trey s-a uitat urât la neon şi acesta s-a oprit, ca şi cum ar fi ştiut că-i certat.

— Păi… pot să-ţi dau numărul meu, în caz că îţi vine ceva în minte? am zis.

Trey a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu, mersi.

Apoi a plecat de lângă noi. În vreme ce ne îndreptam spre uşă, muzica a început iarăşi să bubuie. Am întors capul. Furtuna începea să huruie, o parte a cerului era neagră, cealaltă galbenă. L-am văzut pe Trey ieşind din birou, privindu-ne, cu mâinile în şolduri, iar iepurii din cuşcă au început să se zbată brusc.

— Hei, Trey, ce-i aia EFIC?

— Egiptul Futut În Cur, Libby. Oraşul nostru natal.

Lyle tropăia grăbit înaintea mea, sărea peste trepte. A ajuns la maşină din trei paşi mari şi-a început să dea din mână, să-l las înăuntru, *haidehaidehaide.* M-am trântit lângă el, deja iritată.

— Ce-i? am zis.

A bubuit un tunet. O pală de aer mi-a adus pe la nas mirosul de pietriş ud.

— Întâi porneşte, hai să plecăm de-aici, rapid.

— Da, şefu'.

Am ţâşnit din parcare, înapoi spre Kansas City, în vreme ce ploaia începea să răpăie cu înverşunare. Conduceam de vreo cinci minute când Lyle mi-a zis să trag pe dreapta, a întins capul spre mine şi-a zis:

— O, Doamne-Dumnezeule!

Ben Day
3 ianuarie 1985, 12:02 a.m.

Opriră maşina la casa Diondrei şi câinii începură să latre cu frenezie, ca de obicei, ca şi cum n-ar fi văzut niciodată o maşină, ori vreo persoană, ori pe Diondra. Apoi tustrei o zbughiră prin poarta din dos, după care Diondra le zise lui Ben şi lui Trey să stea în faţa porţii glisante şi să-şi dea jos hainele, ca să nu lase peste tot urme de sânge. *Scoteţi-le de pe voi, faceţi-le grămadă şi-o să le ardem.*

Câinii se temeau de Trey. Lătrau, însă nu se apropiau de el – îl bătuse rău pe cel alb odată, şi de atunci păşeau cu toţii grijulii în jurul lui. Trey îşi scoase cămaşa peste cap, cum fac tipii prin filme, la modul dur, apoi îşi desfăcu nasturii de la blugi, cu ochii pe Diondra, ca şi cum erau pe cale să şi-o pună. Ca şi cum era vorba de vreun preludiu dement. Ben îşi trase şi el cămaşa în acelaşi fel, şi-şi coji pantalonii de pe el, pantalonii ăia de piele pe care-i făcuse deja lac de sudoare, şi câinii dădură buzna, amuşinându-l între picioare, lingându-i braţele ca şi cum ar fi vrut să-l devoreze. Îl împinse pe unul deoparte, cu palma pe bot, îl împinse tare, însă câinele reveni, bălos, agresiv.

— Vrea să-ţi sugă pula, omule, râse Trey. Nu rata ocazia, aşa-i?

— De la mine nu pupă aşa ceva, n-are decât, se răsti Diondra răsucind capul, cum făcea când era agasată.

Ieşi din blugii desfăcuţi, arătând nişte dungi arămii pe unde ar fi trebuit să fie chiloţii, dar nu erau, doar carne albă şi păr negru, des, ieşind în relief ca blana unei pisici ude. Apoi îşi dădu jos şi puloverul şi rămase doar în sutien, cu sânii umflaţi şi cu urme albe de vergeturi în partea de sus.

— Ce? făcu înspre Ben.

— Nimic, ar trebui să intri în casă.

— Mersi, geniule.

Dădu cu piciorul în haine, îngrămădindu-le, şi-i spuse lui Trey – reuşind, cumva, să transmită că doar lui Trey îi vorbea – că se duce după nişte gaz pentru brichetă.

Trey îşi împinse spre centru blugii, cu piciorul, şi rămase în nişte boxeri albaştri, apoi îi zise lui Ben că nu reuşise să se arate vrednic.

— Mie nu mi se pare, mormăi Ben, dar când Trey făcu *ce?* se mulţumi să clatine din cap.

Un câine era acum peste el cu totul, cu labele pe coapsele lui Ben, încercând să-l lingă pe lângă stomac, unde se adunase nişte sânge.

— Dă-te de-aici, se răsti Ben, iar când câinele nu făcu decât să sară iarăşi pe el îl lovi cu dosul palmei.

Câinele mârâi, la fel şi al doilea câine, iar al treilea lătră, dezgolindu-şi colţii. Ben, gol puşcă, se retrase împleticit spre intrarea casei, ţipând „plecaţi”, însă câinii nu dădură înapoi decât când apăru Diondra.

— Câinii respectă puterea, zise Trey, ţuguind uşor buzele la vederea goliciunii lui Ben. Fain tufiş roşcovan mai ai.

Trey luă cutia cu combustibil pentru brichetă de la Diondra, care rămăsese tot goală de la stomac în jos, cu buricul ieşit în afară ca un vârf de deget. Trey vărsă gazul pe haine, ţinând cutia lângă pulă, ca şi cum s-ar fi pişat în ea. Aprinse bricheta dintr-o latură, şi PFUUU! hainele luară foc, făcându-l pe Trey să se retragă doi paşi, împiedicându-se, cât pe ce să cadă. Era prima dată când

Ben îl vedea într-o postură ridicolă. Diondra se întoarse cu spatele, nevrând să-l stânjenească pe Trey uitându-se. Şi lucrul ăsta îl întristă cel mai mult din toată seara pe Ben: femeia pe care-o voia de soţie, femeia care avea să-i nască un copil îi oferise bunăvoinţa aceea altui bărbat, dar niciodată, niciodată lui Ben.

Trebuia să o facă să-l respecte.

Era blocat acolo, la Diondra, şi-i urmărea cum mai fumează ceva. Nu se putea duce acasă fără bicicletă – prea era frig, frig de-ţi îngheţau oasele, se pornise o ninsoare deasă, în caz că se pornea viscolul, vacile acelea, care mai rămăseseră, aveau să îngheţe bocnă până dimineaţă dacă leneşul ăla de fermier nu făcea ceva. Foarte bine. Aşa-i trebuia, să-i fie de învăţătură. Ben simţi cum furia urcă iarăşi, puternică, în el.

Să le fie de învăţătură tuturor. Tuturor cretinilor care nu păreau să aibă vreodată vreo problemă, care păreau să treacă precum gâsca prin apă – la dracu', până şi Runner, beţiv de căcat cum era, părea să tragă mai puţine ponoase decât Ben. Erau o groază de oameni care aveau nevoie de-o lecţie, care trebuia să priceapă odată, cum pricepea Ben, că nimic nu venea uşor, că cele mai multe lucruri aveau să se ducă pe copcă.

Diondra arsese, din greşeală, şi blugii lui împreună cu pantalonii de piele. Aşa că purta o pereche de nădragi mov de-ai Diondrei, o cămaşă largă şi şosete groase, albe, despre care-i spusese deja, de două ori, că le voia înapoi. Erau în partea aceea rămasă fără rost a nopţii, după ce marele eveniment se terminase, iar Ben încă se întreba ce însemnase totul, dacă se rugase pe bune la Diavol, dacă acum chiar avea să simtă puterea în el. Sau dacă nu cumva era vreo şmecherie sau vreo chestie din alea, pe care te convingeai singur s-o crezi – ca plăcile de spiritism sau clovnul ucigaş din dubiţa albă. Erau cu toţii de acord, tacit, să creadă că făcuseră cu adevărat un sacrificiu pentru Satan sau era doar o scuză ca să-şi rupă capul cu droguri şi s-o ia razna?

Ar fi trebuit să se oprească din luat droguri mai demult. Fusese o chestie ieftină, îşi dădea seama după cât îl duruse, până şi iarba intra greu, luptându-se, ca şi cum ar fi fost pusă pe făcut pagubă. Chestiile ieftine îi făceau răi pe oameni.

Trey se cufundă în somn, încetişor, uitându-se la TV, ochii îi clipiră mai întâi, apoi capul începu să-i cadă pe piept, jos şi iarăşi sus. După care se lăsă pe-o parte şi rămase lat. Diondra spuse că trebuia să facă pipi, iar Ben rămase în camera de zi, dorindu-şi să fie acasă. Îşi imagina cearşafurile lui de lână, se imagina pe el însuşi în pat, vorbind la telefon cu Diondra. Niciodată nu-l suna acasă, şi nici el n-avea voie s-o sune, fiindcă părinţii ei erau aşa de nebuni. Aşa că Diondra îşi lua ţigări cu ea şi se oploşea în cabina telefonică de lângă benzinărie sau de la mall. Era singurul lucru pe care-l făcea pentru el, ca să se simtă bine, şi chiar îi plăcea că face efortul ăla pentru el. Poate că-i plăcea mai mult ideea de a vorbi cu Diondra decât să vorbească cu ea propriu-zis, fiindcă în ultima vreme se purta foarte urât cu el când erau împreună. Se gândi iarăşi la taurul însângerat, dorindu-şi să aibă iarăşi puşca în mână, asta voia, apoi o auzi pe Diondra zbierându-i numele din dormitor.

Dădu colţul şi o văzu lângă robotul ei telefonic de-un roşu sclipicios, cu capul înclinat într-o parte şi, zicându-i doar „Eşti terminat”, apăsă pe buton.

— Bună, Dio, Megan sunt. Sunt total îngrozită de Ben Day, ai auzit de chestie, că a *molestat* fetiţele alea? Am şi eu o soră într-a şasea. N-are nimic, slavă Domnului, dar ce *pervers,* măicuţă. Cred că l-a arestat poliţia. În fine, sună-mă.

Apoi un clic, un vâjâit şi o altă voce de fată, profundă, nazală:

— Hei, Diondra, aici Jenny. Ţi-am *spus* că Ben Day era un tip din ăia cu Diavolul, ai auzit panarama? Cred că *fuge* de poliţie acuma. Mâine o să fie o adunare mare la şcoală pe tema asta. Nu ştiu, voiam să văd dacă vrei să vii.

Diondra stătea lângă aparat ca şi cum ar fi vrut să-l

strivească, ca şi cum ar fi fost un animal căruia i-ar fi putut face ceva. Se întoarse spre Ben şi ţipă „Ce pizda mă-sii?” aprinzându-se la faţă şi împroşcând cu salivă, iar Ben, îndată, zise ce nu trebuia:

— Mai bine mă duc acasă.

— Mai bine te duci acasă? Ce-i asta, Ben, ce se-ntâmplă?

— Nu ştiu, de aia ar trebui să mă duc acasă.

— Nu, nu şi nu, băiatul lu’ mămica. Băiatul mămichii, *blegomanule.* Ce, o să te duci *acasă* s-aştepţi poliţia şi pe mine să mă laşi aici, iar tu să intri la pârnaie? Şi eu să aştept să se-ntoarcă nenorocitul de *taică-meu?* Cu nenorocitul tău de *copil,* de care nu mai pot să scap?

— Ce-ai vrea să fac, Diondra?

Acasă. Doar la asta se putea gândi.

— Plecăm diseară din oraş. Mi-au mai rămas vreo 200 de dolari. De la tine cam cât ai putea să scoţi?

Cum Ben nu răspunse imediat, fiindcă era cu mintea la Krissi Cates, se gândea dacă sărutul ăla era o chestie pentru care să fie arestat, cât din toate astea era adevărat şi dacă poliţaii chiar umblau după el, Diondra păşi spre el şi-i arse o palmă, tare.

— Cât ai la tine acasă?

— Nu ştiu. Am nişte bani pe care i-am pus deoparte, iar mama are, de obicei, vreo sută-două ascunşi pe undeva. Dar nu ştiu unde.

Diondra se lăsă într-o parte, închise un ochi şi-şi privi ceasul deşteptător.

— Stă până târziu maică-ta, e trează la ora asta?

— Dacă poliţia-i acolo, da.

Dacă nu era poliţia, ar fi dormit, chiar şi speriată de moarte. Era marea glumă în familie, că mama nu sărbătorise niciodată Anul Nou, fiindcă mereu adormea înainte de miezul nopţii.

— Mergem acolo şi, dacă nu vedem vreo maşină de poliţie, intrăm. Poţi să iei banii, să-ţi pui nişte haine, iar după aia să ne cărăm dracului de-acolo.

— Şi după aia, ce?

Diondra se apropie de el din cealaltă parte a încăperii şi-l mângâie pe obrazul ce-l înţepa încă. Machiajul de la ochi îi cursese până pe la jumătatea obrazului, însă el tot simţi un val de ce… iubire? Putere? Ceva. Un val, un sentiment, ceva bun.

— Ben, puiule, sunt mama copilului tău, da?

El înclină aproape imperceptibil din cap.

— OK, atunci scoate-mă din oraş. Scoate-ne pe amândoi. Fără tine nu pot să fac asta. Trebuie să plecăm. Să pornim spre vest. Putem să punem cortul undeva, să dormim în maşină, orice. Altfel intri în puşcărie, iar pe mine mă omoară tăticu'. O să mă lase să nasc copilul şi-apoi o să mă omoare. Şi n-ai vrea să ai un copil orfan, nu? Nu dacă poţi s-o previi. Aşa că să mergem.

— N-am făcut ce zic ei, cu fetele alea, n-am făcut, şopti în cele din urmă Ben, iar Diondra se lăsă pe umărul lui şi cârlionţii ei îi intrară în gură.

— Cui îi pasă dacă ai făcut sau nu? zise, lipită de pieptul lui.

Libby Day
Acum

Lyle sălta pe bancheta lui.

— Libby, ai observat? Să-mi trag una, ai observat?

— Ce?

— Numele porno al Diondrei, pe care-l folosea tot timpul, ai observat?

— Polly Palm, ce-i cu el?

Lyle zâmbea cu toată gura, iar dinţii lungi licăreau, mai strălucitori decât restul feţei, în maşina întunecoasă.

— Libby, ce nume avea fratele tău tatuat pe braţ? Mai ţii minte numele la care ne-am gândit noi? Molly, Sally şi unul de care-am zis că sună a nume de câine?

— O, Doamne.

— Polly, corect?

— O, Doamne, am zis iarăşi.

— Nu-i vreo coincidenţă, este?

Sigur că nu era. Oricine păstrează vreun secret arde

să-l spună. Ăsta era felul lui Ben de a-l spune. Omagiul său către iubita secretă. Dar n-ar fi putut să folosească numele ei real în tatuaj, Domnişoara Diondra cea Dispărută. Aşa că folosise numele pe care şi-l lua ea când se juca. Mi l-am închipuit trecându-şi degetele peste liniile umflate, cu pielea încă usturând, mândru. Polly. Poate un gest romantic. Poate unul menit s-o comemoreze.

— Mă întreb cât de vechi e tatuajul ăla, a zis Lyle.

— Nu părea chiar aşa de vechi. Părea încă, nu ştiu, proaspăt, nu se ştersese deloc.

Lyle şi-a scos laptopul, punându-l în echilibru pe genunchii strânşi.

— Haide, haide, găseşte reţeaua.

— Ce faci?

— Nu cred că Diondra e moartă. Cred că-i în exil. Şi, dacă te-ai duce în exil şi-ar trebui să-ţi alegi un nume, n-ai fi tentată să foloseşti unul pe care l-ai mai folosit, unul pe care doar câţiva prieteni l-ar şti, o glumă ca pentru tine şi-un pic de… acasă? Ceva ce şi-ar putea tatua iubitul tău, gen, şi-ar însemna ceva pentru el, ceva permanent la care să se uite. Hai *odată,* s-a stropşit la laptop.

Am mai mers vreo douăzeci de minute pe autostradă până să prindă Lyle semnal, apoi a început să butoneze în ritm cu ploaia, în vreme ce eu încercam să arunc câte-o privire pe ecran fără să murim amândoi. Şi-a ridicat brusc privirea, cu un zâmbet extaziat, dement.

— Libby, a zis, cred că mai bine tragi iar pe dreapta.

Am întors maşina brusc, pe marginea drumului, aproape de Kansas City, şi-o camionetă cu remorcă m-a atenţionat claxonând, făcându-mi maşina să se zguduie când a trecut pe lângă mine în viteză.

Numele îi apăruse pe ecran: Polly Palm din Kearney, Missouri. Adresă şi număr de telefon, chiar acolo, şi era singura Polly Palm din toată ţara, asta dacă nu ţineai cont de un salon de manichiură din Shreveport.

— Trebuie neapărat să-mi pun şi eu net, am zis.

— Crezi că ea e? a făcut Lyle, holbându-se la nume ca şi cum ar fi putut să dispară. Ea trebuie să fie, aşa-i?

— Să vedem, am zis şi am scos telefonul.

A răspuns la al patrulea ţâr, tocmai când trăgeam o gură bună de aer ca să-i las un mesaj.

— Vorbesc cu Polly Palm?

— Da.

Vocea era încântătoare, numai lapte şi ţigări.

— Vorbesc cu Diondra Wertzner?

Tăcere. Telefon pus în furcă.

— Îmi găseşti drumul spre casa aia, Lyle?

Lyle voia să vină, chiar voia, chiar credea, pe bune, că ar fi trebuit să vină cu mine, dar nu credeam c-aş avea sorţi de izbândă cu el şi nu-l doream acolo, aşa că l-am lăsat la Sarah’s Pub, el încercând să nu arate prea morocănos, eu promiţând să-l sun în clipa în care plecam de la Diondra.

— Serios vorbesc, nu uita, a strigat după mine. Serios!

I-am dat un claxon şi am pornit. Când am virat după colţ, încă striga ceva în urma mea.

Îmi înţepeniseră degetele de cât strânsesem volanul; Kearney era la vreo patruzeci şi cinci de minute bune, la nord-est de Kansas City, iar adresa Diondrei, potrivit indicaţiilor extrem de precise ale lui Lyle, era la încă cincisprezece minute de oraşul propriu-zis. Am ştiut că mă apropii când am început să dau peste indicatoarele cu Ferma lui Jesse James şi Mormântul lui Jesse James. M-am întrebat de ce alesese Diondra să locuiască în oraşul de baştină al unui nelegiuit. Părea ceva ce-aş fi făcut eu. Am trecut de ieşirea spre ferma James – fusesem acolo în şcoala generală, era un loc micuţ şi rece unde, într-un atac neaşteptat, fratele vitreg al lui Jesse fusese ucis – şi ţin minte că gândisem: „E fix ca acasă la noi”. Am mers mai departe pe o şosea îngustă, şerpuitoare, în sus şi-n jos pe coline, apoi iarăşi printr-o zonă rurală, unde case de lemn erau construite pe loturi mari, plane, cu câini în fiecare curte, ţinuţi în lanţ. N-am văzut nici ţipenie de om, zona părea pustie. Doar câini, câţiva cai şi, mai încolo, o lizieră

deasă, căreia i se dăduse voie să rămână între case şi autostradă.

Casa Diondrei a apărut după alte zece minute. Era urâtă, avea un aer tupeist, se apleca într-o parte ca o femeie înfuriată, cu mâna în şold. Avea nevoie de aerul ăsta, fiindcă altceva nu prea mai era de capul ei. Fusese construită la o oarecare distanţă de stradă şi arăta ca o baracă pentru lucrători sezonieri a unei ferme mari, dar nu mai era o altă casă acolo, ci doar nişte petice noroioase de ambele părţi, teren accidentat, cu hârtoape, de parcă pământul ar fi avut acnee. Şi, în zare, tristele rămăşiţe ale pădurii.

Am luat-o pe drumeagul lung şi neasfaltat care ducea spre casă, îngrijorându-mă deja că avea să-mi rămână blocată maşina, şi ce mă făceam dacă-mi rămânea blocată maşina?

De după norii de furtună, soarele de amiază târzie a ieşit exact la timp ca să mă orbească; am trântit portiera şi-am pornit spre casă, simţindu-mi măruntaiele reci. Cum mă apropiam de treptele din faţă, o femelă mare de oposum a ţâşnit de sub verandă, stropşindu-se la mine. Apariţia m-a neliniştit, cu faţa aia lunguiaţă şi albă şi ochi negri, arătând a ceva ce-ar fi trebuit să fie deja mort. Plus că femelele de oposum sunt nişte căţele nasoale. A zbughit-o în tufe, iar eu am bătut cu piciorul în trepte ca să mă asigur că nu mai erau şi alţii, apoi am urcat. Piciorul drept, cel paradit, mi-a fâşâit în gheată. Lângă uşă atârna un prinzător-de-vise, colţi sculptaţi de animal şi pene mişcând în bătaia vântului.

Aşa cum ploaia, în oraş, poartă mirosul de beton, aici aducea iz de pământ şi de bălegar. Mirosea ca acasă şi asta nu era de bine.

O tăcere prelungă a urmat bătăilor mele în uşă, apoi am auzit paşi apropiindu-se molcom. Diondra a deschis uşa, în mod evident teafără şi nevătămată. Nici nu părea foarte diferită de pozele pe care le văzusem. Nu mai avea cârlionţi spiralaţi, dar tot îşi purta părul în bucle negre, tot îşi încondeia ochii cu negru, şi asta-i făcea ochii să arate

azurii, ca nişte acadele. Îşi dăduse cu două rânduri de rimel, lungit pe la colţurile ochilor, răsfirat în punctuleţe negre pe perniţele cărnoase de sub ochi. Buzele îi erau cărnoase, ca nişte labii. Faţa ei, întregul ei trup, toate erau o serie de curbe blânde: obraji roz, cu ceva fălcuţe, sâni care-i ieşeau un pic peste marginea sutienului, un colăcel de piele mărginindu-i blugii pe talie.

— O, a zis deschizând uşa şi lăsând un val de căldură să iasă. Libby?

— Da.

Mi-a cuprins faţa în palme.

— La naiba, Libby. Mereu m-am gândit că într-o zi o să dai de mine. Deşteaptă fată!

M-a îmbrăţişat, apoi m-a ţinut un pic de braţe.

— Bună. Intră.

Am intrat într-o bucătărie cu cămară, care-mi amintea prea mult de casa mea pierdută. Am străbătut un hol scurt. În dreapta se căsca uşa de la pivniţă, de unde se ridicau răbufniri de aer rece. Neglijenţă. Am intrat într-o cameră de zi cu tavan scund, cu o scrumieră pe jos, scoţând rotocoale de fum, cu pereţii îngălbeniţi şi toată mobila arătând ponosită. Un televizor mare era lipit, ca un divan, de perete.

— Te-ar deranja dacă ţi-ai scoate încălţămintea, te rog, drăguţă? a zis arătând spre covorul din camera de zi, murdar şi cleios.

Întreaga casă era cu susu-n jos, părăginită, plină de pete. Un rahat de câine miniatural stătea făcut grămadă lângă trepte, iar Diondra îl ocoli cu iscusinţă.

M-a condus spre canapea, lăsând în urmă cel puţin trei mirosuri diferite: de fixativ, cu iz de struguri, de loţiune floral şi poate… spray împotriva insectelor? Purta o bluză decoltată şi blugi strâmţi, cu accesorii ieftine de adolescentă. Era una dintre femeile acelea între două vârste care aveau impresia că-i pot păcăli pe ceilalţi.

Am urmat-o, simţind lipsa celor câţiva centimetri în plus pe care mi-i ofereau ghetele, simţindu-mă ca un copil. Diondra şi-a întors profilul spre mine, cercetându-mă cu

coada ochiului, şi am văzut un canin ascuţit ieşindu-i de sub buza de sus.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi a zis:

— Haide, ia loc. Mamă, e clar că eşti o Day, ha? Părul roşu ca focul, mereu mi-a plăcut asta.

De îndată ce ne-am aşezat, trei pudeli cu picioare scurte au apărut în fugă, cu zgărzi scoţând clinchete de zurgălăi, şi i s-au căţărat în poală. M-am încordat.

— Rahat, *chiar* că eşti o Day, a zis ea cu voce hârâită. Şi Ben era mereu tensionat când vedea câinii. Sigur, aveam unii mai mari decât copilaşii ăştia.

A lăsat câinii să-i lingă degetele, limbuţe roz zvâcnind înăuntru şi afară.

— Deci, *Libby,* a început, ca şi cum numele meu, existenţa mea, ar fi fost un soi de glumă doar de ea pricepută, Ben ţi-a spus unde să mă găseşti? Spune-mi adevărul.

— Te-am găsit după ceva ce-a zis Trey Teepano.

— Trey? Isuse, da' cum ai ajuns la Trey Teepano?

— Are un magazin pentru fermieri, e în Pagini Aurii.

— Magazin. Asta nu mi-aş fi închipuit. Apropo, cum arăta?

Am dat entuziastă din cap – arăta bine –, apoi mi-am luat seama şi m-am oprit.

După care am zis:

— Ai fost cu Ben în noaptea aia.

— Îhâm. Am fost, a zis şi mi-a cercetat figura, prudentă însă interesată.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— De ce?

— *De ce?*

— Scuze, donşoară Libby, da-i totul aşa, dintr-odată. Ţi-a spus Ben ceva? De ce, adică, să vii acuma să mă cauţi? De ce acuma?

— Trebuie să ştiu exact ce s-a întâmplat.

— Of, Libby, of, a zis şi mi-a aruncat o privire plină de milă. Ben n-are probleme să stea acolo pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia. El vrea să îndure. Lasă-l.

— El mi-a omorât familia?

— De asta ai venit?

— Mi-a omorât Ben familia?

S-a mulţumit să-mi zâmbească, cu buzele acelea fără contur înţepenite.

— Îmi trebuie linişte sufletească, Diondra, te rog. Doar spune-mi.

— Libby, aşadar e vorba de linişte sufletească? Crezi că, dacă afli răspunsul, o să-ţi găseşti pacea? Ca şi cum, dacă ştii, asta o să te repare cumva? Crezi că mai poate exista linişte pentru tine, după câte s-au întâmplat? Ce zici de asta? În loc să te întrebi ce s-a întâmplat, acceptă ce s-a întâmplat. Dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, Rugăciunea Seninătăţii. Pe mine m-a ajutat mult.

— Zi-mi numai, Diondra, zi-mi! Şi după aia o să încerc să accept.

Soarele apunea, mă lovea acum prin geamul din spate, mă făcea să clipesc de la atâta strălucire. S-a aplecat spre mine, mi-a luat mâinile.

— Libby, îmi pare rău, pur şi simplu nu ştiu. Am fost cu Ben în noaptea aia. Aveam de gând să plecăm din oraş. Eram însărcinată cu copilul lui. Plănuiam să fugim. El trebuia să se ducă acasă, să ia nişte bani. Şi a trecut o oră, au trecut două, trei. M-am gândit că s-a pierdut cu firea. Până la urmă am plâns până am adormit. După aceea, dimineaţa, am aflat ce s-a întâmplat. Întâi am crezut că a fost şi el omorât. Apoi am auzit că nu, că-i reţinut şi că poliţia crede că-i băgat într-un cuib, un clan satanic gen Charles Manson. Şi aşteptam o bătaie şi la uşa *mea.* Dar nimic. Au trecut câteva zile, am auzit că Ben n-are niciun alibi, că nu a zis absolut nimic de mine. Mă proteja.

— Atâţia ani.

— Atâţia ani, da. Poliţaii n-au fost mulţumiţi doar cu Ben. Voiau mai mult, ar fi dat mai bine. Dar Ben n-a scos o vorbă. Ei drăcie, e eroul meu.

— Deci nimeni nu ştie ce s-a întâmplat în noaptea aceea. N-o să aflu niciodată, în veci.

Am simţit o uşurare stranie zicând asta cu voce tare. Acum, poate, izbuteam s-o las baltă. Dacă oricum nu puteam să ştiu niciodată, puteam s-o las baltă.

— Chiar cred că-ţi poţi găsi liniştea dacă accepţi asta. Adică, Libby, nu cred că Ben a făcut-o. Cred că-l protejează pe tatăl vostru, asta cred. Dar cine ştie? Nu-mi place s-o spun, dar orice s-ar fi întâmplat în noaptea aia, Ben trebuia să ajungă în închisoare. Chiar şi el zice. Avea în el o chestie care nu se potrivea cu lumea de-afară, ceva violent. În închisoare se descurcă mult mai bine. E foarte popular. Corespondează cu femeile alea, femeile-s înnebunite după el. Primeşte vreo zece cereri în căsătorie pe an. Din când în când mai are impresia c-ar vrea să iasă. Dar nu vrea de fapt.

— De unde ştii?

— Ţinem legătura, a ridicat vocea Diondra, apoi a zâmbit dulce.

Lumina galben-arămie a soarelui îi scălda bărbia, în vreme ce ochii, dintr-odată, i se cufundaseră în întuneric.

— Unde-i copilul, Diondra? Copilul cu care erai însărcinată?

— Aici sunt, a rostit Fata Day.

Ben Day
3 ianuarie 1985, 1:11 a.m.

Ben deschise uşa ce dădea spre camera de zi întunecată, zicându-şi „sunt acasă”. Ca un erou-navigator ce se întorcea după luni petrecute pe mare. Aproape că-i închise uşa-n nas Diondrei – nu mă prinzi! —, dar o lăsă totuşi înăuntru, fiindcă… Fiindcă se temea de ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-o făcea. Bine, măcar, că nu-l luaseră şi pe Trey. Nu voia ca Trey să-i umble prin casă şi să facă mişto de lucruri despre care Ben ştia, oricum, că-s jenante.

Toată lumea dormea acum, întreaga casă executa un exerciţiu comun de respiraţie: inspiră-expiră. Voia s-o trezească pe maică-sa, îşi dorea să dea nas în nas cu ea, cu ochii cârpiţi de somn, înfăşurată bine în straturile ei de haine, şi ea să-l întrebe pe unde umblase, *ce-l mâncase să*

facă asta?

Diavolul. M-a mâncat Diavolul, mamă.

Nu voia să se ducă nicăieri cu Diondra, însă era în spatele lui, cu furia emanându-i din corp precum căldura – *mai repede, mai repede* –, aşa că începu să caute tiptil prin dulapuri, după ascunzişurile pentru bani ale maică-sii. Găsi, în primul dulap, o cutie veche cu fulgi de grâu, o deschise şi înghiţi cât de mult putu din cerealele uscate, cu fulgii lipindu-i-se de buze şi de gâtlej, făcându-l să tuşească uşor, o tuse de bebeluş. Apoi băgă mâna în cutie şi apucă fulgii cu pumnul, îndesându-i în gură, apoi deschise frigiderul şi descoperi un recipient de plastic cu capac conţinând mazăre şi cubuleţe de morcovi, cu un strat de unt pe deasupra, şi băgă lingura acolo, duse la gură marginea cutiei şi se apucă să-şi vâre spornic în gură, cu boabe de mazăre căzându-i pe piept şi-apoi pe jos.

— Haide! sâsâi Diondra.

Încă avea pe el nădragii ei mov; ea purta blugi drăguţi, un pulover roşu şi ghetele negre ca de bărbat care-i plăceau atâta, numai că avea picioarele aşa de mari încât ghetele chiar erau bărbăteşti. Nu-i plăcea s-o recunoască. Acum bătea cu o gheată în duşumea. Hai odată, hai odată.

— Să mergem la mine-n cameră, zise el. Am sigur nişte bani pe-acolo. Şi un cadou pentru tine.

Auzind asta, Diondra se învioră – chiar şi acum, când îi umblau ochii aiurea, zănatici de la droguri şi băutură, o bucura gândul unui cadou.

Lacătul era smuls şi Ben se enervă, apoi începu să se îngrijoreze. Maică-sa sau poliţia? Nu că ar fi avut ce să găsească, dar chiar şi aşa. Deschise uşa, aprinse lumina, Diondra închise uşa după el şi se aşeză pe pat. Şi vorbea, vorbea şi tot vorbea, dar el n-o asculta, apoi o buşi plânsul, aşa că se opri din făcut bagajul şi se întinse lângă ea. Îi netezi părul, îi mângâie burta şi încercă s-o liniştească, încercă să-i şoptească vorbe alinătoare despre ce frumoasă avea să fie viaţa lor şi alte minciuni de felul ăsta. Şi trecu o jumătate de oră bună până ce se linişti. De parcă nu tot ea

fusese aia care-i tot zicea să se grăbească. Tipic.

Se ridică iar, se uită la ceas, dorindu-şi să iasă odată de aici, dacă tot aveau de gând cu adevărat s-o şteargă. Uşa se crăpase, dar nu se opri ca s-o închidă, o voia deschisă, pericolul îl făcea mai iute. Aruncă nişte blugi şi nişte pulovere într-o geantă sport, împreună cu caietul pe care-l umpluse cu nume care-i plăceau, pentru copil – încă era de părere că Krissi Day era cel mai bun, că era un nume ca lumea, Krissi Day. Krissi Patricia Day sau, după Diane, Krissi Diane Day. Ăsta îi plăcea fiindcă prietenii ei puteau să-i zică D-Day, ar fi fost mişto. Dar trebuia să se certe cu Diondra pe tema asta, fiindcă ei i se părea că numele alese de el erau prea comune. Voia nume gen Ambrosia, Calliope sau Nightingale.

Cu geanta pe umăr, băgă mâna în fundul sertarului de la birou şi scoase de-acolo teancul de bani dosit. Pusese deoparte câte-o bancnotă de cinci şi zece, când şi când, şi se convinsese că avea vreo trei-patru sute de dolari, dar văzu, acum, că nu erau nici măcar o sută. Şi-i îndesă în buzunar, se lăsă în patru labe ca să ajungă sub pat şi, unde fusese plasa cu hăinuţe, era gol acum. Hăinuţele fiicei lui.

— Unde-i cadoul meu? zise Diondra gutural, fiindcă stătea tolănită pe spate, cu burta ţuguindu-se drept în sus, sfidătoare, ca un deget ce face un semn obscen.

Ben înălţă capul, o privi, se uită la buzele mânjite şi la ochii pătaţi cu negru şi-şi spuse că arăta ca un monstru.

— Nu-l găsesc, zise.

— Cum adică nu-l găseşti?

— Nu dau de el, cineva a umblat pe-aici.

Rămaseră aşa, în licărul singurului bec, neştiind ce să mai facă.

— Crezi că a fost una din surorile tale?

— Poate. Michelle îşi bagă mereu nasul pe-aici. Şi nici n-am atâţia bani câţi am crezut că aveam.

Diondra se ridică, apucându-se de burtă, gest pe care nu-l făcea niciodată afectuos, protector. O înhăţa de parcă ar fi fost o povară pe care el era prea prost ca să se ofere s-o care. O ţinea acum îndreptată spre el, zicând:

— Eşti tatăl nenorocitului ăstuia de copil, aşa că ai face bine să te gândeşti rapid la ceva, tu m-ai lăsat gravidă, tu să repari. Sunt aproape în şapte luni, aş putea să nasc oricând, şi tu…

O umbră neaşteptată în uşă, un fâşâit scurt de cămaşă de noapte, apoi un picior săltat, încercând să-şi menţină echilibrul. O izbitură accidentală şi uşa se deschise larg. Michelle se furişase pe hol, încercând să tragă cu urechea, dar se aplecase prea tare în uşă. Faţa ei brăzdată de somn se arătă vederii, cu ochelarii ăia mari reflectând pătrăţele gemene de lumină. Avea în mâini un jurnal nou, iar din gură i se prelingea o dâră de pastă de pix.

Michelle îşi plimbă privirea de la Ben la Diondra, apoi şi-o aţinti asupra burţii Diondrei şi zise:

— Ben a lăsat o fată gravidă. Ştiam eu.

Ben nu-i putea vedea ochii, ci doar luminiţele de pe lentile şi zâmbetul din josul lor.

— Mamei i-ai spus? întrebă Michelle surescitată, ridicând vocea. Să-i spun eu mamei?

Ben era pe cale să întindă mâna după ea, s-o vâre la loc în pat cu o ameninţare pe cinste, însă Diondra se repezi. Michelle încercă să ajungă la uşă, însă Diondra o apucă de păr, de părul acela lung, şaten, şi o trânti la pământ. Michelle căzu rău, pe noadă, iar Diondra şopti *niciun cuvânt pizdă mică niciun cuvânt în morţii mă-tii,* şi Michelle se smuci, se împinse în perete cu picioarele încălţate în papuci, lăsând-o pe Diondra cu un smoc de păr în mână, pe care-l azvârli pe jos şi-o porni după Michelle, iar dacă Michelle ar fi fugit spre dormitorul mamei ar fi fost bine totul, însă ea se duse glonţ spre dormitorul ei, spre camera fetelor, cu Diondra după ea, cu Ben în spatele lor, şoptind *Diondra, stai, Diondra, las-o în pace.* Numai că Diondra n-avea de gând s-o lase, se îndreptă spre patul lui Michelle, unde Michelle se lipise de perete, scâncind, şi-o trase de-un picior, o întinse pe pat şi se lăsă peste ea, *vrei să spui la toată lumea că-s gravidă, ăsta-i planul tău, o şmecherie de-a ta ca să vinzi un secret pe cincizeci de*

cenţi, să-i spui lui mămica, ia ghici ce ştiu eu, nu cred, rahat mic, oare de ce toată familia asta-i aşa de tâmpită, şi-şi înfipse mâna în gâtul lui Michelle, şi picioarele lui Michelle, în papucii ăia ce-ar fi trebuit să arate ca nişte lăbuţe de căţel, se zbăteau în sus şi-n jos, şi Ben se uită la picioare, absent, gândindu-se că arătau pe bune ca nişte lăbuţe, apoi Debby începu să-şi revină încet din somnul ei ca o transă, Ben închise uşa în loc s-o deschidă larg şi să-şi strige mama, voia să fie linişte, n-avea alt impuls decât să rămână la plan, adică să nu trezească pe nimeni, şi încercă să se înţeleagă cu Diondra, spunându-şi că totul avea să fie bine, *Diondra, Diondra, linişteşte-te, n-o să spună, dă-i drumul,* în vreme ce Diondra, lăsându-se şi mai grea pe gâtul lui Michelle, gâfâi *Crezi c-o să-mi petrec viaţa făcându-mi griji de târfa asta mică,* şi Michelle o zgârie, apoi înfipse pixul în mâna Diondrei, un punctuleţ de sânge, şi Diondra îi dădu o clipă drumul, arătând uimită, ca şi cum nu i-ar fi venit a crede, iar Michelle se lăsă pe-o parte, sorbind aer cu lăcomie, şi Diondra o înhăţă iarăşi de gât, iar Ben îşi lăsă palmele pe umerii Diondrei, ca s-o tragă de-acolo, dar în loc de asta îşi ţinu palmele unde erau.

Libby Day
Acum

Fata Day era zveltă, aproape înaltă şi, când a intrat în cameră, mi-a arătat un chip care, efectiv, era al meu. Avea şi părul nostru roşu, vopsit castaniu, însă rădăcinile roşii se iţeau pe dedesubt, exact ca la mine cu câteva zile în urmă. Statura probabil o avea de la Diondra, însă chipul era bucăţică ruptă eu, Ben, mama. S-a uitat lung la mine, apoi a scuturat din cap.

— Scuze, a fost aiurea, a spus şi a roşit.

Pielea îi era plină de pistruii familiei.

— N-am ştiut, adică presupun că e logic că semănăm, dar… oau.

S-a uitat la maică-sa, apoi iarăşi la mine, la mâinile mele, la mâinile ei, la degetul care-mi lipsea.

— Sunt Crystal, nepoata ta.

Îmi venea s-o îmbrăţişez, voiam s-o îmbrăţişez. Am dat mâna.

Fata s-a apropiat şovăielnic, încolăcindu-şi braţele ca într-o împletitură, încă privindu-mă pieziş, cum te uiţi la tine însăţi într-o vitrină, când treci, încercând să te vezi un pic fără să-şi dea seama ceilalţi.

— Ţi-am spus că o să se întâmple dacă aşa-i menit să fie, dragă, a zis Diondra. Aşa că uite-o. Vino încoace, stai jos.

Fata s-a lăsat alene spre maică-sa, s-a lăsat cuprinsă de braţul îndoit al Diondrei, cu obrazul pe umărul ei, iar Diondra a început să se joace cu o şuviţă de păr roşu/şaten. M-a privit din poziţia aceea sigură. Protejată.

— Nu pot să cred că ajung, în fine, să te cunosc, a zis. N-ar fi trebuit să ne întâlnim vreodată. Sunt un secret, să ştii, a zis şi şi-a ridicat privirea spre maică-sa. Un copil de taină din flori, aşa-i?

— Aşa-i, a zis Diondra.

Fata deci ştia cine sunt, cine fuseseră cei din familia Day, că tatăl ei era Ben Day. Eram peste poate de uimită că Diondra avusese încredere în fiica ei să-i spună asta, avusese încredere c-o să păstreze secretul, că n-o să mă caute. M-am întrebat de câtă vreme ştia Crystal, dacă vreodată trecuse pe lângă casa mea, doar să arunce o privire, o singură privire. M-am întrebat de ce i-ar fi spus Diondra un adevăr atât de oribil, când nu era, de fapt, nevoie să-l ştie.

Diondra părea să fi intuit ce gândeam.

— E OK, a zis. Crystal ştie toată povestea. Nu-i ascund nimic. Suntem cele mai bune prietene.

Fata a încuviinţat din cap.

— Am chiar şi un album cu fotografii, cu toţi. Ei, chestii tăiate de prin reviste şi din astea. E ca un fals album de familie. Mereu am vrut să te cunosc. Să-ţi spun mătuşă Libby? E aiurea? E cam aiurea.

Nu ştiam ce să zic. Mă simţeam uşurată. Familia Day nu era pe cale de dispariţie. Înfloreau, de fapt, mulţumită fetei ăsteia înalte, drăguţe, care arăta ca mine, dar avea

toate degetele la mâini şi la picioare, şi n-avea creierul meu plin de coşmaruri. Îmi venea să pun o sumedenie de întrebări indiscrete: Avea probleme cu vederea, ca Michelle? Era alergică la căpşuni, ca mama? Avea sângele dulce, ca Debby, o înţepau ţânţarii de picioare, îşi petrecea verile duhnind a unguent cu camfor? Se înfuria iute, ca mine, era distantă ca Ben? Îi învârtea pe toţi pe degete şi nu avea remuşcări ca Runner? Cum era, cum era, voiam să-mi spună multele feluri în care era ca alde Day, voiam să-mi reamintească de cum am fost odată cu toţii.

— Ţi-am citit şi cartea, a adăugat Crystal. *Începe o nouă zi.* A fost foarte bună. Voiam să spun cuiva că te ştiu, fiindcă, na, eram mândră.

Vocea îi susura ca un flaut, ca şi cum ar fi fost mereu pe cale să izbucnească în râs.

— A, mersi.

— Eşti bine, Libby? a zis Diondra.

— Mm, cred că…, cred că nu înţeleg de ce aţi rămas ascunse atâta timp. De ce Ben încă se jură că nu vă cunoaşte. Adică, presupun că nici nu şi-a întâlnit vreodată fiica.

Crystal a clătinat din cap.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc totuşi, e eroul meu. A apărat-o pe mama, atâţia ani.

— Şi chiar e nevoie să păstrezi secretul ăsta, Libby, a zis Diondra. Sperăm că aşa o să faci. Nu pot să risc să se creadă că am fost complice sau aşa ceva. Nu pot să risc. Pentru Crystal.

— Nu cred că-i nevoie de…

— Te rog? a zis Crystal, pe un ton normal, dar rugător. Te rog. Serios că nu suport ideea că pot să vină oricând şi să mi-o ia pe mama. Chiar e prietena mea cea mai bună.

Amândouă ziseseră asta. Am fost cât pe ce să-mi dau ochii peste cap a lehamite, dar am văzut că fata era pe cale să izbucnească în lacrimi. Se temea deci de spectrul pe care-l crease Diondra: poliţiştii cei răi şi răzbunători care puteau năvăli ca s-o ia pe mami de lângă ea. Puteam să jur

că Diondra era prietena ei cea mai bună. Trăiseră, atâţia ani, într-o capsulă pentru două persoane. Secretă. Trebuie să rămân ascunsă de dragul lui mami.

— Deci ai fugit şi n-ai mai luat legătura cu ai tăi?

— Am plecat chiar când începea să se vadă, a zis Diondra. Aveam nişte părinţi dementi. M-am bucurat să scap de ei. Copilul a fost secretul nostru, al meu şi-al lui Ben.

Un secret în familia Day, ce neobişnuit! Michelle, în sfârşit, pierduse ceva.

— Zâmbeşti, a spus Crystal, răspunzând şi ea cu un zâmbet identic.

— Ha, mă gândeam cât i-ar fi plăcut soră-mii Michelle să-şi bage nasul în bârfa asta. Îi plăceau chestiile dramatice.

S-au uitat la mine de parcă le-aş fi pălmuit.

— Nu voiam să fac glume, pardon, am zis.

— Lasă, nu-ţi face griji, a spus Diondra.

Am rămas aşa, holbându-ne una la alta, bâţâind din mâini şi picioare, până ce, până la urmă, Diondra a rupt tăcerea:

— Ai vrea să rămâi la cină, Libby?

Mi-a pus înainte o tocană de vită sărată, pe care am încercat s-o înghit, şi o groază de vin rozaliu dintr-o cutie care părea fără fund. Nu sorbeam, beam zdravăn. Femei cum îmi plăceau mie. Am vorbit despre tot soiul de prostii, poveşti despre frate-meu, cu Crystal aruncând întrebări la care mi-era jenă că nu ştiam să răspund. Lui Ben îi plăcea rock-ul sau muzica clasică? Citea mult? Avea diabet cumva, fiindcă ea, una, avea probleme cu zahărul în sânge. Şi bunica Patty, ea cum fusese?

— Vreau să-i cunosc, gen, să ştiu ce fel de oameni erau. Nu doar ca victime, spuse cu aerul pios al cuiva de doar douăzeci şi ceva de ani.

M-am scuzat şi m-am dus la baie. Aveam nevoie de un moment ca să mă distanţez de amintiri, de fată, de Diondra. Îmi dădeam seama că nu mai aveam cu cine vorbi, că ajunsesem la capăt, şi acum trebuia s-o iau de la

început şi să mă gândesc la Runner din nou. Baia era la fel de jegoasă ca şi restul casei, plină de igrasie, cu toaleta curgând încontinuu şi ghemotoace de hârtie igienică mânjite cu ruj aruncate pe lângă coş. Pentru prima dată singură aici, n-am putut rezista să nu-mi caut un suvenir. O vază roşie, smălţuită, era aşezată pe capacul rezervorului de la toaletă, dar n-aveam geanta cu mine. Îmi trebuia ceva mărunt. Am deschis dulăpiorul de medicamente şi-am dat peste câteva flacoane de pilule, pe a căror etichetă scria Polly Palm. Somnifere, analgezice şi chestii pentru alergii. Am luat câteva pastile de Vicodin, apoi am şterpelit un ruj roz-deschis şi un termometru. Ce noroc, fiindcă nu m-aş fi gândit în veci să-mi cumpăr un termometru, dar mereu îmi dorisem unul. Când zac în pat, e bine de ştiut dacă sunt bolnavă sau doar leneşă.

Am revenit la masă şi-am găsit-o pe Crystal cu un picior ridicat pe scaun şi bărbia sprijinită de genunchi.

— Încă mai am întrebări, a zis, cu vocea de flaut făcând arpegii.

— Probabil că n-am răspunsuri, am început să zic, încercând s-o parez. Eram foarte mică atunci când s-a întâmplat totul. Şi uitasem aşa de multe despre familie, până ce am început să vorbesc cu Ben.

— N-ai albume cu fotografii? a întrebat Crystal.

— Ba da. O vreme le-am ţinut deoparte, în cutii.

— Prea dureros, a spus cu voce voalată Crystal.

— Abia de curând am început să mă uit iarăşi prin ele – prin albumele foto şi anuarele de la şcoală şi alte vechituri.

— De pildă? a zis Diondra stâlcind nişte mazăre sub furculiţă ca o adolescentă plictisită.

— Păi, cam jumate erau chestii rămase de la Michelle, am zis, dornică să pot răspunde cu ceva sigur la o întrebare.

— Jucării? a întrebat Crystal jucându-se cu marginea fustei.

— Nu, bileţele şi alte prostii. Jurnale. Michelle punea totul pe hârtie. Vedea un profesor că face ceva ciudat,

ajungea în jurnal, i se părea că mama favorizează pe cineva, băga la jurnal, se certa cu prietena cea mai bună pe seama unui băiat pe care-l plăceau amândouă, ajungea în…

— …odd Delhunt, a murmurat Crystal, dând din cap, apoi a mai tras o duşcă de vin.

— …jurnal, am continuat, fără să fi auzit prea bine.

Apoi mi-am dat seama. Zisese cumva Todd Delhunt? Todd Delhunt, nu mi-aş fi amintit niciodată numele singură, Michelle se luase la ceartă pentru micul Todd Delhunt. Se întâmplase chiar de Crăciun, chiar înainte de crime, ţin minte că o ţinuse toată dimineaţa de Crăciun, stătuse şi mâzgălise în noul ei jurnal. Dar totuşi, Todd Delhunt, cum de…

— O ştiai pe Michelle? am întrebat-o pe Diondra, în vreme ce creierul încă îmi duduia.

— Nu prea, a zis Diondra. Mai deloc, a adăugat.

Începea să-mi amintească de Ben, când pretindea că n-o cunoaşte pe Diondra.

— E rândul meu să fac pipi, a zis Crystal după o ultimă gură de vin.

— Deci, am început, apoi m-am poticnit.

Crystal n-ar fi avut cum să ştie că lui Michelle îi plăcea de Todd Delhunt, decât dacă… Dacă citise jurnalul lui Michelle. Cel pe care-l primise în dimineaţa de Crăciun, să înceapă anul 1985 cu el. Presupusesem că niciunul dintre jurnale nu lipseşte, fiindcă cel din 1984 era intact, dar la cel pe 1985 nu mă gândisem. Noul ei jurnal, cu doar nouă zile de însemnări – de acolo citase Crystal. Citise jurnalul surorii mele moarte.

Am sesizat o licărire metalică la dreapta mea şi chiar în clipa aceea Crystal m-a izbit în tâmplă cu un fier de călcat vechi, cu gura deschisă larg, într-un ţipăt îngheţat.

Patty Day
3 ianuarie 1985, 2:03 a.m.

Pe Patty chiar o luase somnul, ce ridicol, şi se trezi la 2:02, se desprinse de Libby şi ieşi pe hol. Cineva făcea

zgomot în camera fetelor, se auzea scârţâind un pat. Michelle şi Debby dormeau duse de felul lor, dar erau gălăgioase – aruncau plapuma de pe ele, vorbeau în somn. Trecu de camera lui Ben, unde rămăsese lumina aprinsă de când intrase ea prin efracţie. Ar fi vrut să mai zăbovească, dar era târziu şi lui Calvin Diehl nu păreau să-i placă întârzierile.

Ben copilaşul.

Mai bine că n-avea timp. Păşi spre uşă şi, în loc să-şi facă griji în privinţa frigului, se gândi la ocean, la acea singură călătorie în Texas, când era mică. Se imagină unsă bine cu ulei şi prăjindu-se la soare, văzu valurile, simţi sarea de pe buze. Soare.

Deschise uşa, iar cuţitul îi pătrunse în piept, căzu în braţele bărbatului, care şoptea *Nicio grijă, se termină totul cam în treizeci de secunde, s-o mai facem o dată ca să fim siguri,* şi o depărtă de el, era ca o dansatoare condusă de partener, simţi cum cuţitul i se răsuceşte în piept, nu-i nimerise inima, ar fi trebuit să-i nimerească inima, simţi oţelul mişcându-se în ea şi-l văzu pe bărbat cum o priveşte de sus, cu chip blând, gata să mai lovească o dată, dar se uită peste umărul ei şi chipul cel blând i se schimonosi, mustaţa începu să-i tremure.

— Ce dracului?

Iar Patty întoarse faţa doar un pic, către interiorul casei, şi-o văzu pe Debby, în cămaşa de noapte de culoarea lavandei, cu codiţele strâmbate de somn şi cu o fundă albă atârnată de braţ, ţipând *Mami, îi fac rău lui Michelle!* Fără să observe că mami era rănită şi ea, atât de concentrată era asupra mesajului ei, *vino, mami, vino,* iar Patty apucă să gândească doar: prost moment pentru un coşmar. Apoi: închide uşa. Sângele îi curgea pe picioare, dar încercă să închidă ea uşa, aşa încât Debby să n-o vadă, însă bărbatul o împinse, deschizând-o larg, şi ţipă *ladraculadraculadracu*! Răcni asta în urechea lui Patty, ea simţi că încearcă să smulgă cuţitul din pieptul ei şi-şi dădu seama ce însemna asta, că o voia pe Debby, bărbatul zisese că nu trebuia să ştie nimeni, nu putea să-l vadă

nimeni, voia ca Debby să se ducă odată cu Patty, iar Patty strânse palma peste mâner şi împinse cuţitul mai tare în ea, şi bărbatul ţipă, lăsă cuţitul, împinse uşa cu piciorul şi intră. Patty căzu, îl văzu că se duce după topor, toporul pe care-l proptise Michelle de uşă, iar Debby dădu să alerge spre ea, să-şi ajute mama, şi Patty ţipă *Fugi!* iar Debby încremeni, ţipă, vomită înaintea ei, alunecă pe gresie şi o apucă în partea cealaltă, izbuti să ajungă la capătul holului, gata să dea colţul, însă bărbatul era chiar în spatele ei, ridica toporul, şi văzu cum toporul coboară, Patty se chinui să se ridice, împiedicată ca un beţiv, neputând să mai vadă cu un ochi, păşind ca într-un coşmar în care picioarele se mişcă iute dar rămâi pe loc, ţipând *fugi, fugi, fugi,* şi ajunse la colţ, unde-o văzu pe Debby zăcând pe jos, între două băltoace de sânge ca nişte aripi, iar bărbatul era furios acum, cu ochi umezi, lucioşi, ţipa *De ce m-ai făcut să fac asta?* şi se întoarse, ca şi cum ar fi dat să plece, iar Patty alergă pe lângă el şi-o apucă pe Debby, care merse câţiva paşi, împleticindu-se ca un bebeluş gras, şi era rănită, lovită rău, braţul, mânuţa ei dulce, *e-n regulă, puiule, eşti bine,* iar cuţitul alunecă din pieptul lui Patty şi căzu cu un zăngănit, sângele ţâşnea din ea mai iute acum, pulsând, iar bărbatul reveni, de data asta cu o puşcă de vânătoare, puşca lui Patty, pe care-o pusese aşa de bine deasupra vetrei, unde nu puteau s-o ajungă fetele. O îndreptă spre ea când ea încercă să se pună înaintea lui Debby, fiindcă acum nu mai putea să moară.

Bărbatul trase piedica şi Patty mai avu timp pentru un ultim gând: aş vrea, aş vrea, aş vrea să pot lua înapoi toate astea.

Şi atunci, cu un vâjâit, ca un vânt de vară ce se strecoară prin geamul unei maşini, focul de armă îi smulse jumătate din cap.

Libby Day
Acum

— Scuze, mamă, zicea Crystal.

Eram aproape oarbă, zăream doar un portocaliu-

închis, ca atunci când stai în soare cu pleoapele lăsate. Am zărit imagini scurte cu bucătăria, care au dispărut îndată. Mă durea obrazul, simţeam cum zvâcneşte până în măduva spinării, până în fluierele picioarelor. Eram cu faţa-n jos pe duşumea, iar Diondra era călare peste mine. Îi simţeam mirosul – izul ăla de insecticid – în timp ce mă ţinea acolo, la pământ.

— Doamne, am făcut-o de oaie.

— E-n regulă, puişor, du-te numai şi adu-mi arma.

I-am auzit paşii lui Crystal pe scări, apoi Diondra m-a întors pe spate şi m-a apucat de beregată. Voiam să mă înjure, să ţipe ceva, dar era tăcută, grea, respira potolit. Îi simţeam apăsarea degetelor pe gâtlej. Jugulara îmi sălta, apoi a început să zvâcnească înfundat sub degetul ei mare. Aveam să mor. Ştiam asta, pulsul îmi era accelerat, apoi mult prea scăzut. Mi-a blocat braţele cu genunchii, nu le puteam urni, nu puteam decât să dau cu călcâiele în podea, dar picioarele îmi alunecau. Îmi respira în faţă, simţeam căldura, îmi imaginam gura ei căscată. Da, chiar, îmi imaginam pe unde-i era gura. Am împins o dată, tare, am reuşit să-mi eliberez braţele şi am izbit-o cu pumnul în faţă.

Am lovit ceva, abia dacă-i simţisem osul, pârâind, însă pumnul mă durea şi aşa, apoi m-am tras spre uşă, încercam să găsesc un scaun, încercam să văd naibii ceva, i-am simţit mâinile apucându-mă de gleznă, *de data asta nu, drăguţă,* şi-mi ţinea piciorul cu şosetă, însă era piciorul drept, cel la care-mi lipseau degete, aşa că-i venea mai greu să-l ţină, şosetele nu se potriveau niciodată perfect şi, dintr-odată, eram în picioare iar ea a rămas cu şoseta în mână, Crystal nu apăruse încă, nu avea arma, am fugit spre partea din spate a casei, însă nu vedeam, nu mă puteam menţine în linie dreaptă, aşa că am cotit la dreapta, printr-o uşă deschisă, şi-am căzut cu faţa înainte pe scările ce duceau către răcoarea din pivniţă, m-am lăsat moale ca un copil, fără să opun rezistenţă, e cel mai bine când cazi aşa, şi până să ajung la fundul pivniţei mă şi ridicasem, simţind mirosul de umezeală stătută. Vederea

îmi pâlpâia ca un televizor vechi – închis, apoi deschis –, după care am izbutit să zăresc umbra Diondrei zăbovind în patrulaterul de lumină din capul scării şi, în sfârşit, închizând uşa de la pivniţă după mine.

Le auzeam vorbind, Crystal se întorsese:

— O să trebuiască să…

— Păi… *acuma da.*

— Nu pot să cred, mi-a ieşit pe gură, aşa de proastă…

Am început să dau târcoale prin pivniţă, încercând să găsesc o cale de ieşire: trei ziduri de ciment şi unul ce dădea spre curtea din spate, astupat până la tavan cu gunoaie. Diondra şi Crystal nu erau îngrijorate de mine, trăncăneau dincolo de uşa de la parter, în vreme ce eu scormoneam prin gunoaie încercând să găsesc un loc în care să mă ascund, încercând să dau de vreo chestie pe care s-o pot folosi ca armă.

— …Nu prea ştie ce s-a întâmplat, nu-i sigură…

Am deschis un cufăr în care mă puteam ascunde, în care puteam muri.

— …ştie, nu-i proastă…

M-am apucat să arunc de-acolo un cuier pentru pălării, două roţi de bicicletă, iar valul de gunoaie se mişca de fiecare dată când săpam mai mult prin el.

— …O s-o fac eu, eu sunt de vină.

Am dat peste un munte de cutii vechi, cu adâncituri în ele, precum cele pe care le aveam sub casa scării, acasă. Le-am împins şi-am făcut să cadă o bară cu arc pentru sărit, prea grea ca s-o pot mânui.

— …o fac eu, e-n regulă…

Voci: furioasă-vinovată-furioasă-vinovată-decisă.

Subsolul era mai mare decât casa însăşi, era o pivniţă zdravănă din Vestul Mijlociu, făcută să reziste la tornade, să poţi depozita legume, adâncă şi murdară. Am început să dau deoparte resturile şi să înaintez, apoi, scormonind după un birou masiv, am descoperit o uşă veche. Era o cu totul altă încăpere, partea serioasă a adăpostului anti-tornade şi da, o fundătură, dar n-aveam vreme să stau pe gânduri, trebuia să înaintez, iar acum pivniţa era luminată,

Diondra şi Crystal veneau, am închis uşa după mine şi-am păşit în încăperea îngustă, unde erau băgate şi mai multe chestii – casetofoane vechi, un leagăn, un mini-frigider, înghesuite toate pe laturi, nu mai aveam decât vreo şase-şapte metri de fugit, iar în spate auzeam cum muntele de gunoi se prăbuşeşte înaintea uşii, dar asta nu ajuta, aveau să treacă de el în câteva secunde.

— Trage încolo, pe-acolo a apucat-o, a zis Crystal.

Diondra a făcut şşş, le-am auzit paşii grei pe ultimele trepte, nu se grăbeau, Diondra îndepărta chestii lovindu-le cu piciorul şi înainta spre uşă, mă încolţea ca pe un animal turbat care trebuia lichidat, şi nici măcar nu era foarte concentrată, fiindcă deodată a zis:

— Tocana aia a fost prea sărată.

Am băgat de seamă, în cămăruţa mea, o geană de lumină într-un ungher. Venea de undeva din plafon.

M-am grăbit într-acolo, împiedicându-mă de un căruţ roşu, şi femeile, auzindu-mă cum cad, au râs, iar Crystal a zis:

— Acuma ţi-ai făcut o bubă.

Diondra izbea lucrurile din cale, am ajuns sub lumină, era o deschizătură pentru un ventilator, aerisirea adăpostului pentru tornade, şi prea mică pentru ca un om oarecare să încapă, dar nu şi pentru mine, şi-am început să adun chestii sub mine ca să mă pot sălta pe ele, în vreme ce Diondra şi Crystal aproape că trecuseră peste muntele de resturi. Am încercat să mă sui pe un căruţ vechi de bebeluş, dar fundul i-a cedat, mi-am julit piciorul, am început să îngrămădesc chestii: o masă de înfăşat strâmbă, apoi nişte enciclopedii şi peste enciclopedii eu, simţindu-le gata să se dărâme, însă mi-am întins braţele prin gura de ventilaţie, am trecut prin paletele ventilatorului ruginit, a trebuit doar să împing o dată, tare, şi respiram aerul rece al nopţii, eram gata să mă împing încă o dată şi să ies cu totul. Chiar dacă Crystal m-a apucat de picior, încerca să mă tragă înapoi, am lovit-o cu picioarele, m-am zbătut. Ţipete în spatele meu, *împuşc-o!,* şi Crystal urlând *am prins-o,* şi greutatea ei mă trăgea în jos, pierdeam înălţime,

ieşisem doar pe jumătate, şi atunci i-am ars un şut zdravăn în plină faţă, cu piciorul paradit, am simţit cum îi mut nasul din loc cu călcâiul, am auzit un urlet ca de lup în spate şi pe Diondra văitându-se, *of, copilaş,* şi eram liberă, din nou în picioare, cu braţele pline de zgârieturi adânci şi roşii, dar în picioare, pe pământ, şi gâfâiam după aer, stăteam aşa în noroi şi gâfâiam, şi-o auzeam deja pe Diondra zicând *suie-te acolo, suie-te.*

Nu mai aveam cheile de la maşină, le lăsasem înăuntru pe undeva, aşa că m-am întors şi-am rupt-o la fugă spre pădure, alergam şchiopătând, ca şi cum aş fi avut trei picioare, fără o şosetă, lipăind prin noroi, puţind a balegă în lumina lunii, apoi m-am răsucit, simţindu-mă aproape bine, şi le-am văzut ieşite din casă, se luaseră după mine, mă hăituiau – feţe albe, palide, de pe care picura sânge –, însă am izbutit să ajung în pădure. Mi se învârtejea capul, nu puteam fixa cu privirea pe nimic: copac, cerul, un iepure speriat de apariţia mea. *Libby!* în spate. Am intrat mai adânc în pădure, cât pe ce să leşin, şi, pe când ochii mi se împăienjeneau, am dat peste un stejar gargantuesc. Trona în susul unei râpe de vreun metru adâncime, cu rădăcini întortocheate iradiind pe la exterior precum razele de soare, aşa că m-am scoborât prin noroi şi m-am vârât într-o vizuină părăsită, pe sub una dintre rădăcini, groasă cât un om. Am scurmat în pământul rece, ud, eram un lucru mărunt într-o scobitură mică, tremurătoare dar tăcută, mă ascundeam, mă pricepeam la asta.

Luminile s-au apropiat, au atins trunchiul copacului, le-am văzut pe cele două căţărându-se pe malul râpei, o bucată de fustă, un picior cu pistrui roşii, în treacăt, *aici trebuie să fie, nu se poate să fi ajuns aşa de departe,* am încercat să nu respir, ştiind că orice gură de aer avea să-mi aducă un glonţ în faţă, mi-am ţinut deci răsuflarea şi le-am simţit greutatea apăsând pe rădăcinile copacului, şi Crystal a zis *poate s-a întors înapoi,* iar Diondra *uită-te mai departe, e rapidă,* precum cineva care ştia, apoi s-au întors şi-au alergat şi mai spre adânc în pădure, iar eu am

răsuflat lipită de pământ, cu faţa în noroi, am respirat aer cu iz de pământ. Ore întregi, pădurea a răsunat de strigătele lor mânioase, frustrate, – *nu-i bine, e foarte rău* – şi după aceea, la un moment dat, strigătele s-au oprit. Am mai aşteptat nişte ore, până la răsărit, apoi am ieşit din ascunziş şi-am apucat-o, împleticindu-mă printre copaci, spre casă.

Ben Day
3 ianuarie 1985, 2:12 a.m.

Diondra era, încă, aplecată peste trupul lui Michelle. Ascultând. Ben se făcuse ghem, se legăna singur, în vreme ce de pe hol veneau ţipete şi blesteme, toporul izbea în carne, apoi o bubuitură de puşcă şi linişte, apoi mama lui din nou, scăpase, poate nu era rănită, dar apoi ştiu că era, scotea sunete fără sens, *ulalalla* şi *giiiii,* se izbea de pereţi, apoi se auziră bocancii aceia, păşind greoi pe podeaua din hol, către camera mamei, după aceea sunetul groaznic al unor mânuţe încercând să apuce ceva, mâinile lui Debby zgâriind scândurile podelei, şi iarăşi toporul şi o expiraţie zgomotoasă, gâfâită, apoi încă un foc de armă, care-o făcu pe Diondra, suită pe Michelle, să tresară.

Diondra îşi arăta spaima numai după păr, cârlionţii îi tremurau în cap. Altfel nu mişca. Paşii se opriră în faţa uşii, uşa pe care Ben o închisese după ce începuseră ţipetele, uşa după care se ascundea în vreme ce alături membrii familiei lui mureau. Auzi, apoi, o voce lamentându-se – *fir-ar să fiiie* – şi paşii se auziră, bocănind iute şi greoi către ieşire.

Ben şopti către Diondra, arătând spre Michelle:

— Ea e-n regulă?

Diondra se încruntă, ca şi cum ar fi insultat-o.

— Nu, e moartă.

Ben nu izbutea să se ţină pe picioare.

— Eşti sigură?

— Sută la sută, zise Diondra şi se dădu de pe ea, iar capul lui Michelle se bălăngăni pe-o parte, cu ochii deschişi spre Ben. Lângă ea se aflau ochelarii sparţi.

Diondra veni înspre Ben, ajunse cu genunchii lângă faţa lui. Îi întinse o mână:

— Hai, ridică-te!

Deschiseră uşa, iar ochii Diondrei se făcură mari, ca şi cum ar fi văzut prima ninsoare din viaţa ei. Peste tot sânge, Debby şi maică-sa într-o baltă de sânge, toporul şi puşca lepădate prin hol şi mai încolo un cuţit. Diondra păşi înainte şi se uită cu mai multă atenţie, lăsând o reflexie întunecată în balta de sânge care se lărgea, curgând către ei.

— Măiculiţă, şopti ea. Poate chiar ne-am tras-o cu Diavolul.

Ben dădu fuga la bucătărie, intenţionând să vomite în chiuvetă, se simţi uşurat când icni, *dă afară, dă afară tot,* cum spunea maică-sa, ţinându-i fruntea cu palma deasupra toaletei, când era copil. *Scoate afară toată răutatea.* Însă nu se întâmplă nimic, aşa că se împletici spre telefon, dar dădu peste Diondra, care voia să-l oprească.

— O să mă dai în gât? Pentru Michelle?

— Trebuie să sunăm la poliţie, zise el cu ochii pe ceaşca de cafea pătată a maică-sii, cu câteva granule de cafea instant rămase pe fund.

— Unde-i aia mică? întrebă Diondra. Unde-i copila?

— Rahat! Libby!

Se întoarse pe hol în fugă, încercând să nu se uite la cadavre, prefăcându-se că-s doar obstacole pe care le putea sări, şi privi în camera maică-sii simţind frigul, văzu cum draperiile flutură în bătaia vântului şi văzu fereastra deschisă. Se întoarse în bucătărie.

— A dispărut, zise. A scăpat afară, s-a dus.

— Păi du-te şi ad-o înapoi.

Ben se răsuci spre uşă, gata să alerge afară, apoi se opri.

— S-o aduc înapoi, de ce?

Diondra traversă încăperea, îi luă mâinile şi i le puse pe burtă.

— Ben, nu-ţi dai seama că aşa a fost menit? Crezi că-i o coincidenţă că am făcut ritualul în noaptea asta, că avem

nevoie de bani şi că – poc! — un bărbat ţi-a omorât familia? O să moşteneşti acum totul de pe asigurarea mamei tale, poţi să faci ce vrei, să te duci să trăieşti în California, pe plajă, sau în Florida, putem face asta.

Ben nu spusese niciodată că ar fi vrut să stea în California sau Florida. Diondra spusese asta.

— Suntem o familie acum, putem fi o familie adevărată. Dar Libby e o problemă. Dacă a văzut ceva.

— Dar dacă n-a văzut?

Însă Diondra scutura deja din cap:

— Trebuie să facem curat, puiule. E prea periculos. E timpul să fii curajos.

— Dar, dacă trebuie să plecăm din oraş în noaptea asta, n-o să mai pot aştepta asigurarea de viaţă.

— Păi sigur că nu putem pleca acum. Acum trebuie să rămânem, altfel ar da de bănuit. Dar vezi ce cadou e asta – lumea o să uite tot rahatul cu Krissi Cates, fiindcă acum tu eşti victima. Oamenii or să vrea să fie buni cu tine. Eu o să încerc să ascund asta, zise împungându-se cu degetul în burtă, încă vreo lună, cumva. O să port un palton sau ceva, tot timpul. Şi, după ce căpătăm banii, am şi luat-o din loc. Liberi. N-o să trebuiască să mai suporţi rahaturi.

— Şi Michelle?

— I-am luat jurnalul, zise Diondra, arătându-i un caiet nou, cu Minnie Şoricica pe copertă. Suntem acoperiţi.

— Dar ce spunem despre Michelle?

— Zici că nebunul a făcut-o şi pe asta, ca pe celelalte. Şi cu Libby la fel.

— Dar ce facem cu…

— Şi, Ben, nu poţi spune că mă cunoşti, nu până plecăm. Nu pot să mă asociez cumva cu asta, pricepi? Vrei să-ţi nasc copilul în închisoare, ştii ce se-ntâmplă, ajunge în plasament, n-o să-l mai vezi niciodată. Vrei asta pentru copilul tău, pentru mama copilului tău? Încă ai ocazia să fii băiat mare, să fii bărbat. Acuma du-te şi adu-o pe Libby.

Luă lanterna cea mare şi ieşi în ger, strigând-o pe

Libby. Era o puştoaică iute, alerga bine, putea să fi străbătut tot drumul până la autostradă de-atunci. Sau se ascundea în locul ei obişnuit, lângă iaz. Păşi scrâşnind prin zăpadă, întrebându-se dacă nu cumva totul era, până la urmă, un vis urât, efectul drogurilor. Avea să se întoarcă în casă şi totul urma să fie ca mai devreme, să audă încuietoarea deschizându-se cu un pocnet şi totul să fie normal, toată lumea adormită, o noapte ca toate celelalte.

Apoi o văzu pe Diondra ghemuită asupra lui Michelle ca o gigantică pasăre de pradă, zguduindu-se amândouă în întuneric, şi ştiu că nimic n-o să fie bine şi că n-avea să o aducă pe Libby înapoi în casă. Trecu lumina lanternei peste stufăriş, văzu o licărire de păr roşu printre tulpinile gălbejite şi ţipă „Libby, stai unde eşti, puişor!”, apoi se răsuci şi alergă înapoi spre casă.

Diondra dădea cu toporul în pereţi, izbea canapeaua, ţipând, cu dinţii rânjiţi. Mânjise pereţii cu sânge, scrisese chestii. Lăsase urme peste tot cu pantofii ei bărbăteşti, mâncase fulgi de orez în bucătărie şi lăsase dâre de mâncare, lăsa amprente peste tot şi ţipa: „O fac să arate bine, să arate chiar bine”, dar Ben ştia ce era asta, era setea de sânge, aceeaşi senzaţie pe care-o avusese şi el, flama aceea de furie şi putere care te făcea să te simţi aşa de tare.

Curăţă destul de iute urmele de pantofi, i se păru lui, deşi era greu de spus care fuseseră ale bărbatului şi care ale Diondrei – şi cine naiba era tipul ăla? Şterse tot ce atinsese ea – întrerupătoarele, toporul, blatul din bucătărie, totul din camera lui, iar Diondra apăru în pragul uşii şi zise „am şters gâtul lui Michelle” şi Ben încercă să nu gândească, nu gândi. Cuvintele scrise pe pereţi le lăsă, nu ştia cum să rezolve cu asta. Diondra o lovise cu toporul pe maică-sa, avea nişte răni noi, adânci, şi se întrebă cum de putea fi atât de calm şi când aveau să i se topească oasele şi să se prăbuşească, apoi se sili să-şi adune minţile, *fii bărbat, fă ce trebuie să facă un bărbat,* şi-o conduse pe Diondra afară din casă, iar locul mirosea, deja, a pământ şi a moarte. Închise ochii, văzu un soare roşu şi, din nou, îi

veni în minte cuvântul acela, *anihilare.*

Libby Day
Acum

Eram, iarăşi, pe cale să-mi pierd câteva degete. Am stat aproape o oră în faţa unei benzinării închise, frecându-mi picioarele care-mi zvâcneau, aşteptându-l pe Lyle. Ori de câte ori trecea o maşină, mă dădeam pe după clădire, în caz că ar fi fost Crystal şi Diondra, căutându-mă. Dacă m-ar fi găsit acum, nu aş fi fost în stare să fug. M-ar fi prins şi aş fi fost terminată. Aşteptam de ani întregi să mor, dar nu în ultima vreme şi nu de mâna ticăloaselor ălora.

Îl sunasem pe Lyle, cu taxă inversă, de la un telefon de lângă benzinărie despre care nu fusesem sigură că funcţionează, şi-a început discuţia încă dinainte ca operatoarea să iasă de pe linie *alo, auzi? ai auzit?* Nu auzeam. Nu voiam să aud. Doar să vină acolo, să mă ia. Am închis înainte să apuce să mă pistoneze cu întrebări.

— Ce s-a întâmplat? a zis Lyle ajungând în cele din urmă, găsindu-mă jucând ţonţoroiul în aerul îngheţat.

M-am aruncat în maşină, cuprinzându-mă strâns cu braţele, ca o mumie.

— Diondra n-a murit, în mă-sa, asta-i clar. Du-mă acasă, vreau să merg acasă.

— La un spital ar trebui să mergi, să vezi ce faţă ai, gen. Ţi-ai văzut faţa? a zis şi-a aprins lumina din habitaclu, ca să mă pot uita mai bine.

— Mi-am simţit faţa.

— Sau la poliţie? Ce s-a întâmplat? Ştiam eu că trebuia să vin cu tine. Libby, Libby, ce s-a întâmplat?

I-am spus. I-am spus totul, lăsându-l să pună cap la cap ce-mi scăpa printre hohote de plâns, sfârşind cu *şi apoi ele, ele, ele au încercat să mă omoare…* cu vorbele ieşindu-mi de parcă aveam sentimentele lezate, ca o fetiţă care-i spune maică-sii că cineva a fost rău cu ea.

— Deci Diondra a omorât-o pe Michelle, a zis Lyle. Mergem la poliţie.

— Ba nu. Vreau să mă duc acasă, am zis trăgându-mi

nasul şi smiorcăindu-mă.

— Trebuie să ne ducem la poliţie, Libby.

Am început să răcnesc, să spun chestii naşpa, să dau cu mâna de geam, am urlat până mi s-a uscat gura, şi toate astea n-au făcut decât să-l convingă şi mai mult pe Lyle că trebuia să mergem la poliţie.

— O să vrei să mergi la poliţie, Libby. Când o să-ţi spun ce trebuie să-ţi spun, o să vrei să te duci.

Ştiam că asta trebuia să fac, dar creierul mi-era năpădit de amintirea celor întâmplate după ce-mi fusese ucisă familia: orele lungi, epuizante, de revenit iarăşi şi iarăşi, cu poliţia, asupra relatării mele, cu picioarele atârnând pe marginea unor scaune prea mari şi ciocolată fierbinte în pahare de plastic, prea înfrigurată să mă încălzesc, dorindu-mi doar să mă pot pune la somn, extenuarea aceea totală când până şi faţa ţi-a amorţit. Şi poţi spune ce-ţi pofteşte inima, nu contează, oricum sunt morţi cu toţii.

Lyle a pus pe maxim încălzirea şi-a îndreptat toate fantele spre mine.

— OK, Libby, mai am nişte veşti, gen. Cred că… păi… mai bine zic şi gata, da?

— Mă bagi în sperieţi, Lyle. Spune odată.

Beculeţul din habitaclu nu făcea destulă lumină şi mă tot uitam în lungul parcării, să mă asigur că nu vine nimeni.

— Îl mai ţii minte pe Îngerul Datornicilor? a început Lyle. Cel pe care-l investiga Clubul Omor? A fost prins într-o suburbie din Chicago. L-au găbjit chiar când ajuta un fraier sărăcit la bursă să-şi însceneze moartea. Ar fi trebuit să arate ca un accident la călărie. Îngerul a fost prins pe una dintre piste, când îl lovea pe tip cu un bolovan, să-i facă terci capul. Îl cheamă Calvin Diehl. A fost fermier cândva.

— OK, am zis, dar ştiam că urma şi altceva.

— OK, şi se pare că a ajutat la omorât oameni din anii ’80. Era isteţ. Are bilete scrise de mâna tuturor celor pe care i-a omorât – treizeci şi doi de oameni – care se jură că

l-au angajat.

— OK.

— Unul din biletele alea era de la mama ta.

M-am chircit, dar am continuat să mă uit la el.

— L-a angajat s-o omoare. Dar ar fi trebuit să fie doar ea. Ca să capete asigurarea de viaţă, să salveze ferma. Să vă salveze pe voi, pe Ben. Şi au biletul.

— Aşa, deci. Cum? Nu, n-are niciun sens. Diondra a omorât-o pe Michelle. Avea jurnalul ei. Tocmai am stabilit că Diondra…

— Păi asta-i chestia. Calvin Diehl ăsta se dă aşa, un fel de haiduc – jur, era puhoi de lume în faţa închisorii în ultimele zile, oameni cu pancarte, gen Diehl, Bunul Samaritean. Or să scrie cântece despre el acuşi: a ajutat oameni să moară pentru ca băncile să nu le ia proprietăţile, ba a mai şi tras în piept companiile de asigurări. Oamenilor le place la nebunie. Dar… hmm… el zice că n-o să recunoască omorârea niciunuia dintre cei treizeci şi doi, zice că în toate cazurile a fost, gen, sinucidere asistată. Zice că recunoaşte numai în cazul lui Debby, zice că ea a apărut întâmplător, a fost prinsă la mijloc, situaţia s-a agravat. Zice că numai pentru ea îi pare rău.

— Şi Michelle?

— Zice că nici măcar n-a dat ochii cu ea. Nu văd de ce-ar minţi.

— Doi ucigaşi, am zis. Doi ucigaşi în aceeaşi noapte. Ghinionişti ca de obicei.

Cât stătusem ascunsă în pădure, apoi scâncind la benzinărie, apoi cât urlasem în maşina lui Lyle şi, în cele din urmă, cât durase să conving un ajutor de şerif local, somnoros, că nu eram nebună (sunteţi sora cui?), pierdusem şapte ore. Diondra şi Crystal făcuseră curat după ele până dimineaţă, dar curat de-a binelea. Dăduseră drumul la gaz şi dăduseră foc la casă, şi locul arsese cu totul până să apuce, măcar, maşinile pompierilor să pornească.

Mi-am spus povestea de-o groază de ori, o poveste primită cu consternare şi neîncredere, apoi, până la urmă, parcă a început să mă ia în serios.

— Ne va mai trebui câte ceva, ştiţi, ca să-i dovedim implicarea în uciderea surorii dumneavoastră, a zis detectivul, apăsându-mi în palme un pahar cu cafea rece.

După încă două zile, detectivii mi-au apărut la uşă. Aveau fotocopii cu scrisori de la mama. Voiau să vadă dacă recunosc scrisul, voiau să vadă dacă voiam să mă uit la ele.

Prima era o misivă simplă, de-o pagină, care-l absolvea pe Calvin Diehl de uciderea ei.

A doua era pentru noi.

Dragă Ben, Michelle, Debby şi Libby,

Nu cred că scrisoarea asta o să ajungă la voi, dar domnul Diehl mi-a promis c-o va păstra şi cred că asta mă linişteşte întrucâtva. Nu ştiu. Bunicii voştri mi-au spus mereu „Să ai o viaţă utilă”. Nu cred c-am făcut asta, nu chiar, dar pot să mă descurc cu o moarte utilă. Sper că o să mă iertaţi toţi. Ben, orice s-ar întâmpla, să nu te învinovăţeşti. Lucrurile ne-au scăpat de sub control şi asta trebuia făcut. Mie mi se pare foarte clar. Într-un fel sunt mândră. Viaţa mi-a depins aşa de mult de accidente, că mi se pare plăcut, acum, că un „accident intenţionat” o să îndrepte iarăşi lucrurile. Un accident fericit. Să aveţi grijă unii de alţii, ştiu că Diane o să vă sprijine pe toţi.

Doar îmi pare rău că n-o să apuc să văd ce oameni de ispravă aţi ajuns. Dar nici nu trebuie. Aşa-s de sigură de copiii mei.

Vă iubesc,
Mama.

Mă simţeam pustiită. Moartea mamei nu folosise nimănui. Am simţit o împunsătură de furie împotriva ei, apoi mi-am imaginat momentele ultime şi sângeroase din casă, când îşi dăduse seama că ceva o luase razna, când Debby, căzută la pământ, murise şi-apoi se terminase totul,

viaţa ei lipsită de însemnătate. Furia a lăsat, apoi, locul unei compasiuni stranii, ce-ar simţi o mamă pentru copiii ei, şi mi-am spus: Măcar a încercat. A încercat, în acea ultimă zi, cât poate cineva, omeneşte, încerca.

Şi aveam de gând să-mi găsesc liniştea în asta.

Calvin Diehl
3 ianuarie 1985, 4:12 a.m.

O prostie, ce razna o luase, aşa una-două! Şi el, care-i făcuse un serviciu fermierei cu păr roşu. Mama naibii, nici măcar nu-i lăsase destui bani: se înţeleseseră la 2.000, iar ea îi pregătise un plic cu doar 812 dolari şi 75 de cenţi. Ce chestie jalnică, meschină şi prostească, toată povestea. Ţinuse garda jos, se crezuse grozav şi asta dusese la… Şi nici nazuri nu făcuse femeia. Cei mai mulţi erau pretenţioşi când venea vorba de felul în care să moară, dar ea ceruse numai să nu se înece. Nu voia să se înece, vă rog frumos. Ar fi putut s-o facă în atâtea feluri simple, ca întotdeauna. Însă după aceea se dusese să bea ceva la un bar, nu mare lucru, umblau camionagiii pe-acolo necontenit, nu ieşea în evidenţă. Dar dăduse, acolo, peste bărbatul ei, şi era aşa un rahat moţat, aşa un şobolan uman fără valoare, încât Calvin se trezise că ascultă atent care-i treaba cu Runner ăsta şi lumea zicea fel de fel de istorii, despre cum dusese ferma la ruină, cum îşi distrusese familia şi cum era înglodat până peste cap în datorii. Iar Calvin Diehl, un om de onoare, se gândise: de ce nu?

S-o înjunghie pe femeie în inimă, în pragul uşii ei, să-l facă pe ăsta, pe Runner, să asude un pic. Să-l ia poliţia la întrebări pe dobitocul ăla care nu-şi asuma nicio responsabilitate. Să şi-o încaseze niţel. În cele din urmă cazul avea să fie trecut la omucideri întâmplătoare, la fel de credibile ca şi alte chestii pe care le făcuse, accidente de maşină ori domestice. Pe lângă Ark City înecase un om în propriul său grâu, făcând să pară că se stricase basculanta. Omorurile lui Calvin aveau, mereu, de-a face cu anotimpul: înecări în perioadele cu inundaţii din primăvară, accidente de vânătoare toamna. Ianuarie era

perioada menită jafurilor şi violenţei. Crăciunul se dusese, iar anul cel nou îţi amintea doar cât de puţine ţi se schimbaseră în viaţă şi, fir-ar să fie, lumea se înfuria în ianuarie.

S-o înjunghie deci în inimă, repede, cu un cuţit mare de vânătoare. Să se termine totul în treizeci de secunde, durerea nu era aşa de mare, se zicea. Era un şoc prea puternic. Ea moare, sora ei o găseşte, îi spusese surorii să vină pe la ea dis-de-dimineaţă. Avusese grijă de asta.

Calvin simţea nevoia să se-ntoarcă acasă la el, lângă graniţa statului Nebraska, şi să se spele pe cap. Se ştersese cu pumni de zăpadă, capul i se aburise de la ger. Dar tot cleios rămânea. N-ar fi trebuit să aibă sânge pe el, trebuia să şi-l spele, simţea mirosul în maşină.

Trase pe marginea şoselei, simţind că, în mănuşi, îi transpiră palmele. I se păruse că vede un copil, alergând înainte prin zăpadă, dar îşi dădu seama că o zărea, doar, pe fetiţa pe care-o omorâse. Dolofană, cu părul împletit, alergând, şi el speriindu-se, văzând-o nu ca pe o fetiţă, nu încă, ci ca pe o pradă, ceva ce trebuia doborât. Nu voise s-o facă, dar nu se putea ca cineva să-i vadă chipul, protecţie înainte de orice, şi trebuise să ajungă la ea înainte să-i trezească şi pe ceilalţi copii – ştia că mai erau, şi ştia că n-ar fi avut inima să-i măcelărească pe toţi. Nu asta era misiunea lui, misiunea lui era să ajute.

Văzuse fetiţa întorcându-i spatele, dând să fugă, şi deodată apucase toporul în mână – văzuse şi puşca, dar îşi spusese că toporul face mai puţin zgomot, încă pot să fac totul fără zgomot.

Şi poate că atunci înnebunise, era tare furios pe copil – izbise cu toporul o fetiţă –, era aşa de furios pe femeia roşcată, fiindcă stricase tot, fiindcă nu murise ca lumea. Şi omorâse o fetiţă cu toporul. Împuşcase în cap o mamă cu patru copii în loc să-i ofere moartea pe care o merita. Ultimele ei momente fuseseră oribile, trăise un coşmar, în loc s-o susţină lăsând-o să sângereze în zăpadă, şi să moară cu faţa la pieptul lui. Tăiase cu toporul o fetiţă.

Pentru prima oară, Calvin Diehl se gândea la el însuşi

ca la un criminal. Se lăsă pe spate în scaun şi răcni.

Libby Day
Acum

La treisprezece zile de la dispariţia Diondrei şi a lui Crystal, poliţia nu le luase încă urma, şi nici nu găsise vreo dovadă concretă a implicării Diondrei în uciderea lui Michelle. O lăsau mai moale, vânătoarea se transforma într-un caz de incendiere, îşi pierdea din zel.

Lyle venea pe la mine să se uite la emisiuni TV proaste, era noul lui obicei. Îi dădeam voie să vină dacă nu vorbea prea mult, făceam mare caz de asta, să nu vorbească prea mult, dar îi simţeam lipsa în zilele în care nu venea. Şi ne uitam, într-o zi, la un reality-show deosebit de grotesc, când Lyle s-a îndreptat, brusc, de spate:

— Hei, ăla-i puloverul meu.

Purtam unul dintre puloverele lui prea strâmte, pe care-l luasem de pe bancheta maşinii lui la un moment dat, şi chiar arăta mult mai bine pe mine.

— Chiar arată mai bine pe mine, am zis.

— Măi, Libby, puteai să-l ceri, doar ştii.

S-a întors din nou către tv, unde nişte femei săreau una la cealaltă ca nişte câini furioşi, ţinuţi în cuşcă.

— Libby Furăcioasa. Păcat că n-ai luat şi tu, gen, peria de păr a Diondrei. Aveam nişte ADN acum.

— A, ADN-ul magic, am spus.

Încetasem să mai cred în ADN.

La televizor, o femeie blondă o apucase pe alta, tot blondă, de păr şi-o împingea pe nişte trepte; am schimbat canalul la o emisiune cu crocodili.

— O, o, Doamne, am zis şi-am zbughit-o din cameră.

M-am întors, am trântit pe masă rujul şi termometrul Diondrei.

— Lyle Wirth, eşti un geniu, am zis şi l-am îmbrăţişat.

— Păi… a făcut el, apoi a râs. Uau. Fantastic. Libby Furăcioasa crede că-s genial.

— Absolut.

ADN-ul de pe amândouă obiectele se potrivea cu sângele de pe cuvertura lui Michelle. Vânătoarea s-a înteţit iar. Nu-i de mirare că Diondra insistase atâta că n-avusese nimic de-a face cu Ben. Cu progresele ştiinţifice făcute în tot timpul ăsta, se făcuse din ce în ce mai uşor să i se verifice ADN-ul: probabil că, an de an, se simţise tot mai ameninţată. Prea bine.

Au pus mâna pe Diondra la un ghişeu poştal din Amarillo. Crystal nu era pe nicăieri, însă pe Diondra o găbjiseră, deşi fusese nevoie de patru agenţi ca s-o bage în maşină. Diondra era, deci, la puşcărie, iar Calvin Diehl mărturisise. Îl reţinuseră până şi pe un ofiţer de credite scârbos, numai numele lui îmi dădea tremurici: *Len.* Şi puteai crede, după toate astea, că ar fi trebuit să-i dea drumul lui Ben, însă lucrurile nu mergeau atât de rapid. Diondra nu voia să mărturisească, şi până la procesul ei aveau de gând să-l reţină mai departe pe frate-meu, care refuzase s-o implice. M-am dus să-l vizitez în cele din urmă, pe la sfârşitul lui mai.

Părea mai dolofan şi mai ostenit. A schiţat un zâmbet când m-am aşezat.

— Nu eram sigură că mai vrei să mă vezi, am spus.

— Diondra a fost tot timpul sigură c-o s-o găseşti. Mereu a fost sigură. Presupun c-a avut dreptate.

— Presupun că da.

Niciunul dintre noi nu părea dornic să mai insiste. Ben o protejase pe Diondra vreme de aproape douăzeci şi cinci de ani, iar eu spulberasem asta. Părea plin de lehamite, dar nu trist. Poate că sperase tot timpul că avea să fie dată în vileag. Eram dispusă să cred asta, pentru binele meu. Era mai uşor să nu pun întrebarea.

— O să scapi repede de-aici, Ben. Poţi să crezi? O să ieşi din închisoare.

Nu era sub nicio formă bătut în cuie – un pic de sânge pe aşternutul unei fete moarte e ceva, dar o mărturisire e şi mai şi. Dar aveam totuşi speranţe. Totuşi.

— Nu m-ar deranja, a zis. Poate că-i timpul. Mă gândesc că douăzeci şi cinci de ani o fi destul. Destul

pentru că… am stat cu mâinile-n sân. Pentru că am lăsat să se întâmple ce s-a întâmplat.

— Şi eu cred.

Lyle şi cu mine puseserăm cap la cap cele întâmplate în noaptea aceea, din cele povestite de Diondra: erau în casă, gata să fugă din oraş, şi ceva s-a întâmplat, a scos-o din minţi pe Diondra, care a omorât-o pe Michelle. Ben nu a oprit-o. Părerea mea e că Michelle aflase cumva de sarcină, de copilul secret. Aveam să-l întreb pe Ben într-o zi, să cer amănunte. Dar ştiam că în momentul de faţă n-avea să-mi spună nimic.

Cei doi Day s-au uitat unul la altul, gânditori. Ben şi-a scărpinat o aluniţă de pe braţ, iar Y-ul din tatuajul cu Polly s-a ţipt afară din mânecă.

— Deci: Crystal. Ce-mi poţi spune despre Crystal, Libby? Ce s-a *întâmplat* în noaptea aia? Am auzit mai multe variante. Ea e… a luat-o pe căi greşite… e rea?

Aşadar era rândul lui Ben, acum, să se întrebe ce se întâmplase într-o casă singuratică şi rece din afara oraşului. Mi-am trecut degetul peste cele două cicatrici în formă de lacrimă de pe obraz, rămase de la impactul cu fierul de călcat.

— A fost destul de isteaţă să se ferească de poliţie atâta timp. Diondra n-o să spună niciodată unde e.

— Nu asta am întrebat.

— Nu ştiu, Ben, îşi apăra mama. Diondra a zis că i-a spus totul lui Crystal şi cred că a vorbit serios. Totul: *am omorât-o pe Michelle şi nu poate să ştie nimeni asta.* Ce se întâmplă în capul unei fete care ştie că maică-sa e o criminală? Devine obsedată, încearcă să se lămurească, taie din ziare poze cu rudele ei moarte, citeşte jurnalul mătuşii ei moarte până ce îl ştie pe de rost, ştie toate amănuntele, îşi duce viaţa gata să-şi apere mama. Şi atunci apar eu, iar Crystal face o greşeală. Şi apoi? Încearcă s-o repare. Înţeleg cumva. O iert. N-o să ajungă la închisoare din cauza mea.

Dădusem o declaraţie vagă, la poliţie, în privinţa lui Crystal – voiau să vorbească despre incendiu cu ea, dar nu

ştiau că încercase să mă ucidă. N-aveam de gând să-mi mai pârăsc vreun membru al familiei, uite-aşa, chiar dacă în cazul ăsta se-ntâmpla să şi fie vinovat. Am încercat să-mi spun că nu era aşa de bolnavă la cap. Poate fusese nebunie temporară, din dragoste. Dar, până la urmă, şi maică-sa suferise de aşa ceva şi de la asta i se trăsese moartea surorii mele.

Sper să n-o mai văd niciodată pe Crystal, dar, dac-o văd, mă bucur că am o armă, să zicem aşa.

— Chiar o laşi în pace?

— Ştiu câte ceva despre cum e să încerci să îndrepţi lucrurile şi s-o dai în bară, am adăugat.

— De mama vorbeşti? a zis Ben.

— Vorbeam de mine.

— Puteai să vorbeşti de noi toţi.

Ben şi-a lipit palma de geam. Mi-am lăsat şi eu palma peste cea a fratelui meu.

Ben Day
Acum

Deunăzi, în curtea închisorii, simţise miros de fum. Fumul plutea, purtat de curent, la vreo doi metri jumătate mai sus de capul lui, şi îşi imaginase focurile aprinse, toamna, pe câmp, pe când era copil, flăcările înaintând pe sol în şiruri pâlpâitoare, arzând ce nu era de folos. Nu suportase să fie copil de fermă, dar acum numai la asta se gândea. La a fi afară. Noaptea, când ceilalţi bărbaţi scoteau sunetele lor lipicioase, închidea ochii şi vedea hectarele de sorg, foşnindu-i pe la genunchi, cu mărgeluşele lor micuţe, cafenii, ca bijuteriile pentru fete. Vedea Dealurile de Cremene din Kansas, cu vârfurile lor stranii, aplatizate, ca şi cum fiecare colină şi-ar fi aşteptat coiotul care să urle de pe culme. Sau închidea ochii şi-şi imagina piciorul lui, vârât adânc în noroi, senzaţia că pământul îl absoarbe, că-l ţine strâns.

O dată sau de două ori pe săptămână, Ben avea câte un moment de voioşie prostească, aproape că râdea. Era la închisoare. Pe viaţă. Pentru că-şi omorâse familia. Oare

chiar aşa era? Ajunsese să se gândească la Ben, la Ben cel de cincisprezece ani, aproape ca la un fiu, ca la o fiinţă cu totul diferită, şi uneori îi venea să-l zgâlţâie bine pe puştiul ăla lipsit de curaj – îşi imagina că-l zguduie pe Ben până ce nu i se mai desluşea faţa.

Dar uneori era mândru.

Da, fusese un laş nenorocit şi smiorcăit în noaptea aia, un băiat care lăsase lucrurile să se întâmple. Speriat. Dar, după crime, ceva se încheagă, poate, în el. Avea să tacă, s-o salveze pe Diondra, femeia lui, şi pe copil. A doua lui familie. Nu reuşise să se năpustească afară din cameră şi să-şi salveze mama şi pe Debby. Nu se putuse urni ca s-o oprească pe Diondra şi s-o salveze pe Michelle. Nu izbutise decât să tacă şi să îndure. Să stea locului şi să îndure. Asta putea face.

Avea să fie genul ăla de om.

Devenise celebru fiindcă fusese genul ăla de om. Mai întâi fusese gagiul Diavolului, negru în cerul gurii, de care se fereau toţi, până şi gardienii, apoi se transformase în prizonierul cel de treabă, neînţeles. Mereu veneau femei pe la el şi încerca să nu spună mare lucru, să le lase pe ele să-şi imagineze la ce se gândea. De obicei îşi imaginau că se gândea la lucruri bune. Şi uneori aşa şi era. Iar uneori se gândea la ce s-ar fi întâmplat dacă noaptea aceea ar fi decurs altfel: el, Diondra şi un copil urlător pe undeva prin vestul Kansasului, Diondra plângând de ciudă în vreo cămăruţă mizeră de hotel închiriată cu săptămâna. Ar fi omorât-o. Ar fi putut s-o facă, la un moment dat. Sau poate ar fi luat copilul şi-ar fi fugit, iar el şi Crystal ar fi fost fericiţi pe undeva, ea absolventă de facultate, el ocupându-se de fermă, cu filtrul de cafea mereu pornit, ca acasă.

Poate că, acum, era rândul lui să fie afară şi al Diondrei să fie înăuntru. Voia să iasă şi s-o caute pe Crystal, era o fată crescută în puf, nu putea să dispară mult timp, avea s-o găsească şi să aibă grijă de ea. Ar fi fost plăcut să aibă grijă de ea, să şi facă ceva concret în afară de a-şi ţine gura şi de a îndura.

Dar, chiar şi când se gândea la toate astea, ştia că

trebuia să nu-şi stabilească obiective grandioase. Asta învăţase, până acum, de la viaţă: găseşte ţinte mărunte. Era născut să fie un singuratic, asta ştia cu certitudine. De copil fusese, de adolescent, şi cu siguranţă era acum. Uneori se simţea de parcă ar fi fost plecat o viaţă întreagă – exilat, departe de locul în care ar fi trebuit să se afle şi că, asemenea unui soldat, visa să fie lăsat la vatră. Tânjea după un loc în care nu fusese niciodată.

Dacă ieşea, avea de gând să se ducă la Libby, poate. Libby, care arăta ca maică-sa, care arăta ca el, care avea ritmurile acelea pe care le ştia, le ştia fără urmă de îndoială. Îşi putea petrece restul vieţii cerşindu-şi iertarea de la Libby, surioara lui, undeva afară. Undeva, într-un loc micuţ.

Asta era tot ce voia.

Libby Day
Acum

Rotocoalele de sârmă ghimpată ale închisorii licăreau galben când am ajuns la maşină, cu mintea plină de oamenii, atâţia, care avuseseră de suferit: intenţionat, accidental, pe merit, pe nedrept, un pic, pe deplin. Mama, Michelle, Debby. Ben. Eu. Krissi Cates. Părinţii ei. Părinţii Diondrei. Diane. Trey. Crystal.

M-am întrebat cât din toate astea se putea repara, dacă cineva avea să poată fi vindecat sau măcar alinat.

Am oprit la o benzinărie ca să cer indicaţii, fiindcă uitasem cum se ajunge la parcul de rulote al lui Diane, şi, la naiba, aveam de gând s-o văd pe Diane. Mi-am trecut degetele prin păr în toaleta benzinăriei, mi-am dat cu strugurel pe buze, unul pe care era cât pe ce să-l fur, dar îl cumpărasem până la urmă (însă fără să mă simt complet împăcată cu acea decizie). Apoi am străbătut oraşul şi-am ajuns la micul parc de rulote, cu gărduleţ alb, unde locuia Diane, totul în jur gemând de narcise galbene.

Există şi parcuri de rulote drăguţe, să ştiţi.

Locuinţa lui Diane era exact unde mi-o aminteam. M-am oprit, am claxonat de trei ori, ritualul ei de pe vremea

când ne vizita, odinioară. Era în grădiniţa ei, pe lângă lalele, cu spatele lat la mine, ditamai muntele de femeie cu păr ondulat, de culoarea oţelului.

S-a întors pe călcâie la auzul claxonului şi-a clipit tare când m-am dat jos din maşină.

— Mătuşă Diane? am zis.

A pornit-o spre mine cu paşi mari, apăsaţi, cu faţa încordată. Când a ajuns în faţa mea, m-a înhăţat şi m-a strâns în braţe cu o asemenea forţă că mi-a scos aerul din plămâni. M-a bătut apoi pe spate, tare, de două ori, m-a ţinut la o lungime de braţ, privindu-mă, după care m-a strâns iarăşi.

— Ştiam eu că o să poţi, ştiam, Libby, a mormăit în părul meu, cu răsuflare caldă, cu iz de tutun.

— Să fac ce?

— Să încerci un pic mai mult.

Am stat la Diane vreo două ore, până ce am rămas fără subiecte de discuţie, ca întotdeauna. M-a mai îmbrăţişat o dată, ca un urs, şi mi-a poruncit să revin sâmbătă. Avea nevoie de ajutor ca să instaleze un blat de bucătărie.

N-am apucat-o direct pe autostradă, ci am mers încetişor spre locul unde fusese odată ferma noastră, încercând să-mi spun că o apucasem întâmplător pe acolo. Primăvara fusese cu toane până atunci, dar am coborât geamurile. Am ajuns la capătul bucăţii lungi de şosea care ducea la fermă cândva, pregătindu-mă să dau peste ansambluri imobiliare sau centre comerciale. Dar am găsit o cutie poştală veche, de tinichea, pe care, pe o latură, scria cursiv „Familia Muehler”. Ferma noastră era din nou fermă. Un bărbat păşea pe ogor. Mai încolo, lângă iaz, o femeie şi o fată se uitau la un câine care se bălăcea, iar fata îşi bălăngănea plictisită mâinile pe lângă corp.

Am studiat totul vreme de câteva minute, păstrându-mi mintea limpede, ţinându-mă departe de Locul întunecat. Nu tu ţipete, nici focuri de armă, fără cârâieli nebuneşti de coţofană. Am ascultat liniştea şi atât. Bărbatul m-a

observat într-un târziu şi mi-a făcut cu mâna. I-am răspuns la gest, dar m-am retras când a început să se îndrepte spre mine, cum fac vecinii dornici de vorbă. Nu voiam să-l întâlnesc, nu voiam să spun cine sunt. Voiam să fiu o femeie oarecare, o femeie care se întoarce acasă, spre Acolo, În Direcţia Aia.

Mulţumiri

Crescută fiind în Kansas City, Missouri, unde un drum de douăzeci de minute cu maşina te poate aduce în mijlocul unor câmpuri nesfârşite de porumb şi de grâu, m-au fascinat întotdeauna fermele. Fascinată am fost, dar, să zicem, neştiutoare. Mulţumiri multe fermierilor şi experţilor care m-au instruit în ceea ce priveşte realităţile de la o fermă, atât din timpul crizei agrare din anii ’80, cât şi de acum: Charlie Griffin de la Kansas Rural Family Helpline; Forrest Buhler de la Departamentul de Mediere pentru Agricultură Kansas; Jerrold Oliver; verişoara mea, Christy Baioni, şi soţul ei David, care-a fost o viaţă fermier în Arkansas. O cantitate uriaşă de recunoştinţă le revine lui Jon şi Danei Robnett: Jon nu doar că m-a lăsat să mă joc de-a ferma o zi, pe terenurile lui din Mississippi, dar mi-a răspuns şi la întrebări nesfârşite despre agricultură – de la silozuri până la castrarea taurilor. N-a ajuns să-mi explice exact cum se sacrifică o vacă într-un ritual satanic, dar îl iert pentru bunul său gust.

Fratele meu, Travis Flynn, unul dintre cei mai buni ţintaşi din zona Missouri-Kansas, a fost foarte generos cu timpul său, sfătuindu-mă în privinţa istoriei şi personalităţii armelor şi ducându-mă să trag cu de toate, de la o puşcă de 10 până la un Magnum calibrul 44 – şi-i mulţumesc soţiei lui, Ruth, pentru că ne-a suportat.

Pentru întrebări legate de locul crimei, m-am adresat iarăşi locotenentului Emmet B. Helrich. Pentru muzica rock am apelat la Slayer, Venom şi Iron Maiden. Vărul meu, avocatul Kevin Robinett, a răspuns la întrebările de natură juridică cu amestecul său tipic de umor şi isteţime. Mii de mulţumiri unchiului meu, judecătorul Robert M.

Schieber, care a îndurat întrebările mele stranii şi oribile vreme de doi ani şi care îşi găseşte mereu timp să discute despre ce s-ar fi putut întâmpla, ce s-ar întâmpla şi ce-ar fi probabil să se întâmple când vine vorba despre lege. Judecata lui a fost de nepreţuit. Orice greşeală privind agricultura, armele de foc sau domeniul juridic sunt ale mele. Sper că ceilalţi locuitori din Kansas City vor trece cu vederea libertăţile pe care mi le-am luat în reprezentarea dragului nostru oraş.

Pe partea editorială, mulţumiri lui Stephanie Kip Rostan, pe a cărei voioşie, isteţime şi judecată limpede mă bazez. Îi zic mulţumesc frumos editorului meu, Sarah Knight, care mă pune la încercare şi, totodată, are încredere în mine – o combinaţie plăcută – şi ştie cum să scoată o fată, seara, în oraş la distracţie. În Marea Britanie, Kirsty Dunseath şi gaşca ei de la Orion au fost deosebit de amabili. În fine, un mulţumesc inimitabilei Shaye Areheart, care şi-a încercat norocul cu mine acum câţiva ani!

Am un grup minunat de prieteni şi rude care îmi oferă, constant, încurajări. Mulţumiri speciale pentru: Jennifer şi Mike Arvia, Amie Brooks, Katy Caldwell, Kameren Dannhauser, Sarah şi Alex Eckert, Ryan Enright, Paul şi Benetta Jensen, Sean Kelly, Sally Kim, Steve şi Trisha London, Kelly Lowe, Tessa şi Jessica Nagel, Jessica O'Donnell, Lauren Oliver, Brian Raftery, Dave Samson, Susan şi Errol Stone, Josh Wolk, Bill şi Kelly Ye, precum şi încântătorul şi talentatul Roy Flynn-Nolan, care a ajutat la conceperea unor minunate propoziţii precum: nfilsahnfiojfios343254nfa.

Mulţumesc marii mele familii din Missouri-Kansas-Tennessee: familiilor Schieber, Dannhauser, Nagel, Welsh, Basler, Garrett, Flynn şi bunicii Rose Page. Mătuşa mea, Leslie Garrett, şi unchiul, Tim Flynn, m-au sprijinit îndeosebi şi mi-au oferit multe reflecţii relevante asupra scriiturii mele „gonzo feministe".

Rudelor mele prin alianţă: James şi Cathy Nolan, Jennifer Nolan, Megan şi Pablo Marroquin, le mulţumesc

pentru că au fost mereu atât de drăguţi în privinţa cărţii, că m-au făcut să râd pe neaşteptate şi pentru că m-au lăsat să le mănânc desertul. N-aş fi putut nimeri într-o familie mai distractivistă. Şi nu, *distractivistă* nu e un cuvânt.

Şi super-prietenilor mei din cercul meu literar: Emily Stone are un ochi fantastic pentru detalii şi-mi aminteşte să mă bucur pe parcursul procesului uneori anevoios de a scrie, Scott Brown citeşte, apoi mai citeşte o tură, şi întotdeauna mă face să mă simt extraordinar de deşteaptă. Plus că mai şi ştie când să se oprească din scris şi să plece în vizită pe la ferme de pui bântuite din Alabama.

Părinţilor mei, Matt şi Judith Flynn. Tată, umorul, creativitatea şi bunătatea ta mă uimesc şi acum. Mamă, eşti cea mai bună, cea mai generoasă persoană pe care o cunosc şi, într-o zi, o să scriu o carte în care mama nu este a) o persoană rea sau b) omorâtă. Meriţi mai mult! Vă mulţumesc amândurora pentru că m-aţi însoţit prin diverse călătorii pe şoselele din Missouri-Kansas şi pentru că mi-aţi arătat întotdeauna că sunteţi mândri de mine. Un copil nu şi-ar putea dori mai mult de-atât.

În cele din urmă, îi mulţumesc sclipitorului, amuzantului, inimosului şi super-atrăgătorului meu soţ, Brett Nolan. Ce să-i spun unui om care ştie cum gândesc şi, cu toate astea, doarme lângă mine cu lumina stinsă? Unui om care-mi pune întrebări ce mă ajută să-mi găsesc calea? Unui om care citeşte cu nesaţ, face o supă de bame ca la mama acasă, arată fain în costum şi se pricepe să fluiere? Unui bărbat care e mişto în felul ăla ca pe vremuri, à la Nick Charles, de nu-ţi vine a crede! Ce să zic despre noi? Două cuvinte.

SFÂRŞIT